

ANA-CRISTINA POPESCU

COLAJ

CULEGERE DE CREAȚIE LITERARĂ

**Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2014**

COLAJ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, ANA-CRISTINA

Colaj : colaj de creație literară / Ana Cristina
Popescu. - Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2014
ISBN 978-606-671-600-0

821.135.1-1

821.135.1-32

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2014

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

ARGUMENT

Culegerea de creație literară Colaj și-a deschis filele începând cu anul 2009 odată cu apariția *Culegerii de creație literară Îndrăgostiți de poezie*.

Imediat ce *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie* a ajuns în biblioteca elevilor și nu doar în biblioteca elevilor ci și în sufletul lor, am primit de la ei multe compuneri și poezii cu speranța că vor fi publicate într-o viitoare culegere.

De la apariția *Culegerii de creație literară Îndrăgostiți de poezie* au trecut cinci ani. Adesea am fost întrebată de foștii mei elevi dacă o să mai dau spre publicare o altă *Culegere de creație literară*.

Colaj le-a ascultat și îndeplinit dorința foștilor mei elevi.

Am păstrat creațiile lor cu sfințenie într-un dulap. Nu le-am publicat pe toate. Am selectat 25 % din materialul pe care l-am primit de la ei dar fiecare se va regăsi în această culegere.

În momentul în care am început să culeg textele selectate soțul meu m-a întrebat în glumă: *Cefaci? Tejoci?* Am zâmbit și i-am răspuns că mă joc. Totul este un joc. Dacă ști să câștigi jocul acestei vieți nu trăiești degeaba. Copiii învață să descopere viața prin joc și își formează personalitatea. Noi, adulții, de ce nu am putea învăța jocul nevinovat și adevărat al copilăriei?

Nu doar pentru foștii mei elevi am dorit să public o altă *Culegere de creație literară*, ci și pentru mugurașii ce abia acum descoperă lumina solară, mai ales pentru două eleve care acum sunt în clasa a VIII-a și peste câteva luni or să părăsească gimnaziul pășind spre liceu, Andreea Buzuriu care se pregătește în prezent să participe la etapa națională a olimpiadei de limba română ce va avea loc în perioada 9-12 aprilie 2014 în localitatea Călimănești, județul Vâlcea, după ce a obținut locul I la etapa județeană, la Concursul Ionel Teodoreanu, faza județeană a obținut locul II și Nicoleta Daiana Elena Olariu, locul III, anul acesta, la olimpiada *Lectura ca abilitate de viață*, etapa județeană. Nu știam ce aș putea să ofer cadou acestor eleve ca recompensă a muncii lor și **Colaj** mi-a luminat mintea. Niciun alt cadou nu ar fi mai frumos, mai simbolic, la final de gimnaziu, decât această *Culegere de creație literară*.

Elevii cei mai mici care n-au cunoscut *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie* m-au întrebat ce o să fac cu creațiile lor pe care le-am adunat. Le-am zâmbit, pe urmă le-am răspuns că, dacă sunt bune, o să le public în revista școlii a cărei responsabilă sunt. S-au bucurat când au auzit că vor apărea în revistă. Bucuria le-a fost spulberată când în paginile revistei, printre evenimentele din școală, au apărut lucrările elevilor mai mari. Acum vor avea ocazia să se bucure și ei. **Colaj** le va dărui zâmbetul bucuriei.

Dacă ar fi să numesc o culoare care să definească *Culegerea de creație literară Colaj*, aceea nu ar putea să fie alta decât verde.

Verdele este o culoare secundară rezultată din unirea galbenului cu albastrul, culori primare. Albastrul este considerată culoarea adevărului, spiritului, intelectului, în timp ce galbenul este văzut ca o culoare a luminii și a vieții. Verdele rezultat din îmbinarea acestor două culori primare simbolizează speranța, tinerețea, renașterea. După Kandinsky verdele este cea mai caldă culoare ce se situează între doi poli, energie și calm. (sursă: www.ro.wikipedia.org)

Elevii sunt speranța, renașterea, tinerețea, simbolul vieții. Dacă privim o clipă

în jur primăvara, atunci când razele soarelui își revarsă energia spre sol pentru a-l încălzi, putem observa o mulțime de flori albe sprijinite pe câte o tulpină verde. Nimic nu este mai frumos, mai pur, mai special decât ghiocelul. Atâta frumusețe adunată într-o făptură așa de plâpândă reușește să îmbogățească natura secată de verdeată. Asemenea ghiocelului sunt copiii. Ei sunt primăvara vieții. Dacă nu ști să le înțelegi frumusețea, puritatea, misterul, profunzimea, nu vei reuși niciodată să oferi verii sămânța cea adevărată și toamnei rodul.

Îi îndemn pe toți elevii mei și nu doar pe ei, ci pe fiecare cititor al acestei culegeri să lupte în viață pentru a-și împlini visele oricât de greu le-ar părea acest lucru. Dacă pe drum sunt numai gropi, căzături și lovituri să nu dea înapoi. Bunicul meu a fost covaci și până nu înroșea fierul în foc și nu-l bătea bine, nu putea scoate din el roadele.

Am auzit pe mulți adulți afirmând că ei nu au studiat datorită greutăților materiale. Adevărul este că nu le dau dreptate. Când îți dorești ceva cu adevărat, reușești, oricât de greu ar părea.

A fost o perioadă când am renunțat să mai scriu, deși aveam în mine acest vis. Trei persoane mi-au spus: Scrie! Fiecare mi-a spus în felul ei. După apariția *Culegerii de creație literară Îndrăgostiți de poezie* prof. univ. Simona Constantinovici m-a sfătuit să nu abandonez niciodată cartea, deoarece cartea este adevăratul prieten. Scriitorul pr. Ion Turnea m-a sfătuit să nu mă lenevesc niciodată în fața cărții, căci ea e cea mai mare bogăție. Soțul meu m-a încurajat mereu să scriu și mi-a fost un bun profesor în ceea ce privește utilizarea computerului. El a fost câțiva ani tehnoredactor al revistei *Foaia Diecezană*, s-a ocupat și de tipărirea acesteia. În urmă cu zece ani l-am rugat să mă ajute cu diferite materiale, cules și tehnoredactare. M-a ajutat de câteva ori, pe urmă mi-a spus că nu mai are timp. Să învăț a utiliza computerul, a fost sfatul lui! Nevoia te învață. La început a fost greu. Mai târziu nu aveam nevoie decât de o scurtă explicație. În urmă cu cinci ani am constatat că am devenit un utilizator experimentat al computerului. Să operez pe un Web Site m-a învățat verișorul soțului meu, Matei Donea.

În viață dacă îți dorești ceva cu adevărat, reușești. Trebuie doar să muncești mult și cu dăruire. Acolo unde pui suflet roadele sunt înmiite.

De la mama mea, Mițu Maria, am învățat să fiu o luptătoare în viață. La rândul meu îi sfătuiesc pe toți elevii mei să fie neobosiți și mereu încrezători în visele lor pentru a câștiga lupta cu viața. Prin foarte multă muncă te înalți în viață. Fără muncă nimic nu este posibil.

Mi-au ascultat chemarea și au devenit colaboratori ai *Culegerii de creație literară Colaj* prin lucrările lor sau ale elevilor pe care i-au îndrumat: prof. Adrian Popescu; Simona Petronela Mițu - profesor titular la Liceul Bănățean Oțelu Roșu și detașată în anul școlar 2013-2014 la Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, Anina; preotul și scriitorul Ion Turnea, membru în Liga scriitorilor; prof. Roxana Ionela Turnea și prof. Marciana Corici.

În *Capitolul I* al culegerii elevii vor avea ocazia să-și aprofundeze cunoștințele de limba și literatura română prin testele, exercițiile, subiectele model pentru olimpiadă și examen și totodată vor putea să fie citite și câteva lucrări realizate de mine (*paginile 5-79*). În *Capitolele II - VII* (*paginile 80-98*) cititorii vor avea ocazia să lectureze câteva materiale ale colaboratorilor. În *Capitolele VIII - XII* (*paginile 99-245*) am publicat creații ale elevilor.

prof. Ana-Cristina Popescu

„Nu pentru școală învățăm, ci pentru viață.“ (Seneca cel Tânăr)

1. CARTEA, O POARTĂ DESCHISĂ SPRE ÎNȚELEPCIUNE

Cartea este cel mai de preț lucru pe lumea aceasta. Viața cea adevărată o găsești în filele îngălbenite de vreme ale cărții.

Marii scriitori, fie măcar o singură dată în viață, nu s-au dat înapoi când eul lor creator i-a îndemnat să elogieze cartea. Fiecare a prezentat cartea în stilul lui caracteristic dar mesajul a fost același de fiecare dată. Cartea este cea mai de preț comoară a vieții omenеști. „Păstrează cu scumpătate învățătura și nu o lăsa, păstrează-o, căci ea este frumusețea cea mai aleasă, avere ascunsă și tănuită.“ spunea Mihail Sadoveanu. Cartea este ușa deschisă spre înțelegciune. În ea mustește învățătura pe care Sadoveanu ne îndeamnă să o păstrăm „cu scumpătate“. Fiecare e dator lui însuși să-i pătrundă fiecare literă zugrăvită pe foaie, s-o treacă prin filtrul minții și să devină mai bogat cu fiecare clipă oferită lecturii.

Omul însuși este o carte. Fiecare om are propriul univers. Cartea însă te poartă în infinite universuri în funcție de învățăturile ce le transmite, în funcție de eul creator a fiecărui autor. Scriitorul Tudor Arghezi afirmă că de-a lungul timpului omul s-a confruntat cu multe suferințe iar rezultatul acestora a fost cartea. Cartea a reușit să-l salveze pe om din întunericul necazurilor și să-l ajute să descopere acea liniște de care avea nevoie. „Trăind în strâmtorare și hulă, omul a izbutit să se răscumpere și să se depășească, născocind graiul scris și, în sfârșit, cartea...”

Tot scriitorul Tudor Arghezi în poezia *Ex libris* vede cartea ca pe o muzică. Fiecare părticică a marelui univers își are propria-i muzică, cu atât mai mult o carte. O carte este muzica infinitelor universuri. „Ești ca vioara singură ce cântă.”

Cartea te hrănește spiritual, îți oferă apa vieții pe care au căutat-o eroii din basme. Tu trebuie doar să ști „Să sorbi ca dintr-un izvor / Seninul atâtor ape.” spune poeta Ioana Voicilă Dobre în poezia *Când deschizi o carte*. Atâtea ape, atâtea vieți și de fapt o singură carte pe care fiecare dintre noi o adună de-a lungul vieții din miile de alte cărți ce scânteiază la fiecare atingere. „Când deschizi o carte / Pătrunzi ca într-o rază,” mai spune poeta. Și cum nu ai pătrunde ca într-o rază când fiecare carte este aducătoare de lumină, fiecare carte îți mai construiește un drum universului tău.

Dacă eu citesc un vers sau un rând dintr-o carte îl înțeleg în felul meu, dacă

altcineva citește același vers, același rând, poate avea o opinie total diferită de cea pe care am avut-o eu. Astfel fiecare carte are infinite vieți și acestea în mare măsură total diferite de viața eul creator.

Atât de magică, nemuritoare și bogată este o carte, încât se naște din nou cu fiecare cititor și trăiește alături de toți cei care i-au ascultat inima. Ea este casa după cum metaforic o descrie poeta Ana Blandiana în poezia *Definiție* „... zidită din litere pe stâlpi de silabe,“ ea este acea „Magică bijuterie / De cuvinte / Și imagini.“ după cum frumos spune scriitorul Ion Minulescu.

„Citește și-ai să mă iubești!“ sună îndemnul lui Charles Baudelaire în *Epitaf pentru o carte osândită*. Nu poți arunca o carte până nu-i pătrunzi miezul. E ca și cum ai arunca un fruct a cărui coajă s-a copt prea mult umbrită de prea mult soare, prea multe ploi și prea mult vânt. Se poate întâmpla adesea să arunci ceva în care se ascunde de fapt propria ta viață.

Scriitorul Nichita Stănescu în *Despre cuvinte și limbaj* se vede un savant atomist într-un laborator în care „Nucleul și electronii se oglindeau în propoziții prin subiect și predicat.“ Fiecare scriitor are laboratorul lui. El știe să aleagă cuvintele și să înfățișeze viața. El știe să creeze. Ia cuvintele și le ajută să înflorească.

Scriitorul Mircea Cărtărescu în *Care-i faza cu cititul?, A patra inimă* vede cartea ca pe un flutur „Cărțile sunt asemenea unor fluturi. De obicei stau cu aripile lipite, așa cum se odihnesc fluturii pe câte-o frunză, când își desfășoară trompa filiformă ca să soarbă apă dintr-un bob de rouă. Când deschizi o carte, ea zboară. Și tu odată cu ea, ca și când ai călători pe gâtul cu pene fine al unui flutur uriaș (...)“ O carte așteaptă ca tu să-i deschizi aripile pentru a zbura odată cu tine „Căci fluturile pe care zbori ești întotdeauna tu însuși ...“

Cartea îți descoperă eul tău interior, androginul. Acest adevăr îl prezintă și Lucian Blaga în poezia *Stihuitorul*. „Chiar și atunci când scriu stihuri originale / nu fac decât să tălmăcesc / [...] / Numai astfel stihul are un temei / să se mplinească și să fie floare. / [...] / Traduc întotdeauna. / [...] / un cântec pe care inima mea ...“

Inima eului liric picură nectarul creației iar făptura îl tălmăcește, îl traduce prin cuvinte.

„... verbul a citi a fost mult mai important decât verbul a trăi ...“ mărturisește scriitoarea Ana Blandiana în *Autobiografie* și este firesc să fie așa. Fără carte viața omului nu are nicio valoare. Doar cartea păstrează în ea tainele cele mai adânci ale omenirii și nu este supusă deșertăciunii. ...

prof. Ana-Cristina Popescu

2. Floarea de aur a înțelepciunii

Un loc cald, un loc plin de lumină, un loc unde înțelepciunea și-a făcut casă, înmugurind și înflorind cu fiecare mlădiță care-i trecea pragul, un loc în care poți descoperi și înțelege toate tainele universului este școala.

Asemeni unei flori de mac, sfioasă și plăpândă, școala a încălzit grădina sufletului fiecăruia astfel, încât am înțeles de când eram elevă că fără ea nimic nu are sens în univers, că doar ea e singura ce nu-ți întoarce spatele în această lume mărginită, ea, petală a nemărginirii, trimisă nouă ca mângâiere de Divinitate, floarea de aur a înțelepciunii.

Ca profesor am deschis sufletele elevilor mei spre înțelegerea tainelor limbii și literaturii române, disciplina care te aruncă într-o lume a literelor și cuvintelor ce în jocul lor te poartă într-o lume a poeziei. Astfel am luat fiecare literă, am prezentat-o elevilor, pe urmă am studiat-o și ca într-un dans am unit-o cu o altă literă, dând naștere unui cântec a literelor și sunetelor frânte în cuvinte. Am adunat înțelesul fiecărui cuvânt și l-am țesut într-un enunț, alcătuind un adevărat curcubeu de verbe, substantive, adjective ... Am aruncat curcubeul peste sufletul fiecărui elev și a înflorit poezia, acea metaforă a sufletului ce descifrează misterele naturii și le pictează cu ajutorul procedeelelor artistice pe stânca sufletului ce înverzește și înmugurește, înflorește și crește cu fiecare atingere.

Să fii dascăl este o misiune, misiunea modelării a mii de mlădițe spre a deveni oameni, oameni înțelepți, oameni educați, oameni care și-au descoperit vocația încă din primii ani de școală.

Am îndrăgit misiunea de dascăl din prima clipă când am călcat pragul școlii în calitate de profesor, din prima clipă în care am privit sufletele deschise spre cunoaștere ale elevilor mei care se oglindeau în zâmbetul ochilor.

S-au scurs mai bine de 14 ani de când am pășit în această lume de aur a înțelepciunii în calitate de profesor și pot spune că în toți acești ani am cunoscut sute de mlădițe, fiecare cu aptitudinile sale, dar un lucru este cert, fiecărui elev i-am dăruit o parte din tot ce am eu mai bun, după cum fiecare elev la rândul său va rămâne o parte din sufletul meu. Și, pentru că fiecare elev al meu va rămâne mereu o parte din propriul meu suflet îmi e foarte greu să numesc pe unii dintre ei, căci fiecare are locul lui, unii prin rezultatele foarte bune obținute la olimpiade și concursuri concretizate în premii și mențiuni la nivel zonal și județean, alții prin sufletul lor romantic deschis mereu spre lectură și creație, alții prin simplitatea și frumusețea ființei lor, unii, pentru că pur și simplu au gustat o bucătică din învățătura ce le-am transmis-o, alții prin toate acestea la un loc.

Mereu mi-am asociat elevii cu niște mugurași ce zâmbesc mângâiați de lumina solară a învățăturii, răpind ceva din sensibilitatea și puritatea ghiocelor care salută primele raze ale dimineții ce dansează botezându-le căpușorul alb, abia ivit din zăpadă, dornici să soarbă nectarul vieții eterne pentru ca mai târziu să devină o frunză, o floare sau un fruct.

Toți acești mugurași, elevii, toate razele soarelui ce-i ajută să crească și să înflorească, profesorii, și-au împletit destinele într-un singur loc sfânt, școala, floarea de aur a înțelepciunii.

profesor **Ana-Cristina Popescu**

3. RECENZIE

A VOLUMULUI DE POEZIE

EU ȘI GÂNDURILE MELE

A ELEVEI ZĂRNESCU GABRIELA

Pe Gabriela Zărnescu o poți cunoaște prin versurile sale. Versurile poeziilor ei spun totul despre ea.

Dacă Gabriela tace, vorbește arta cuvântului după cum singură a precizat în poezia *Dragă cititorule*:

*„Poate te vei regăsi
Într-o poezie, două,
Am pus suflet în gândire
Într-o lume atât de nouă.
N-am să intru-n amănunte
Și de tac eu scriu pe foaie,
Gândurile îmi vin multe
Precum cad stropii de ploaie...”*

Cuvântul este de fapt începutul a toate câte există în univers. Prin cuvânt a luat ființă tot ceea ce este viu după cum precizează Sfânta Scriptură, evanghelia după Ioan „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut; și fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Orice cuvânt ascunde în ființa lui alcătuită din litere și sunete un adevărat univers de înțelepciune. Un cuvânt al mamei reușește să aducă lumină în viața copiilor ei. Un cuvânt al unui prieten poate face o stâncă să aducă roade. Cuvintele iubitorilor de artă, de frumos sunt acele lumini de gând ce îți amestecă ființa într-un joc al eternității după cum frumos precizează Gabriela în poezia *Creația gândurilor*:

*Leagă gândurile-n vorbe
Dă-le aripi ca să zboare,
Te vei simți împăcat,
Devi fluturare prin floare!*

Fluturile prin floare care devi dacă iubești arta cuvântului spune totul despre ființa sensibilă care copil fiind și-a deschis ochii minții spre adevărata frumusețe a vieții.

*„Eram doar pe clasa a III-a,
Gândul mi-a transmis ideea,
Să iau foaia de hârtie,
Să creez o poezie.*

*Era anotimp de toamnă,
Vântul scutura copacii,
Eu priveam de la fereastră
Și mi-am zis: Oh! Vai, săracii
(Nu voi uita)*

*.....
M-am retras de la fereastră,
Am plecat în dormitor,
Gândul mă ținea tot trează,
Parcă îmi doream să zbor.*

*Am luat foaia și creionul
Ce le-aveam la îndemână,
Am trăit clipă de clipă
Eu cu gândul împreună!”*

Poeziile Gabrielei creionează imagini ale vieții ei. Poezia *Bunica* o descrie pe cea care i-a fost înger sfânt. Poezia *Livada cu cireși* surprinde un moment tensionat prin care a trecut în copilărie:

*„Un roi mare de albine s-a apropiat de mine
Îmi era atât de frică De-mi doream să fiu furnică!*

Dar deodată am observat Roiul s-a și destrămat

*Spre cireșii plini cu floare,
Zumzăiau fără-nțetare.”*

Fiecare poezie a Gabrielei are ceva de spus și datorită acestui lucru prin mesajul poeziilor nu descoperim doar ființa sensibilă a tinerei poete ci fiecare se poate regăsi pe sine în cuvintele lor de parcă ar fi fost scrise anume pentru el.

*„Ai dreptul să crezi ce vrei,
Din strofe iasă scânteii,
Chiar și eu mă-nveselesc
Pe multe când le citesc!”*

transmite poeta cititorilor săi.

profesor Popescu Ana-Cristina

4. NATURA - ARTĂ ȘI VIAȚĂ

Razele naturii sunt cele care au crescut viața din spatele umbrei. După ce lumina a biruit întunericul dintru început prin cuvântul divin, natura a primit să-și modeleze cu talentul unui sculptor perfect toate formele de viață și apoi să le picteze întru eternitate. Grădina Edenului a fost prima ei față dar omul nu a înțeles-o și a fost nevoit să își măsoare existența în paradisul terestru. Aici natura își scrie poezia în funcție de climă, zonă, anotimp.

În *Istoria poporului evreu*, omul este predestinat să muncească în sudoarea frunții sale pământul, să îngrijească natura pentru ca aceasta la rândul ei să-i ofere roadele necesare vieții.

În mitologie majoritatea zeilor aveau corespondent într-un element al naturii, Poseidon era zeul apelor, Demetra era zeița holdelor, etc.

Natura și viața se împletesc și se completează unele pe altele. Mircea Eliade în nuvela *Les trois Grâces* încearcă o metodă de a scăpa de moarte printr-un experiment făcut de personajul Aurelian Tătaru, medic, pe trei pacienți bolnave de cancer, metodă ce are ca scop o veșnică tinerețe. În urma experimentului făcut de medicul Aurelian Tătaru, una dintre pacienți, Euphrosyna Mincu (Frusinel) își împarte viața între tinerețe și bătrânețe, primăvara era tânără, fericită, își trăia viața profitând din plin de tinerețea și frumusețea ei, nesimțind nicio boală în trup, iar când natura se vestejea îmbătrânește și ea, trecea din rai în infern asemeni Corei Pesefora, soția zeului morții, Hades și fiica Demetrei, zeița holdelor, ce își împărțea viața între pământ, simbolul vieții, pentru a sta cu mama ei și infern, simbolul morții, pentru a sta cu soțul ei.

Între natură și om este o permanentă comuniune. Natura este simbolul eternității, trece dincolo de moarte și păstrează în sânul ei viața „Și-l îngroapă-n sânu-i mut / Veșnica Natură.”⁴¹

Arta naturii este glasul perfecțiunii. Literatura populară prin balada *Miorița* înfățișează permanenta comuniune a omului cu natura. Balada *Miorița* abordează tema filosofică a morții prin atitudinea ciobanului moldovean în fața acesteia. El nu fuge de moarte, o acceptă ca pe un final firesc al vieții, ba mai mult o vede ca pe o nuntă, motivul alegoriei moarte-nuntă, la care participă toate elementele naturii, cele cosmice având ranguri mai înalte, soarele și luna, nași, cele terestre, brazi, pâlinași, de simpli nuntași, munții au rolul de preoți, păsărelele de lăutari. Toată viața ciobănelul a trăit în armonie cu natura. Elementele naturii i-au fost prietene, l-au ajutat și completat. După moarte își dorește să devină un tot cu acestea și să trăiască veșnic prin ele.

Frumusețea naturii a fost înfățișată de către iubitorii de artă în culoare, cuvânt sau formă. Răpindu-i forma în obiecte minuscule, sculptorii au eternizat clipe ale chipului vieții ei. Îmbinând culoarea pictorii i-au creat sufletul. Cuvântul însă, cel care a creat totul dintru început „Și a zis Dumnezeu” (Facere 1, 3) a presărat natura ca pe un praf de lumină solară în operele literare.

Scriitorii români au iubit natura. Tema naturii a fost nedezipită de operele lor. Poeți precum Vasile Alecsandri, Ion Pillat au scris pasteluri realizând un adevărat calendar în versuri.

Scriitorul Mihail Eminescu și-a petrecut copilăria în sânul naturii, dovadă poezia *Fiind băiet păduri cutreieram*. Ea i-a fost sursă de inspirație în poeziile

lui de mai târziu.

În poezia testament, *Mai am un singur dor*, Eminescu, asemenea ciobănelului mioritic și asemenea filozofului Emil Cioran vede moartea ca pe o contopire cu universul, cu Eternitatea.

Faptul că eul fiecăruia caută o evadare spre o altă lume, o lume veșnică, fericită, îi determină pe filozofi și pe scriitori să alerge de la vis la vremelnicia acestei vieți, de la viață la încercarea de a da un sens morții: „Când ai murit lumii, ți-e dor de tine însuși și-ți consumi ce-ți mai rămâne de trăit într-o nostalgie neîmplinită. Dumnezeu este un vecin față de exilul eului nostru, care ne face să ne căutăm pe alte țărâmurii și să nu murim niciodată în apropierea noastră, prin soartă inaccesibilă nouă.”² spune filozoful Emil Cioran.

George Bacovia este un poet simbolit. El a prezentat natura în simboluri. Poeții simbolisti folosesc în operele lor simbolurile printr-un limbaj sugestiv, prin muzicalitatea cuvintelor, prin tonul emoțional, repetiții, ritm, versul alb. Bacovia cultivă simbolul ca modalitate de surprindere a corespondentelor eului liric cu lumea, natura, universul. El este un poet pesimist și din această cauză se oprește în opera lui asupra temei morții și o asociază pe acesta naturii, ploaia, decorul de doliu. În opera sa totul are culoarea cenușie a plumbului, oamenii, decorul, în suflet predomină oboseala, peste tot domină tristețea, dezgustul față de o lume stăpânită de forțe obscure, descompunerea. Și-ar dori mereu o natură vie și o viață eternă, verde și în antiteză cu această viață pictează totul în gri, natura și viața după căderea omului în păcat în grădina Edenului, un paradis terestru trist ce nu ar mai trebui să se descompună, ci să-și găsească verdețea perfecțiunii absolute.

Anotimpurile se completează între ele, primăvara este simbolul vieții ce mereu își arată zâmbetul, vara deplinătatea, maturitatea, toamna bătrânețea încărcată de roade, iarna, puritatea finalului unui cerc al vieții.

Fără natură universul ar fi orb și nu ar găsi viața și lumina artei. Omul este dator să păstreze viu sămburele naturii, atât în ceea ce privește mediul înconjurător, cât și în artă.

Note:

¹ George Topârceanu, *Poezii*, Balada morții, Editura Hera, 2002.

² Emil Cioran, *Amurgul Gândurilor*, Editura Humanitas, București, 2008, p. 50.

Bibliografie:

1. Bacovia, George, *Opera poetică*, Editura Cartier, Chișinău, 2007.
2. Cioran, Emil, *Amurgul Gândurilor*, Editura Humanitas, București.
3. Eminescu, Mihai, *Poezii*, Editura Tineretului, București, 1965.
4. Eliade, Mircea, *Proza fantastică*, volumul I și II, Editura Tana, București, 2007.
5. Mitru, Alexandru, *Din marile legende ale lumii*, Editura Junimea, Iași, 1976.
6. Topârceanu, George, *Poezii*, Editura Hera, 2002.
7. *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1994.
8. Culegere de *Balade populare Miorița* Editura Herra, 2007.

prof. Popescu Ana-Cristina

5. CUNOAȘTEREA DE SINE

Până a-ți înțelege propria-ți ființă trebuie să te înarmezi cu multă răbdare.

„Sufletul meu ... Iată ceea ce mă tulbură. Nu-l pot aduce la lumină. Aș vrea să-mi găsesc sufletul [...] Să-l măsoar, să-l cântăresc și să-l prețuiesc în valori [...] Pentru că sunt zile când voința mi-e sigură și mintea limpede / Atunci lucrez cu sânge [...]”
mărturisește scriitorul Mircea Eliade în *Romanul adolescenței miop*.

Pașii spre descoperirea identității personale sunt cei mai grei. Eul tău personal este același, fie că ieri „Era o vreme când căutam în iarbă / trifoiul cu patru foi.” (*Era o vreme*, Simona Popescu), fie că astăzi, după ce odinioară „De-a baba oarba ne jucam acum / Sosește dragostea la ochi legată.” (*Sfârșitul copilăriei*, Iliana Mălăncioiu) Este mai greu să percepi că ești același. După cum îți era jocul, așa îți este și ființa. Între timp înțelepciunea își picură mierea și idealul îți stă în față cu ochi de vultur dar făptura ta a rămas aceeași. Copilul milos când devine adult își folosește înțelepciunea spre a revărsa darul în jur. Egoistul devenind adult se înraiește luptând pentru a-și alimenta patima.

Scriitorul Mircea Eliade încearcă în *Romanul adolescenței miop* să-și ducă sufletul spre lumină pentru a-i cunoaște toate fețele înfățișate prin verbe la modul conjunctiv *să măsoar, să cântăresc, să prețuiesc*. Un prim pas în descoperirea identității personale este dorința „Aș vrea să știu cine sunt și nu știu.” (Mircea Eliade, *Romanul adolescenței miop*) După ce dorești a-ți măsura, a-ți cântări și a-ți prețui sufletul trebuie să ai voință nestrămutată. După voință urmează munca. „Atunci lucrez cu sânge.” (Mircea Eliade, *Romanul adolescenței miop*) Fără muncă nu poți ajunge la desăvârșire. Prin muncă reușești să-ți descoperi trăirile interioare. Odată ce ți-ai descoperit chemarea, chiar dacă cazi, ști să te ridici. Sinele descoperit suportă înfrângerea și reușește s-o ia de la capăt cu răbdare. „Dacă m-aș cunoaște ... Atunci aș fi atât de sigur de mine însumi și de viață ... Aș spune: așa mi-e sufletul și așa vreau eu. [...]” (Mircea Eliade, *Romanul adolescenței miop*)

Pentru a reuși să îți cunoști eul interior trebuie să privești în tine însuți (însăși). „Mă privesc. Privesc în mine” (Mircea Eliade, *Romanul adolescenței miop*)

Din momentul în care privești în tine începe adevărata luptă cu viața. „M-a prins în ghearele lui calde / Un flutur crepuscular / Alături mie, copilandre / Torc mierea lumii din mărar” (Emil Brumaru, *Mierea lumii*) Devenirea eului este calea cea mai frumoasă și mai înțeleaptă, e acea miere a lumii toarsă din mărar.

Adesea pentru a putea ajunge la propria-ți formă trebuie să te descoperi pe tine prin ceva aidoma ție, printr-un model „Shakespeare! Adesea te gândesc cu jale, / prieten blând al sufletului meu; [...] Căci tot ce simți, de este rău sau bine, / Destul că simt - tot ție-ți mulțumesc.” (Mihai Eminescu, *Cărțile*)

Drumul sinelui este o pădure deasă, atât de deasă, că uneori ai senzația că te înăbuși. Nu ai cum să te rătăcești în pădurea vieții tale dar poți oboi. Atunci te așezi între arbori și te lenevești și timpul trece iar visul tău staționează. Când nu ești oboisit se întâmplă să te frământă ideea că toată pădurea vieții tale este ceva banal, că niciodată nu poate cânta la fel de armonios ca pădurea model ce te-a inspirat spre desăvârșire, ți-a arătat adevărata față a sinelui tău. Aceste complexe, frustrări sunt cât se poate de firești în descoperirea identității personale. Cel mai bun critic al tău devi tu însuși.

Eu m-am descoperit pe mine însămi prin cuvânt. Alții se pot descoperi prin imagine. Adesea am fost încercată de neîncredere, dezamăgire. Când urcam o treaptă priveam atât de critic spre mine însămi, încât nu-mi dădeam nicio șansă în viitor. Atunci moleșea lămi surprindea sinele și mă leneveam până la o altă scântee ce plângea să o eliberez.

Nu o dată mi s-a întâmplat să scriu și s-o iau de la început. Când muzica cuvântului îți arată ființa așa cum este ea, atunci eul tău critic acceptă să o lase să zboare. Până nu devi cel mai exigent critic al eului tău, nu te cunoști cu adevărat.

Uneori în dorința de a da glas sinelui ajungi să crezi că timpul nu-ți mai ajunge. Te împarți între servicii, familie și pentru tine timpul e calculat în secunde. Se întâmplă să folosești noaptea pentru nevoia sinelui dar după multă oboseală și stres îți obosești ființa și aceasta începe din nou să te întrebe de ce faci acest lucru. Nici munca fără odihnă nu este bună. În toate trebuie să existe un echilibru.

„Sufletul este inima inimii.“ spune Valeria Mahok. Ce poate să fie mai pătrunzător decât inima inimii? Inima inimii este sinele pe care ți-l modelezi în timp, prin multă muncă, voință și dorință. Talentul dă roade prin foarte multă muncă. Fără muncă este asemenea unui om ce a intrat în moarte cerebrală. Aș putea spune că în viață talentul este o mică parte a sinelui, 99 % este muncă, o muncă neobosită, o sete de înțelepciune și de viață.

„La ce e bun poetul / în vreme de secetă? (Octavian Paler, *Scrisoarea d-lui Holderlin* în vol. *Scrisori imaginare*) Poetul este cel care picură apă vie peste cuvinte. „adevăratul curaj al poeziei nu este probabil să cânte ploile / când toată lumea le vede / adevăratul curaj e să vadă / cerul pârjolit și să spere [...] “ (Octavian Paler, *Scrisoarea d-lui Holderlin* în vol. *Scrisori imaginare*) Destinul poetului este acela de a vedea ploaia din spatele ploii și de a spera apa vie din norii cei sterpi. Când reușești să-ți privești imaginea din spatele trupului te vei descoperi pe tine însuși (însăși).

„Așa cum aici se vede sufletul prin trup, tot așa acolo, în viața viitoare, se va vedea trupul prin suflet.“ (Sfântul Grigorie Palama) Un mare adevăr grăiește sfântul prin aceste cuvinte, pentru că trupul este oglinda sufletului.

Sunt oameni de care te poți apropia în viață, oameni ai dăruirii și oameni pe care sinele tău îi respinge fără ca să fi avut vreun contact cu ei. Prietenii nu poți să-i alegi altfel, decât prin tine. Ei nu pot să fie diferiți de ceea ce ești tu. „Prietenia înseamnă un suflet în două trupuri, o inimă în două suflete.“ (Aristotel) Lângă prietenul adevărat uiți ce înseamnă singurătatea și descoperi adevărata frumusețe a vieții, devi mai puternic, încrezător în tine însuși și nu te mai lenevești criticându-ți fiecare gest neîndemânatic.

Tragic este când doar unul dintre prieteni se sacrifică. „Habar n-aveți că prietenia vă onorează, tocmai când pretinde jumătate din sângele vostru. În acel moment ea se integrează în categoria celor ce pot da totul, până la ultima picătură, fără a cere ceva în schimb. Această prietenie este la fel ca rădăcina care dă copacului sevă și respiră prin ramurile lui“ (Panait Istrati, *Ultimele cuvinte*) Eu aș adăuga că acea prietenie devine o piatră, o piatră ce îți deschide ușa spre eternitate. Acea piatră te lasă să urci pe ea, te înalță, te aruncă în lumină și de ea însăși uită să-și mai ridice trupul obosit și legat de pământ. De fapt nici nu mai are timp, pentru că de câte ori încearcă să-și devină sieși tulpină, tulpina deja formată, tulpina în care a pus atâta lumină, nu o lasă cerându-i în lăcomia ei și mai multă lumină.

Eu însă cred că, dacă există astfel de pietre, de rădăcini, cărora oricât de dureros le-ar fi să se despartă de dragostea luminii celei dintâi, o vor face. La început mai greu, stângaci, dar în timp, odată recăștigat echilibrul interior, asemenea unui vulcan. În prietenie trebuie să și primești florile luminii. Atunci când doar le oferi, te pierzi devenind piatră, rădăcină, altar de jertfă.

Dacă rădăcina reușește să-și elibereze sinele, e bine să o facă demn, fără a trăda. A fost rădăcina încrederii, așa trebuie să rămână, dar să se depărteze de energia străină fără a privi o clipă la ce a lăsat în urmă și să-și înalțe o altă tulpină roditoare. Trebuie să fie capabilă să rostească *Eu sunt*. Să spună acest lucru și pentru ea, nu doar pentru prietenii.

Există în viață trei categorii de oameni, o mică categorie sunt cei cărora le ești indiferent, cei mai mulți sunt oamenii interesului personal și categoria extrem de rară sunt adevărații oameni, adevărații prieteni, cei care se sacrifică până la nivelul de rădăcină și mai departe de aceasta.

Trupul și sufletul le-aș putea asemena literaturii. Trupul e acel real care împreună cu imaginarul, ficțiunea conturează sinele. „Nu se coboară, de pildă Făt Frumos în *cealaltă lume*, pentru a-și măsura puterile cu zmeii?“ (Ștefan Augustin Doinaș, *Intersecția*) Dacă nu te cobori în tine însuși nu-ți descoperi visul ce stă să izvorască. „Sufletul înseamnă vocea intereselor trupului.“ (George Santayana) Dacă trupul iubește dansul, sufletul îi învață arta. „Realitatea și irealitatea coexistă pararele.“ (Ana Blandiana, *Pe pământ și în aer*) Trupul te ține legat de pământ dar sufletul te înalță spre cer.

Odată ce îți descoperi adevăratul foc lăuntric, el nu te va mai lăsa o clipă în pace. Îți va cere să lupți, să te înțelepțești și să trăiești. „Sufletul e ceea ce spada nu poate răni, focul nu poate mistui, apele nu pot eroda, vântul nu poate risipi.“ (Mahabharata)

prof. Ana-Cristina Popescu

6. CONSEMNAREA UNUI VIS CARE VIZEAZĂ O OPERĂ LITERARĂ (Frații Jderi de Mihail Sadoveanu)

Poarta magică a visului

„Privește!”

Roșu. Violet. Se întinde ca o plagă carapacea micuțului glob translucid.

„Ce poate fi?”

Ființa-mi tace. Așadar culoarea de acvamarin și smarald al globului pe care-l studiam spre a descoperii lumi uitate se pierduse în raze roșii-violet. În jurul meu natura primise o nouă față, deși primăvara era în toate, ea plângea. Oare de ce?...

Niște case împrăstiate îmi apărură din umbra unui deal, case vechi, bătrânești, cum am văzut nu demult la muzeul satului... Niște femei își boceau fiii și soții ce au pierit în luptă.

Se întâmplase ceva. Am ajuns într-o lume pe care nu o cunosc, o lume în care nu mă regăsesc. Trebuie să descopăr cauzele acestui mister și să mă reîntorc acasă. Cu siguranță m-am rătăcit...

La umbra unui stejar bătrân am zărit doi tineri ce discutau. Mă apropiasem de ei. Se pare că ei nu-mi simțiseră prezența. Am încercat să-i fac să mă observe, dar în zadar. Cred că sunt singură... nimeni nu mă vede, parcă aș fi un spirit rătăcit.

Un gest al unuia dintre tineri îmi trezi interesul pentru discuția ce o purtau cei doi. Cel îmbrăcat cu haine fine, brocat de Veneția și ...îi făcu semn celuilalt că o frumoasă domniță se zărește pe prisma unei case.

- Ce frumoasă se face pe zi ce trece, Nasta!

- Măria Ta, Alexandrele, ar trebui să-i spui ce simți pentru ea.

- Nu pot...

- Ba da, poți. Am venit la Ionășeni pentru a-ți rezolva problemele sufletești.

- Dar există posibilitatea să iubească pe altcineva, de exemplu, un viteaz ca tine, Ionuțe.

- E adevărat că sunt fiul comisului Manole Jder, un om devotat țării și domnului, însă tu ești fiul Măriei Sale, Ștefan Vodă și orice fată visează să fie domnița țării.

- Atâta doar că Nasta nu e ca oricare altă fată.

- Nasta are multe calități, nu e doar frumoasă la trup, ci și la suflet.

- Mult timp, mama ei mi-a spus că Nasta e

bolnavă și că nu e demnă să se întâlnească cu mine. Acum o văd bine, așa că o să vorbesc cu ea.

- O să te aștept aici, lângă stejar, așa că du-te!

- Se pare că am ajuns în timpul domnitorului Ștefan cel Mare și i-am întâlnit pe Alexandrel Vodă și Ionuț Jder. Nu înțeleg de ce am ajuns aici. O să aștept ca cei doi să-și reieie discuțiile pentru a găsi o cale de a mă întoarce acasă.... Dar de ce e agitație?

- Măria ta, veniți repede, îl grăbea Ionuț pe Alexandrel.

- Ce se întâmplă, sper să fie un motiv serios.

- Cățiva dușmani ai țării au pus la cale un complot împotriva Măriei Tale.

- Ești sigur? Cum ai aflat?

- Nasta a aflat întâmplător și mi-a dat de știre.

- Nasta?

- Da. Trebuie să ne grăbim, altfel o să cădem în capcană.

- I-am spus Nastei ce simt pentru ea.

- Și?

- M-a refuzat. Inima ei bate pentru tine, Ionuț.

- Nu avem timp acum de probleme sufletești, trebuie să vă apăre de trădători, doar suntem frați de cruce.

- Tocmai, pentru că suntem frați de cruce îți doresc să ai parte de fericire alături de Nasta, vă meritați unul pe celălalt.

Un petec de hârtie de culoare verde-albăstrui, înfășurat într-o pânză roșie-violet căzu din buzunarul lui Ionuț. Părea a fi o hartă veche.

M-am apropiat de obiectul pierdut. Oare e un petec din globul meu?

Am atins-o. Timpul s-a rupt în fâșii și m-a luat pe aripile lui.

Pe umăr am zărit mâna cuiva. Era mama. Mă trezise.

Așadar am visat. Măine am examen la limba și literatura română, iar eu studiasem cu câteva momente înainte de a adormi, romanul Frații Jderi a scriitorului M. Sadoveanu, jucându-mă cu globul pământesc pe care îl roteam întruna.

Cu siguranță mi s-a deschis o poartă spre alte lumi ce așteptau să fie cunoscute. Această poartă e pragul spre lumea magică a visului.

prof. Popescu Ana-Cristina

7. DESCOPERĂ LIMBA ROMÂNĂ!

VALORILE EXPRESIEI „A DA ÎN GROPI DE PROST CE E” ÎN LIMBA ROMÂNĂ

„A da în gropi de prost ce e” este o expresie populară, familiară care din punct de vedere semantic are în procesul de comunicare valoare de superlativ absolut „foarte prost”.

Cuvintele care alcătuiesc expresia „A da în gropi de prost ce e” din punct de vedere morfologic și sintactic se completează unele pe altele pentru a stabili împreună sensul acesteia. Ele nu se analizează separat din punct de vedere morfologic și sintactic ci alcătuiesc o expresie, o locuțiune, în cazul de față verbală. Dacă ar fi să analizăm separat cuvintele expresiei s-ar putea observa că prepoziția „a” însoțește verbul „da”. *A da* luat separat în cadrul expresiei are valoare morfologică de verb la modul infinitiv. Substantivul comun, simplu, nearticulat „gropi” însoțit de prepoziția simplă „în” din punct de vedere sintactic arată locul unei acțiuni devenind complement circumstanțial de loc. *Dă unde? În gropi*. Doar cel dezorientat nu observă groapa și ajunge în ea. Substantivul comun, simplu, nearticulat „proști” însoțit de prepoziția simplă „de” arată cauza pentru care ajungi să cazi în groapă. Din ce cauză *a da în gropi*? *De prost*. Din punct de vedere sintactic în expresie, analizat separat „de prost” este complement circumstanțial de cauză. „E” are valoare copulativă și alcătuiește împreună cu numele predicativ „ce” predicatul nominal. „ce e” cu sensul de *prost e, devine prost*. Așadar toate cuvintele ce alcătuiesc expresia „A da în gropi de prost ce e” duc la valoarea superlativă a acesteia „a fi foarte prost”.

Dacă facem referire la fiecare din cuvintele expresiei din punct de vedere semantic și gramatical o să putem observa o multitudine de valori pe care fiecare cuvânt le pot avea individual.

O să încep cu „a”. În primul rând „a” este prima literă a alfabetului. Din punct de vedere fonetic sunetul „a” este vocală. Fiind o vocală poate alcătui singură un cuvânt sau o silabă (a învățat, a-mar). Ca valoare morfologică „a” poate să fie substantiv de genul masculin la singular și de genul neutru la plural (Am scris un a. sau forma de plural: A-urile sunt prea lunguiețe.) Când „a” este așezat la finalul unui substantiv are valoarea morfologică de articol hotărât enclitic (mamaa). Aflat în fața unui substantiv, pronume sau adjectiv pronominal posesiv sau numeral cu valoare substantivală, adjectivală sau adverbială „a” îndeplinește valoarea morfologică de articol posesiv genitival (O haină a fetei s-a pătat. A mea este curată. A doua are petec.). Când „a” însoțește un adjectiv are valoarea morfologică de articol demonstrativ adjectival (Fata a mică este cuminte. a cu sensul de *cea mică*). În enunțul *A din grădină este bunică*. „a” îndeplinește valoarea morfologică de pronume demonstrativ de depărtare (aceea) iar în enunțul *A fată este Ana* „a” îndeplinește valoarea morfologică de adjectiv pronominal de depărtare. În expresia „A da în gropi de prost ce e” sau în versul eminescian „E ușor a scrie versuri” „a” îndeplinește valoarea morfologică de prepoziție. Se poate observa că a este o prepoziție a infinitivului. Tot valoare morfologică de prepoziție are și atunci când ajută la formarea numeralelor distributive (De câte ... 5 cărți a 100 de pagini). În enunțul *El a citește lecția*. „a” îndeplinește valoarea morfologică de verb auxiliar și ajută la formarea timpului perfect compus al modului indicativ împreună cu

participiul verbului de conjugat *citit*. Atunci când „a“ redă o stare sufletească are valoarea morfologică de interjecție (A, ce doare!) Totodată „a“ poate să fie și un element de compunere care indică absența, excluderea (amoral).

„Da“ cu valoarea morfologică de adverb este un cuvânt care se utilizează pentru a răspunde afirmativ unei întrebări. „Da“ apare și în locuțiunea adverbială „Ba da“ ce exprimă răspunsul afirmativ la o întrebare negativă. În cazul repetiției „Da, da.“ îndeplinește valoarea morfologică de adverb și are valoare de superlativ (sensul *bine, bine*).

Totodată „da“ poate îndeplini și valoarea morfologică de conjuncție adversativă (Citește ^{1/} *da* nu înțelege ^{2/}). În acest caz „da“ ține locul conjuncției adversative *dar* având în procesul de comunicare valoare argumentativă. E₁ este o propoziție afirmativă, principală ce arată acțiunea, în timp ce E₂, la rândul ei propoziție principală, neagă consecințele acțiunii din E₁, fapt pentru care cele două enunțuri sunt în raport de coordonare adversativă. Prin urmare „da“ poate să fie în cazul enunțat mai sus conjuncție coordonatoare adversativă și conector pentru un text argumentativ. Utilizat cu valoarea morfologică de conjuncție, cuvântul „da“ cu sensul de *dar* leagă propoziții de același fel, fie principale, fie secundare adversative. (A înțeles ^{1/} că vine ^{2/} *da* nu stă. ^{3/}) E₂ și E₃ sunt două propoziții secundare (subordonate) în raport de coordonare adversativă. ... *vine da nu stă* sunt două propoziții puse în opoziție. Așadar „da“ cu valoarea morfologică de conjuncție arată opoziția având sensul de *totuși, cu toate acestea*. Conjuncția „dar“ în expresiile „d-apoi bine“¹, „dar cum să nu“² are rolul de a da un răspuns negativ la o propunere, iar în expresia „Dar așa!“ folosită cu sensul de *însă, nici vorbă, nici gând!* creează o piedică. În cazul în care înlocuim conjuncția *dar* cu „da“ ea își păstrează sensul *da cum să nu, Da așa!* „Da“, cu valoare de conjuncție poate să fie întâlnit și după o propoziție optativă urmată de o construcție negativă de genul: *nicidecum, nici gând*. (Ar merge acolo *da* nicidecum nu se obosește.) Totodată conjuncția „da“ poate să introducă o construcție imperativă: *Da ce vrei voi de la mine?* Folosită înaintea unui cuvânt care se repetă, conjuncția „da“ întărește sensul acestuia: *Mă voi apuca serios de lucru, da serios!* Conjuncția „da“ mai poate exprima și mirarea, surprinderea, uimirea *Da frumos mai cântă!*

În expresia „*A da în gropi de prost ce e*“ „da“ are valoare de verb intransitiv, regional. Cu aceeași valoare de verb intransitiv, regional „da“ mai este întâlnit și în alte expresii „A da în clocot“, „Dă din mâini“, „A da în foc“. „Da“ poate să fie întâlnit și cu valoare reflexivă și intransitivă în expresii precum „A se da îndărăt“, „A se da bătut“. Cu valoare tranzitivă „da“ poate să fie întâlnit în expresii precum „A-și da viața“ sau locuțiuni verbale „A da în primire“ cu sensul de „a preda“.

„Da“ cu înțelesul de „a oferi“ este un verb tranzitiv (I-am dat o carte.).

„Da“ poate să fie întâlnit și cu înțelesul de *a rândui, a destina* făcându-se referire la soarta omului, la Dumnezeu „Ș-apoi dă, Doamne, bine!“

Și în Sfânta Scriptură cuvântul „da“ este utilizat în expresii cu valoarea morfologică de verb (cu valoare imperativă în cele subliniate), „*Dați* și vi se va da.“ (Luca 6, 38), „*Dați* Cezarului ce-i a Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu.“ (Marcu 12, 17).

Proverbele românești utilizează cuvântul *da* cu valoarea morfologică de verb „Dă cu o mână ca să ia cu o mie.“⁴³

Verbul *a da* este întâlnit și în expresii populare utilizate în basme „...Verdes împărat chemă slujitorii și le *dete* o gură de or pomeni-o.“ (*Aleodor împărat*)

„Groapă“ are valoarea morfologică de substantiv de genul feminin după cum

se poate observa și în expresia „*A da în gropi de prost ce e*” dar și în expresii precum „*A fi cu un picior în groapă*”. Din punct de vedere semantic groapă are sensul de gaură, cavitate.

Cuvintele „de” și „în” din expresia „*A da în gropi de prost ce e*” sunt utilizate cu valoarea morfologică de prepoziții ale unor substantive în cazul acuzativ.

În ceea ce privește omonimia cuvântului „de” acesta poate să fie întâlnit și cu valoarea morfologică de substantiv (Am scris un de.), interjecție de adresare (De, Ano!), verb predicativ (Să-i de ceva. Dea - sensul), pronume relativ (Copacul de-l vezi este stejar. Sensul pe care) și conjuncție subordonatoare cu sensul *dacă* (Vin de mă chemi.) În cazul prezentat în fraza (Vin de mă chemi.) *de* introduce o propoziție condițională (cu ce condiție vin?). De în calitate de conjuncție poate să introducă și alte subordonate (E bine de înveți. subiectivă), (Problema este de vi. - predicativă) (Vin de îndată ce se întunecă. temporală când vin?), (De nu știe a scrie, umblă de la unul la altul. cauzală din ce cauză umblă?), (Mă gândesc de te servesc. - completivă îndirectă la ce mă gândesc?), (Chiar de învață, nu știe. concesivă în ciuda cărui fapt nu știe?)

Cuvântul *prost* are valoarea morfologică de substantiv „*A da în gropi de prost ce e*”. Aceeași valoare morfologică o îndeplinește și în expresii precum „*A-și găsi prostul*.” Prost este la origine adjectiv. (Omul prost nu ajunge la mal.) Totodată poate să fie întâlnit și cu valoarea morfologică de adverb (Gândește prost.).

În ceea ce privește omonimia cuvântului *ce* acesta poate să fie pronume interogativ (Ce faci?), adjectiv pronominal interogativ (Ce temă ai?), pronume relativ (Știu ce faci.), adjectiv pronominal relativ (Știu ce temă ai scris.), adverb (Ce frumos ai scris!), substantiv (Am omis un ce.)

Ce poate să fie utilizat și cu valoare de interjecție: Ce? - Poftim?

În cazul *De ce nu?* are sensul adverbului predicativ *desigur*.

Verbul *e* poate avea valoare predicativă (El e la școală.), copulativă (El e frumos.) și auxiliar (Ar fi citit o carte.)

Expresia „*A da în gropi de prost ce e*” are valoare superlativă prin alăturarea unor părți de vorbire și de propoziție a căror sensuri se întrunesc toate în același punct (a fi foarte prost).

Note:

¹ *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, Editura Univers enciclopedic, București 1996, pag. 260.

² *Ibidem*, pag. 260.

³ Valentina Cărare, *Dicționar de proverbe românești*, Editura All, București, 2007, pag. 38.

Bibliografie:

1. Cărare, Valentina *Dicționar de proverbe românești*, Editura All, București, 2007.
2. Popescu, Mihaela, *Dicționar de expresii în limba română*, Editura All, București, 2007.
3. *Dicționarul explicativ al limbii române*, Ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București 1996.
4. DOOM, Ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 2007.
5. *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1994.

prof. Ana-Cristina Popescu

8. SĂ NE AMINTIM ȘI SĂ ÎNVĂȚĂM!

A. FONETICĂ, VOCABULAR, SEMANTICĂ, MORFOLOGIE ȘI SINTAXĂ

Fonetica

Fonetica este știința ce se ocupă cu studiul sunetelor unei limbi.

Sunetul este cea mai mică unitate a limbii. Sunetele limbii române sunt:

- **vocale:** a, ă, â, î, e, i, o, u (pot forma singure o silabă, ex. a-mar)

- **semivocale:** e, i, o, u (când apar lângă o vocală în aceeași silabă, ex. soa-re)

- **consoane:** b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, r, s, ș, t, ț, v, z (nu pot forma singure o silabă)

Grupuri de sunete:

1. **Diftongul** este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală și o semivocală în aceeași silabă. Diftongul urcător e alcătuit dintr-o semivocală și vocală (iar-bă), iar cel coborător e alcătuit dintr-o vocală și o semivocală (cai)

2. **Triftongul** este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală și două semivocale în aceeași silabă (tră-iau)

3. **Hiatul** apare între două vocale alăturate ce fac parte din silabe diferite (po-et)

Grupuri de litere:

Grupurile ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi urmate de o vocală alcătuiesc un singur sunet și urmate de o consoană alcătuiesc două sunete (ceară- 5l,4s; circ- 4l,4s; gheață- 6l,4s; ghindă- 6l,5s). Când sunt la finalul cuvântului, grupurile menționate se comportă ca în prezența unei vocale (ureche- 6l,4s; atinge- 6l,5s). Unele litere x, w reprezintă două sunete (excursie- 8l,9s; x-cs)

Cuvinte monosilabice alcătuite dintr-o singură silabă (sac)

Cuvinte plurisilabice alcătuite din mai multe silabe (co-me-di-e), bisilabice (două silabe ca-să)

Vocabularul

Vocabularul (lexicul) cuprinde totalitatea cuvintelor dintr-o limbă.

Structura vocabularului:

1. **Fondul principal lexical** cuprinde cuvintele cele mai utilizate în comunicare de la care se pot forma noi cuvinte prin derivare, compunere, conversiune (om, apă, a alerga, că, în, iar, frumos, eu, trei...)

2. **Masa vocabularului** cuprinde restul cuvintelor care pot fi structurate astfel:

a. **arhaisme:** cuvinte vechi care nu se mai folosesc: pașă, polcovnic etc.

b. **regionalisme:** cuv. folosite în anumite zone ale țării: curechi, păpușoi etc.. (cuvinte populare: a se pitula)

c. **neologisme:** cuv. noi, împrumutate din alte limbi (mijl. externe de îmbogățire a vocab.): astru, stres, solitar etc.

d. **termenii tehnico-științifici:** folosiți în anumite domenii ale științei: bisturiu, diateză, teoremă etc.

e. **cuvintele de argou:** sunt folosite de anumite grupuri sociale pentru a nu fi înțelese de cei din jur: mișto, nașpa, a șparli, potol etc.

f. **elementele de jargon**: sunt folosite de anumite categorii sociale cu scopul de a impresiona: madame, ciao

Îmbogățirea vocabularului (mijloace interne):

Derivarea este procedeul prin care se formează noi cuvinte cu ajutorul prefixelor și sufixelor.

Prefixul este sunetul care se atașează în fața radicalului unui cuvânt: ne- (nedorit), re- (reface) etc.

Sufixul este sunetul ce se adaugă la finalul radicalului unui cuvânt: sufixe diminutive ce micșorează obiectul (iță- copilă), sufixe augmentative care măresc obiectul (andru- copilandru).

Derivatele parasintetice sunt cuvintele alcătuite atât cu ajutorul prefixului, cât și al sufixului (neprimitor).

Familia lexicală este alcătuită din totalitatea cuvintelor obținute prin derivare, pornind de la un cuvânt de bază (floare: floricea, înflorit, floricea, florar, florărie, florăreasă.).

Câmpul lexical este alcătuit din toate cuvintele legate printr-un sens comun, după obiectele sau stările denumite (câmpul lexical al stărilor sufletești: fericire, bucurie, tristețe, plăcere, satisfacție, supărare).

Compunerea este procedeul prin care se formează noi cuvinte și se realizează prin:

- contopire (mai multe cuvinte se unesc într-un singur cuvânt): cumsecade, oriunde, despre, orice).

- alăturare (mai multe cuvinte alăturate formează un singur cuvânt): după-amiază, Oțelu Roșu.

- abreviere: B.C.R., Tarom, CFR.

Schimbarea valorii gramaticale (conversiunea) este procedeul prin care o parte de vorbire trece la altă parte de vorbire: Eu merg. (verb); Mersul e sănătos. (substantiv); Drumul mers fusese greu. (adj.)

Semantica

Se ocupă cu sensurile cuvintelor.

Cuvinte monosemantice - cu un singur înțeles (hard)

Cuvinte polisemantice - cu mai multe înțelesuri (a trece: El trece strada.- traversează; Profesorul trece o notă în catalog.- a pune; A trecut în neființă.- a decedat; A trecut apa. - a înnotat; A trecut clasa. - a promovat; A trecut și peste acest lucru. - a depășit; A trecut pe la ei. - i-a vizitat; A trecut un an. - s-a dus).

Sensul cuvintelor:

- **sensul propriu**: Am cules o floare.

- **sensul figurat**: Este în floarea vârstei.

Sinonimele sunt cuvintele cu formă diferită și cu sens identic: (a alerga - a fugi).

Antonimele sunt cuvintele cu sens opus: (rece-cald).

Omonimele sunt cuvintele cu aceeași formă și cu sens diferit: (sare - El sare coarda. Eu pun sare în mâncare).

Omofonele (ortograme) sunt cuvinte ce se pronunță la fel dar se ortografiază

diferit: (neam, ne-am).

Omografele sunt cuvintele ce au aceeași formă dar care accentuate diferit au alt sens: (lungi-lungi).

Paronimele sunt cuvinte cu formă asemănătoare: (orar-oral; oroare-eroare; familial-familiar).

Pleonasmul este o greșeală de exprimare: (Coboară în jos. Înnoată în apă. Aterizează la sol.).

Calamburul e alcătuit din omonime: (Mama ta de-i vie/Spune-i ca să vie/Pân' la noi la vie.)

Morfologia

Studiază părțile de vorbire:

Ele pot fi flexibile: verbul, substantivul, articolul, pronumele, adjectivul, numeralul și neflexibile: adverbul, prepoziția, conjuncția, intrjecția

Părți de vorbire flexibile:

Verbul

Este partea de vorbire flexibilă care arată acțiunea (a alerga), starea (a sta), existența (a deveni).

Verbul își schimbă forma după mod, timp, număr, persoană, diateză.

Modurile personale ale verbului:

Modul indicativ (arată o acțiune reală și are toate timpurile)

Timpul prezent arată o acțiune ce se desfășoară în momentul vorbirii:

(eu) citesc, (tu) citești, (el, ea) citește, (noi) citim, (voi) citiți, (ei, ele) citesc.

Timpul imperfect este un timp trecut a cărei acțiune este neterminată, are terminații:

(eu) citeam, (tu) citeai, (el, ea) citea, (noi) citeam, (voi) citeați, (ei, ele) citeau.

Timpul perfect compus arată o acțiune trecută și terminată, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a avea“:

(eu) am citit, (tu) ai citit, (el, ea) a citit, (noi) am citit, (voi) ați citit, (ei, ele) au citit.

Timpul perfect simplu exprimă o acțiune trecută și terminată, dacă verbul la modul infinitiv se termină cu vocala i, la persoana I, singular se scrie cu doi de i, are și terminații la pers. a II-a, sg.; și la pl.:

(eu) citii, (tu) citeși, (el, ea) citi, (noi) citirăm, (voi) citirăți, (ei, ele) citiră.

Timpul mai mult ca perfect exprimă o acțiune trecută, săvârșită înaintea altei acțiuni trecute:

(eu) citisem, (tu) citeșezi, (el, ea) citise, (noi) citiserăm, (voi) citiserăți, (ei, ele) citiseră.

Timpul viitor arată o acțiune ce se va desfășura după momentul vorbirii, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a voi“:

(eu) voi citi, (tu) vei citi, (el, ea) va citi, (noi) vom citi, (voi) veți citi, (ei, ele) vor citi.

Timpul viitor anterior arată o acțiune ce se va întâmpla înaintea altei acțiuni viitoare, se conjugă cu ajutorul verbelor auxiliare „a voi“ și „a fi“:

(eu) voi fi citit, (tu) vei fi citit, (el, ea) va fi citit, (noi) vom fi citit, (voi) veți fi

citit, (ei, ele) vor fi citit

Timpul viitor popular :

(eu) o să citesc, (tu) o să citești, (el, ea) o să citească, (noi) o să citim, (voi) o să citiți, (ei, ele) o să citească.

Modul conjunctiv (exprimă o acțiune nerealizată dar care se poate realiza, are două timpuri, prezent și perfect, se conjugă cu ajutorul conjuncției să, iar la timpul perfect și cu ajutorul verbului auxiliar „a fi“)

Timpul prezent:

(eu) să citesc, (tu) să citești, (el, ea) să citească, (noi) să citim, (voi) să citiți, (ei, ele) să citească.

Timpul perfect:

(eu) să fi citit, (tu) să fi citit, (el, ea) să fi citit, (noi) să fi citit, (voi) să fi citit, (ei, ele) să fi citit

Modul condițional optativ (exprimă o acțiune dorită și are două timpuri: prezent și perfect)

Timpul prezent:

(eu) aș citi, (tu) ai citi, (el, ea) ar citi, (noi) am citi, (voi) ați citi, (ei, ele) ar citi.

Timpul perfect:

(eu) aș fi citit, (tu) ai fi citit, (el, ea) ar fi citit , (noi) am fi citit, (voi) ați fi citit, (ei, ele) ar fi citit.

Modul imperativ (exprimă o poruncă, un îndemn, o chemare și are forme doar pentru persoana a II-a, singular și plural): a) forma pozitivă: Citește! Citiți! b) forma negativă: Nu citi! Nu citiți!

La aceste moduri verbul poate îndeplini funcția sintactică de predicat verbal și predicat nominal.

Predicatul verbal poate fi exprimat prin verb predicativ.

Predicatul nominal e format din verb copulativ plus nume predicativ. Verbele copulative sunt: a deveni (e tot timpul vb. cop.), a fi (e vb. cop. când nu are înțelesul de a exista, a se afla), a rămâne, a ieși, a se face, a ajunge, a constitui, a părea, a însemna.

Ex. Eu sunt la școală. (vb. pred.); Cerul e senin. (vb. cop.); Aș fi venit. (vb. auxiliar)

Verbele auxiliare ajută la formarea unor moduri și timpuri compuse, ele sunt: a fi, a avea, a vrea.

Modurile nepersonale ale verbului:

Modul infinitiv (denumește acțiunea, precizând numele verbului)

Timp prezent: forma afirmativă: a citi, forma negativă: a nu citi.

Timpul perfect: a fi citit.

Conjugarea unui verb se află punându-l pe acesta la modul infinitiv:

Conjugarea I se termină în a: a dansa, a învăța.

Conjugarea a II-a se termină în ea: a avea, a bea.

Conjugarea a III-a se termină în e: a merge, a culege.

Conj. a IV-a se termină în i și î: a munci, a doborî.

Modul gerunziu (prezintă o acțiune în desfășurare), verbul la acest mod se

termină în ând și ind (citind, învățând, povestind, mergând).

Modul participiu (exprimă o acțiune suferită de obiect). Verbul la participiu se transformă în adjectiv când însoțește un substantiv. Ex. scris, citit, mers,

Modul supin (denumește situația verbală propusă ca scop): de citit, de scris, pentru completat, se formează de la participiu plus prepoziții simple sau compuse.

Verbul la modurile nepersonale nu poate îndeplini funcția sintactică de predicat. El îndeplinește funcția sintactică de subiect, nume predicativ, complement, atribut verbal.

Să luăm de exemplu verbul la infinitiv „a citi”: A citi îmi place. subiect; Să ști înseamnă a citi. nume predicativ; Hotărâsc a citi. complement direct; Dorința de a citi îl caracterizează. atribut verbal.

Diatezele verbului (este forma pe care o ia verbul în raport cu subiectul gramatical)

Diateza activă: La această diateză subiectul gramatical face acțiunea și tot el o suferă. Vb. la această diateză poate sta la toate modurile. (Eu citesc o carte.)

Diateza reflexivă: La această diateză verbele se conjugă ca la diateza activă, dar însoțite de pronumele reflexive în cazul dativ și acuzativ. Nu are modurile participiu și supin. (mod ind. prezent: (eu) mă joc, (tu) te joci, (el) se joacă, (noi) ne jucăm, (voi) vă jucați, (ei) se joacă - pron. reflexiv în acuzativ; (eu) îmi imaginez, (tu) îți imaginezi, (el) își imaginează, (noi) ne imaginăm, (voi) vă imaginați, (ei) își imaginează - pron. reflexiv în dativ.

Diateza pasivă: La această diateză subiectul logic (complementul de agent) face acțiunea și subiectul gramatical o suferă. Diateza pasivă se formează cu ajutorul verbului auxiliar „a fi” plus participiul verbului de conjugat. Verbul la această diateză îndeplinește funcția de predicat verbal (mod. ind. prezent: (eu) sunt ascultat, (tu) ești ascultat, (el) este ascultat, (noi) suntem ascultați, (voi) sunteți ascultați, (ei) sunt ascultați).

Lecția a fost citită de elev. (lecția s. gram. și elev s. logic)

Caracterul tranzitiv și intransitiv al verbelor: Dacă verbele pot primi complement direct sunt tranzitive, iar dacă nu pot primi complement direct sunt intransitive.

Verbele în timpul conjugării pot fi regulate (a citi) sau neregulate (a fi).

Verbele unipersonale au forme doar pentru persoana III-a: a lătra, a grohăi. Verbele impersonale acțiunea nu e făcută de o anumită persoană: a ploua, a tuna.

Locuțiunile verbale sunt grupuri de cuvinte ce înlocuiesc un verb: a o lua la sănătoasa - a fugi; a fi cu luare aminte - a fi atent, a băga de seama - a observa.

Verbul este nucleul comunicării.

Substantivul

Substantivul este partea de vorbire flexibilă care denumește ființe, lucruri, etc. (dulap).

Felul substantivului: comune (apă), proprii (Ana, Caransebeș), simple (pâine), compuse (floarea-soarelui, untdelemn), colective au forma de

singular la înțeles de plural (tufiș, stol), mobile care își formează femininul de la masculin (lup- lupoaică, elev - elevă), epicene care au o singură formă pentru masculin și feminin (elefant, crocodil), defective de plural (aur, grâu), defective de singular (ochelari, icre).

Genul subst. : masculin (un, doi- băiat), feminin (o, două- elevă), neutru (un, două- tablou)

Cazurile substantivului: O să trec substantivul pădure pe la toate cazurile și fc. sintactice.

Nominativ:

- subiect: Pădurea are farmec. (cine?, ce?)
- nume predicativ: Brazilii devin pădure deasă la maturitate. (determină un verb copulativ)
- atribut substantival apozitional: Ea, pădurea, îmi place. (care?)

Acuzativ:

- compl. direct: Am văzut o pădure. (pe cine? ce?)
- compl. indirect: Mă gândesc (la) pădurea de brad. (cu cine?, cu ce?, de la cine?, de la de?, pentru cine?, pentru ce?, la cine?, la ce?, despre cine?, despre ce?)
- compl. de agent: Izvorul este ascuns (de) pădure.
- compl. circum. de loc: Mă aflu (în) pădure. (unde?)
- compl. circumstanțial de mod: Scrie subiectul legendei (fără) pădurea misterioasă. (cum?)
- complement circumstanțial de timp: Cu pădurea apărui poezia. (când?)
- complement circumstanțial de cauză: A devenit poet de la pădure. (din ce cauză?)
- complement circumstanțial de scop: A mers în excursie (pentru) pădure. (cu ce scop?)
- atribut substantival prepozițional: Poveștile (despre) pădure îmi plac. (care?, ce fel de?)
- nume predicativ: Ciupercile sunt (de) pădure.

Dativ: (cui?)

- complement indirect: Maria a scris o poezie pădurii.
- nume predicativ: Grădina este (aidoma) pădurii.

Genitiv: (a, ai, al, ale cui?)

- atribut substantival genitival: Murmurul pădurii mă îndeamnă la visare.
- nume predicativ: Copacii sunt ai pădurii.
- subst. în G mai poate îndeplini și alte funcții sintactice (ex. CCT: (Din timpul) pădurilor trăiesc legendele; compl. circ. de cauză: (Din cauza) pădurii s-a răătăcit.)

Vocativ: nu are funcție sintactică

Substantivele în vocativ se izolează prin virgulă de restul propoziției. Ex. Pădureo, spune-mi povestea cu zâne!

Forma pe care o ia substantivul în diferite cazuri se numește declinare.

Locuțiunile substantivale sunt grupuri de cuvinte ce au înțelesul unui subst. :

părere de rău - regret.

Articolul

Este partea de vorbire flexibilă care însoțește un substantiv.

Felul articolului: hotărât se așează la sfârșitul substantivului (casa, elevul, băiatului), în unele cazuri stă în față (lui Ion); nehotărât se așează în fața substantivului (o fată, un copil, unui om); posesiv (genitiv) se așează în fața subst. și pron. (A fetei, al băiatului); demonstrativ (adjectival) cel bun.

Articolul proclitic stă în fața substantivului (un copil) și cel enclitic la sfârșitul substantivului (elevul).

Adjectivul

Este partea de vorbire flexibilă care însoțește un substantiv și arată însușirea unui obiect.

Felul adjectivelor:

1. variabile când își modifică forma în vorbire

- are două terminații și are patru forme flexionare - la masculin și feminin, singular și plural: frumos, frumoasă, frumoși, frumoase;

- are două terminații și are trei forme flexionare - la feminin și masculin singular și o formă pentru ambele genuri la plural: mic, mică, mici.

- are o terminație și două forme flexionare - o singură formă pentru ambele genuri la singular și o singură formă pentru ambele genuri la plural: mare, mari.

2. invariabile când nu își modifică forma în vorbire: gri, eficace.

3. provenite din verb la participiu (lecția) citită și din verb la gerunziu (mână) tremurândă

Adjectivul se acordă în gen număr și caz cu substantivul determinat și poate îndeplini funcțiile sintactice de: atribut adjectival (Băiatul deștept învață.); nume predicativ (Fata este frumoasă.)

Gradele de comparație ale adjectivului:

1. pozitiv: frumos

2. comparativ: - de inferioritate (mai puțin frumos), - de egalitate (la fel de frumos), - de superioritate (mai frumos).

3. superlativ: - relativ de superioritate: cel mai frumos, - relativ de inferioritate: cel mai puțin frumos; - absolut: foarte frumos, nespus de frumos etc.

Unele adjective nu au grade de comparație: viu, veșnic.

Locuțiunile adjectivale grupuri de cuvinte ce se comportă ca un adjectiv: om cu stare-bogat.

Numeralul

Este partea de vorbire flexibilă care arată un număr.

Felul numeralului:

1. cardinal:

a. propriu-zise: unu (simple), treizeci (compuse).

b. multiplicative: înzecit, însutit.

c. distributive: câte unu, câte doi.

d. adverbiale: de două ori, de patru ori.

e. colective: tustrei, tuspatru, toți cinci, câteșitrei, amândoi.

f. fracționare: o doime, două pătrimi, trei procente.

2. ordinale (arată ordinea): primul, al doilea, a treia, cel de-al doilea.

Numeralul cu valoare substantivală poate îndeplini funcția sintactică de: subiect, nume predicativ, complement. (Amândoi se joacă.) Când răspunde la întrebările (câți? câte? care? ce fel de?) și determină un substantiv are valoare adjectivală și îndeplinește funcția sintactică de atribut adjectival. (Doi elevi se joacă.) Numeralul mai poate avea și valoare adverbială. (A muncit înmiit.)

Pronumele

Este partea de vorbire flexibilă care ține locul unui substantiv.

Felul pronumelui:

1. **Pronume personal** - desemnează persoane și are forme pentru toate trei persoanele, singular și plural: eu, tu, el, ea, noi, voi, ei, ele - caz nominativ; la acuzativ și dativ se folosesc atât formele accentuate, cât și cele neaccentuate: pe mine (f. acc. Ac.), mă, m- (f. neacc. Ac.); mie (f. acc. D), îmi, mi (f. neacc. D). Alte forme a pron. pers. sunt dânsul, dânsii.

2. **Pronumele personal de politețe** are forme doar pentru persoana a II-a și a III-a: dumneata

3. **Pronumele reflexiv**: f. accentuate: sie, sieși D, sine Ac.; f. neaccentuate: își, și D, se Ac. La persoana I și a II-a se folosesc formele neaccentuate ale pronumelui personal pron. reflexiv are aceeași persoană și număr cu verbul: Tu te îmbraci.-p. reflexiv, El te îmbracă. p. personal.

4. **Pronumele și adjectivul pronominal de întărire**: masculin (însumi, însuți, însuși, înșine, înșivă, înșiși), feminin (însămi, însăți, însăși, însene, însevă, însele). Când determină un substantiv devine adjectiv pronominal, se acordă cu acesta în gen număr și caz, îndeplinește funcția sintactică de atribut adjectival.

5. **Pronumele posesiv și adjectivul pronominal posesiv** înlocuiește numărul posesorului și al obiectului posedat.

Un posesor și un singur obiect posedat: al meu, a mea, a ta, al tău, al său, a sa.

Un posesor și mai multe obiecte posedate: ai mei, ai tăi, ale mele, ale tale, ai săi, ale sale.

Mai mulți posesori și un singur obiect posedat: al nostru, al vostru, a noastră, a voastră.

Mai mulți posesori și mai multe obiecte posedate: ai noștri, ai voștri, ale noastre, ale voastre.

Obs. Pron. a lor, a lui, nu este posesiv, ci personal.

6. **Pronumele și adjectivul pronominal demonstrativ**: - de apropiere (acesta, ăsta); - depărtare (acela, ăla, celălalt); - de identitate (același, aceeași); - de diferențiere (cestălalt), adj. pron. dem. acel elev.

7. **Pronumele și adjectivul pron. interogativ** introduce prop. interogative cine? care? ce? cât?

Caz N. Cine merge acolo?; Care vine?

Caz Ac. Pe cine aștepti?; Pe care ai ascultat?

Caz D. Cui i-ai dat caietul?; Căruia i-ai dat notă?

Caz G. Al cui e caietul?; Al căruia e penarul?

8. Pron. și adj. pronominal relativ: Pronumele relativ face legătura între propoziția subordonată și regenta ei și au aceeași formă ca și pronumele interogative. (Floarea care îmi place e ghiocelul.)

9. **Pronumele și adjectivul pronominal negativ** apare în prop. negative: nimic, nimeni, nicio.

10. **Pron. și adj. pron. nehotărât** nu indică precis obiectul înlocuit: unul, altul, oricine, fiecare, toți.

Părțile de vorbire neflexibile

Adverbul

Definiție:

Este partea de vorbire neflexibilă care arată o caracteristică a unei acțiuni, stări sau însușiri.

Determină verbe, adjective sau alte adverbe

Ex. Ea adormi târziu.

Felul adverbului: După formă: - simple: așa, aici, acasă, bine... - compuse: devreme, niciodată...

După înțeles:

- **adverbe de mod**: abia, așa, da, nu...

- **adverbe de loc**: aici, acolo, sus, departe...

- **adverbe de timp**: acum, ieri, azi...

- **adverbe relative**: cum, unde, când, de unde... (apar în prop. exclamative, cu punct)

- **adverbe interogative**: cum? unde? când? (apar în prop. interogative)

- **adverbe nehotărâte**: undeva, cumva, oricum, oarecum, oriunde, oricând...

- **adverbe negative**: nicăieri, deloc, nu...

- **adverbe predicative**: probabil, firește, desigur...

- **adverbe comparative**: mai, puțin...

- **adverbe de mod cantitativ**: atât...

Funcții sintactice:

- **complement circumstanțial de loc**: unde? S-a oprit aici.

- **complement circumstanțial de mod**: cum? Vorbește corect.

- **complement circumstanțial de timp**: când? A sosit ieri.

- **atribut adverbial**: care? Ce fel de? Tema de azi a fost ușoară.

- **nume predicativ**: Este ușor a scrie. (determină un verb copulativ)

- **predicat verbal**: Firește că vine.

Gradele de comparație ale adverbului:

1. pozitiv: greu

2. comparativ:

- de inferioritate: mai puțin greu

- de egalitate: la fel de greu, tot atât de greu

- de superioritate: mai greu

3. superlativ:

- relativ: - de inferioritate: cel mai puțin greu;

- de superioritate: cel mai greu
- superlativ: foarte greu, absolut de greu...

Locuțiunile adverbiale: din când în când

Prepoziția:

Definiție: partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul sintactic de dependență în propoziție. Ea nu are funcție sintactică.

Feluri:

- simple: la, cu, de, în, pentru... - compuse: de la (prin alăturare), despre, deasupra (prin contopire)

Prepozițiile cer anumite cazuri:

- acuzativ: în, pe, de... A mers la film.

- dativ: grație, datorită, mulțumită, conform, contrar, potrivit... - Datorită lui a venit.

- genitiv: asupra, contra, împotriva, în spatele, în fața... Mihai este împotriva lui.

Locuțiunile prepoziționale: în fața

Interjecția

Definiție. Partea de vorbire neflexibilă prin care se exprimă senzații, sentimente, imită zgomote din natură. Unele interjecții pot avea funcții sintactice.

Felul: - interjecții propriu-zise: vai, of...

- onomatopee - imită zgomote din natură: buf, poc,

- sunetele scoase de animale: cip-cirip, cu-cu

- de adresare: măi, mă, bre...

- predicative: iată, uite, hai, marș, zbâr...

Funcții sintactice:

- subiect: Cip-cirip se aude.

- predicat verbal: Hai acasă!

- complement circumstanțial de mod: Rața merge lipa-lipa.

- complement direct: Am auzit buum!

- atribut interjecțional: - Zgomote (de) pac-pac se aud.

- nume predicativ: E vai de el.

Conjunția

Definiție: Este partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul de coordonare în propoziție și de coord. și subordonare între prop. unei fraze:

Felul:

- simple: că, și,

- compuse: ca să, fiindcă.

Coordonatoare: leagă două propoziții sau părți de propoziție de același fel.

Ion și Ioana dansau. Am citit / și am scris./

- coordonatoare copulative: și, nici, precum și.

- coordonatoare adversative: dar, iar, însă, ci.

- coordonatoare disjunctive: - ori, sau, fie.

- coordonatoare conclusive: deci, așadar, prin urmare.

Subordonatoare: introduc diferite tipuri de subordonate: să, că, dacă, ca să, căci, deoarece ...

Locuțiunile conjuncționale: din cauză că

Sintaxa

Se ocupă cu studiul părților de propoziție și al propozițiilor într-o frază.

Prop. principale nu depind de altă propoziție, prop. secundare depind de alte propoziții. Prop. subordonate depind de prop. regente. Coordonarea se poate realiza între propoziții de același fel: prin virgulă (juxtapunere); prin conjuncții coordonatoare copulative, disjunctive, adversative, conclusive și, dar, iar, însă, ci, sau, ori, fie, deci, așadar. Prop. subordonatoare sunt introduse de conj. subordonatoare: că, să, dacă, căci, deși, dacă, ca să; pron. și adj. pron. relative și nehotărâte: care, oarecare; adverbe relative și nehotărâte: unde, cum, când, oriunde, oareunde.

Prop. pot fi:

Necircumstanțiale:

1. **Predicativă (PR)** ține loc de nume predicativ pentru verbul copulativ din regentă.

Problema este cine vine.

2. **Subiectivă (SB)** ține loc de subiect pt. prop. regentă. Se zice că nu vine.

3. **Atributivă (AT)** (care? Ce fel de?); Am citit o carte care îmi place.

4. **Completivă directă (CD)** (pe cine? Ce?), după un vb. Tranzitiv; Am hotărât ce facem.

5. **Completivă indirectă (CI)** Mă gândesc ce voi face. (la ce mă gândesc?)

Circumstanțiale:

1. **Prop. circum. de loc sau locală (CL)** (unde?) Merg unde ești tu.

2. **Prop. circum. de timp sau temporală (CT)** (când?) Când nu te aștepți, atunci vine.

3. **Prop. circum. de mod sau modală (CM)** (cum?) Aleargă cum poate.

4. **Prop. circum. de cauză sau causală (CZ)** (din ce cauză?) Învăță, fiindcă are teză.

5. **Prop. circum. de scop sau finală (CS)** (cu ce scop?) Du-te ca să vezi.

6. **Prop. circum. condițională (CDT)** (cu ce condiție?) Vei reuși, dacă înveți.

7. **Prop. circum. concesivă (CV)** (în ciuda cărui fapt?) Vino, deși e târziu.

8. **Prop. circum. consecutivă (CNS)** (care este urmarea faptului că?) A mers mult, încât a obosit.

Contragerea este procedeul prin care o propoziție este înlocuită cu partea de propoziție corespunzătoare. Mă hotărâsc să învăț. - Mă hotărâsc a învăța.

Expansiunea constă în transformarea unei părți de propoziție în propoziția corespunzătoare.

Prop. incidentă se izolează între virgule și reprezintă o comunicare suplimentară. Învăț, spune ea.

*Material realizat de
prof. Popescu Ana-Cristiuna*

B. NOȚIUNI DE TEORIE A LITERATURII

1. Procedee artistice

I. Figuri de stil:

- epitetul (Arată însușirea unui lucru.) avem epitete ale substantivului: fată frumoasă și epitete ale verbului: trece călduros).
- comparația (Un termen e comparat cu alt termen.) Nisipul arde ca focul.
- metafora (Este o jumătate de comparație, o structură cu sens figurat.) Pe cer a apărut regina nopții. Sufletul ei a prins aripi.
- personificarea: Un obiect primește însușiri omenești. (Vântul își cântă povestea.)
- hiperbola exagerare a trăsăturilor („Și Vodă-i un munte.“ G.Coșbuc).
- antiteza - pune în opoziție două lucruri (El este cuminte, ea e neastâmpărată.).
- repetiția (Vine repede, repede.)
- enumeratie (Ador cerul, stelele, luna și soarele.)
- inversiunea schimbarea topicii cuvintelor: mare problemă în loc de problemă mare.
- asonanța repetarea voclelor dintr-un vers, aliteratia repetarea consoanelor dintr-un vers.

II. Imagini artistice:

- o imagine cromatică: Verdele ierbii îmi place.
- o imag. olfactivă: Are un parfum suav.
- o imag. auditivă: Vorbește cu ei.
- o imag. vizuală: E un tablou superb)
- o imag. motorie: Aleargă cât îl țin picioarele.

2. Modurile de expunere:

- descrierea - prezentarea unui tablou din natură, obiect etc.
- dialogul comunicarea dintre două sau mai multe personaje.
- narațiunea povestirea, a nara = a povesti, se relatează întâmplări.
- monologul prezentarea unui punct de vedere în fața altora, vorbirea unui personaj cu sine însuși.

3. Genuri și specii literare

A. genul liric

- trăsături: exprimarea în mod direct a sinelui, a sentimentelor, prezența eului liric (eul liric = autorul), mărcile eului liric sunt pronumele și verbele la persoana I singular și plural, descrierea e modul de expunere, apar procedee artistice, versificația, nu apare narațiunea și nu apar personaje.

Specii literare aparținând genului liric:

Pastelul: specie lirică în versuri în care se prezintă cu ajutorul descrierii un tablou din natură. Moduri de expunere: descrierea și monologul liric.

Idila-pastel: specie lirică în versuri în care se îmbină armonios tema dragostei cu tema naturii.

Imnul: specie lirică care aduce un omagiu unei țări, unui conducător,

divinității.

Doina: specie a liricii populare.

Versificația

Tipuri de rimă: monorimă când toate versurile rimează între ele; împerecheată când versul unu rimează cu doi și trei cu patru; îmbrățișată când versul unu rimează cu patru și doi cu trei; încrucișată când versul unu rimează cu trei și doi cu patru, imperfectă.

Măsura unui vers constă în numărul de silabe al acestuia.

Ritmul trohaic prima silabă accentuată, a doua neaccentuată, iambic - prima silabă neaccentuată, a doua accentuată, amfibrah, o silabă accentuată și două nu, picioarul metric la ritmul trohaic și iambic e de două silabe, la amfibrah trei sau patru silabe.

Tipuri de strofă:

- cu un vers: monovers, cu două versuri: distih, cu trei versuri: terțină, cu patru versuri: catren, cu cinci versuri: cvinarie sau cvintet, cu șase versuri sextină, cu șapte versuri: septină, cu opt versuri: octet, cu mai multe versuri polimorfă.

B. genul epic

Trăsături:

- cuprinde totalitatea operelor în care un narator povestește întâmplări puse pe seama personajelor, scriitorul își transmite în mod indirect gândurile și sentimentele, prezența naratorului, prezența personajelor, moduri de expunere: narațiunea care se împletește cu descrierea și dialogul, indicii spațio-temporali sunt adverbele și locuțiunile adverbiale de timp și de loc, substantive ce exprimă circumstanțe temporale ca nume de locuri.

- opera epică poate să fie structurată pe momentele subiectului:

- expozițiunea: situația inițială (locul, timpul și personajele).

- intriga: momentul ce declanșează desfășurarea acțiunii.

- desfășurarea acțiunii: relatarea întâmplărilor.

- punctul culminant: momentul de maximă tensiune.

- deznodământul: finalul.

Specii literare aparținând genului epic:

1. basmul

- specie epică în proză în care se relatează întâmplări fantastice puse pe seama unor personaje cu însușiri supranaturale, pozitive și negative.

- apare conflictul dintre forțele binelui și a răului, binele câștigând în final.

- apar formule de început: a fost odată a niciodată, mediane: că-nainte mult mai este, finale: și-am încălecat pe-o șea și v-am spus povestea așa.

- apar numere magice, fatidice: trei, șapte, nouă.

- apar obiecte magice: oglinda, piaptănel.

- metamorfoza: posibilitatea ca eroul să primească altă înfățișare, de plantă, animal etc.

- probele inițiatice.

- basmul popular are caracter oral, anonim, colectiv, tradițional.

2. schița

- specie epică în proză, de întindere mică, acțiune simplă ce prezintă un singur episod din viața unui personaj, acțiunea se desfășoară pe timpul a câtorva ore, cel mult o zi, mod de expunere narațiunea împletită cu dialogul, personaje negative cu trăsături morale ce trebuiesc corectate.

3. fabula

- specie epică în versuri sau proză, conține o povetire alegorică cu caracter moralizator.
- sunt satirizate defecte omenești cu scopul de a le îndrepta.
- personajele fabulei: animale, plante, obiecte personificate.
- existența unei morale.

4. nuvela

- specie epică în proză, mai mare ca schița, mai mică decât romanul, cu un singur fir narativ, accentul căzând asupra personajelor și nu asupra acțiunii, moduri de expunere: narațiunea care se împletește cu descrierea și dialogul.

5. romanul

- specie epică în proză de mare întindere cu mai multe fire narrative, personaje principale, secundare și episodice, moduri de expunere: narațiunea care se împletește cu descrierea și dialogul.

6. balada

- specie epică în versuri cu acțiune eroică sau fapte neobișnuite din trecut, în care intervin elemente fabuloase, personajele înzestrate cu puteri supranaturale sunt prezentate în antiteză sau cu ajutorul hiperbolei moduri de expunere: narațiunea care se împletește cu descrierea și dialogul.

C. genul dramatic

- cuprinde totalitatea operelor destinate reprezentării pe scenă: comedii și tragedii.

Comedia - specie a genului dramatic, structurată pe acte și scene, poate să fie prezentată pe scenă.

4. Textul literar

- are caracter sau statut ficțional fiind o plămădire a imaginației.
- se îmbină realitatea cu ficțiunea.
- apar moduri de expunere, personaje, procedee artistice, autorul, aparțin diferitelor genuri și specii literare.

5. Textul nonliterar

- este rezultatul observării realității, are caracter nonficțional, nu are moduri de expunere, procedee artistice, prezintă date obiective, clare.
- texte nonliterare: texte de lege, rețete, prospecte de medicamente, ghiduri turistice, anunțuri publicitare, reclame, articole de ziar, știri.

Material realizat de
prof. Popescu Ana-Cristiuna

9. LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ - TESTE

TEST - PĂRȚILE PRINCIPALE DE PROPOZIȚIE

PREDICATUL

Predicatul este _____ care atribuie subiectului o acțiune.

Răspunde la întrebarea _____.

Felul predicatului:

I. Predicat _____

II. Predicat _____

Predicatul verbal poate să fie exprimat prin:

1. verb predicativ ex. _____

2. locuțiune verbală predicativă ex. _____

3. _____ ex. hai, uite, iată etc.

4. _____ ex. probabil, firește, desigur etc.

Predicatul nominal este alcătuit din _____.

1. a deveni este întotdeauna _____ ex. _____.

2. a fi este verb copulativ când nu are înțelesul de _____.

a fi verb copulativ _____ verb pred. _____.

3. a ajunge vb cop _____ verb pred. _____.

4. a rămâne vb. cop. _____ verb pred. _____.

5. a ieși vb. cop. _____ verb pred. _____.

6. a se face vb. cop. _____ verb pred. _____.

7. a părea vb. cop. _____ verb pred. _____.

Numele predicativ poate să fie exprimat prin:

1. _____ El devine student.

2. _____ Caietul este a lui.

3. adjectiv ex. _____

4. numeral ex. _____

5. adverb ex. _____

6. interjecție ex. _____

7. verb nepersonal ex. _____

8. locuțiune _____ ex. _____

SUBIECTUL

Subiectul este partea principală de propoziție despre care se spune ceva cu ajutorul

_____. Răspunde la întrebările « _____ », « _____ »

Subiectul gramatical arată cine este autorul acțiunii și stă în cazul _____.

Felul subiectului

A. Subiect Exprimat _____ în propoziție.

1 _____ S-a ivit o față.

2 _____ Gheorghe, Ion și Pătru la coasă au plecat, zise Măriuca.

Subiectul poate să fie exprimat prin:

1. substantiv _____ ex. _____.

2. substantiv _____ ex. _____.

3. pronume ex. _____.

4. numeral ex. _____

5. verb nepersonal ex. _____

6. locuțiune _____ ex. _____

7. interjecție ex. _____

B. Subiect _____ > nu apare în propoziție.

1 inclus verbul este la persoana I și a II-a. Ex. _____

2 subînțeles verbul este la persoana a III-a. Ex. _____

C. Subiect _____ > nu se poate preciza persoana. Ex. S-a comunicat la radio.

Subiectul nu se desparte niciodată prin virgulă de predicat și poate sta atât în fața predicatului cât și _____.

Potrivirea dintre subiect și predicat spre a putea realiza comunicarea logică se numește _____

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

Test - Fonetică, Vocabular, Semantică

A. Teorie.

Fonetica este știința ce se ocupă cu studiul _____ unei limbi.

Sunetul este cea mai _____ unitate a limbii. Sunetele limbii române sunt:

- **vocale:** _____ (_____ pot forma singure o silabă, ex. a-mar)

- **semivocale:** e, i, o, u (când apar lângă _____ în aceeași silabă, ex. soa-re)

- **consoane:** _____ (nu pot forma singure _____)

Grupuri de sunete:

1. Diftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală și _____ în aceeași _____ ex. _____

2. Triftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală și _____ semivocale în aceeași silabă. ex. _____

3. Hiatul apare între _____ vocale alăturate ce fac parte din silabe diferite ex. _____

Grupuri de litere:

Grupurile ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi urmate de o vocală alcătuiesc un singur sunet și urmate de o consoană alcătuiesc _____ sunete (ceară- 5l,4s; circ- 4l,4s; gheață- 6l,4s; ghindă- 6l,5s). Când sunt la finalul cuvântului, grupurile menționate se comportă ca în prezența unei _____ (ureche- 6l,4s; atinge- 6l,5s). Unele litere x, w reprezintă _____ sunete (excursie- 8l,9s; x-cs).

Cuvinte monosilabice alcătuite dintr-o singură _____ (sac)

Cuvinte plurisilabice alcătuite din mai _____ silabe (co-me-di-e).

Vocabularul (lexicul) cuprinde totalitatea _____ dintr-o limbă.

Structura vocabularului:

1. Fondul principal lexical cuprinde cuvintele cele mai _____ în comunicare de la care se pot forma _____ cuvinte prin derivare, compunere, conversiune (om, apă, a alerga, că, în, iar, frumos, eu, trei...)

2. Masa vocabularului cuprinde restul cuvintelor care pot fi structurate astfel:

a. arhaisme: cuvinte _____ care nu se mai folosesc: ex. _____.

b. regionalisme: cuv. folosite în anumite _____ ale țării: curechi, păpușoi

etc. (cuvinte populare: a se pitula)

c. **neologismele**: cuv. noi, _____ din alte limbi (mijl. externe de îmbogățire a vocab.): astru, stres, solitar etc.

d. **termenii tehnico-științifici**: folosiți în anumite domenii ale _____

e. cuvintele de argou: sunt folosite de anumite grupuri sociale pentru _____ de cei din jur: ex. _____.

f. **elementele de jargon**: sunt folosite de anumite categorii sociale cu scopul de a impresiona: ex. _____.

Îmbogățirea vocabularului (mijloace interne):

Derivarea este procedeul prin care se formează noi cuvinte cu ajutorul prefixelor și _____.

Prefixul este sunetul care se atașează _____ radicalului unui cuvânt: ne- (nedorit), re- (reface)

Sufixul este sunetul ce se adaugă _____ radicalului unui cuvânt: sufixe diminutive ce _____ obiectul (iță- copilă), sufixe augmentative care _____ obiectul (andru- copilandru).

Derivatele _____ sunt cuvintele alcătuite atât cu ajutorul prefixului, cât și al sufixului (neprimitor)

Familia lexicală este alcătuită din totalitatea cuvintelor obținute prin derivare, pornind de la un cuvânt de bază (floare _____)

Câmpul lexical este alcătuit din toate cuvintele legate printr-un sens comun, după obiectele sau stările denumite (câmpul lexical al stărilor sufletești:

Compunerea este procedeul prin care se formează noi cuvinte și se realizează prin:

- contopire (mai multe cuvinte se unesc într-un singur cuvânt): ex. _____

- alăturare (mai multe cuvinte alăturate formează un singur cuvânt): ex. _____

Schimbarea valorii gramaticale (conversiunea) este procedeul prin care o parte de vorbire _____ la altă parte de vorbire: Eu merg. (verb); Mersul e sănătos. (substantiv); Drumul mers fusese greu. (Adj.)

Semantica

Se ocupă cu sensurile cuvintelor.

Cuvinte monosemantice cu _____ un singur înțeles (hard)

Cuvinte polisemantice cu mai _____ înțelesuri

Sensul cuvintelor:

- sensul _____ : Am cules o floare.

- sensul _____ : Este în floarea vârstei.

Sinonimele sunt cuvintele cu formă diferită și cu sens _____ : ex. _____.

Antonimele sunt cuvintele cu sens _____ : ex. _____

Omonimele sunt cuvintele cu aceeași formă și cu sens _____ : ex. _____

Omofoanele (ortograme) sunt cuvinte ce se pronunță la fel dar se _____ diferit. (neam, ne-am).

Omografele sunt cuvintele ce au aceeași formă dar care accentuate diferit au _____ sens: (lungi-lungi).

Paronimele sunt cuvinte cu _____ asemănătoare: (orar-oral; oroare-eroare; familial-familiar).

Pleonasmul este o _____ de exprimare: (Coboară în jos. Înnoată în apă. Aterizează la sol.).

Calamburul e alcătuit din _____: (Mama ta de-i vie/Spune-i ca să vie/Pân' la noi la vie.)

B. Exerciții.

1. Precizați ce fenomene fonetice înălțiți în cuvintele de mai jos (grupuri de sunete sau litere): toamnă, fonetice, acelea, sfătuiau, băntuiau, chinuite, plângeri, cinste, frumoasă, aicea, rochia, noroi, noi, toate, întortochiate, joace, crăiasă, ploioasă.
2. Precizați cum s-au format cuvintele: deodată, copiliță, nefiresc, oricând, cumsecade, Oțelu Roșu, BCR, fugarul, împădurit.
3. Precizați sinonimele cuvintelor: a se gândi, epuizat, vise, a spune, bucurie, prieten.
4. Precizați antonimele cuvintelor: hotărât, veselie, a cădea, a râde, niciunul, ușor.
5. Alcătuiți enunțuri cu omonimele cuvintelor: ceară, vinete, păr.
6. Alcătuiți enunțuri cu următoarele paronime: eminent/îminent.
7. Alcătuiți enunțuri cu următoarele omofone: nai, n-ai.
8. Alcătuiți enunțuri cu următoarele omografe: deși, deși.
9. Identifică pleonasmul: Poteca se bifurca în două și nu știa pe unde s-o apuce.
10. Sublinează cu o linie cuvintele monosemantice și cu două linii cele polisemantice: băi, despre.
11. Sublinează cu o linie arhaismele cu două linii regionalismele, cu trei linii cuvintele de argou și cu patru linii neologismele: spahii, eternitate, cucuruz, șpagă.
12. Desparte în silabe cuvintele: deodată, despre, inegal, omucidere, vreodată, preșcolar.
13. Precizați din ce parte a vocabularului fac parte cuvintele părădaisă, agă, mișto, simbol, pădure (fondul principal lexical sau masa vocabularului arhaisme, regionalisme, neologisme, argoul).
14. Găsiți grupurile de sunete (difong, triftong, vocale în hiat) din cuvintele: seară, cooperare, iertare, leoaică, creioane, idee, poiană, izvoare, aveau, poet.
15. Câte litere și sunete au cuvintele: cinema, ceas, chiuvetă, ghem, frige.
16. Alcătuiește familia lexicală a cuvântului pădure (cinci derivate)
17. Alcătuiește enunțuri în care cuvintele **scris, mers, învățat, desenat, filmat** să fie pe rând: substantive, adjective, verbe.
18. Alcătuiește câmpul lexical al animalelor, florilor, părților de vorbire, scriitorilor români.
19. Identifică tautologiile: Mama-i mamă, casa-i casă, copilul, copil o viață.
20. Alcătuiește enunțuri în care să arăți omonimia cuvântului **o**.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

Test teorie literară

Ce procedee artistice (figuri de stil epitet, comparație, personificare, repetiție, enumerație și imagini artistice vizuale, auditive, cromatice, olfactive sau motorii) întâlnești în următoarele enunțurile de mai jos:

- Pădurea suspina și își spunea povestea vântului.
- Florile copacilor erau albe ca zăpada.
- Fete frumoase și flori parfumate se zăreau pe câmpia înverzită.
- Repede, repede adunau mere, nuci și struguri.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

TEST - VERBUL

A. Teorie, modurile personale.

Este partea de vorbire _____ care arată _____ (a alerga), _____ (a sta), _____ (a deveni)

Verbul își schimbă forma după mod, _____, număr, persoană, diateză.

Modurile personale ale verbului:

Modul indicativ (arată o acțiune reală și are _____ timpurile)

Timpul prezent arată o acțiune ce se desfășoară în momentul vorbirii:

(eu) citesc, (tu) _____ (el, ea) citește, (noi) _____ (voi) citiți, (ei, ele) _____

Timpul imperfect este un timp _____ a cărei acțiune este neterminată, are terminații:

(eu) citeam, (tu) _____ (el, ea) citea, (noi) _____ (voi) _____ (ei, ele) citeau

Timpul perfect compus arată o acțiune _____ și terminată, se conjugă cu ajutorul verb. auxiliar „a avea“:

(eu) _____, (tu) _____, (el, ea) a citit, (noi) _____, (voi) ați citit, (ei, ele) _____

Timpul perfect simplu exprimă o acțiune trecută și terminată, dacă verbul la modul infinitiv se termină cu vocala i, la persoana I, singular se scrie cu doi de i, are și terminații la pers. a II-a, sg.; și la pl.:

(eu) citii, (tu) _____, (el, ea) citi, (noi) citirăm, (voi) citiți, (ei, ele) _____

Timpul mai mult ca perfect exprimă o acțiune trecută, săvârșită înaintea altei acțiuni _____:

(eu) citisem, (tu) _____, (el, ea) citise, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) citiseră

Timpul viitor arată o acțiune ce se va desfășura după momentul vorbirii, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a voi“:

(eu) _____, (tu) _____ (el, ea) va citi, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) vor citi

Timpul viitor anterior arată o acțiune ce se va întâmpla înaintea altei acțiuni viitoare, se conjugă cu ajutorul verbelor auxiliare „a voi“ și „a fi“:

(eu) _____, (tu) _____, (el, ea) _____, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) vor fi citit

Timpul viitor popular:

(eu) _____, (tu) _____, (el, ea) _____, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) o să citească

Modul conjunctiv (exprimă o acțiune nerealizată dar care se poate realiza, are două timpuri, prezent și perfect, se conjugă cu ajutorul conjuncției să, iar la timpul perfect și cu ajutorul verbului auxiliar „a fi“)

Timpul prezent:

(eu) să citesc, (tu) _____, (el, ea) să citească, (noi) _____, (voi) să citiți, (ei, ele) _____

Timpul perfect:

(eu) să fi citit, (tu) să fi citit, (el, ea) _____, (noi) să fi citit, (voi) să fi citit, (ei, ele) _____

Modul condițional optativ (exprimă o acțiune dorită și are două timpuri: prezent și perfect)

Timpul prezent:

(eu) aș citi, (tu) _____, (el, ea) ar citi, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) ar citi

Timpul perfect:

(eu) aș fi citit, (tu) _____, (el, ea) ar fi citit, (noi) _____, (voi) _____, (ei, ele) ar fi citit

Modul Imperativ: _____, _____

B. Exerciții:

1. Alcătuiește trei enunțuri în care verbul **a fi** să îndeplinească valori morfologice diferite.

2. Precizează modul și timpul, persoana, numărul, diateza și conjugarea verbelor: am desenat, să citesc, mersesem, își plânseră, rămâneam, aș picta, dansează, vor înțelege, o să înveți, a fost certată, să fi auzit, veniși, începurăm, se plimbă.

3. Treceți verbele **a citi** și **a culege** pe la toate modurile nepersonale.

4. Precizează funcția sintactică a verbului **a citi** din enunțurile de mai jos. Precizează și modul acestuia:

A citi îmi place.

Să ști înseamnă a citi.

Hotărâsc a citi.

Dorința de a citi îl caracterizează.

A înțeles fără a citi.

5. Alcătuiește câte un enunț în care verbul **a alerga** la modul gerunziu să îndeplinească fc. sint. de: CCM și CCT.

6. Alcătuiește câte un enunț în care să ai un adjectiv provenit dintr-un verb la modul gerunziu, respectiv unul provenit dintr-un verb la modul supin.

7. Precizează felul următoarelor verbe (personale, impersonale sau unipersonale): mergeam, cântă, a lătrat, mieunau, plouă, ninge, desenează, cotcodăcea, fulgera.

8. Subliniați cu o linie verbele copulative, cu două linii verbele predicative și încercuiți verbele auxiliare: am citit, ar deveni, este (în grădină), era șofer, vorbește, rămâne șomer, rămâne (la bunici), ajunge medic, ajunge (la cinema), va învăța, voi fi mers, se face (popă).

9. Analizează predicatele nominale din enunțurile:

Cerul este senin.

El devenise profesor.

Am ajuns preot.

Voi rămâne repetent.

Părea frumoasă, în ciuda tristeții.

10. Analizează verbele la moduri nepersonale din fraza: Ieșind în fața clasei, începuse să spună povestea fără a sta pe gânduri, hotărât să primească notă de trecere, căci situația lui la învățătură lăsa de dorit.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

TEST - SUBSTANTIVUL

Substantivul este partea de vorbire _____ care denumește ființe, lucruri, etc. (dulap).

Felul substantivului: comune (apă), _____ (Ana, Caransebeș), simple (_____), compuse (_____), colective au forma de singular la înțeles de _____ (tufiș, stol), mobile care își formează femininul de la _____ (lup- lupoaică, elev - elevă), epicene care au o singură formă pentru masculin și feminin (_____), defective de plural (_____), defective de _____ (ochelari, icre).

Genul subst. : _____ (un, doi- băiat), feminin (o, două- elevă), neutru (_____)

Cazurile substantivului: Trece substantivul pădure pe la toate cazurile și fc. sintactice.

Nominativ:

- _____ : Pădurea are farmec. (cine?, ce?)
- nume predicativ: Brazilii devin pădure deasă la maturitate. (determină un verb _____)
- atribut substantival apozitional: Ea, pădurea, îmi place. (_____)

Acuzativ:

- compl. direct: Am văzut o pădure. (_____)
- _____ : Mă gândesc (la) pădurea de brad. (cu cine?, cu ce?, de la cine?, de la de?, pentru cine?, pentru ce?, la cine?, la ce?, despre cine?, despre ce?)
- compl. de agent: Izvorul este ascuns (de) pădure. (_____)
- compl. circum. de loc: Mă aflu (în) pădure. (_____)
- _____ : Scrie subiectul legendei (fără) pădurea misterioasă. (cum?)
- complement circumstanțial de timp: Cu pădurea apărui poezia. (_____)
- complement circumstanțial de cauză: A devenit poet de la pădure. (_____)
- complement circumstanțial de scop: A mers în excursie (pentru) pădure. (_____)
- _____ substantival prepozițional: Poveștile (despre) pădure îmi plac. (care?, ce fel de?)
- nume _____ : Ciupercile sunt (de) pădure.

Dativ: (cui?)

- complement _____ : Maria a scris o poezie pădurii.
- nume predicativ: Grădina este (aidoma) pădurii.

Genitiv: (a, ai, al, ale cui?)

- _____ : Murmurul pădurii mă îndeamnă la visare.
- nume predicativ: Copacii sunt ai pădurii.
- subst. în G mai poate îndeplini și alte funcții sintactice (ex. CCT: (Din timpul) pădurilor trăiesc legendele; compl. circ. de cauză: (Din cauza) pădurii s-a răătăcit.)

Vocativ nu are funcție sintactică

Substantivele în vocativ se izolează prin _____ de restul propoziției. Ex. Pădureo, spune-mi povestea cu zâne.

Forma pe care o ia substantivul în diferite cazuri se numește declinare.

Articolul

Este partea de vorbire flexibilă care însoțește un substantiv.

Felul articolului: hotărât se așează la _____ substantivului (casa, elevul, băiatului), în unele cazuri stă în față (lui Ion); nehotărât se așează _____ substantivului (o fată, un copil, unui om); posesiv (genitiv) se așează în fața subst. și pron. (A fetei, al băiatului); demonstrativ (adjectival) cel bun.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST PRONUMELE

1. Ilustrați următoarele funcții sintactice ale pron personal **el**:

Subiect, nume predicativ, CD, CI în D, CCL, CCT, CCM, complement de agent, atribut pronominal.

2. Completați spațiile libere cu formele neaccentuate ale pron. pers.

Pe ea.....cheamă la ei.

Ție.....spune numai vorbe dulci.

Pe voi.....a trimis la teatru.

Lor.....a spus deja despre olimpiadă.

Pe mine.....privesc cu teamă.

Nouă.....se comunică notele.

3. Alcătuiți enunțuri în care pron. interogativ **care** să fie trecut pe la cazurile: N, Ac, D, G.

4. Alcătuiți enunțuri în care **acesta** să fie pe rând pronume și adjectiv pronominal.

5. Completați spațiile libere cu adjective pronominale de întărire.

Maria _____ a mers la școală.

Eu (fem.) _____ am fost la piață.

Tu (masc.) _____ ai citit lecția.

Băieții _____ se joacă.

Voi (fem.) _____ ați fost în excursie.

6. Analizează morfologic și sintactic cuvintele subliniate din următoarele enunțuri:
Toți au mers la părinții țai. Nimic nu i-a liniștit pe aceia.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Model de subiect pentru olimpiada de limba și literatura română Cls. a VIII-a.

Iubito-mbogățește-ți cântărețul,
mută-mi cu mâna ta în suflet lacul,
și ce mai vezi, văpaia și înghețul,
dumbrava, cerbii, trestia și veacul.

Cum stăm în fața toamnei, muți,
sporește-mi inima, c-o ardere, c-un gând.

Solar e tâlcul ce tu știi oricând
atâtor lucruri să-mprumuți.

O, lumea, dacă nu-i o amăgire,
ne este un senin veșmânt.

Că ești cuvânt, că ești pământ,
nu te dezbraci de ea nicicând.

O, lumea e albastră haină,
în care ne cuprindem, strânși în taină,
ca vara sângelui să nu se piardă,
ca vraja basmului mereu să ardă.

Lucian Blaga, **Vara Sfântului Mihail**
(**Vară de noiembrie**)

Nu mă-ntreba nimic în noaptea asta
Nici cât e ceasul, nici ce gânduri am,
Mai bine lasă-mă să-nchid fereastra,
Să n-aud frunzele cum cad din ram.

Fă focul și preumblă-te prin casă.
Fără să spui nimic, nici un cuvânt.
Vreau să mă simt la tine ca acasă,
Să n-aud frunzele cum zboară-n vânt.

Învăluită-n straie de culcare,
Așează-mi-te-alături c-un ghem
Și deapănă mereu, fără-nctare
Să n-aud frunzele sub pași cum gem.

Ferește-mă în preajma ta de vasta
Urgie-a toamnei care bântuie
Și nu mă întreba în noaptea asta
De ce mă înspăimântă frunzele.

Radu Stanca, **Nu mă-ntreba**

**Alege una dintre variantele de subiect
propușe mai jos și răspunde corect
tuturor cerințelor formulate în
sarcinile de lucru. (90 de minute)**

VARIANTA I

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înțelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează care este mesajul poeziilor. (4 p.)
2. Explică în maxim zece rânduri valoarea stilistică a verbelor din ambele poezii. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenței eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice și utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele poezii.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieste o compunere descriptivă, de cel puțin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvențe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veșmânt, suflet, toamnă*.

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii;
- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părților de vorbire într-un text descriptiv.
- respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II și III: 14 puncte)

b) practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Alcătuieste câte un enunț în care cuvintele **toamnă și noapte** să fie utilizate cu sens figurat.

(4 p.)

2. Alcătuieste câte un enunț care să illustreze omonimia cuvintelor **gem și care** din poezia **Nu mă-ntreba...** 6p

c) elemente de construcție a comunicării (20 puncte)

1. Precizează valorile morfologice ale lui o din „**O**, lumea, dacă nu-i o amăgire.“ (6 p.)

2. Transcrie o propoziție principală și una secundară din poezia lui Lucian Blaga. (6 p.)

3. Dă exemple de patru expresii care să conțină cuvântul **foe**. (8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

VARIANTA a II-a

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înțelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează două caracteristici comune ale celor două poezii propuse. (4 p.)

2. Explică în maxim 10 rânduri semnificația titlului ambelor poezii. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenței eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice și utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele poezii.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieste o compunere descriptivă, de cel puțin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvențe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veșmânt, suflet, toamnă*.

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii;
- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părților de vorbire într-un text descriptiv;
- respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat acestui tip de compunere.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II și III: 14 puncte)

b) practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Transcrie din a doua poezie un cuvânt care să conțină diftong și un cuvânt derivat (4 p.)

2. Alcătuieste un enunț cu omograful cuvântului **haină** „O, lumea e albastră haină“ 6p

c) elemente de construcție a comunicării (20 puncte)

1. Explică semnificația sintagmei **senin veșmânt** (6 p.)

2. Transcrie o propoziție principală și una secundară din poezia lui Radu Stanca. (6 p.)

3. Arată polisemia cuvântului **a cădea**, patru enunțuri. ((8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

**Barem de corectare și notare
VARIANTA I**

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înțelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează care este mesajul poeziilor. (4 p.) Se acordă (2 p) pentru abordarea sumară a mesajului ambelor poezii și (4 p) dacă elevul observă că **Nu mă-ntreba** este poezia unei stări de neliniște pe care o provoacă trecerea de neoprit a timpului (iubita este singura care-l poate ajuta să depășească această stare de teamă) și că poezia **Vara de noiembrie**, exprimă ideea că timpul trece nemilos fără a se putea împotrivi. Doar prin iubire și tinerete poate fi prelungit.

2. Explică în maxim zece rânduri valoarea stilistică a verbelor din ambele poezii. Se acordă 4 p dacă elevul s-a exprimat corect și nu are greșeli de ortografie și 8 p pentru explicarea valorii stilistice a verbelor, dacă valoarea stilistică a verbelor este prezentată sumar se acordă doar 4 p, se acordă 2p pentru explicarea sumară a valorii stilistice a verbelor dintr-o singură poezie. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenței eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice și utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele poezii. Mărcile eului liric cu exemple din ambele texte 6 p (ex. 3p *mi-* +3p *mea, mi-*), se acordă 2p pentru precizarea modului de expunere și 6 p pentru precizarea modului de expunere cu exemplificări pe ambele texte, se acordă 7 p pentru surprinderea corectă a mesajului celor două poezii, abordarea sumară 3 p, se acordă 10 p pentru identificarea și explicarea rolului procedeelor artistice în ambele poezii ex. pentru identificarea a două metafore sau a unei comparații și o metaforă, sau a două imagini vizuale se acordă 1 p, iar dacă sunt și explicate 2 p

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuiește o compunere descriptivă, de cel puțin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvențe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veșmânt, suflet, toamnă*.

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ; 4p, titlu obișnuit 2 p.
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii; 4p, respectare parțială 2 p
- utilizarea descrierii ca mod de expunere; 3 p.
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate 6 p, 1 p pt fiecare.
- valorificarea valorii expresive a părților de vorbire într-un text descriptiv 4p.
- respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat. 4 p

REDACTARE (pentru ambele compuneri II și III: 14 puncte)

b) practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. . Alcătuiește câte un enunț în care cuvintele **toamnă și noapte** să fie utilizate cu sens figurat. (4 p.)

Variante de răspuns: A ajuns în toamna vieții. 2 p; În sufletul ei e noapte. 2 p

2. Alcătuieste câte un enunț care să ilustreze omonimia cuvintelor **gem** și **care** din poezia **Nu mă-ntreba...**

Variante de răspuns: Mama a preparat un gem de căpșuni. 3 p; Pe drum trec care cu fân. 3 p

c) elemente de construcție a comunicării (20 puncte)

1. Precizează valorile morfologice ale lui o din „O, lumea, dacă nu-i o amăgire.“ (6 p.)

Interjecție și articol nehotărât (3 p + 3 p)

2. Variante de răspuns:

prop. principală „Iubito-mbogățește-ți cîntărețul“; prop. secundară „...să ardă.“

3. Dă exemple de patru expresii care să conțină cuvântul **foc**.. 2 p fiecare exemplu, variante de răspuns: e foc și pară, a luat foc, a se juca cu focul, foc pe foc nu stinge, ci mai mult îl aprinde, fără foc nu iasă fum, s-a supărat foc(8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

VARIANTA a II-a

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înțelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează două caracteristici comune ale celor două poezii propuse. 2p precizarea unei singure caracteristici (4 p.) precizarea a două caracteristici (trecerea timpului, eul liric din ambele poezii crede că iubita e cea care îl poate salva)

2. Explică în maxim 10 rânduri semnificația titlului ambelor poezii. 4 p pentru exprimare, ortografie și încadrare și 4 p pentru explicarea unui singur titlu și 8 p pentru explicarea ambelor titluri (Titlul **Vară de noiembrie** este sugestiv simbolizând dorința eului liric de a retrăi clipele tinereței. Metafora titlului este alcătuită din substantivul "vară" ce simbolizează tinerețea și substantivul "noiembrie" ce evocă toamna ,anotimpul bătrâneții. Titlul poeziei Nu mă-ntreba este alcătuit dintr-un verb la imperativ, la forma negativă și un pronume personal. Verbul comunică refuzul comunicării verbale.)(12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere mesajul operelor, mărci ale prezenței eului liric în poezii, mod de expunere, procedee artistice și utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele poezii. Mărcile eului liric cu exemple din ambele texte 6 p (ex. 3p *mi-* +3p *mea, mi-*), se acordă 2p pentru precizarea modului de expunere și 6 p pentru precizarea modului de expunere cu exempficări pe ambele texte, se acordă 7 p pentru surprinderea corectă a mesajului celor două poezii, abordarea sumară 3 p, se acordă 10 p pentru identificarea și explicarea rolului procedeelor artistice în ambele poezii ex. pentru identificarea a două metafore sau a unei comparații și o metaforă, sau a două imagini vizuale se acordă 1 p, iar dacă sunt și explicate. 2 p

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieste o compunere descriptivă, de cel puțin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvențe din textele propuse: *lacul, albastră haină, vraja basmului, senin veșmânt, suflet, toamnă.*

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ; 4p, titlu obișnuit 2 p.
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii; 4p respectare parțială. 2 p
- utilizarea descrierii ca mod de expunere; 3 p
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate 6 p, 1 p pt fiecare.
- valorificarea valorii expresive a părților de vorbire într-un text descriptiv. 4p
- respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat. 4 p

REDACTARE (pentru ambele compuneri II și III: 14 puncte)

b) practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Transcrie din a doua poezie un cuvânt care să conțină diftong și un cuvânt derivat. (4 p.)

Variante de răspuns: derivate: învăluită, înspăimântată, 2 p diftong: mai, zboară 2p

2. Alcătuiește un enunț cu omograful cuvântului **haină**. „O, lumea e albastră haină.” 6p

Alina e o femeie haină.

c) elemente de construcție a comunicării (20 puncte)

1. 1. Explică semnificația sintagmei **senin veșmânt** (6 p.) (Poetul surprinde ideea că lumea atunci când nu este o amăgire devine „senin veșmant”. Acest epitet simbolizează faptul că oamenii își acceptă cu seninatate soarta.) 2 p dacă preciază că e un epitet, 4 p dacă arată mesajul epitetului, 2 p explicație sumară (6 p.).

2. Transcrie o propoziție principală și una secundară din poezia lui Radu Stanca. (6 p.)

prop. secundară: „...cum cad din ram.”

prop. principală: „Vreau...”

3. Arată polisemia cuvântului **a cădea**, patru enunțuri. ((8 p.)

A căzut pe scări. (a picat)

A căzut examenul. (nu a promovat)

Se cade a-i acorda respect. (se cuvine)

A căzut la pace cu el. (de acord)

10 puncte se acordă din oficiu

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

TEST

cls. a VI-a

„Prunii deșteptați din toropeala verii deschid ochi vineți, aiuriți.

Merele și perele fug de prin așternutul crengilor, zugrăvind-și chipurile colorate pe fețele frunzelor, ca să nu observe nimeni fuga, dar vântul descoperă înșelăciunea și mândros, în căutarea lor, se uită pe ferestre, le vede și le cheamă prin horn. Gutuile îngălbenesc de spaimă..., păsările s-au împrăștiat și vara s-a rătăcit departe.”

(Basmul toamnei, Ionel Teodoreanu)

1. Alcătuiește un enunț cu omonimul cuv. *dar*. 2 p

2. Precizează cum s-au format cuvintele: *fuga, îngălbenesc*. p. 4 p
3. Transcrie din text un verb auxiliar și un verb la un mod nepersonal. 6 p
4. Analizează verbele: să nu observe și fug. 10p.
5. Alcătuieste enunțuri cu verbul a fugi la infinitiv astfel încât să îndeplinească funcțiile de subiect, nume predicativ, complement direct, complement indirect, complement circumstanțial de mod și atribut verbal. 12 p.
6. Demonstrează că textul citat este o descriere literară. (Pentru a arăta că este o descriere artistică e necesar să arătați ce descrie (prezintă) textul, mesajul textului, rolul figurilor de stil în poezie și a imaginilor artistice, ce părți de vorbire predomină la nivel morfologic, ca de exemplu: substantive) 14 p
7. Imaginează-ți că toamna este o prințesă, într-o compunere de zece-doisprezece rânduri conturează-i portretul. 12p.
8. Într-o compunere de 15-20 de rânduri demonstrează că o operă literară studiată de tine la clasă este o narațiune (**30 p**). Puteți folosi pentru a demonstra acest lucru opera literară **Sobieski și românii** de C. Negruzzi ținând cont de: - definiția nuvelei 2 p, - semnificația titlului 2 p, - moduri de expunere 2 p, - povestire pe momentele subiectului 10 p, - trăsăturile a unul, două personaje 5 p, - compunerea ta să respecte convențiile specifice acesteia: introducere, cuprins și încheiere 3 p, - pentru a primii punctajul de p compunerea trebuie să fie de minim 15 rânduri, ortografie și punctuație, așezare în pagină, exprimare 6 p.
Se acordă 10p din oficiu.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

TEST, cls. a VII-a.

E cald...grădina-n jurul meu
Surâde, leneșă la soare.
Frunzișul prăfuit și greu
Își culcă umbra călătoare

Pe-al ierburilor câmp plâpând...
Râzând, cu capul dat pe spate,
Un mac își scutură pe rând
Petalele însângerate.

În sălcii vrăbiile tac,
Doar cucul cel bătrân aruncă,
Neîndemânatic și buimac,
Chemarea-i scurtă peste luncă.

Și din trifoilul parfumat,
Cu flori ușoare și rotunde.
Același murmur necurmat
De greieri adormiți răspunde...

Otilia Cazimir, **Vară**

Se acordă **10 p** din oficiu

A. Înțelegerea textului: **20 p**

1. Precizează care este rima poeziei. 2 p
2. Care este tema poeziei? 2 p
3. Comentează primele două versuri ale poeziei în 3-4 rânduri. 4 p
4. Arată în 10-12 rânduri că textul citat este o descriere artistică. (pentru a arăta că este o descriere artistică e necesar să arătați ce descrie (prezintă) textul, rolul figurilor de stil în poezie și a imaginilor artistice, ce părți de vorbire predomină la nivel morfologic, ca de exemplu: adjective) 12 p

B. Limba română **40 p**

1. Transcrie din text un cuvânt care conține diftong și unul care conține hiat. 2 p

2. Câte litere și sunete au cuvintele: chemarea, sălcii, însângerate. 3 p
 3. Precizează cum s-au format cuvintele: neîndemânatic, chemarea, meu, necurmat, însângerate, același. 6 p
 4. Precizează valoarea morfologică a cuvântului **i** (chemarea-**i**) și arată în trei enunțuri omonimia lui. 4 p
 5. Transcrie un predicat verbal și unul nominal din text. 2 p
 6. Transcrie din text un verb la diateza reflexivă și unul la diateza activă. 2 p
 7. Alcătuiește enunțuri în care verbul *a scutura* să fie trecut pe la toate trei diatezele (activă, reflexivă, pasivă). 3 p
 8. Transcrie din text un verb la un mod nepersonal, precizându-l. Trece acest verb la modul infinitiv și alcătuiește enunțuri în care să îndeplinească funcțiile sintactice de: subiect, complement direct, complement indirect și atribut verbal. 5 p
 9. Transcrie din text un verb tranzitiv și unul intransitiv, precizează conjugarea acestora, modul și timpul. 8 p
 10. Alcătuiește un enunț în care să ai o locuțiune verbală, analizeaz-o. 5 p
- C. Într-o compunere de 20-25 de rânduri demonstrează că o operă literară studiată de tine la clasă este o nuvelă. **(30 p)** În compunerea ta ține cont de:
- definiția nuvelei 2 p
 - semnificația titlului 2 p
 - povetire pe momentele subiectului 10 p
 - trăsăturile a unu, două personaje 4 p
 - limbaj, tipuri de comic dacă reies aceste lucruri în nuvela aleasă de tine 4 p
 - compunerea ta să respecte convențiile specifice acesteia: introducere, cuprins și încheiere 3 p
 - pentru a primii punctajul (5p) compunerea trebuie să fie de minim 20 rânduri, ortografie și punctuație, așezare în pagină, exprimare 5 p.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

TEST, cls. a VII-a.

Se dă textul:

Ce schimbătoare e la munte
Lumina; cât ai scăpăra,
Un curcubeu a-ntins o punte
Din casa mea pân-la a ta.

Și-un gând, un gând nebun îmi vine!

- Așa-s poezii uneori-
Să mă avânt până la tine
Pe puntea asta de culori.

Cu fruntea de lumini brăzdată

Să urc țăriile cerești

Și când nici nu te-aștepți, deodată

Să-ți bat cu degetu-n ferești...

Dar când să urc frumoasa punte
S-a dărâmat, ș-acuma norii
Au tras perdeaua către munte:
Nebuni sunt Doamne visătorii!

Dimitrie Anghel, **Curcubeul**

Se acordă 10 p din oficiu

I. Înțelegerea textului (2 puncte)

1. Explică sintagma „gând nebun” 2 p

II. Alcătuiește o cerere (5 p) de înscriere adresată directorului Clubului Copiilor din Timișoara, prin care se solicită înscrierea la cursurile de dans

modern, pe o foaie distinctă. Te numești Daniel/Daniela Marinescu, locuiești în Timișoara, pe str. Trandafirilor, nr 5 și ești elev în cls a VIII-a la Liceul Teoretic „Mihai Eminescu“. Data redactării cererii. 18. 09. 2013 (5 p din care 3 p conținut și 2 p respectarea convențiilor specifice cererii)

III. Scriere despre textul literar (40 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere:

1. tema operei 3 p
2. mesajul operei 3 p
3. semnificația titlului 3 p
4. mărci ale prezenței eului liric în poezie, cu exemple din text 4 p-(2p ca ai pecizat cum își face prezența eul liric în text și 2 p pentru două exemple)
5. mod de expunere 2 p
6. procedee artistice, utilizând, pentru exemplificare, secvențe din poezie, rolul procedeeelor artistice în poezie, mesajul lor. 10p
7. Valoarea stilistică a verbelor din text. 4 p
8. elemente de versificație: măsură, rimă, ritm 3 p
9. redactare (dacă ai așezat corect în pag., cu aliniate compunerea 1 p, dacă te-ai exprimat corect 3 p, dacă nu ai greșeli de ortografie 2 p, dacă ai scris cîteț 1 p, dacă ai cel puțin 15 rânduri 1 p)

IV Limba română 43 p

1. Transcrie din text: un cuvânt derivat, un cuvânt care să conțină diftong, un cuvânt compus prin contopire, un cuvânt format prin schimbarea valorii gramaticale, precizează câte sunete are cuv schimbătoare. **5 p**
2. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate și scrise cu bold **un** curcubeu, casa **mea**, **pân-la**, **au** tras, puntea **s-a** dărâmat. **5 p**
3. Precizează funcția sintactică a cuvintelor subliniate și scrise cu bold: **așa-s**, **perdea**, **lumina**, **acuma**, puntea **asta**. **5 p**
4. **(5 p)** Transcrie din text un predicat nominal, **1 p** sublinează numele predicativ **1 p**, realizează expansiunea acestuia într-o propoziție corespunzătoare precizând felul ei **3p**.
5. Se dau următoarele cuvinte: sublinia, preșcolar, inegal, omucidere, vreodată.
- despărțiți în silabe cuvintele. **5 p**
- arătați cum s-au format cuvintele. **5 p**
6. Alcătuiți propoziții în care să aveți:
adjectiv provenit din verb la participiu, adjectiv provenit din verb la gerunziu, adj. provenit din pronume, adverb provenit din adj, prepoziție provenită din adv. **5 p**

Dă exemple de: **8 p**: un adjectiv compus prin contopire, un adjectiv compus prin alăturare, un pronume compus prin contopire, un verb compus prin contopire, un adverb compus prin alăturare, o interjecție compusă prin alăturare, o prepoziție compusă prin contopire, un substantiv compus prin alăturare.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test, cls. a VII-a A

Fluture, tu, pe unde prin perdea
Putuși intra-n chilia mea?
 Ce știri mi-aduci din primăvară,
 Frumosule de catifea solară?
 Echer plăpând te-ai și prins de părete,
Uitându-te la cărți și la caiete
 Cu ochii aprinși ca jarul de rubin
Ai și tu o chemare? Ai și tu un destin?
 Deschideți-i fereastra dintre ramuri
 Să nu-și lovească frăgezimea-n
 geamuri.
 Puiul luminii caută-ntr-afară.
 Lovit în frunte poate să și moară,
Aici, în foisorul nostru din cărare,
 Unde nici nimeni, nici nimic nu moare,
 Decât pe înserate vreo stea sau câte-o
 floare.

Fluture, tu, Tudor Arghezi

1. Care este mesajul textului? (5, 6 rânduri)
2. Precizează măsura versului al doilea.
3. Care este rima versurilor?
4. Transcrie din text:
 un epitet, un epitet metaforic, o comparație, o interogație retorică, o imagine vizuală, o metaforă.
5. Precizează rolul virgulelor în primul vers.
6. Precizează rolul cratimei în structura intra-n
7. Transcrie un cuvânt compus, un cuvânt format prin conversiune, și unul derivat.
8. Transcrie 4 cuvinte cu diftong.
9. Câte litere și sunete au cuvintele: echer, ochii, chemare, deschideți, geamuri, chilia, frăgezimea.
10. Precizează sinonimele contextuale ale cuvintelor: plăpând, chemare, destin
11. Precizează antonimele cuvintelor: nimeni, înserate.
12. Alcătuieste enunțuri cu omonimele cuvântelor: i și o.

13. Arată polisemantismul verbului a prinde.

14. Analizează cuvintele subliniate.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

Test, poezia lirică, cls. a VIII-a.

Frumoaso,
 Ți-s ochii-așa de negrii încât seara
 Când stau culcat cu capu-n poala ta,
 Îmi pare
 Că ochii tăi, adânci, sunt izvorul
 Din care tainic curge noaptea peste văi,
 Și peste munți și peste șesuri,
 Acoperind pământul c-o mare de-
 ntuneric.
 Așa-s de negri ochii tăi,
 Lumina mea.

(Izvorul nopții, L. Blaga)

1. Transcie din text două cuvinte antonime. 0, 20
2. Explică titlul poeziei. 0, 30
3. Transcrie din text o inversiune și o enumerație. 0, 30
4. În poezie elementele naturale par a se naște din ochii iubitei, menționează cu ce imaginii metaforice asociază poetul ochii iubitei. 0, 30p
5. Precizează ce fenomene fonetice apar în cuvintele: noaptea, ochii. 0, 40
6. Cum este structurată poezia citată? 0, 50
7. Precizează cum s-au format cuvintele: frumoaso, tăi, tainic. 0, 60p
8. Evidențiază modalitățile gramaticale la care recurge poetul pentru realizarea adresării directe. 1p
9. Precizează funcția sintactică și valoarea morfologică a cuvintelor subliniate: Că ochii tăi, adânci, sunt izvorul 1p.
10. Argumentați în 10-12 rânduri că textul citat aparține genului liric.
 Trăsăturile operei lirice cu aplicații pe

text (a. prezența eului liric în text; b. adresarea directă a eului liric-către iubită; c. mod de expunere; d. procedee artistice; e. elemente ale cadrului natural ce se nasc din ochii iubitei, f. tema poeziei; g. versificație) (4, 40p)
1p din oficiu

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

**Test, nuvela (Două loturi, I.L.Caragiale),
clasa a VII-a, semestrul I.**

Se dă textul:

„- Asta e culmea!... culmea!... strigă d. Lefter, ștergându-și fruntea de sudoare, pe când madam Popescu, consoarta sa, caută fără preget în toate părțile... Nu e și nu e!...

- Femeie, trebuie să fie în casă... Dracu n-a venit să le ia!...

Dar ce au pierdut? Ce caută?

Caută două bilete de loterie cu cari d. Lefter Popescu a câștigat.

Însă oricine mă poate întreba:

Bine, dacă a pierdut biletele, de unde știe d. Lefter de câștig?

E lucru simplu. Biletele le-a fost cumpărat cu bani împrumutați ca de căbulă, de la d. Căpitan Pandele, fiindcă-i spuseseră mulți, când se tot plângea că n-are noroc la joc, să-ncerce să joace cu bani de împrumut... Și a făcut învoială, pe onoare, fără de martori, să dea din câștig, dacă s-o-ntâmpla, zece la sută căpitanului.“

(Două loturi, I.L.Caragiale)

A. Literatura română

1. Arată semnificația titlului. 0, 30 p
2. Care este tema acestei nuvele? 0, 30 p
3. Precizează ce moment al subiectului este surprins în primele aliniate ale textului citat. 0, 30 p
4. Precizează ce moment al subiectului este surprins în ultimul aliniat al textului citat. 0, 30 p
5. Cine este naratorul în această operă? 0, 30 p
6. Ce moduri de expunere întâlnim în acest text? 0, 30 p
7. Arată de ce numele și prenumele personajului „Lefter Popescu“ este sugestiv pentru soarta acestuia. 0, 30 p
8. Ce mijloace de caracterizare a personajului „Lefter Popescu“ întâlnim în textul citat? 0, 30 p
9. Precizează ce tip de personaj e „Lefter Popescu“, dar „madam Popescu“. 0, 30 p
10. Demonstrează în minimum zece rânduri că textul citat aparține speciei literare nuvela. 1, 30 p

B. Limba română

1. Arată rolul virgulei în structura „madam Popescu, consoarta sa, caută fără preget în toate părțile“. 0, 30 p
2. Arată rolul conjuncție „și“ în enunțul: Nu e și nu e!... 0, 30 p
3. Precizează rolul cratimei în structura „ștergându-și“ 0, 30 p
4. Arată ce fenomene fonetice întâlnești în cuvintele: loterie, consoarta, oricine,

zece. 0, 40 p

5. Precizează cum s-au format cuvintele: consoarta, oricine. 0, 40 p

6. Precizează antonimele cuvintelor: au pierdut, să dea, simplu, caută. 0, 40 p

7. Găsește o locuțiune verbală corespunzătoare verbului „a fugi“, analizează-o. 0, 40 p

8. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate din structurile de mai jos și alcătuieste câte un enunț în care să-și schimbe valoarea morfologică: „Dar ce au pierdut?“; „bani împrumutați“ 0, 60 p

9. Alcătuieste enunțuri în care verbul „a căuta“ să fie trecut pe la toate trei diatezele. 0, 60 p

10. Analizează verbele subliniate din text: ștergându-și, n-a venit, știe, spuseseră, se plângea, să joace. 1, 30 p

Notă: Se acordă 1 p din oficiu.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

Test, poemul („Călin file din poveste“, M. Eminescu)

Citește cu atenție textul și rezolvă cerințele:

„Îi foșnea uscat pe frunze poala lungă a albei rochii,

Fața-i roșie ca mărul, de noroc i-s umezi ochii;

La pământ mai că-i ajunge al ei păr de aur moale,

Care-i cade peste brațe, peste umerele goale.

Astfel vine mlădioasă, trupul ei frumos îl poartă,

Flori albastre are-n păru-i și o stea în frunte poartă.“

1. Alcătuieste o compunere în care să surprinzi portretul gingașei mirese având în vedere partea poemului de care aparține, modul de expunere folosit, surprinderea elementelor de portret fizic, procedee artistice și rolul lor, împletirea realului cu fantasticul, comuniunea cu natura, sentimentele autorului.

2. Extrage din text trei cuvinte care să conțină diftong și unul cu vocale în hiat.

3. Precizează câte litere și sunete are cuvântul: rochii.

4. Precizează cum s-au format cuvintele: astfel, mlădioasă, uscat.

5. Arată în enunțuri omonimia cuvântelor: poartă și care.

6. Precizează sinonimele cuvintelor: acum, astfel, noroc.

7. Precizează antonimele cuvintelor: vine, frumoasă.

8. Precizează rima versurilor.

9. Precizează paronimul cuvântului mână.

10. Precizează din ce parte a vocabularului (fondul principal lexical sau masa vocabularului arhaisme, regionalisme, neologisme) fac parte cuvintele: frunze, schiptru, etern, ista.

11. Identifică pleonasmul din enunțurile: Drumul se bifurcă în două. A înghețat de frig.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

Test nuvela **Popa Tanda**, I. Slavici, cls a VIII-a

„...Chiar de la început, părintele Trandafir a înțeles un lucru: cum că în Butucani era mai bine decât în Sărăceni. Oamenii aveau câte ceva; iară de unde este poți lua. În Sărăceni însă toate încuietorile erau de lemn. Și apoi părintele judeca: popa face treaba satului, iar satul să îngrijească de traista popii...

„Câtă vreme vor fi sărăcenii leneși, ei vor rămânea săraci și eu flămând!“ Își puse dar în gând ca să facă din poporeni săi oameni harnici....“ (Alexandru Crișan, Sofia Dobra, Florentina Sâmihăian, Limba română, Manual pentru clasa a VIII-a, Editura Humanitas Educațional, București, 2003, pag. 104.)

(*Popa Tanda*, Ioan Slavici)

1. Scoate ideea principală din ultimul paragraf al textului. 0, 25 p.
2. Ce moment al subiectului este surprins în acest fragment? 0, 25 p.
3. Precizează tipul de caracterizare prin care este prezentat părintele Trandafir în primul paragraf al textului. 0,25 p.
4. Transcrie din text un epitet. 0, 25 p.
5. Precizează modul de expunere întâlnit în acest paragraf: „Câtă vreme vor fi sărăcenii leneși, ei vor rămânea săraci și eu flămând!“ 0, 25 p.
6. Care este perspectiva naratorului asupra faptelor și personajului (este un narator obiectiv sau este marcat afectiv)? 0, 25 p
7. Transcrie o structură prin care este prezentat satul Sărăceni. 0, 25 p.
8. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor: săi, toate, își. 0, 75 p.
9. Ce funcție sintactică au cuvintele subliniate: părintele, săraci, harnici? 0, 75 p.
10. Realizează expansiunea părților de propoziție identificate la exercițiul 9 în propozițiile subordonate coespunzătoare. 1, 50 p.
11. Demonstrează că textul citat aparține unei nuvele în 20 - 25 rânduri. 4, 50 p.

Pentru a primi punctajul acordat trebuie să:

- precizeze trăsăturile nuvelei cu aplicație pe text,
- să rezume textul arătând că este o nuvelă, precizând modurile de expunere utilizate și momentul subiectului întâlnit,
- să identifice tipul de personaj, trăsătura de caracter a personajului și tipul de caracterizare,
- să se încadreze în limita de spațiu indicată,
- să respecte normele de ortografie și punctuație.

Se acordă 1 p din oficiu.

Barem de corectare și notare

1. Scoate ideea principală din ultimul paragraf al textului. 0, 25 p.
Dacă elevii vor scoate ideea principală din ultimul paragraf al textului vor primi 0, 25 p., variantă de răspuns (Părintele își pune în gând a-i schimba pe oameni.)
2. Ce moment al subiectului este surprins în acest fragment? 0, 25 p.
Elevii ce vor preciza că momentul subiectului surprins în text este intriga vor primi 0, 25 p.
3. Precizează tipul de caracterizare prin care este prezentat părintele Trandafir în primul paragraf al textului. 0,25 p.
Pentru a obține punctajul 0, 25 p., elevii vor preciza că parintele Trandafir este

prezentat prin intermediul caracterizării înirecte.

4. Transcrie din text un epitet. 0, 25 p.

Se acorda 0, 25 p. dacă elevii vor transcrie din text un epitet, exemplu: *oameni harnici*.

5. Precizează modul de expunere întâlnit în acest paragraf: „Câtă vreme vor fi sărăcenii leneși, ei vor rămânea săraci și eu flămând!“ 0, 25 p.

Se va acorda 0, 25 p. elevilor care au precizat că modul de expunere folosit este monologul.

6. Care este perspectiva naratorului asupra faptelor și personajului (este un narator obiectiv sau este marcat afectiv) 0, 25 p

Dacă elevii vor preciza că naratorul este obiectiv vor primi 0, 25 p.

7. Transcrie o structură prin care este prezentat satul Sărăcenii. 0, 25 p.

Exemplu de structură prin care este prezentat satul Sărăcenii: *În Sărăcenii însă toate incuietorile erau de lemn*, 0, 25 p.

8. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor: săi, toate, își 0, 75 p.

Se va acorda 0, 25 p. pentru precizarea corectă a fiecărei valori morfologice (0, 25 p. X 3 p. = 0, 75 p.); săi adjectiv pronominal posesiv, toate adjectiv pronominal nehotărât, își pronume reflexiv.

9. Ce funcție sintactică au cuvintele subliniate: părintele, sărăcenii, harnicii ? 0, 75 p.

Se va acorda 0, 25 p pentru precizarea corectă a fiecărei funcții sintactice (0, 25 p. X 3 p. = 0, 75 p.); părintele subiect, săracii nume predicativ, harnicii atribut adjectival.

10. Realizează expansiunea părților de propoziție identificate la exercițiul 9 în propozițiile subordonate coespunzătoare. 1, 50 p

Se va acorda 0, 50 p pentru expansiunea fiecărei părți de propoziție (0, 50 p. X 3 p. = 1 p.)

Exemplu:

Și apoi ^{1/} cine este părinte ^{2/} judecă. ^{1/} 1 PP, 2 - SB

Și ei ^{1/} vor rămânea ^{2/} cum sunt. ^{2/} 1 PP, 2 - PR

Ca să facă din poprenii săi oameni ^{1/} care sunt harnicii. ^{2/} 1 CS, 2 - AT

11. Demonstrează că textul citat aparține unei nuvele. 4, 50 p.

Se va acorda 1 p. pentru precizarea trăsăturilor nuvelei cu aplicație pe text, 1 p pentru conținutul demonstrației, 1 p. pentru identificarea tipului de personaj, trăsăturilor personajului și tipului de caracterizare, 1, 50 p. pentru încadrarea în limita de spațiu indicată, respectarea normelor de ortografie și punctuație.

Model de răspuns:

Fragmentul citat aparține operei Popa Tanda a scriitorului Ioan Slavici și aparține speciei literare nuvela, deoarece are un singur fir narativ, iar accentul nu cade asupra acțiunii, ci asupra personajului principal, părintele Trandafir. Acest lucru poate să fie sesizat încă de la începutul fragmentului datorită concluziilor ce personajul le face cu privire la diferența dintre satele Butucani și Sărăcenii: „cum că în Butucani era mai bine decât în Sărăcenii.“

Nuvela fiind o operă epică, deoarece scriitorul își transmite în mod indirect sentimentele prin intermediul personajelor și acțiunii poate să fie structurată pe momentele subiectului. Momentul subiectului surprins în acest fragment este

intriga, hotărârea părintelui Trandafir de a-i schimba pe oameni.

Tot în acest fragment sunt surprinse de către scriitorul Ioan Slavici și obiceiuri specifice doar vieții de la țară, mai precis satul trebuie să se îngrijească de starea materială bună a preotului.

Pornind de la această idee părintele Trandafir hotărăște să facă din sărăcenii oameni harnici după cum afirmă în următorul monolog interior ce zugrăvește ambiția, ținuta de caracter a personajului: *Câtă vreme vor fi sărăcenii leneși, ei vor rămânea săraci și eu flămând!*

După cum se poate bine observa, scriitorul Ioan Slavici a surprins în acest fragment imagini specifice lumii satului pentru care preotul, biserica sunt simboluri, elemente centrale în jurul cărora se desfășoară întreaga activitate dintr-o colectivitate rurală.

Conform celor prezentate în rândurile de mai sus se poate afirma că fragmentul citat aparține unei nuvele, o nuvelă realistă, deoarece surprinde problemele specifice vieții de la țară.

Se acordă 1 p din oficiu.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

Test, cls. a VII-a.

Se dă textul:

Cine nu iubește fluturii, aceste minuni ale naturii **ale căror** aripioare picturi vii sunt acoperite de **cele mai strălucitoare** culori și de cele mai fanteziste și elegante desene?

Lăcașul uimitoarelor culori ale fluturilor **se află** în solzii aripilor. **Uneori** structura **acestora** ajută descompunerea luminii. Aceste culori se numesc de structură și dau reflexele metalice: argintiu, albastru, violet, verde etc. în alte cazuri, culoarea e produsă de pigmenții localizați în pereții și în cavitatea internă a solzilor: pterinele dau culorile galben, portocaliu, roșu; melanina colorează în negru și în brun; carotenul și flavonele **sunt preluate de corpul** insectelor de la florile **pe care** le polenizează.

Forma, culoarea, tipul desenului de pe aripi constituie excelente repere vizuale, ABC-ul codului de recunoaștere în văzduh sau deasupra unei poieni de munte, de pildă, unde zboară **mii** de fluturi din zeci de specii. **De altfel** ochii fluturilor situați pe părțile laterale ale capului sunt compuși din mii de omatidii. Datorită acestei structuri particulare, fluturii (ca și insectele de altfel) au un câmp vizual foarte larg.

(Tudor Oprea, *Mica enciclopedie a graiului animalelor*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007)

Pterinele biochimia insectelor, cu acidul folic produce o cromatografie (pigmenți) specifică familiei de insecte

Melanină pigment organic de culoare neagră care conține fier și sulf și se găsește în coroidă, în păr ori în piele

Caroten - pigment roșu-portocaliu

Flavonele substanță incoloră sub formă de cristal de natură vegetală răspândită în

naură; în legătură cu activ. vitaminică unele insecte

1. Redactează o compunere, de 10-15, rânduri în care să relatezi o întâmplare (reală sau imaginară) petrecută la munte, într-o poiană străjuită de brazi, unde, împreună cu prietenii tăi, te afli la prins fluturi pentru completarea insectarului personal; nu uita să valorifici și informațiile despre fluturi „picturi vii” din fragmentul de text folosit ca suport. 1p

2. Analizează cuvintele subliniate. 3p (0.30p x 10 = 3 p)

3. Alcătuieste câte un enunț în care cuvintele: **deasupra** (deasupra unei poieni), **acestei** (Datorită acestei structuri) și **au** (au un câmp) să îndeplinească altă valoare morfologică decât în text. 0, 60 p

4. Alcătuieste enunțuri în care cuvântul **iar** să fie pe rând: adverb, conjuncție și substantiv 0, 30p

5. Alcătuieste enunțuri în care cuvântul **prieten** să fie în cazul N cu fc. sint. de atribut a pozițional, în cazul Ac. cu fc. sint. de complement direct și atribut substantival prepozițional, în cazul D cu fc. sint. de CI, în cazul G cu fc. sint. de nume predicativ și complement circumstanțial de cauză 0, 60p.

6. Alcătuieste enunțuri în care pronumele interogativ **cine** să fie pe rând în cazul N, Ac, D, G, iar pronumele personal **el** să fie în cazul D 0, 50p.

7. Demonstrează că o operă literară studiată de tine la clasă este o baladă populară sau caracterizează un personaj dintr-o baladă populară studiată. 3 p

1p se acordă din oficiu.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

Test, cls. a VII-a.

Se dă textul:

Valea se strâmta mereu. Dealurile se apropiiau, creșteau, își îndreptau șalele **înverzite** de păduri, **clătinându-se** agale ca niște uriași bătrâni **ce** înfruntau bătrânețea. Someșul fugea printre picioarele lor, rostogolindu-se peste bolovanii din cale, mugind parcă l-**ar fi alungat o arătare** înspăimântătoare.

Trenul sufla **din ce în ce mai greu**, pâraia din **toate** încheieturile, trecea mereu de pe un țarm **pe celalalt**, încercând sa-si ușureze suișul. **De uruitul roților** clocoteau codrii, iar fumul negru, care gâlgâia tot mai furtunos din coșul mașinii, se întindea peste copacii speriați, agățându-se prin crengi și acoperind fata soarelui, ca un val de doliu. (Liviu Rebreanu, *Cuibul visurilor*)

1.Scrie o compunere de 10-15 rânduri, în care să-ți exprimi opinia despre semnificațiile sau despre mesajul fragmentului citat din *Cuibul visurilor* de Liviu Rebreanu. 1p

2. Analizează cuvintele subliniate. 3p (0.30p x 10 = 3 p)

3. Alcătuieste câte un enunț în care cuvintele: **iar** (**iar** fumul negru), **care** (**care** gâlgâia) și **se apropiiau** (Dealurile se **apropiau**) să îndeplinească altă valoare morfologică decât în text. 0, 60 p

4. Alcătuieste enunțuri în care cuvântul **împotriva** să fie pe rând: adverb, prepoziție și adjectiv. 0, 30p

5. Alcătuieste enunțuri în care cuvântul **codru** să fie în cazul N cu fc. sint. de atribut apozitional, în cazul Ac. cu fc. sint. de complement direct și atribut substantival prepozițional, în cazul D cu fc. sint. de CI, în cazul G cu fc. sint. de nume predicativ și complement circumstanțial de cauză 0, 60p.
6. Alcătuieste enunțuri în care pronumele interogativ **care** să fie pe rând în cazul N, Ac, D, G, iar pronumele personal **eu** să fie în cazul D 0, 50p.
7. Demonstrează că o operă literară studiată de tine la clasă este o baladă populară sau caracterizează un personaj dintr-o baladă populară studiată. 3 p

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

Model de subiect pentru olimpiada de limba și literatura română, cls. a VII-a

Spânzurat de aer printre ramuri
se frământă în mătasea-i
un păianjen.
Raza lunii
l-a trezit din somn.
Ce se zbate? A visat că
raza lunii-i fir de-al lui și
cearcă-acum să se urce
până-n ceruri, sus, pe-o rază.
Se tot zbate îndrăznețul
și s-azvârle.
Și mi-e teamă
c-o să cadă visătorul.

Visătorul, Lucian Blaga

Fluture, tu, pe unde prin perdea
Putuși intra-n chilia mea?
Ce știri mi-aduci din primăvară,
Frumosule de catifea solară?
Echer plâpând te-ai și prins de părete,
Uitându-te la cărți și la caiete
Cu ochii aprinși ca jarul de rubin

Ai și tu o chemare? Ai și tu un destin?

Deschideți-i fereastra dintre ramuri
Să nu-și lovească frăgezimea-n
geamuri.

Puiul luminii caută-ntr-afară.

Lovit în frunte poate să și moară,
Aci, în foișorul nostru din cărare,
Unde nici nimeni, nici nimic nu moare,
Decât pe înserate vreo stea sau câte-o
floare.

Tudor Arghezi, **Fluture, tu**

Alege una dintre variantele de subiect propuse mai jos și răspunde corect tuturor cerințelor formulate în sarcinile de lucru. (90 de minute)

VARIANTA I

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înțelegerea textului (16 puncte)

1. Explică semnificația titlului la ambele poezii. (4 p.)
2. Explică în maxim zece rânduri care este mesajul ambelor poezii. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere prezența eului liric în text, mod de expunere, procedee artistice și utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele poezii.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuieste o compunere descriptivă, de cel puțin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvențe din textele propuse: *visătorul, raza lunii, catifea solară, echer plâpând, jarul de rubin, destin*.

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii;

- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părților de vorbire într-un text descriptiv.
- respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II și III: 14 puncte)

b) practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Alcătuiește câte un enunț în care cuvintele **flutur și floare** să fie utilizate cu sens figurat. (4 p.)

2. Transcrie din al doilea text un cuvânt format prin schimbarea val. gram. și unul compus. 6p

c) elemente de construcție a comunicării (20 puncte)

1. Arată în trei enunțuri omonimia cuvântului **i**. (6 p.)

2. Transcrie un verb la diateza activă și unul la diateza reflexivă. (6 p.)

3. Dă exemple de expresii care să conțină cuvântul ochi. (8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

VARIANTA a II-a

a.) Lectura 80 de puncte

I. Înțelegerea textului (16 puncte)

1. Precizează două caracteristici comune ale celor două poezii propuse. (4 p.)

2. În cel mult 10 rânduri, explică valoarea stilistică a verbelor din ambele texte. (12 p.)

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15 - 20 de rânduri, prezintă trăsăturile operei lirice, având în vedere prezența eului liric în text, mod de expunere, procedee artistice și utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele poezii.

II. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Valorificând mesajul fiecăruia dintre cele două poezii, alcătuiește o compunere descriptivă, de cel puțin 25 de rânduri, în care să utilizezi următoarele secvențe din textele propuse: *visătorul, raza lunii, catifea solară, echer plătând, jarul de rubin, destin*.

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- propunerea unui titlu sugestiv ;
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii;
- utilizarea descrierii ca mod de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate ;
- valorificarea valorii expresive a părților de vorbire într-un text descriptiv;
- respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textului, utilizarea unui stil adecvat acestui tip de compunere.

REDACTARE (pentru ambele compuneri II și III: 14 puncte)

b) practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Transcrie din text câte un verb pentru fiecare conjugare. (4 p.)

2. Transcrie din text două cuvinte care să conțină diftong și un cuvânt derivat. 6p

c) elemente de construcție a comunicării (20 puncte)

1. Explică semnificația sintagmei **echer plătând**. (6 p.)

2. Alcătuieste enunțuri în care verbul **a** malaci, **chema** să fie trecut pe la toate trei diatezele. (6 p.)

3. Arată polisemia cuvântului **a cădea**, patru enunțuri. ((8 p.)

10 puncte se acordă din oficiu

test realizat de

prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test - fabula

Pe spinarea unui bivol mare, negru, fioros,

Se plimba o coțofană

Când în sus și când în jos.

Un cățel trecând pe-acolo s-a oprit mirat în loc:

- Ah ce maredobitoc!

- Nu-l credeam așa de prost

Să ia-n spate pe oricine...

Ia stai frate că e rost

Să mă plimbe și pe mine!

Cugetând așa se trage îndărăt să-și facă vânt,

Se pitește la pământ

Și deodată, zdup! îi sare

Bivolului în spinare...

Ce s-a întâmplat pe urmă nu e greu de-nchipuit.

Apucat cam fără veste, bivolul a tresărit, Dar i-a fost destul o clipă să se scuture,

și-apoi

Să-l răstoarne,

Să-l ia-n coarne

Și cât colo să-l arunce, ca pe-o zdreanță în trifoi.

- Ce-ai gândit tu oare javră? Au crezut-ai că sunt mort?

Coțofana, treacă-meargă, pe spinare o suport

Că mă apără de muște, de țăntari și de tăuni

Și de alte spurcăciuni

Pe când tu, potaie proastă, cam ce slujbă poți să-mi faci?

Nu mi-ar fi rușine mie de viței și de

Bivol mare și puternic, gospodar cu greutate,

Să te port degeaba-n spate?

Bivolul și coțofana

de George Topârceanu

1. Arătați cărui gen literar aparține textul.

2. Ce satirizează scriitorul G. Topârceanu în acest text?

3. Prezentați semnificația titlului.

4. Care este morala acestei fabule?

5. Împarte opera pe momentele subiectului.

6. Ce tipuri umane întruchiează personajele fabulei?

7. Ce moduri de expunere conține textul?

8. Cum se explică îndrăzneala cățelului?

9. Cum se manifestă indignarea bivolului?

10. Prin ce expresii se realizează nota umoristică?

11. Ce figură de stil predomină în text?

12. Transcrie un epitet triplu.

13. Transcrie din text un atribut apozitional.

14. Ce valoare morfologică au cuvintele subliniate: se, unui, ah, oricine, ia, deodată, ce, dar, alte.

15. Transcrie din text un cuvânt compus prin alăturare și unul prin contopire.

16. Explică sintagma *asa de prost*.

Evaluare cerințele 1-6.

1. Aparține genului epic, deoarece:

- autorul își exprimă gândurile și sentimentele în mod indirect prin intermediul acțiunii și personajelor;

- întâmplările sunt povestite de narator, respectându-se ordinea firească a momentelor subiectului.

-2. G. Topârceanu satirizează în această fabulă tendința unor oameni de a profita de prostia și slăbiciunea semenilor, pe

cei care, plasați pe o treaptă ierarhic

superioară nu-i acceptă decât pe cei care le sunt de folos.

-3. este alcătuit din două substantive comune articulate, folosite cu sens alegoric: *bivolul* simbol al omului puternic și brutal; *coțofana* simbol al parazitului util.

4. - morala nu este distinctă ca în majoritatea fabulelor, ci implicită, adică îi revine cititorului sarcina de a deduce din text: *cei mari și puternici îi tachinează pe cei inferiori lor atâta vreme cât pot profita de pe urma acestora, dar nu-i acceptă atunci când aceștia, la rândul lor, vor să profite.*

5. *Expozițiunea*: prezentarea celor trei personaje.

Desfășurarea acțiunii: naiv cățelul sare pe spinarea bivolului; bivolul se supără și îl răstoarnă în trifoi.

Punctul culminant: bivolul îl apostrofează într-un limbaj dur.

Deznodământul: cățelul nu i-ar aduce niciun avantaj și ar stârni uimirea și nemulțumirea întregului neam de bovine
Intriga: trecând din întâmplare pe lângă bivol, cățelul vede coțofana plimbându-se pe spinarea acestuia.

6. Cele trei personaje reprezintă tipuri umane:

- *bivolul* omul puternic, ocupă un loc de seamă în societate;

- *coțofana* individul lipsit de importanță și umil;

- *cățelul* omul simplu, naiv și încrezător în ceea ce vede.

test realizat de

prof. **Ana-Cristina Popescu**
Test, cls. a VII-a

„Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcând aci, pe-o margine de drum,
Și nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur și parfum.

Neascultând de vântul de la stup,
Te-ai aruncat în plasa verde a zilei
Și darurile-acum ale zambilei,
Puterile-amorțite și le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine-o să vie trupul tău de-afară
Să-l caute și în jur să sufle cald?

Cu aripa-n țărână și în vis,
Strânge la piept comoara ta deplină.
Cât te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!“

(Tudor Arghezi, Lumină lină)

1. Care este mesajul poeziei? 1p

2. Argumentați în 5-10 rânduri că textul citat aparține genului liric.

3. Prezintă trăsăturile operei lirice cu aplicații pe text (a. prezența eului liric în text, b. adresarea directă a eului liric-de exemplu „ușoară zburătoare“, c. mod de expunere, d. procedee artistice, e. versificație) 3 p

4. Care este figura de stil care stă la baza textului? 0, 50 p

5. Comentează în 4-6 rânduri valoarea stilistică a verbelor din strofa a III-a. 1 p

6. Transcrie din text două metafore. 0, 50

7. Arată rolul adverbului de negație „nu“ în versul al treilea al poeziei. 1 p

8. Precizează ce fenomene fonetice (grupuri de sunete sau grupuri de litere) întâlnim în cuvintele:

zburătoare, voind, ceară, strânge, chemării. 1, 50 p

9. Dă exemple de texte nonliterare. 0, 50 p

Notă. Se acordă 1 p din oficiu.

test realizat de

prof. **Ana-Cristina Popescu**
Test, cls. a VIII-a

„Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Și eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult și parc-aștept
Ea din trestii să răsară
Și să-mi cadă lin pe piept;

Să sărim în luntrea mică,
Îngânați de glas de ape,
Și să scap din mână cârma,
Și lopețile să-mi scape;

Să plutim cuprinși de farmec
Sub lumina blândeii lune -
Vântu-n trestii lin foșnească,
Unduioasa apă sune!

Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin și sufăr
Lângă lacul cel albastru
Încărcat cu flori de nufăr.”

(*Lacul*, Mihai Eminescu)

1. Arătați semnificația titlului poeziei. 2-3 rânduri (1 p)
2. Comentați valoarea stilistică a verbelor din strofele trei și patru. 3-5 rânduri (1 p)
3. Trăirile îndrăgăstîtilui sunt surprise în mai multe momente. Care sunt acestea? (1 p)
4. Argumentați în 10-12 rânduri că textul citat aparține genului liric.
5. Trăsăturile operei lirice cu aplicații pe text (a. prezența eului liric în text; b. adresarea directă a eului liric-către iubită prin pronumele ea-nu i se concretizează prin portret-de ce; c. mod de expunere; d. procedee artistice; e. versificație; f. tema poeziei; g. motive-elemente ale cadrului natural și cosmic.) (3 p)
6. Precizează cum s-au format cuvintele:

cuprinși, singuratic. (0, 50 p)

7. Ilustrați în două enunțuri că epitetul *albi* poate să fie omograf (0, 50 p)

8. Precizați ce fenomene fonetice (grupuri de sunete sau litere) întâlnim în cuvintele: unduioasa, ceas, ochioasă. (0, 90 p)

9. Transcrie două cuvinte sinonime din text. (0, 50 p)

10. Transcrie un cuvânt polisemantic din text și arată-i sensurile în trei enunțuri (0, 60 p)

Notă. Se acordă 1p din oficiu.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

TEST DE EVALUARE ÎNȚĂLĂ

Disciplina: Limba și literatura română

Clasa a VI-a

Numele și prenumele elevului:

Data susținerii testului:

Pentru rezolvarea corectă a tuturor cerințelor din Partea I și din Partea a II-a se acordă 78 de puncte. Pentru redactarea întregii lucrări se acordă 12 puncte. Din oficiu se acordă 10 puncte. Timpul efectiv de lucru este de 45 de minute.

PARTEA I

Citește textul:

„Atunci Aleodor întinsese coprinsul său și pe moșia lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, luă de soție pe fata lui Verdeș împărat și se întoarse la împărăția lui.

Când îl văzură gloatele venind teafăr, alături de o soțioară de-i râdea și stelele de frumoasă, îl primă cu mare bucurie; și urcându-se din nou în scaunul împărăției, domni și trăi în fericire, până se istoviră.

Iar eu încălecai pe-o șea și v-o spusei dumneavoastră așa.” (*Aleodor Împărat*)

Rezolvă următoarele sarcini de lucru, formulate pornind de la textul dat.

A.

1. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect: **6 puncte**

Cuvântul *soțioară*, din secvența *alături de o soțioară*, s-a format prin:

a. compunere. b. conversiune. c. derivare.

2. Subliniați varianta corectă despărțită în silabe:

bu-cu-ri-e / bu-cu-rie

dum-nea-voas-tră / dum-nea-voast-ră

i-sto-vi-ră / is-to-vi-ră **6 puncte**

3. Explică folosirea cratimei în structura *de-i râdea* **6 puncte**

4. Precizează valoarea morfologică și cazul pentru cuvintele: îl, dumneavoastră, gloatele. **6 puncte**

5. Construiește un enunț în care substantivul *Aleodor* să aibă funcția sintactică de atribut. **6 puncte**

B.

1. Menționează două personaje care apar în textul dat. **6 puncte**

2. Transcrie o personificare din textul dat. **6 puncte**

3. Precizează sensul expresiei *alături de o soțioară de-i râdea și stelele de frumoasă*. **6 puncte**

PARTEA a II-a (30 de puncte)

Redactează o compunere de 5-7 rânduri (aproximativ 50-70 de cuvinte), în care să folosești 3 cuvinte alese de tine din textul dat la Partea I. Dă un titlu sugestiv acestei compuneri.

Cuvinte selectate: _____, _____,

Vei primi 12 puncte pentru redactarea întregii lucrări (respectarea normelor de ortografie, de punctuație și de exprimare, respectarea limitelor de spațiu indicate).

BAREM DE EVALUARE ȘI DE NOTARE

Se punctează oricare alte formulări/ modalități de rezolvare corectă a cerințelor.

Nu se acordă punctaje intermediare, altele decât cele precizate explicit prin barem.

Nu se acordă fracțiuni de punct.

Se acordă 10 puncte din oficiu. Nota finală se calculează prin împărțirea la 10 a punctajului total.

PARTEA I (48 de puncte)

A.

1. c 6 puncte

2. câte 2 puncte pentru sublinierea formei corect despărțite în silabe pentru cuvintele date 3x2p=6 puncte

3. explicarea folosirii cratimei din secvența dată 6p/ explicare superficială, ezitantă 2p, 6 puncte

4. câte 1 punct pentru indicarea fiecărei valori morfologice și a fiecărui caz pentru cuvintele din coloana din stânga 6x1p=6 puncte

5. construirea unui enunț în care cuvântul indicat să aibă funcția sintactică de atribut 6 puncte

B.

1. câte 3 puncte pentru menționarea oricăror două personaje din text 2x3p=6 puncte
 2. transcrierea unei personificări din text 6 puncte
 3. precizarea sensului expresiei indicate 6 puncte
- PARTEA a II-a (30 de puncte)
- câte 2 puncte pentru utilizarea oricăreia dintre cei 3 termeni aleși din textul de la Partea I 3x2p=6 puncte
- alegerea unui titlu sugestiv 4 puncte
- conținut ideatic adecvat cerinței 15p/ tratare ezitantă, superficială a cerinței 5p 15 puncte
- coerență și echilibru al compoziției 5 puncte
- Redactarea întregii lucrări: 12 puncte
- respectarea limitelor de spațiu indicate - 3 puncte
- respectarea normelor de exprimare și de ortografie - 6 puncte
- (0-1 greșeli 6p; 2-3 greșeli 4p; 4-5 greșeli 2p; peste 6 greșeli 0p)
- respectarea normelor de punctuație - 3 puncte
- (0-1 greșeli 3p; 2-3 greșeli 2p; 4-5 greșeli 1p; peste 6 greșeli 0p)

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

ADJECTIVUL - TEST

Este partea de vorbire _____ care însoțește un _____ și arată _____ unui obiect.

Felul adjectivelor:

După formă:

1. _____ când își modifică forma în vorbire:

a) are _____ terminații și are _____ forme flexionare - la masc. și fem., singular și plural: ex. _____

b) are _____ terminații și are _____ forme flexionare la feminin și masculin singular și o formă pentru ambele genuri la plural: ex. _____

c) are _____ terminație și _____ forme flexionare o singură formă pentru ambele genuri la masculin și o singură formă pentru ambele genuri la feminin: ex. _____

2. _____ când nu își modifică forma în vorbire: ex. _____

După criteriul semantic:

1. _____ ex. _____

2. _____

a) adj. pronominal de _____ însoțește subst. cu scopul de a preciza obiectul determinat

masculin (însumi, pers.II, sg. _____, însuși, înșine, pers. II, pl. _____, înșiși)

fem. (persI, sg. _____, însemi, însăși, înseși, însăși, înseși, însene, însevă, pers. III, pl. _____).

b) adjectivul pronominal _____ înlocuiește numărul posesorului și al obiectului posedat.

_____ și _____ obiect posedat: al meu, a mea, a ta, al tău, al său, a sa.

_____ și _____ ai mei, ai tăi, ale mele, ale tale, ai săi, ale sale.

_____ și _____ : al nostru, al vostru, a noastră, a voastră.

_____ și _____ : ai noștri, ai voștri, ale noastre, ale voastre.

c) adj. pron. _____ : înloc. numele ob. deosebindu-l de alte ob., arătând apropierea, id. și dep. _____ ex. _____

- _____ ex. _____

- _____ ex. _____

d) adjectivul pron. _____ introduce prop. interogative cine? care? ce? cât?

Caz N. _____

Caz Ac. _____

Caz D. _____

Caz G. _____

e) adj. pronominal _____ face legătura între propoziția subordonată și regenta ei și au aceeași formă ca și pronumele _____ (Floarea care îmi place e ghiocelul.)

f) adjectivul pronominal _____ apare în prop. negative: ex. _____

g) adj. pron. _____ nu indică precis obiectul înlocuit: ex. _____

3. provenite din verb

la _____ ex. _____

provenite din verb la _____ ex. _____

4. provenite din _____ ex. Apa repede îmi dă fiori.

Funcțiile sintactice ale adjectivului

Adjectivul se acordă în gen număr și caz cu _____ determinat și poate îndeplini funcțiile sintactice de: _____ (Băiatul deștept învață.);

_____ (Fata este frumoasă.)

Gradele de comparație ale adjectivului:

1. _____ : ex. _____

2. _____ :

- _____ (mai puțin frumos), - _____ (la fel de frumos), - _____ (mai frumos)

superlativ:

- _____ de superioritate: cel mai frumos,

- relativ _____ : cel mai puțin frumos;

- absolut: ex. _____

Unele adjective nu au _____ : viu, veșnic

Locuțiunile adjectivale

_____ ce se comportă ca un adjectiv: om cu stare - bogat

II. 1. Identifică în textele de mai jos, adjectivele obținute prin derivare, conversiune și cele obținute prin compunere:

a) Zmeii ascuseseră fetele suferinde pe drumurile pădurii întunecate.

b) El este un om cu mânie repede.

- c) Are un chip îngeresc.
- d) Amurgul sângeriu se prăvăli peste noi.
- e) El este un om cumsecade.
- 2. Formulați adjective de la substantivele de mai jos cu ajutorul derivării: mijloc, plete, pădure, om, floare, frunză
- 3. Atașează următoarelor substantive câte un adjectiv epitet: dragoste, lumânare, apă, ciocârlie.
- 4. Numește prin șase adjective, aflate la diferite grade de comparație, principalele trăsături de caracter ale prietenului tău sau prietenei tale.
- 5. Alcătuieste enunțuri în care verbul a flutura, la modul participiu și modul supin să devină adj.
- 6. Analizează adjectivele din următoarele enunțuri:
 Școala noastră este plină de elevi cuminți.
 Maria însăși nu a zărit nicio schimbare la elevii cei mai silitori.
 Cartea care ai primit-o este a băiatului acesta.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

Test nuvela fantastică

„-Ce-ți dorește inima pe ziua de azi? Îl întrebă ea. O țigancă, o grecoaică, o nemțoaică...

-Nu, o întrerupse Gavrilescu ridicând brațul. Nu nemțoaică.

-Atunci, o țigancă, o grecoaică, o ovreică, reluă bătrâna. Trei sute de lei, adăugă. Gavrilescu zâmbi cu gravitate.

-Trei lecții de pian! exclamă el începând să se caute în buzunare. Fără să mai socotim tramvaiul dus și întors.

Bătrâna sorbi din cafea și rămase pe gânduri.

-Ești muzicant? Îl întrebă ea deodată. Atunci are să-ți placă.

-Sunt artist, spuse Gavrilescu. Pentru păcatele mele am ajuns profesor de pian, dar idealul meu a fost, întotdeauna, arta pură. Trăiesc pentru suflet...”

(Mircea Eliade, *La țigănci*)

1. Menționează două trăsături ale prozei fantastice, identificabile în fragmentul dat.
2. Menționează un element comun cu basmul, existent în text.
3. Indică două mijloace de caracterizare a lui Gavrilescu.
4. Explică diferența de semnificație dintre cuvintele muzicant și artist.
5. Comentează ultima replică din text a lui Gavrilescu.
6. Ilustrează conceptul operațional de stil direct, prin precizarea a două trăsături prezente în text.
7. Rezumă fragmentul citat în maximum 3 enunțuri.
8. Scrie expresii/locuțiuni care să conțină cuvintele *a căuta*, *a rămâne*, *inimă*.
9. Identifică timpurile verbale folosite în text, apoi comentează rolul folosirii lor în plan stilistic.

test realizat de

prof. Ana-Cristina Popescu

Expresii utilizate la clasă în predarea fantasticului

În procesul de predare-învățare a operelor fantastice trebuie avut în vedere anumite expresii, noțiuni, cuvinte specifice întâmplărilor fantastice. Pentru aceasta voi propune o fișă de lucru prin care elevii să recunoască expresii fantastice.

Fișă de lucru

A. Pornind de la basmul popular *Aleodor împărat* precizează înțelesul următoarelor expresii:

- A se topi d(e)-a-n-picioarele
- A dobândi un copil
- La marginea groapei
- A fii la ceasul morții
- A-și da obștescul sfârșit
- A duce pe cineva păcatul să
- A fi nevoie de cap
- A da gură
- A face legătura
- A-i râde stelele de frumoasă

B. Identifică o expresie folosită de un scriitor în operele sale, basmul cult.

C. Dă exemple de alte expresii folosite în operele fantastice.

D. Precizează sinonimele următoarelor cuvinte: stârpitură, procopseală, gloată, teafăr, a se istovii

E. Pornind de la aceste expresii alcătuiți un basm. Trebuie să țineți cont și de toate elementele specifice acestei opere literare.

Evaluarea fișei de lucru:

A. Pornind de la basmul popular *Aleodor împărat* precizează înțelesul următoarelor expresii:

- A se topi d(e)-a-n-picioarele - a slăbi, a se prăpădi încetul cu încetul
- A dobândi un copil - a i se naște cuiva un copil
- La marginea groapei - aproape de moarte
- A fii la ceasul morții - a fii aproape de moarte
- A-și da obștescul sfârșit - a-și da obștescul sfârșit
- A duce pe cineva păcatul să - a muri
- A fi nevoie de cap - a fi pândit de moarte
- A da gură - a certa
- A face legătura - a cădea la o învoială
- A-i râde stelele de frumoasă - nespun de frumoasă

B. Identifică o expresie folosită de un scriitor în operele sale, basmul cult.

Scriitorul Ion Creangă în basmul cult „Harap Alb” folosește expresia „a da o gură”. Ea se regăsește și în basmul *Aleodor Împărat*. Mihai Eminescu în basmul „Făt-Frumos din lacrimă” utilizează expresia „a fi nevoie de cap”, expresie întâlnită și în basmul *Aleodor Împărat*.

C. Dă exemple de alte expresii folosite în operele fantastice.

„m-ai băgat în toate grozile morții“ - m-ai îngrozit,
 „a mâna porcii la jir“ - a sforăi
 D. Precizează sinonimele următoarelor cuvinte:
 stârpitură - ființă nedezvoltată
 procopseală - căpătuială, înavuțire
 gloată - mulțime de oameni
 teafăr - sănătos
 a se istovi - a se sfârși, a muri

test realizat de
 prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test de evaluare basmul

„Atunci Aleodor întinsese coprinul său și pe moșia lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, luă de soție pe fata lui Verdeș împărat și se întoarse la împărăția lui.

Când îl văzură gloatele venind teafăr, alături de o soțioară de-i râdea și stelele de frumoasă, îl primiră cu mare bucurie; și urcându-se din nou în scaunul împărăției, domni și trăi în fericire, până se istoviră.

Iar eu încălecai pe-o șea și v-o spusei dumneavoastră așa.“

(Aleodor Împărat)

- A. Scoate ideia principală din fragmentul citat.
- B. Identifică un element real și unul fantastic în text.
- C. Argumentează în cinci - zece rânduri că textul de mai sus este un basm.
- D. Rescrie o expresie fantastică, specifică basmului în care se regăsește o personificare.
- E. Care este modul de expunere folosit în fragment.
- F. Care este personajul ce simbolizează binele în fragment și care este personajul ce simbolizează răul.
- G. Dă exemple de două elemente specifice basmului cu aplicații pe fragmentul citat.
- H. De ce textul de mai sus este o creație populară?
- I. Cu ce personaj din fragmentul citat ai vrea să te asemeni?
- J. Explică bucuria întregului popor la întoarcerea lui Aleodor acasă.
- K. Transformă cu ajutorul sufixării substantivul împărat în adjectiv. Alcătuiește o propoziție în care acest adjectiv să aibă valoarea de epitet.
- L. Scrie un scurt basm pornind de la următorul enunț: Împărăția lui Verdeș Împărat a fost vrăjită să își piardă curajul.

Barem de corectare și notare

- A. Ideia principală din fragmentul citat este: Întors în împărăția sa, Aleodor o ia de soție pe fata lui Verdeș Împărat. 0,50 p.
- B. Un elementul real din text constă în căsătoria lui Aleodor cu fiica lui Verdeș Împărat, iar un element fantastic este personajul secundar Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop. 0,50 p.
- C. Fragmentul citat aparține deznodământului unui basm, deoarece este ilustrată

biruința binelui asupra răului prin învingerea personajului negativ Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop și căsătoria personajului principal pozitiv ce își redobândește și împărăția mărind-o cu ținutul personajului malefic.

Aparținând ultimului moment al acțiunii, deznodământul, apare în fragmentul citat și o formulă de încheiere specifică basmului: „Iar eu încălecai pe-o șea și v-o spusei dumneavoastră așa.“

De remarcat sunt și cuvintele dar și expresiile populare și fantastice prezente în fragment: coprinsul, gloatele, teafăr, de-i râdea și stelele de frumoasă, se istoviră.

Se poate observa în cele relatate mai sus că fragmentul aparține unui basm prin biruința binelui împotriva răului, prezența personajului fantastic Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, regăsirea unor expresii specifice acestei specii literare, a formulei de încheiere. 1p.

D. O expresie fantastică specifică basmului ce conține o personificare este „o soțioară de-i râdea și stelele de frumoasă“. 0,50p.

E. Modul de expunere folosit în fragment este narațiunea. 0,50p.

F. Personajul care simbolizează binele în fragment este Aleodor, iar cel care simbolizează răul este Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop. 0, 50p

G. Un element specific basmului în fragment ar fi biruința binelui împotriva răului, a lui Aleodor împotriva lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, iar un alt element specific basmului ar fi formula de încheiere: „Iar eu încălecai pe-o șea și v-o spusei dumneavoastră așa.“

H. Textul de mai sus este o creație populară, din cauză că nu are autor, are un caracter anonim, colectiv (au participat mai mulți de-a lungul timpului la creație), oral (s-a transmis prin viu grai) și tradițional (căsătoria, un moment important în viață). 0,50p.

I. 0,50p.

J. Poporul se bucură la întoarcerea lui Aleodor acasă, deoarece vor fi conduși de un împărat drept, bun, blând, milos trăsături ce vin în antiteză cu cele ale personajului negativ învins de el. 0,50p.

K. împărătesc

Palatul împărătesc are privirea spre soare. 1p.

L. 2p.

Se acordă 1p. din oficiu.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

FIȘĂ DE LUCRU - PERSONAJELE BASMULUI

A. Personajele basmului sunt selectate din lumea reală, eroul basmului românesc este Făt-Frumos, modelul ideal al tânărului la sat (fiu de împărat sau om simplu). Puterile lui sunt limitate dar învinge, în final, prin calitățile sale deosebite: forță, frumusețe fizică, curaj, vitejie, dragoste de adevăr, spirit de dreptate.

Numeste un personaj pozitiv dintr-un basm popular și unul dintr-un basm cult.

B. Adversarii personajului pozitiv sunt, de obicei, personaje supranaturale, cu o

putere fizică neobișnuită, reprezentând forțele răului, trăiesc într-o lume diferită de a eroului pozitiv, într-un alt tărâm. Lipsite de agerimea minții au în stăpânire obiecte miraculoase cu ajutorul cărora obțin succese sau au calitate viclenia. Exemple de astfel de personaje (balauri, scorpii, zgripturoaice, câpcăuni, zmei etc.)

Dă exemplu de un personaj negativ supranatural dintr-un basm popular și un personaj negativ dintr-un basm cult. Ai putea da exemplu de un alt personaj dintr-o altă operă literară cultă, diferită de basm (nuvelă, roman) care trăiește într-un alt tărâm, însă are posibilitatea să pătrundă în viața firească a unui om.

C. Pentru a ieși biruitor din confruntarea cu personaje fabuloase, monstruase, eroului din basm i se alătură personaje din lumea reală (personaje personificate: cal, albină etc.) sau personaje fantastice (Ochilă, Sfânta Duminică).

Dă exemplu de un astfel de personaj dintr-un basm popular și unul dintr-un basm cult.

D. În confruntările sale cu forțele răului, eroul din basm folosește anumite obiecte miraculoase (ogindă, pieptene) și substanțe cu calități tămăduitoare (apa vie, apa dulce, apa moartă)

Dă exemplu de un basm popular și unul cult unde se regăsesc obiecte miraculoase sau tămăduitoare.

E. Precizează ce înseamnă termenii: *fantastic, miraculos, supranatural*.

F. Arată un fenomen miraculos într-un basm, apoi într-o altă operă diferită de basm.

G. Acțiunea într-un basm se petrece într-un timp real și fantastic cu folosirea cifrelor simbolice și unități de timp ca de exemplu trei zile și trei nopți.

Puteți da exemplu de o nuvelă a scriitorului Mircea Eliade în care acțiunea să se desfășoare într-un timp real și fantastic cu folosirea cifrelor simbolice și unități de timp.

Evaluarea fișei de lucru

A. Un personaj pozitiv dintr-un basm popular este Aleodor Împărat din basmul cu același nume, iar un personaj pozitiv dintr-un basm cult este Harap Alb din basmul cu același nume al scriitorului Ion Creangă.

B. Un exemplu de personaj supranatural negativ dintr-un basm popular este Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop, din basmul *Aleodor Împărat*, iar Spânul este un personaj supranatural negativ dintr-un basm cult, *Harap Alb* al scriitorului Ion Creangă.

Un personaj Domnișoara Christina din romanul *Domnișoara Christina* a scriitorului Mircea Eliade pătrunde în viața reală dintr-un alt tărâm, cel al morții.

C. Un personaj fabulos ce i se alătură lui Aleodor Împărat, personajul basmului popular este știuca care îl ajută în una din încercările de a se ascunde de fiica lui Verdeș Împărat, iar un personaj fabulos ce i se alătură lui Harap Alb, personajul basmului cult este Gerilă care îl ajută să biruiască cuptorul încins, camera în care trebuiau să se odihnească peste noapte.

D. Aleodor Împărat se folosește de un solzișor, iar în Harap Alb apare putera tămăduitoare a apei (vie și moartă)

E. Fantastic înseamnă fenomene, întâmplări create și plătuite de imaginație, care

nu există în realitate.

Miraculos arată un produs uimitor, totalitatea fenomenelor supranaturale dintr-o operă.

Supranatural artă ceva care este mai presus de forțele și legile naturii, a lumii reale, miraculos, fantastic.

F. Un fenomen miraculos în basmul popular *Aleodor Împărat* este metamorfoza personajului Aleodor când trebuie să se ascundă de fata împăratului, în basmul cult „Făt-Frumos din lacrimă“ a scriitorului Mihai Eminescu întâlnim metamorfoza eroului într-o floare, iar în nuvela *Șarpele* a scriitorului Mircea Eliade putem vorbi de metamorfoza Andronic-Șarpe. Tot un astfel de element miraculos îl întâlnim în nuvela *Les trois Grâces* prin dubla viață a personajului Frusinel ce oscilează între tinerețe și bătrânețe.

G. O nuvelă a scriitorului Mircea Eliade în care acțiunea să se desfășoare într-un timp real și fantastic cu folosirea cifrelor simbolice și unități de timp este *La țigănci*. Timpul real este Bucureștiul, iar cel fantastic locul numit „La țigănci“. Cifra simbolică este aici trei: ora trei, trei fete, trei încercări de a ghici țiganca.

test realizat de

prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test de evaluare a cunoștințelor, cls. a V-a.

Se dă textul:

„Crivățul din miazănoapte vâjâie prin vijelie,
Spulberând zăpada-n ceruri de pe deal, de pe câmpie.
Valuri albe trec în zare, se așterne-n lung troian,
Ca nisipurile dese din pustiul african.

Viscolul frământă lumea!...Lupii suri ies după pradă,
Alergând, urlând în urmă-i prin potopul de zăpadă.
Turmele tremură; corbii zbor vârtej, răpiți de vânt,
Și răchitele se-ndoaie lovindu-se de pământ.“

(Viscolul, Vasile Alecsandri)

1. Transcrie un cuvânt colectiv din text dându-i un sinonim. 0, 20p.
2. Alcătuieste familia lexicală a cuvântului pământ (patru derivate). 0, 40p.
3. Transcrie din text un cuvânt care să conțină diftong și altul în care să găsești vocale în hiat. 0,40p.
4. Precizează câte litere și sunete au cuvintele: răchitele, ceruri. 0,50p.
5. Alcătuieste câmpul lexical al verbelor la modul gerunziu din text. 0, 40p.
6. Transcrie din text două epitete. 0, 60p.
7. Alcătuieste enunțuri în care verbul a fi să fie pe rând: verb copulativ, verb predicativ, verb auxiliar. 0, 60p.
8. Conjugă verbul *trec* la modul indicativ, timpurile imperfect, perfect compus și mai mult ca perf. 0, 90p.
9. Alcătuieste o compunere în care să comentezi prima strofă citată, în

compunerea ta vei avea în vedere: mesajul strofei citate, ce tablou din natură prezintă, încadrarea ei într-un gen literar procedeele artistice utilizate de autor (figuri de stil și imagini artistice), prezentare conținutului, rimă, măsură, concluzii. 1 p.

10. Alcătuiește un dialog între vânt și corbi. 2p.

11. Pornind de la mesajul textului citat alcătuiește o compunere în care să prezinți un tablou de iarnă, folosind descrierea. 2p.

Se acordă 1p. din oficiu.

test realizat de prof. **Ana-Cristina Popescu**

Test - cls. a VI-a A, sem. II.

„Tânărul Goe poartă un frumos costum de marinar, pălărie de paie cu inscripția pe pamblică: *le Formidable*

- Vezi ce bine-î șade lui, zise mam' mare, cu costumul de marinel?

- Mamițo, nu ți-am spus că nu se zice marinel?

- Da cum?...

- Marinal...

- Ei, ziceți voi cum știți; eu zic cum am apucat. Așa se zicea pe vremea mea, când a ieșit întâi moda asta la copii, marinel.

- Vezi că sunteți proaste amândouă? Întrerupe tânărul Goe. Nu se zice nici marinal, nici marinel!...

- Da cum, procopsitul? Întrebă tanti Mița cu un zâmbet simpatic.

- Mariner...

- Apoi, de, n-a învățat toată lumea carte ca dumneata! Zice mam' mare și sărută pe nepoțel și iar îi potrivește pălăria de marinel.“

(I. L. Caragiale D-I Goe)

I. Înțelegerea textului

1. Notează personajele care participă la dialog. 0, 20

2. Identifică personajul principal și secundar din fragment. 0, 20

3. Scrie trăsăturile morale ale personajelor. (două trăsături) 0, 20

4. Ce date ni se dezvăluie în fragment referitor la portretul fizic al personajului principal ? 0, 20

5. Explică semnificația titlului. 0, 20

6. Cărui gen literar și specii literare aparține textul, de ce? 0, 20

7. De unde reiese umorul în text ? 0, 20

8. Ce moment al subiectului e surprins în text ? 0, 20

9. Precizează rolul virgulei în Mamițo, nu ți-am... 0, 20

10. Transformă vorbirea directă în vorbire indirectă. 0, 30

II. Pornind de la definiția fabulei arată care sunt trăsăturile acestei specii literare? 0, 40p

III. Comentează pastelul Mărțișor de Ion Pillat arătând elementele specifice primăverii. 3 p

IV. Analizează cuvintele subliniate. 0, 25 p fiecare cuvânt (0.25 x 14 = 3, 50)
1p din oficiu

test realizat de prof. **Ana-Cristina Popescu**

TEST - Părțile de vorbire neflexibile

Adverbul

Definiție:

Este partea de vorbire _____ care arată o caracteristică a unei _____.

Determină _____.

Ex. Ea adormi târziu. (subliniază adv. din enunț)

Felul adverbului: După formă: -simple: Feluri:

_____... - _____: devreme, - _____: la, cu, de, în, pentru...- niciodată...

După înțeles:

- adverbe de _____: ex. _____

- adverbe _____: ex. _____

- adverbe _____ ex. _____

- adverbe _____ ex. _____

- adverbe _____: cum? unde? când?

(apar în prop. interogative)

- adverbe _____ ex. _____ ...

- adverbe _____ ex. _____ ...

- adverbe _____ ex. _____ ...

Funcții sintactice:

- _____: unde?

S-a oprit aici.

- _____: cum?

Vorbește corect.

- _____: când?

A sosit ieri.

- _____: care? Ce fel de?

Tema de azi a fost ușoară.

- _____: Este ușor a scrie.

(determină un verb copulativ)

- _____: Firește că vine.

Gradele de comparație ale adverbului:

1. _____: greu

2. comparativ:

- de inferioritate: _____

- _____: la fel de greu, tot atât de greu

- de superioritate _____

3. _____ lipa

- relativ: _____: cel mai puțin - _____: Am auzit buum!

greu;

- de superioritate: _____

- superlativ: _____

Locuțiunile adverbiale sunt

_____ cu valoare de adverb:

Prepoziția:

Definiție: partea de vorbire _____ ce exprimă raportul sintactic de

dependență în propoziție. Ea

_____ are funcție sintactică.

Feluri:

- _____: la, cu, de, în, pentru...- _____: _____ (prin alăturare), _____ (prin contopire)

Prepozițiile cer anumite cazuri:

- _____: în, pe, de... A mers la film

- _____: grație, datorită, mulțumită, conform, contrar, potrivit... - Datorită lui

a venit.

- _____: asupra, contra, împotriva, în spatele, în fața... Mihai este

împotriva lui.

Locuțiunile prepoziționale sunt grupuri

de cuvinte cu valoare de prepoziție:

Interjecția

Definiție. Partea de vorbire neflexibilă prin care se exprimă senzații,

sentimente, - _____ zgomote din natură. Unele interjecții _____ funcții

sintactice.

Felul: - interjecții propriu-zise: -----

- onomatopee - _____: buf, poc,

- sunetele scoase de animale: _____

- de adresare: _____

- _____: iată, uite, hai, marș, zbâr...

Funcții sintactice:

- _____: Cip-cirip se aude.

- _____: Hai acasă!

- _____: Rața merge lipa-

lipa

- _____: Am auzit buum!

- _____ :- Zgomote de pac- care moment al subiectului lipsește?
pac se aud. 7. Precizează ce motive literare întâlnim
în baladă.

- _____ : E vai de el.

Conjuncția

Definiție: Este partea de vorbire
neflexibilă ce exprimă raportul de
coordonare în propoziție și de coord. și
subordonare între _____ unei
fraze:

Felul:

- _____ : că, și,

- _____ : ca să, fiindcă

Coordonatoare: leagă _____ propoziții
sau părți de propoziție de același fel
Ion și Ioana dansau. Am citit / și am
scris./

- coordonatoare _____ : și, nici,
precum și

- coordonatoare _____ : dar, iar,
însă, ci

- coordonatoare _____ : - ori, sau, fie

- coordonatoare _____ :

deci, așadar, prin urmare

Subordonatoare: introduc _____ : 1. Explică semnificația titlului poemului
să, că, dacă, ca să, căci, deoarece... *Dan, căpitan de plai* de Vasile
Alecsandri.

Locuțiunile conjuncționale sunt
_____ cu valoare de conjuncție
din cauză că, în timp ce

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

TEST - POEMUL

TEST BALADA POPULARĂ (MIORIȚA)

1. Arată semnificația versurilor: *Pe-un
picior de plai, / Pe-o gură de rai, ... Se
cobor la vale...*
2. Precizează rolul interjecției
predicative *Iată* (Iată vin în cale.)
3. Arată rolul mioriței în text și
precizează figura de stil prin care este
prezentată aceasta. (5-8 rânduri)
4. Ce rol îndeplinesc fluierile în text?
5. Explică versul *Cu lacrimi de sânge!*
6. Dacă urmărim firul epic al baladei,
1. Explică semnificația titlului poemului
Dan, căpitan de plai de Vasile
Alecsandri.
2. Cărui gen literar aparține poemul?
3. Precizează ce figură de stil întâlnim în
versul: *Bătrânul Dan trăiește ca șoimul
singuratic.*
4. Explică înțelesul epitetului: *vechi
pustnic.*
5. Comentează versurile *Fantasmă
drăgălașă a verzei tinereți / Ce fuge de
răsufletul geroasei bătrâneți... Iar munții
albi ca dânsul, se-nclină-n depărtare.*
6. Arată semnificația versului: *Bătrânul
Dan ascultă grăind doi vechi stejari.*
7. Precizează care este intriga poemului.
8. Arată semnificația versului: *Pe inimă
și paloș rugina nu s-a pus.*
9. Precizează asemănările și deosebirile
dintre Dan și Ursan referindu-vă la locul
unde trăiesc eroii și vitejia acestora.
10. Arată semnificația versurilor: *Ce*

simte firul ierbii când coasa e vecină / Ea pleacă fruntea-n pace, răspunde căpitanul, / Căci are să renască mai fragedă la anul.

11. Arată semnificația epitetului *alb* din versul: *Alb am trăit un secol pe plaiul strămoșesc.*

12. Prezintă pe scurt punctul culminant și deznodământul poemului *Dan, căpitan de plai* de Vasile Alecsandri.

13. Analizează cuvintele subliniate: Pe nimeni nu am zărit trecând pe acolo cu pași mărunți. Haide la film! Probabil că învață. Bravo, ai reușit să-i ascuți pe amândoi. Ascult pic-pic.

test realizat de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Trupu-și despica
Iar bietul Manoli
Când se încerca
De-a se arunca,
Iată c-auzea
Din zid că ieșea,
Un glas nădușit,
Un glas mult iubit,
.....
De pe coperiș
Mort bietul cădea
Iar unde cădea
Ce se mai făcea?
O fântână lină,
Cu apă puțină,
Cu apă sărată,
Cu lacrimi udată.

TEST - BALADA POPULARĂ MĂNĂSTIREA ARGEȘULUI

Află că noi știm
Oricând să zidim
Altă mănăstire
Pentru pomenire,
Mult mai luminoasă
Și mult mai frumoasă!
Domnu-i asculta
Și pe gânduri sta,
Apoi porunceă
.....
Iar pe cei zidari,
Zece meșteri mari
Să mi-i părăsească
Ca să putrezescă
Colo pe grindis
Sus pe coperiș
Meșterii gândeă
Și ei își făcea
Aripi zburătoare
Din șindrili ușoare.
.....
Și-n văzuh sărea,
Dar pe loc cădea,
Și unde pica

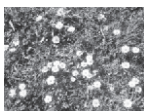
1. Identificați în textul citat două motive epice ale baladei populare. Explicați-le în două-trei rânduri.
2. Ce moment a subiectului este surprins în textul citat? Explicați acest lucru în cinci-șase rânduri.
3. Arătați cărui gen și specii literare aparține textul citat în cinci-șase rânduri.
4. Stabiliți ce relație se stabilește între personajele baladei:
 - a. Domnul - (Negru Vodă) - meșteri
 - b. meșteri - Manole
 - c. Manole - Ana
5. Ce mit al poporului român surprinde balada? De ce?
6. Precizează modul sau modurile de expunere prezente în text.
7. Explicați în două-trei rânduri sintagma: *floarea câmpului*.
8. Cum vă explicați faptul că Manole aude glasul Anei când se aruncă de pe acoperiș?
9. Explicați faptul că Ana și Manole par să moară în același timp.
10. Explicați semnificația simbolică a

fântânii.

11. Explicați dramatismul baladei după cum rezultă din textul citat.
12. Arătați cum s-a rezolvat conflictul în baladă.
13. Precizează cum s-au format cuvintele: oricând, altă, coperiș, zburătoare.
14. Alcătuiți câte un enunț cu omonimele cuvintelor: noi (Află că noi știm.), i (Domnu-i asculta.).
15. Precizați valoarea morfologică a cuvintelor subliniate: altă un se o.
16. Precizează modul și diateza verbelor: să zidim, se încerca.
17. Precizează fc. sint. pt. cuv. zece, altă, mi.
18. Alcătuiți câmpul lexical al epitetelor din text.

Notă: Se acordă 0, 50 p fiecare cerință și 1p din oficiu.

test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

Test de evaluate - cls. a VIII-a

Abia atingi covorul moale,
Mătasa sună sub picior,
Și de la creștet pân-în poale
Plutești ca visul de ușor.
(Mihai Eminescu, Atât de fragedă...)

Cerințe:

1. Transcrie din text două figuri de stil diferite și precizează-le.
2. Precizează rima versurilor.
3. Precizează cărui gen literar aparține textul și de ce.
4. Arată în 10-12 rânduri semnificația titlului poeziei făcând referire la textul citat.
5. Transcrie un cuvânt compus prin alăturare din text.
6. Alcătuieste un enunț în care cuvântul **ușor** să fie folosit cu alt sens decât în text.
7. Alcătuieste câmpul lexical al verbelor din text.
8. Precizează ce valoare morfologică au cuvintele subliniate: Abia, moale, de ușor.
9. Transcrie prima propoziție din text.
10. Realizează expansiunea atributului moale din primul vers într-o propoziție subordonată corespunzătoare.

Test realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

MODEL DE SUBIECT PENTRU EVALUAREA NAȚIONALĂ

Subiectul I

Citește cu atenție textul următor:

Vino-n codru la izvorul
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.
Pe genunchii mei ședea-vei,
Vom fi singuri-singurei,
Iar în păr înfiorate
Or să-ți cadă flori de tei.

Dorința, Mihai Eminescu

A. Scrie, pe foaia de examen, răspunsul pentru fiecare dintre cerințele de mai jos:

1. Transcrie câteva elemente morfologice prin care să justifici că textul este o adresare directă. 6 p.
2. Numește și exemplifică prin transcriere două figuri de stil diferite din text. 6 p.
3. Numește elementele care fac parte din planul terestru. 6 p.
4. Formează câte un sufix diminutival de la cuvintele: *izvor, flori*. 6 p.
5. Explică în 30-40 de cuvinte, (3-4 rânduri) utilizarea verbelor la viitor în strofa a doua a poeziei. 6 p.

B. Redactează o compunere, de 100-150 de cuvinte (10-15 rânduri), în care să prezinți semnificația titlului poeziei *Dorința* de Mihai Eminescu, prin raportare la conținutul textului citat. 12 p

În compunerea ta trebuie:

- să ilustrezi relația dintre titlu și conținutul textului liric;
- să înfățișezi relația dintre titlu și conținutul textului liric cu exemple din text;
- să ai un conținut adecvat cerinței;
- să te înscrii în limitele de spațiu indicate.

Subiectul II

Citește cu atenție textul următor:

„Leopardul (*Leopardus pardalis*) trăiește ascuns în pădurile tropicale din America Centrală și de Sud.

Silențios, aproape invizibil, leopardul se deplasează tiptil în căutarea micilor prăzi. Grație blânii sale, el se „topește” perfect în peisaj, ferindu-se astfel din raza vizuală a eventualelor victime, cât și a atacatorilor (în primul rând, omul). Frumusețea blânii i-a adus numai nenorociri, el fiind astăzi amenințat cu dispariția. În 1970, mai mult de 140.000 de piei de leopard au fost legal importate de Statele Unite. Deși după 1975 comerțul cu blănuri de leopard a fost interzis, el... continuă. Faptul că traficul de blănuri de leopard a mai scăzut, nu se datorează grijii față de acest animal, ci faptului că numărul lor este din ce în ce mai mic. “(Maria Dascălu, Un animal magnific leopardul, în revista „Lumea animalelor”, nr. 4, mai-iunie, 1996)

A. Scrie, pe foaia de examen, răspunsul pentru fiecare dintre cerințele de mai jos:

Formulează câte un enunț în care să numești următoarele elemente care privesc articolul citat:

- anul în care au fost importate legal mai mult de 140.000 de piei de leopard;
- motivul pentru care traficul de blănuri de leopard a mai scăzut. 4 p.
- 2. Menționează autorul și revista din care a fost selectat fragmentul. 4 p.
- 3. Precizează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate din structurile: *Grație blănii sale, el se „topește”, au fost legal importate.* 4 p.
- 4. Precizează funcția sintactică a cuvintelor subliniate din structura: *nu se datorează grijii față de acest animal, ci faptului că numărul lor este din ce în ce mai mic.* 4 p.
- 5. Transcrie din text o propoziție subordonată atributivă. 4 p.
- 6. Alcătuieste un enunț în care să ai o subordonată subiectivă, având ca tremen regent o expresie verbală impersonală. 4 p.

B. Redactează o compunere de 100-150 de cuvinte (10-15) rânduri în care să-ți spui opinia despre importanța protejării leopardului.

În compunerea ta trebuie:

- să-ți spuni opinia despre importanța protejării leopardului 4 p.
- să argumentezi despre importanța protejării leopardului cu exemple din text 4 p.
- să ai un conținut adecvat tipului de text și cerinței formulate 2 p.
- să te înscri în limitele de spațiu indicate 2 p.

Redactare: 12 p.

Din oficiu se acordă 10 p

Subiect realizat de
prof. Ana-Cristina Popescu

(Două loturi, I.L.Caragiale)

TESTE GRILĂ

Test 1

Se dă textul:

„- Asta e culmea!... culmea!... strigă d. Lefter, ștergându-și fruntea de sudoare, pe când madam Popescu, consoarta sa, caută fără preget în toate părțile... Nu e și nu e!...
- Femeie, trebuie să fie în casă...
Dracu n-a venit să le ia!...
Dar ce au pierdut? Ce caută?
Caută două bilete de loterie cu cari
d. Lefter Popescu a câștigat.”

1. În text e utilizată:
 - a. vorbirea directă
 - b. vorbire indirectă.
2. Care este emițătorul în text?
 - a. autorul
 - b. femeia
 - c. Lefter
3. Care este receptorul în text?
 - a. autorul
 - b. femeia
 - c. Lefter
4. Care este mesajul în text?
 - a. biletele de loterie
 - b. madam Popescu

5 Textul citat este:

- a. epic
- b. liric
- c. dramatic

6. Textul aparține speciei literare:

- a. romanul
- b. schița
- c. nuvela

7. *ștergându-și* este:

- a. verb nepersonal, modul gerunziu, diateza reflexivă, conjugarea a II-a
- b. verb, modul indicativ, diateza activă, conjugarea a II-a

8. Cuvântul *sudoare* conține:

- a. diftong
- b. hiat

9. Ce caută soții Popescu?

- a. două bilete la loterie
- b. loteria

10. *Dracu n-a venit* este:

- a. propoziție afirmativă
- b. propoziție negativă

11. Numeralul *două* are valoare:

- a. substantivală
- b. adverbială
- c. adjectivală

12. *strigă d. Lefter* este:

- a. propoziție incidentă
- b. propoziție predicativă

13. Ideea principală a fragmentului este:

- a. Soții Popescu caută două bilete de loterie.
- b. Soții Popescu caută două bilete de loterie *cu cari d. Lefter Popescu a câștigat*.

Test 2

Citește cu atenție textul și rezolvă cerințele:

„Îi foșnea uscat pe frunze poala lungă a albei rochii,

Fața-i roșie ca mărul, de noroc i-s umezi ochii;

La pământ mai că-i ajunge al ei păr de aur moale,
Care-i cade peste brațe, peste umerele goale.

Astfel vine mlădioasă, trupul ei frumos îl poartă,
Flori albastre are-n păru-i și o stea în frunte poartă.“

1. *Fața-i roșie ca mărul* este:

- a. personificare
- b. comparație
- c. epitet

2. *aur moale* este:

- a. epitet
- b. metaforă
- c. antiteză

3. Antonimul cuvântului frumoasă este:

- a. drăguță
- b. urâtă
- c. incultă

4. Cuvântul *poala* conține:

- a. diftong
- b. pleonasm
- c. hiat

5. *Astfel* s-a format prin:

- a. compunere
- b. derivare
- c. conversiune

6. Textul este:

- a. un portret
- b. o poveste
- c. o istorioară

Teste realizate de
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Olimpiada de limbă, comunicare și literatură română

clasa a VI-a

Model de subiect

Citește cu atenție textele de mai jos (A și B):

A. Toate străzile din oraș, oricât de întortocheate și de încălcite ar fi fost, de oriunde ar fi pornit, se strecurau toate spre șoseaua principală și se revărsau toate în ea, transformând-o astfel în singura cale de ieșire din târg spre munții care se profilau în depărtări. Mai era și o gârlă prăpăstioasă care împiedica celelalte străzi să părăsească orașul de capul lor, o gârlă care înconjură târgul ca un șanț de cetate și peste care nu se aruncase decât un singur pod, un pod mare, de piatră, la capătul dinspre nord. Locului unde se afla podul i se spunea: „la barieră”. În preajma podului se înjghebaseră, de-a lungul anilor, câteva căsuțe pipernicite și niște gherete de bărne, toate roase de ofica vremurilor. Dacă în timpul nopții bariera dormea somn greu, rareori tulburat de vreun scârțâit de care sau de claxonul vreunui camion, de cum se iveau zorii începea o forfotă care nu se mai termina până la asfințit. Drumetrii, care cu boi, docare, biciclete, mai rar camioane sau mașini de șosea, căruțe, mai ales căruțe cu coviltirul deasupra, se scurgeau, se scurgeau întruna spre oraș. Străini sau cunoscuți, oamenii își dădeau binețe într-un fel ciudat, care se împământanise în toată regiunea: întotdeauna își destăinuiau și scopul colindei lor la oraș.

(Constantin Chiriță, Cireșarii, vol. I: Cavalerii florii de cireș)

**gârlă* s.f. apă curgătoare (mai mică); braț al unei ape curgătoare.

**ofică* s.f. (pop.), tuberculoză pulmonară; ftizie.

**docar* s.n. trăsurică ușoară cu două sau cu patru roți.

B. În trenul acesta, încă înainte de a ajunge în inima Țării Moților, am văzut două lucruri minunate. Am văzut o femeie mâncând un măr, și felul cum moții privesc munții. Pe urmă n-am mai văzut nimic atât de adânc, de revelator.

Femeia a pus mărul alături, pe bancă. Bărbatul a scos un briceag, l-a deschis și a îndemnat-o să mănânce...

Femeia a început să mănânce mărul. Mari actrițe ale lumii, unde sunteți, s-o vedeți pe această țarancă, pe această femeie din Țara Moților, mâncând un măr? Mânca? Mânca! Dar în același timp părea că se roagă, că spune o poezie, că stă de vorbă cu Dumnezeu.

Întâi a luat mărul și l-a privit câteva clipe printre pleoapele pe jumătate închise. Era respect, admirație și bucurie, puțin tristă, puțin amară, în fața acestui lucru rar pe care îl avea în mână. Pe urmă a început să taie mărul cu briceagul. Nimic n-ar putea pare mai din obișnuitul vieții.

Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtășește dintr-un mister. Când tăia bucata de măr cu gesturi domoale, prevenitoare parcă, și o ducea apoi spre gură, buzele-i păreau că murmură o rugăciune.

(Geo Bogza, Țara de piatră)

ALEGE una dintre cele două variante de subiect propuse mai jos și răspunde corect tuturor cerințelor formulate în sarcinile de lucru, în varianta aleasă.

Atenție! NUI VOIE SĂ REZOLVI AMBELE SUBIECTE!

VARIANTA I

A. Lectura (80 de puncte)

1. Înțelegerea textului - 16 puncte

1. Precizează două aspecte comune ale celor două fragmente propuse. **6 puncte**

2. Explică, într-un text de 3-4 rânduri, semnificația secvenței: *Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtășește dintr-un mister.* **10 puncte**

II. Scriere despre textul literar - 25 de puncte

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă particularitățile descrierii literare, utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele texte propuse.

În redactarea compunerii, vei avea în vedere:

-evidențierea a cel puțin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date;

-identificarea a cel puțin două imagini artistice din fiecare text;

-comentarea semnificației a două figuri de stil diferite, din fiecare text.

III. Scriere imaginativă - 25 de puncte

Alcătuiește o compunere narativă, de cel puțin 25 de rânduri, despre o întâmplare reală sau imaginară din copilăria ta, în care să utilizezi și următoarele secvențe, extrase din textele propuse: *întortocheate și de încălțite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu*.

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv;

- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii;

- utilizarea narațiunii, descrierii și dialogului, ca moduri de expunere;

- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate;

- utilizarea în text a cel puțin două figuri de stil învățate.

Redactare pentru ambele compuneri (II și III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am **4 puncte**

2. Exprimă-ți opinia, într-un text de 3-4 rânduri despre felul cum străinii își dădeau *binețe*, lucru evocat în textul A, **6 puncte**

C. Elemente de construcție a comunicării (20 de puncte)

1. Notează, din al doilea text, *două* cuvinte din câmpul lexical al elementelor naturii. **6 puncte**

2. Precizează cum s-au format cuvintele subliniate: *această* țărancă, *astfel*, *împământenise*, **6 puncte**

3. Transcrie câte un verb pentru fiecare conjugare din textul B. **8 puncte**

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu. Total punctaj: 120 de puncte

VARIANTA a II-a

A. Lectura (80 de puncte)

I. Înțelegerea textului - 16 puncte

1. Precizează două aspecte comune ale celor două fragmente propuse. **4 puncte**

2. Explică, într-un text de cel puțin 3-4 rânduri, valoarea expresivă a epitetelor din primul text. **12 puncte**

II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)

Într-o compunere de 15-20 de rânduri, prezintă particularitățile descrierii literare, utilizând, pentru exemplificare, secvențe din ambele texte propuse.

În redactarea compunerii, vei avea în vedere:

-evidențierea a cel puțin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date;

-identificarea a cel puțin două imagini artistice din fiecare text;

-comentarea semnificației a două figuri de stil diferite, din fiecare text.

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Alcătuiește o compunere narativă, de cel puțin 25 de rânduri în care să relatezi

un vis în care să utilizezi și următoarele secvențe, extrase din textele propuse: *întortocheate și de încălcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv;
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii;
- utilizarea narațiunii, descrierii și dialogului, ca moduri de expunere;
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate;
- utilizarea în text a cel puțin două figuri de stil învățate.

Redactare pentru ambele compuneri (II și III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am **4 puncte**
2. Exprimă-ți opinia, într-un text de 3-4 rânduri despre felul cum străinii își dădeau *binețe*, lucru evocat în textul A, **6 puncte**

C. Elemente de construcție a comunicării (20 de puncte)

1. Notează, din al doilea text, *două* cuvinte din câmpul lexical al elementelor naturii. **6 puncte**
2. Precizează cum s-au format cuvintele subliniate: *această* țărancă, *astfel*, *împământenise*, **6 puncte**

3. Transcrie câte un verb pentru fiecare conjugare din textul B. **8 puncte**

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu.

Total punctaj: 120 de puncte

Barem de corectare și notare

VARIANTA I

A. Lectura (80 de puncte)

- I. Înțelegerea textului - 16 puncte
 1. un aspect 3p + 3 p 6 puncte
 2. Explică, într-un text de 3-4 rânduri, semnificația secvenței: *Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtășește dintr-un mister.* **10 puncte**
- II. Scriere despre textul literar (25 de puncte)
 - evidențierea a cel puțin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date; 6p
 - identificarea a cel puțin două imagini artistice din fiecare text; 6p
 - comentarea semnificației a două figuri de stil diferite, din fiecare text. 6p
 - originalitate 7p

III. Scriere imaginativă - 25 de puncte

Alcătuiește o compunere narativă, de cel puțin 25 de rânduri, despre o întâmplare reală sau imaginară din copilăria ta, în care să utilizezi și următoarele secvențe, extrase din textele propuse: *întortocheate și de încălcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv; 5p
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii; 5p
- utilizarea narațiunii, descrierii și dialogului, ca moduri de expunere; 5p
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate; 5p
- utilizarea în text a cel puțin două figuri de stil învățate. 5p

Redactare pentru ambele compuneri (II și III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie și

punctuație, așezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am 2p + 2p **4 puncte**
2. raspuns sumar 3 p, răspuns detaliat **6 puncte**

C. Elementele de construcție a comunicării (20 de puncte)

1. 3p + 3p
2. 2X3, T 6p
3. 2 X 4 T 8p

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu.

Total punctaj: 120 de puncte

VARIANTA a II-a

A. Lectura (80 de puncte)

I. Înțelegerea textului - 16 puncte

1. - un aspect 3p + 3 p **6 puncte**
2. Explică, într-un text de 3-4 rânduri, semnificația secvenței: *Dar ea făcea impresia că oficiază un cult, că se împărtășește dintr-un mister.* **10 puncte**

II. Scriere despre textul literar - 25 de puncte

-evidențierea a cel puțin două trăsături ale descrierii artistice evidente în textele date; 6p

- identificarea a cel puțin două imagini artistice din fiecare text; 6p
- comentarea semnificației a două figuri de stil diferite, din fiecare text. 6p
- originalitate 7p

III. Scriere imaginativă (25 de puncte)

Alcătuiește o compunere narativă, de cel puțin 25 de rânduri în care să relatezi un vis în care să utilizezi și următoarele secvențe, extrase din textele propuse: *întortocheate și de încălcite, lucruri minunate, gesturi domoale, somn greu.*

Pentru a obține punctajul maxim, vei avea în vedere următoarele repere:

- formularea unui titlu sugestiv; 5p
- respectarea relației dintre titlu și conținutul compunerii; 5p
- utilizarea narațiunii, descrierii și dialogului, ca moduri de expunere; 5p
- introducerea în compunere a tuturor structurilor indicate; 5p
- utilizarea în text a cel puțin două figuri de stil învățate. 5p

Redactare pentru ambele compuneri (II și III) - 14 puncte

Cele 14 puncte se acordă pentru respectarea regulilor de ortografie și punctuație, așezarea în pagină a textelor, utilizarea unui stil adecvat tipului de compunere indicat (scriere despre textul literar, scriere imaginativă).

B. Practica Rațională și funcțională a limbii (10 puncte)

1. Explică utilizarea cratimei în structura: n-am 2p + 2p **4 puncte**
2. raspuns sumar 3 p, răspuns detaliat **6 puncte**

C. Elementele de construcție a comunicării (20 de puncte)

1. 3p + 3p
2. 2X3, T 6p
- 3 2 X 4 T 8p

NOTĂ! Se acordă 10 puncte din oficiu.

Total punctaj: 120 de puncte

prof. Popescu Ana-Cristina

CAPITOLUL II DISCURS ȘI ARGUMENTARE

DISCURSUL POLITIC MODEL CE AR TREBUI SĂ FACĂ UN PRIMAR?

BUNĂ ZIUA,

ONORATĂ ASISTENȚĂ, STIMAȚI INVITAȚI, DRAGI COLEGI ȘI PRIETENI,

Numele meu este Adrian Popescu și îmi exprim bucuria de a mă afla, azi, în fața dumneavoastră, în calitate de simpatizant al partidului X pentru a-mi spune opinia în cadrul uneia din cele mai reușite acțiuni pe care noi, membri și simpatizanți ai partidului, am realizat-o împreună: o Conferință cu tema *Ce ar trebui să facă un primar?*

Scopul acestei acțiuni este acela de a-l informa pe cetățeanul aflat în preajma alegerilor locale, derutat asemenea „cetățeanului turmentat” a scriitorului Ion Luca Caragiale „Eu cu cine votez?” cu privire la principalele obiective ale primăriei. În funcție de aceste obiective fiecare cetățean își poate alege cu responsabilitate primarul.

Majoritatea candidaților, atunci când își doresc să devină edil într-o urbe își spun lor înșiși „Vreau să fiu primar” fără să se gândească câtă responsabilitate și dăruire implică munca de primar.

În calitate de primar lucrezi în primul rând cu oamenii, ești reprezentantul fiecărui cetățean în relația acestuia cu statul. Prin urmare funcția de primar, al unei localități înseamnă răspundere pentru omul ce o deține, înseamnă grija lui pentru comunitatea pe care o conduce, pentru localitatea respectivă și pentru dezvoltarea acesteia.

Primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică, el asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor și ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, precum și a hotărârilor Consiliului Județean, în condițiile legii.

Având în vedere aceste considerente, alesul oamenilor, primarul unei localități, trebuie să țină cont de mai multe criterii.

În primul rând actul administrativ e necesar a fi unul public. Pentru ca acest lucru să fie bine realizat ședințele consiliului local s-ar putea transmite în direct, prin intermediul televiziunilor locale sau pe internet, pe site-ul primăriei respective. Săvârșind acest lucru cetățenii, probabil, că pot și chiar ar fi necesar să-și spună punctul de vedere, dorințele, inclusiv în ședințele consiliului local, deși nu au fost obișnuiți până acum a face acest lucru. Totodată ședințele consiliului local pot să fie organizate și în diferite zone ale

localității, alternativ pe cartiere. Apelând la această strategie, inițierea unui dialog cu toate categoriile de populație, primarul și consiliul local demonstrează interesul pentru necesitățile oamenilor. Inițierea unui dialog social cu toate categoriile de populație mai poate să fie realizat prin audiențe în funcție de necesități sau e-mail.

Tot în ceea ce privește actul administrativ, primarul ar putea să se implice și în diferite parteneriate Primărie-Instituțiile localității (școală, spital, biserică, poliție etc.)

Parteneriate necesare bunei funcționări a unei primării sunt și cele încheiate cu Consiliul Județean dar și cu localitățile adiacente acesteia.

În al doilea rând primarul trebuie să fie preocupat de creșterea locurilor de muncă. Prin această prioritate sunt ajutate toate categoriile de populație: tineri absolvenți ai învățământului liceal sau superior, persoane disponibilizate în urma falimentelor din sectorul privat, persoane nevoite să lucreze în străinătate pentru a-și întreține familiile, persoane cu dificultăți sociale sau nevoi deosebite.

Mai presus de toate, un punct important pentru creșterea locurilor de muncă, ar fi scutirea de la plata impozitelor și taxelor locale a societăților comerciale productive ce generează noi locuri de muncă, căci *munca înobilează pe om*.

Proiectele bine realizate, de un primar capabil, atrag după sine fonduri europene cu scopul de a fi alocate dezvoltării durabile a localității.

Atragerea fondurilor europene sunt necesare și modernizării spitalelor, școlilor.

Alte proiecte necesare dezvoltării unei localități ar fi: atragerea de investiții străine, încercarea de revitalizare a platformelor industriale tradiționale, inclusiv agricultura, exploatarea lemnului.

Tot așa de necesară este implicarea primăriei în sprijinirea familiilor tinere prin: construirea de locuințe sociale, dar și prin alocarea terenurilor de casă noilor familii formate, pachet maternal și indemnizație de naștere, voucher de reducere pentru cumpărăturile necesare copilului.

Un alt obiectiv ar trebui să fie amenajarea de spații verzi, locuri de joacă și agrement. Locurile de joacă pentru copii ar trebui să fie securizate cu sprijinul Poliției Comunitare, menținute și igienizate.

Un alt obiectiv al Primăriei ar trebui să vizeze pensionarii prin acordarea de subvenții.

Primarul e important să se dovedească un iubitor de înțelepciune, impilcându-se în viața culturală a localității. Desigur că el trebuie să se arate a fi și un păstrător al tradițiilor și obiceiurilor zonei.

Cetățeanul în momentul în care își exercită dreptul la vot consider că trebuie să o facă responsabil, ținând cont în acordarea acestuia de obiectivele mai sus menționate.

În concluzie doresc să subliniez că asemenea evenimente, precum

Conferința cu tema *Ce ar trebui să facă un primar?* ar trebui să fie promovate mai des. Aceste evenimente ajută cetățenii aceste țări să fie informați și să aibă mai mare încredere ei.

prof. **Adrian Popescu**

ARGUMENTAREA CĂ TEXTUL DE MAI SUS ESTE UN DISCURS

Orice discurs are la bază o teză, o idee care va fi susținută pe tot parcursul acestuia. Discursul de mai sus are ca scop elucidarea răspunsului la întrebarea *Ce ar trebui să facă un primar?*

În ceea ce privește structura discursului, acesta este alcătuit din următoarele părți: introducere, cuprins și concluzie. Discursul este structurat astfel pentru ca vorbitorul să-și poată urmări ideea centrală și să o susțină.

Introducerea, partea de început a unui discurs, trasează linia de desfășurare a acestuia, conținând ca elemente principale: salutul, prezentarea personală, enunțarea temei, prezentarea ideii principale a acestuia și a argumentelor, explicarea termenilor ce ar putea să fie folosiți dacă este necesar.

Textul de mai sus respectă întocmai toate elementele principale necesare introducerii specifice discursului. Salutul „Bună ziua“ urmat de formula de adresare „Onorată asistență, stimați invitați, dragi colegi și prieteni“ sunt primii pași pe care îi respectă un discurs. Prezentarea personală prin menționarea numelui și prenumelui celui care susține discursul, Adrian Popescu, este urmată imediat de enunțarea temei *Ce ar trebui să facă un primar?* și prezentarea principalelor idei a acesteia, informarea fiecărui cetățean în legătură cu obiectivele conform cărora fiecare își poate alege cu responsabilitate primarul.

Enunțarea temei, a ideii principale și a argumentelor, încă din începutul discursului este necesară pentru a putea oferi publicului o imagine despre întregul conținut. Textul de mai sus se dovedește a fi un discurs și datorită respectării acestui criteriu.

Introducerea are ca scop principal captarea atenției publicului și atragerea simpatiei din partea acestuia.

Discursul de față este un discurs politic, pentru că evaluează situații de interes public. Acesta se distinge față de alte tipuri de discurs prin conventionalitatea sa, fiindcă oricât de *originală* ar fi conjunctura care declanșează acest discurs, ea este imediat normalizată printr-un comentariu corespunzător cu rangul instituției și a celui care reprezintă instituția „în calitate de simpatizant pentru a-mi spune opinia în cadrul uneia din cele mai reușite acțiuni pe care noi, membri și simpatizanți ai partidului, am realizat-o împreună: o Conferință cu tema *Ce ar trebui să facă un primar?*“ [...] „Primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică“.

Cuprinsul este partea discursului în care se prezintă argumentele și se aduc

dovezi în sprijinul acestora, urmărindu-se dezvoltarea ideii centrale: *Ce ar trebui să facă un primar?*, și dezvoltarea argumentelor cu exemple, dovezi care să le susțină.

Argumentele discursului de față au la bază mai multe criterii de care trebuie să țină cont în alegerea primarului unei localități. Aceste criterii sunt însoțite de exemple, dovezi. De exemplu argumentarea că actul administrativ e necesar a fi unul public este însoțită de exemple prin care acest lucru poate să fie posibil: prin ședințele consiliului local ce s-ar putea transmite în direct apelând la televiziunile locale sau internet, site-ul primăriei, astfel încât cetățenii să-și poată spune punctul de vedere, doleanțele, dar și să le susțină.

Pentru a nu se pierde atenția publicului, pe parcursul prezentării argumentelor trebuie evitată monotonia. Din acest motiv înaintea introducerii punctelor cheie ale discursului se folosesc tehnici de captare a atenției. Ca urmare a tehnicilor de captare a atenției stabilite din timp, discursul de față se folosește de marea dilemă în care se află unul din personajele scriitorului Ion Luca Caragiale *Cetățeanul turmentat*, din opera literară *O scrisoare pierdută*. Publicul de față se regăsește în persoana acestui personaj, pentru că nici el nu este hotărât cu cine să voteze, dat fiind multe dezamăgiri anterioare. Și publicul este sigur și cu întrebarea personajului lui Caragiale în suflet „Eu cu cine votez?”

Folosirea metaforelor sau analogiilor reprezintă un alt element cheie a discursului politic. *Cetățeanul turmentat*, personajul lui Caragiale este turmentat atât la propriu, cât și la figurat. Publicul se regăsește în acea turmentare utilizată cu sens figurat a personajului menționat. Numărul mare al candidaților îi derutează, asemenea și multe dezamăgiri ale alegerilor anterioare.

În viziunea românului de rând, viața politică actuală se face remarcată cu precădere prin scandaluri, decizii contradictorii și stări conflictuale. În aceste condiții, atitudinea cetățeanului vizavi de spațiul politic este guvernată de confuzie, iar campaniile și discursurile electorale rămân cele mai bogate, dacă nu chiar singurele surse de informare cu privire la principalii actori politici. Discursul de față, susținut în cadrul unei Conferințe este dovada sigură a unei surse de informare politice.

Pornind de la constatarea faptului că discursul politic abundă în metafore, retorica clasică propune trei explicații posibile ale fenomenului: pot servi la a deghiza conceptele negative, ideile agresive, dezagreabile, triste, iar acest aspect îl surprinde clar în cazul discursului de față cetățeanul turmentat, pot suplini lipsurile lexicului dar și un mijloc de cunoaștere pe care îl utilizăm constant și care face apel atât la imaginație cât și la rațiune, în cazul discursului de față, proverbul popular *munca înobilează pe om*.

Concluzia este partea finală și trebuie să ofere o privire de ansamblu asupra discursului. În cadrul ei, în măsura timpului rămas, trebuie urmărite pe scurt: explicarea eventualelor neclarități apărute de-a lungul discursului, dacă au o

importanță majoră în susținerea ideii principale, accentuarea punctelor puternice ale discursului, o privire de ansamblu asupra întregului discurs.

Accentuarea punctelor puternice în finalul discursului oferă o garanție sporită asupra faptului că acestea au fost reținute și că vor conta în luarea deciziei. De altfel pe parcursul concluziei se urmărește atingerea unui tonus maxim, scopul fiind convingerea audienței asupra celor spuse, dar evitându-se agresivitatea.

În concluzia discursului prezentat mai sus se accentuează ideea că evenimente, precum Conferința, ajută cetățenii aceste țări să fie informați și să aibă mai mare încredere ei.

Textul de mai sus este un discurs și datorită conectorilor utilizați în vederea exprimării ideilor (adverbe, locuțiuni adverbiale, conjuncții sau locuțiuni conjuncționale, structuri verbale).

Conectorii utilizați de vorbitor „În primul rând“, „În al doilea rând“ vin în sprijinul ideii de succesiune, continuitate. Conectori precum „dar“ sublinează ideea de contrast, în timp ce „mai presus de toate“ sprijină ideea de ierarhizare. „Tot așa“ dă naștere ideii de comparație, adverbul predicativ „desigur“, ideii de certitudine, iar adverbul predicativ „probabil“ ideii de probabilitate. Ideea de cocișă este subliniată în cazul discursului de față prin conjuncția subordonatoare „deși“, iar cea de concluzie prin sintagma „În concluzie“.

Indici ai enunțării sunt și verbe de opinie precum „a considera“ întâlnit în discursul menționat. Pronume și adjective pronominale demonstrative au rolul de a face legătura între idei: „acestea“.

Textul de mai sus este un discurs și prin dispunerea lui în paragrafe distincte.

Expunerea tezei în primul paragraf *Ce ar trebui să facă un primar?* constituie premiza discursului de față.

Se poate observa că textul de mai sus este un discurs, deoarece respectă structura acestui tip de comunicare, după cum am menționat, o introducere bine structurată, argumente clare pe tot parcursul cuprinsului și o concluzie menită să susțină încă o dată ideea de bază a acestuia. De altfel, pe tot parcursul textului sunt utilizați conectori specifici discursului, conectori ce vin în sprijinul ideilor enunțate.

Textul de față este totodată și un discurs politic dat fiind faptul că ajută cetățenii să se informeze cu privire la cum trebuie să își aleagă un primar pentru localitatea lor.

Prin intermediul discursului de față se menționează și importanța mass mediei (televiziune, internet) în vederea informării cetățenilor cu privire la necesitatea publică a actului administrativ.

Consider că textul de mai sus a respectat toate cerințele unui discurs după cum s-a putut observa și în argumentarea făcută în acest scop.

prof. Adrian Popescu

CAPITOLUL III SĂ CUNOAȘTEM SCRITORII ROMÂNI ȘI OPERELE LOR!

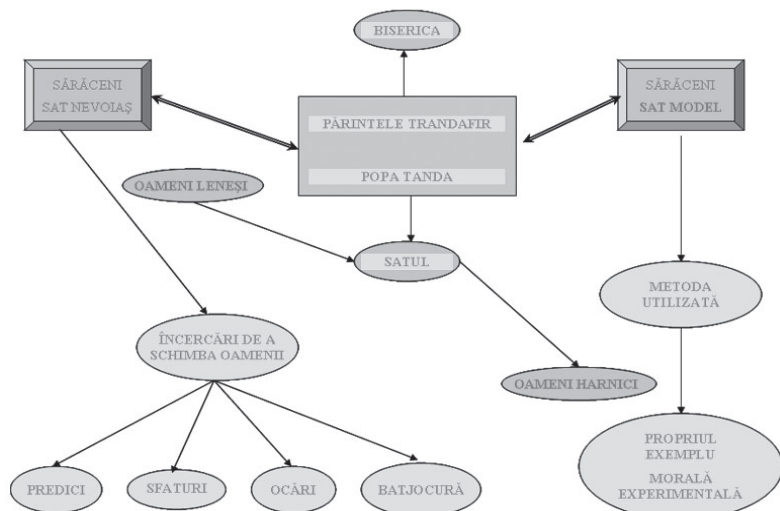
RECEPTAREA DIDACTICĂ A SCRITORULUI IOAN SLAVICI, ÎN MANUALELE ȘCOLARE

În această lucrare o să abordez două nuvele reprezentative pentru opera scriitorului Ioan Slavici, dar și pentru literatura română, *Popa Tanda* ce se studiază în gimnaziu și *Moara cu noroc* ce este studiată în liceu de către elevi.

Voi începe cu nuvela *Popa Tanda*, așa cum poate să fie ea receptată de către elevii de gimnaziu.

După lecturarea atentă a nuvelei urmată de lectura aprofundată a textului voi prezenta elevilor o planșă, abordând metoda ciorchinului, pe care am conceput-o cu scopul de a înțelege rolul personajului principal, părintele Trandafir, în viața satului.

Părintele Trandafir, poreclit Popa Tanda este un prototip spiritual al satelor înapoiate, care, prin puternica sa personalitate, reușește să le ridice în rândul colectivităților înfloritoare.

Studiind această planșă elevii vor înțelege că scriitorul Ioan Slavici în nuvela *Popa Tanda* pledează pentru puterea exemplului personal, fiind un scriitor moralizator și astfel singura metodă eficientă de a-i schimba pe oamenii leneși ai satului Sărăceni este doar propriul exemplu, celelalte încercări precum predica, sfatul, ocara, batjocura, dovedindu-se zadarnice.

Element central de cultură și spiritualitate la sat este preotul și din această cauză, pe planșă apare ca punct principal.

Pe planșă părintele Trandafir apare ca element central, ca punct principal. Biserica și satul sunt pe aceeași mediană cu el. În partea stângă avem imaginea satului Sărăceni și încercările părintelui de a-i schimba pe oameni prin predici, sfaturi, ocări, batjocură, iar în partea dreaptă satul Sărăceni transformat în urma exemplului personal.

A doua nuvelă asupra căreia mă voi opri în această lucrare este *Moara cu noroc*.

Această nuvelă se studiază în liceu și pornește de la ideea că omul trebuie să se mulțumească cu lucrurile simple ale vieții pentru a putea fi fericit.

Tot ceea ce depășește aceste limite prin căi necinstite atrage după sine suferință și plata păcatului: „Bătrâna ședea cu copiii pe o piatră de lângă cele cinci cruci și plângea cu lacrimi alinătoare. Se vede c-au lăsat ferestrele deschise! zice ea într-un târziu. Sămțeam eu că nu are să iasă bine: dacă așa le-a fost data!... Apoi ea luă copiii și plecă mai departe.”

Pornind de la acest citat ce va fi scris pe tablă voi explica elevilor o planșă, abordând metoda ciorchinelui, concepută de mine și datorită căreia elevii vor fi dornici să lectureze conținutul nuvelei.

În centrul planșei se află personajul ce reprezintă vocea destinului, adică bătrâna, simbolul înțelepciunii.

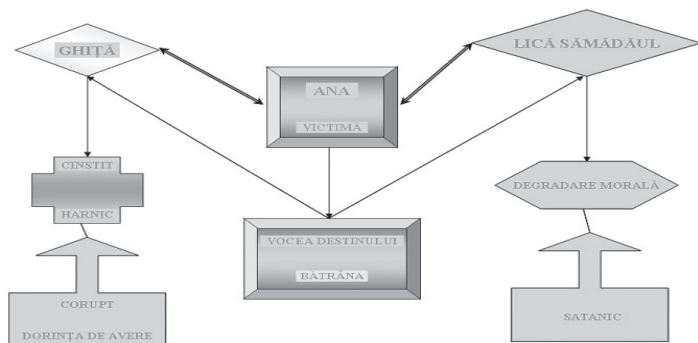
Tot pe centru se află și personajul feminin Ana, o victimă a destinului.

Ana este o ființă gingașă, sensibilă, ce își iubește soțul și la rândul ei este iubită de acesta, însă greșește în momentul în care soțul ei, Ghiță, atras de dorința de a se îmbogăți devine rece cu ea, fapt ce determină personajul feminin să creadă că nu mai prezintă niciun interes pentru soțul ei și se lasă cucerită de Lică Sămădăul. Această greșală o va costa viața.

În stânga, pe planșă, se află, Ghiță, personaj principal al nuvelei, de meserie cizmar, dar se ocupă și de administrarea hanului Moara cu noroc.

Interesantă este evoluția acestui personaj în nuvelă, deoarece el trece de la starea de om harnic, cinstit, familist, la dezumanizare datorită dorinței de a se îmbogăți.

În dreapta am poziționat personajul negativ al nuvelei, de meserie porcar, malefic prin toate acțiunile lui, Lică Sămădăul.

În urma lecturii nuvelei *Moara cu noroc* elevii vor înțelege că: Tema nuvelei e reprezentată de consecințele morale și existențiale ale patimii banului.

În opera literară *Moara cu noroc* conflictul psihologic se amplifică treptat, pe măsură ce Ghiță se va implica în afacerile necinstite ale lui Lică.

Speriat de atitudinea lui Lică, Ghiță își cumpără două pistoale, își ia încă o slugă, pe Marți, „un ungar înalt ca un brad”⁴² și doi câței, pe care îi puse în lanț ca să se înrăiască.

Ana vede că bărbatul ei este îngândurat, se înstrăinează de ea și de copii, se făcuse „mai de tot ursuz”⁴³, se enerva din nimic, „nu mai zâmbea ca mai înainte”⁴⁴, iar ea se temea să-l întrebe ce are, deoarece el se mânia cu ușurință.

Ghiță își dă seama că la Moara cu noroc „nu putea să stea nimeni fără voia lui Lică”⁴⁵ iar el își dorea să stea aici numai „Trei ani, numai trei ani să pot sta aici”⁴⁶ și zicea el - și mă pun în picioare”⁴⁷ și, pentru prima oară, el se gândește că ar fi fost bine „să n-aibă nevastă și copii”⁴⁷ și să poată spune „Prea puțin îmi pasă!”⁴⁸. Lacom de bani, Ghiță era gata „să-și pună pe un an, doi, capul în primejdie”⁴⁹, enervându-se că se simte legat pe de o parte de familie, pe de alta de Sămădăul.

Venit la han, Lică a mângâiat câinii, spre disperarea lui Ghiță, care-și dă seama că este total lipsit de apărare. Lică îi dă cârciumarului semnele turmelor lui și-i poruncește lui Ghiță să-i spună ce turme treceau pe acolo, cum arăta porcarul, că de nu „îmi fac rând de alt om la Moara cu noroc”⁵⁰.

Anei îi părea „om rău și primejdios”⁵¹, mai ales că îl vedea plătind mai mult decât consuma.

Pe la han se abăteau din ce în ce mai des și jandarmii de la Ineu, printre care și „Pintea căprarul”⁵².

Aproape de Sfântul Dumitru, Lică sosește la han împreună cu Buză-Ruptă, cu Săilă Boarul și cu Răuț, stă de vorbă cu oamenii în cârciumă și-l întreabă pe Ghiță dacă știe când vine arendașul evreu după chirie, apoi vrea să joace cu Ana, iar Ghiță o îndeamnă: „Joacă, muiere; parcă are să-ți ia ceva din frumusețe”⁵³, însă când își vede nevasta îmbujorată de plăcerea jocului iar pe Lică strângând-o în brațe și sărutând-o, „ferbea în el”⁵⁴ ros de gelozie și rănit în orgoliul de soț.

Sămădăul rămăsese să înnopteze la *Moara cu noroc*, pentru că avea o vorbă cu arendașul, dar noaptea, trezită de lătrăturile câinilor, Ana îl vede venind la han „despre Fundureni.”⁵⁵

A doua zi, Pintea le povestește că noaptea trecută arendașul fusese prădat, bătut încât abia se mai ținea pe picioare și că acestuia i se păruse că, deși avuseseră fețele acoperite, unul din cei doi tâlhari ar fi fost Lică.

Ghiță îi spune lui Pintea că Lică dormise la han și că nu plecase nicăieri, ci abia în dimineața aceea părăsise hanul în drum spre Ineu.

Pintea îi destăinuie că fusese tovarăș cu Lică, furaseră niște cai și fuseseră închiși împreună, apoi se certaseră atât de rău, încât el îl urăște de moarte și jură că se va spânzura dacă împlinește patruzeci de ani și nu o să-l dovedească pe Lică.

La han sosește o doamnă îmbrăcată în doliu cu un copil, într-o trăsură boierească trasă de trei cai și cu un fecior pe capră, lângă vizitiu. Achitând

consumația, femeia îi dă Anei o bacnotă ruptă la un colț și, la rugămintea hanțiței de a-i da alta, tânăra „scoase zâmbind o pungă mare și plină de hârtii noi nouțe, luă una dintre ele și i-o dete, apoi se găti de plecare”¹⁶.

La Ineu, Ghiță depune mărturie mincinoasă, el jură „pe pâne și pe sare”¹⁷ că nu știa de ce Sămădăul îl căuta pe arendaș și declară că „Lică a stat toată noaptea la cârciumă”¹⁸.

Întorcându-se cu Pintea la han, găsesc pe drum trăsura boierească fără cai, pe iarbă văd un copil mort, iar spre miezul nopții jandarmii găsesc cadavrul „unei femei tinere, îmbrăcate în negru”¹⁹ și un bici, cu care îi fuseseră legate mâinile. Biciul era al lui Lică, Pintea îl cunoștea bine, iar acasă la Buză-Ruptă este găsită o parte din argintăria furată de la arendaș.

Procesul are loc la Oradea-Mare și mărturiile tuturor conduc spre sacrificarea lui Buză-Ruptă și Săilă Boaru care au și fost condamnați pe viață.

După proces, Ghiță se simte foarte vinovat, pentru că jurase strâmb și spune cu lacrimi în ochi: „Iartă-mă, Ano! [...] Iartă-mă cel puțin tu, căci eu n-am să mă iert cât voi trăi pe fața pământului”²⁰. Măcinat de remușcări, Ghiță își compătimește copiii: „Sărmanilor mei copii, [...] voi nu mai aveți, cum avuseseră părinții voștri, un tată om cinstit. [...] Tatăl vostru e un ticălos”²¹.

Slavici realizează o analiză psihologică profundă a lui Ghiță, frământările interioare, zbuciumul și setea pentru bani devin din ce în ce mai chinuitoare.

Prima întâlnire a lui Ghiță cu Lică după proces este înfricoșătoare pentru cârciumar. Sămădăul îi vorbește despre cât de dulce poate să fie păcatul și-i relatează cum a înfăptuit primul omor din cauză că nu avea bani să cumpere niște porci care-i fuseseră furați, cum a doua oară a ucis pentru ca să se mângâie de muștrările pentru cel omor, iar acum simte o adevărată plăcere. Îi destăinuie lui Ghiță că un om poate fi stăpânit dacă-i descoperi punctul slab, iar cel mai periculos defect este slăbiciunea pentru o singură femeie. Aluzia lui Lică era clară, sugerând că slăbiciunea cea mai mare a lui Ghiță era iubirea pentru Ana și, simțindu-se umilit în orgoliul lui de bărbat, cârciumarul se gândește din nou să-l ducă pe Sămădău la spânzurătoare.

Lică îi dăduse hanțului banii însemnați, ca acesta să-i schimbe prin negustorie și să li se piardă urma. Ghiță se hotărăște brusc să-l demaște, ia toate bacnotele însemnate și se duce cu ele la Pintea, care plănuiește să-l prindă pe Lică în flagrant. Pintea îi dă înapoi bani buni, dar cârciumarul nu-i spune că jumătate din bani sunt ai lui, recuperându-și astfel întreaga sumă. Ghiță își găsește scuze pentru lăcomia care-l stăpânește: „Așa m-a lăsat Dumnezeu! Ce să-mi fac, dacă e în mine ceva mai tare decât voința mea!? Nici cocoșatul nu e însuși vinovat, că are cocoasă în spinare: nimeni mai mult decât dânsul n-ar dori să n-o aibă”²².

În săptămâna Paștelui, bătrâna pleacă împreună cu copiii să petreacă sărbătorile la niște rude din Ineu, iar Ana insistă să rămână cu bărbatul ei acasă, stricând astfel planurile soțului. Lică se enervează că nu-l găsește singur pe Ghiță și izbucnește: „Să te ferească Dumnezeu de oamenii care au slăbiciune de vreo muiere”²³. De aceea, Lică îl sfătuiește pe Ghiță să plece undeva și să-l lase singur cu nevasta lui, ca să se vindece de slăbiciunea pe care o avea pentru o femeie: „- Are să-ți vie greu acu odată, [...] de aici înainte ești lecuit pe vecie. Tu vezi că ea mi se dă de bună voie: așa sunt muierile”²⁴.

Consolându-se ca un laș, „așa mi-a fost rânduit”²⁵, Ghiță acceptă să plece și se gândește că se va întoarce pe înserat cu Pinteia și-l vor prinde pe Sămădău cu banii însemnați asupra lui, reușind astfel să-l ducă la spânzurătoare.

Ana, dezamăgită de comportarea soțului ei și crezând că n-o mai iubește se aruncă în brațele lui Lică, după care îl roagă s-o ia cu el, întrucât îi era rușine să mai dea ochii cu soțul ei. Sămădăul o respinge cu indiferență și-o sfătuiește să se împace cu Ghiță.

Pinteia este puternic impresionat de faptul că Ghiță își sacrificase nevasta pentru a-l prinde pe Lică: „Tare om ești tu Ghiță [...]. Și eu îl urăsc pe Lică; dar n-aș fi putut să-mi arunc o nevestă ca a ta drept momeală în cursa cu care vreau să-l prind”²⁶.

Ajunși în apropierea satului, Pinteia, împreună cu doi jandarmi, îl văd pe Lică plecând în goana calului de la han și pornesc în urmărirea lui. Ghiță se îndreaptă spre Moara cu noroc cu gândul să-și încheie socotelile cu nevastă-sa. Când în han au năvălit Lică și Răuț, „Ana era întinsă la pământ și cu pieptul plin de sânge cald, iară Ghiță o ținea sub genunchi și apăsa cuțitul mai adânc spre inima ei”²⁷. Răuț își descarcă pistolul în ceafa lui Ghiță, care „căzu fără să mai poată afla cine l-a împușcat”²⁸. Sămădăul dă ordine tovarășilor săi să găsească banii cârciumarului, apoi să dea foc hanului.

Lică încearcă să fugă, dar calul era obosit de atâta alergătură și atunci se hotărăște să treacă râul înot, dar acesta se umflase de la ploaie. Simțindu-se sleit de puteri, Lică ar vrea să se târască până la Moara cu noroc, unde ar fi trebuit să se afle calul lui Ghiță, să-l ia și să-și piardă urma. Pinteia îl zărește însă la lumina focului pus la han și strigă atât de tare „încât răsună toată valea”²⁹. Auzindu-i glasul, Lică „își ținti ochii la un stejar uscat ce stetea la depărtare de vreo cincizeci de pași, scrâșni din dinți, apoi își încorda toate puterile și se repezi înainte”³⁰. Pinteia îl găsi „cu capul sfărâmat la tulpina stejarului”³¹ și, ca să nu afle nimeni că-i scăpase din nou, de data aceasta definitiv, îi împinse trupul în valurile râului.

Finalul este reprezentat, ca și incipitul, de cuvintele bătrânei, care se întorsese și stătea cu copiii pe o piatră, plângând cu lacrimi amare soarta nemiloasă: „- Se vede c-au lăsat ferestrele deschise [...] Simțeam eu că nu are să iasă bine; dar așa le-a fost dat”³².

„Ioan Slavici, prozator ardelean, precursor al lui Liviu Rebreanu, este un autor moralist, un fin psiholog, un creator de tipologii. După cum el însuși mărturisește, ca adept înflăcărat a lui Confucius, aplică în opera sa principalele virtuți morale exprimate de acesta: sinceritatea, demnitatea, buna-credință, franchețea, cinstea, iubirea de adevăr, chibzuința, afirmând că filozoful chinez este *cel mai cu minte dintre toți oamenii care le-au dat altora sfaturi* (Educația morală).”³³

Scriitorul Ioan Slavici își pedepsește personajele care nu se călăuzesc după principii morale.

„Caracterul moralizator al scrisului lui Slavici se exprimă între altele, prin tendința permanentă a scriitorului de a formula judecăți asupra oamenilor și faptelor.”³⁴

„Dar, atunci, cine a fost Slavici și ce reprezintă el, din perspectiva propriei structuri de adâncime, inclusiv din punerea în relație a acestuia cu substraturile

psihice ale transilvanilor și ale românimii îndeobște?³⁵

„Mijloacele lui Slavici sunt făcute din evocarea prin oralitatea personajelor, trecute în narațiunea povestitorului, care scrie cu expresiile oamenilor lui. Iată o pagină de la începutul povestirii *Popa Tanda: Pe părintele Trandafir să-l țină Dumnezeu! Este om bun; a învățat multă carte și cântă chiar mai frumos decât chiar răposatul tatăl său, Dumnezeu să-l ierte* [...] Există în nuvelele lui Slavici zeci de trăsături de aceeași calitate, juste și sobre, subliniate de lirismul sau umorul lui.”³⁶

În urma studierii operei lui Slavici pornind de la principalul material didactic, manualul, elevii de gimnaziu, cât și cei de liceu vor înțelege că: „Întreaga creație a lui Slavici este o pledoarie pentru echilibru moral, pentru chibzuință și înțelepciune, pentru fericirea prin iubirea de oameni și păstrarea măsurii în toate, iar orice abatere de la aceste principii este grav sancționată de autor.”³⁷

Note:

¹ Ioan Slavici, *Nuvele*, Editura Minerva, București, 1982, pag. 254.

² Idem, *Ibidem*, pag. 311.

³ Ioan Slavici, *Opere, I Nuvele*, Editura Academia Română, Univers enciclopedic, București, 2001, pag. 311.

⁴ Idem, *Ibidem*, pag. 311.

⁵ Idem, *Ibidem*, pag. 313.

⁶ Idem, *Ibidem*, pag. 313.

⁷ Idem, *Ibidem*, pag. 314.

⁸ Idem, *Ibidem*, pag. 314.

⁹ Idem, *Ibidem*, pag. 314.

¹⁰ Idem, *Ibidem*, pag. 320.

¹¹ Idem, *Ibidem*, pag. 325.

¹² Idem, *Ibidem*, pag. 330.

¹³ Idem, *Ibidem*, pag. 328.

¹⁴ Idem, *Ibidem*, pag. 329.

¹⁵ Idem, *Ibidem*, pag. 335.

¹⁶ Idem, *Ibidem*, pag. 344.

¹⁷ Idem, *Ibidem*, pag. 354.

¹⁸ Idem, *Ibidem*, pag. 354.

¹⁹ Idem, *Ibidem*, pag. 365.

²⁰ Idem, *Ibidem*, pag. 380.

²¹ Idem, *Ibidem*, pag. 381.

²² Idem, *Ibidem*, pag. 394.

²³ Idem, *Ibidem*, pag. 401.

²⁴ Idem, *Ibidem*, pag. 404.

²⁵ Idem, *Ibidem*, pag. 404.

²⁶ Idem, *Ibidem*, pag. 413.

²⁷ Idem, *Ibidem*, pag. 415.

²⁸ Idem, *Ibidem*, pag. 415.

²⁹ Idem, *Ibidem*, pag. 418.

³⁰ Idem, *Ibidem*, pag. 418.

³¹ Idem, *Ibidem*, pag. 418.

³² Idem, *Ibidem*, pag. 418.

³³ Mariana Badea, *Literatura, proza, poezia, dramaturgia, română pentru elevii de liceu*,

Editura Badea & Profesional consulting, București, 2003, pag. 81.

³⁴ Pompiliu Marcea, Slavici, Editura Facla, București, 1978, pag. 348.

³⁵ George Munteanu, *Istoria literaturii române*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980, pag. 599

³⁶ Șerban Cioculescu, Vladimir Streinu, Tudor Vianu, *Istoria literaturii române moderne*, Editura Eminescu, București, 1985, pag. 258, 259

³⁷ Mariana Badea, op. cit., pag. 81

Bibliografie:

1. Badea, Mariana, *Literatura, proza, poezia, dramaturgia, română pentru elevii de liceu*, Editura Badea & Profesional consulting, București, 2003.
2. Marcea, Pompiliu, *Slavici*, Editura Facla, București, 1978.
3. Munteanu, George, *Istoria literaturii române*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.
4. Slavici, Ioan, *Nuvele*, Editura Minerva, București, 1982.
5. Slavici, Ioan, *Opere, I Nuvele*, Editura Academia Română, Univers enciclopedic, București, 2001.
6. Vianu, Tudor, *Istoria literaturii române moderne*, Editura Eminescu, București, 1985.

prof. Simona Petronela Mîțu

CAPITOLUL IV SĂ ÎNVĂȚĂM LIMBA ROMÂNĂ!

VALORILE EXPRESIEI „EI BINE...” ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Pentru a putea vorbi explicit despre expresia *Ei bine* o să fac referire inițial la cele două cuvinte care intră în alcătuirea acesteia.

În cadrul expresiei „Ei bine...” cuvântul *Ei* este ca valoare morfologică interjecție.

Ca interjecție, *Ei*, are rolul de a însoți, de a introduce sau de a exprima o întrebare „exprimă sau însoțește și întărește un îndemn, o muștrare, o poruncă; [...] exprimă mirarea.”¹

Totodată *Ei* poate să fie utilizată și ca interjecție onomatopoeică atunci când arată trecerea de la o idee la alta sau interjecție de adresare *Ei*!

Cuvântul *ei* este întâlnit în limba română și cu valoarea de pronume personal (Am mers la ei.) sau cu valoare de substantiv (Am scris cuvântul ei.)

Ei din componența expresiei „Ei bine” poate avea rolul de a arăta condiția de care depinde un lucru (*Ei bine*, dacă este așa) sau de a întări o afirmație, o consecință (*Ei bine*, așa să fie.).

Cuvântul *bine* face parte din *Vocabularul fundamental*, deoarece este un cuvânt uzual, cunoscut și folosit de toți vorbitorii limbii române dar și, pentru că are capacitatea de a crea: derivate (*binisor* derivare cu sufixul diminutiv *isor*), cuvinte compuse (*binefacere* cuvânt compus prin contopire), de a-și schimba valoarea gramaticală (*Cântă bine.* adverb de mod; *Bine că învață.* adverb predicativ cu funcția sintactică de predicat verbal; *Este un om bine.* adjectiv; *Binele învinge răul.* substantiv; *Soarele a binecuvântat holdele.* verb) și de a intra în locuțiuni și expresii (*a-i prinde bine*).

Ca adverb, cuvântul *bine*, este sinonim cu următoarele sintagme: „în mod prielnic, în mod favorabil, avantajos, util”². Totodată poate să facă parte din expresii precum: *a-i veni cuiva bine*; *bine ți-a făcut*; *a mâncat bine*; *a plouat bine*; *Uită-te bine cu atenție*; *Că bine zice*; *E cherchelit bine*; *A lua pe cineva cu bine*, din sintagme referitoare la sănătate: *a se simți bine*; *a-i face cuiva bine*; (*Ce*), *nu ți-e bine?*, din formule de salut: *Bine ai venit!*; *Fii bine venit!*; *Bine te-am găsit!*, din expresii recomandate din punct de vedere etic (moral): *A lua pe cineva cu binele*.

Utilizat ca repetiție (*bine, bine*) adverbul *bine* are valoare de superlativ. „I-a sărutat bine-bine mâinile și fruntea. *Brătescu Voinești*”³

Ca substantiv (*binele*) obținut prin articularea adverbului cu articolul hotărât *le* simbolizează valoarea morală care trebuie să ne fie călăuză în viață. *Binele* să biruiască răul ca în basme.

Prin compunere își schimbă valoarea gramaticală devenind verb tranzitiv: *binecuvânta*, *binevoi* sau substantiv: *binecuvântare*, *binefacere*, *binefăcător* sau adjectiv: *loc binecuvântat*, adverb predicativ *bineînțeles*.

În expresiile întâlnite în operele literare cuvântul *bine* este utilizat cu valoarea morfologică de adverb. De exemplu în *Povestea Harap Alb* scrisă de Ion Crengă, fiica împăratului Roș îi răspunde lui Harap Alb printr-o expresie populară ce are în

componența ei adverbul bine „Dormea tu mult și bine, Harap-Alb, de nu eram eu!...”⁴

Și în Sfânta Scriptură cuvântul bine este utilizat în expresii tot cu valoarea morfologică de adverb: „Și a văzut Dumnezeu că este bine.”⁵ (Facere cap. 1, v. 8)

Proverbele românești utilizează cuvântul *bine* atât cu valoarea morfologică de adverb „Mai bine puțin și bun decât mult și rău”, cât și cu valoarea morfologică de substantiv „Totdeauna binele se uită mai lesne ca răul.”⁶

În componența expresiei „Ei bine...” cuvântul *bine* are valoarea morfologică de adverb.

Expresia „Ei bine...” alcătuită prin urmare dintr-o interjecție și un adverb este utilizată în limba română pentru a confirma spusele unei persoane „Ei bine, așa să fie.”⁷, de a întări o acceptare a unei situații „Ei bine, facem cum spui tu.”, de a arăta o împrejurare de natură să împiedice desfășurarea unei acțiuni, dar care totuși nu o împiedică „Ei bine, chiar dacă nu mă crezi, eu tot o să mă duc” (în ciuda cărui fapt tot o să mă duc? propoziție concesivă), în expresii populare „Ei bine, o să vezi tu ce n-ai văzut.”

În comunicare „Ei bine...” poate avea diferite funcții. În formulele de salut poate avea funcție fatică (Alo? ... Ei bine, mă înțelegi?).

În procesul de comunicare întâlnim un emițător, cel care transmite mesajul, un receptor, cel care primește mesajul, un mesaj, adică o informație și un cod. „Ei bine...” poate să îndeplinească rolul emițătorului, având cu acest prilej o funcție emotivă (Ei bine, sper că mă ascuți.). Totodată „Ei bine...” poate să țină locul unui mesaj, având o funcție poetică dar și de receptor (Ei bine, am înțeles.)

„Ei bine...” poate îndeplini și funcție argumentativă datorită unei împrejurări de natură să împiedice desfășurarea unei acțiuni, dar care totuși nu o împiedică „Ei bine, chiar dacă nu mă crezi, eu tot o să mă duc.”

Observăm că din punct de vedere morfologic „Ei bine...” este alcătuit din două părți de vorbire diferite, iar din punct de vedere semantic „Ei bine...” poate să îndeplinească diferite funcții în procesul de comunicare, având și valoare argumentativă.

Note:

¹ *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, Editura Univers enciclopedic, București 1996, pag. 333.

² *Ibidem*, pag. 98.

³ *Dicționarul Academiei Române*, pag. 561.

⁴ Ion Creangă, *Povești, amintiri, povestiri*, Editura Minerva, București, 1980, pag. 140.

⁵ *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1994, Facere cap. 1, v. 8.

⁶ Valentina Cărare, *Dicționar de proverbe românești*, Editura All, București, 2007, pag. 16.

⁷ *Idem*, *Ibidem*, pag. 17.

Bibliografie:

1. Cărare, Valentina *Dicționar de proverbe românești*, Editura All, București, 2007.
2. Creangă, Ion, *Povești, amintiri, povestiri, Povestea lui Harap - Alb*, Editura Minerva, București, 1980.
3. *Dicționarul Academiei Române*.
4. *Dicționarul explicativ al limbii române*, ediția a II-a, Editura Univers enciclopedic, București 1996.
5. *Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1994.

prof. **Roxana Ionela Turnea**, *Timișoara*

CAPITOLUL V TRADIȚII ȘI OBICEIURI DIN BANAT

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE IARNĂ DESPRINSE DIN POEZIILE ÎN GRAI POPULAR ALE LUI PETRU ANDRAȘ

În Banat obiceiurile și tradițiile de iarnă se desfășoară începând cu data de 15 noiembrie, *Începutul Postului Nașterii Domnului* și se finalizează în 7 ianuarie, *Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul*, având ca puncte centrale: 5 decembrie, *ajunul sărbătorii Sfântului Ierah Nicolae*, 6 decembrie, *sărbătoarea Sfântului Ierah Nicolae*, *Ignatul*, *ajunul Crăciunului*, 24 decembrie, *Nașterea Domnului*, *Crăciunul*, 25 decembrie, *ajunul Anului Nou*, 31 decembrie, *Anul Nou*, 1 ianuarie, *Boboteaza*, 6 ianuarie, *Soborul Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul*, 7 ianuarie.

Obiceiurile și tradițiile de iarnă își au originea în folclor cuprinzând semnificații profunde asupra omului și relațiilor lui cu Dumnezeu, cu natura, cu lumea înconjurătoare. Astfel obiceiurile și tradițiile prezintă diverse aspecte ale rânduiei vieții religioase sau sociale.

Caracteristica cea mai importantă a obiceiurilor și tradițiilor de iarnă este repertoriul neasemuit de bogat în datini și credințe, în realizări artistice literare, muzicale sau coregrafice.

Petru Andraș, un scriitor „înzestrat cu talent narativ și forță de sintetizare a situațiilor comice, cu spirit de observație și inventivitate”⁴¹, un mare câștig al literaturii dialectale, prezintă în trei din poeziile sale, *La tăiat dă porc*, *Pițărăii*, *În sara dă Anu Nou*, obiceiuri și tradiții de iarnă specifice folclorului bănățean.

„Scriitorul dialectal scrie artistic, ca un scriitor adevărat, dar ce îl diferențiază de scriitori este limbajul. El încearcă să confirme valoarea sensibilă a cuvântului dialectal în registrul limbii scrise.”⁴² „Literatura dialectală nu face decât să dea o notă particulară și originală limbii, îmbogățind-o cu noi și noi dimensiuni estetice. Trebuie spus că literatura în grai bănățean reprezintă una din coordonatele importante ale specificului bănățean...”⁴³ Este așadar o mare diferență între țăranul simplu ce compune un vers în grai bănățean și un scriitor dialectal. Scriitorul dialectal deși folosește graiul bănățean, el se identifică cu scriitorul artistic datorită limbajului figurat prin care prezintă diferite aspecte ale vieții. Atât scriitorul dialectal, cât și cel care scrie artistic stăpânesc cu măiestrie arta cuvântului. Acest lucru îl deosebește pe scriitorul dialectal de omul din popor și totuși „Camil Petrescu spunea: Este un lucru neîndoișor că dintre toți țărani români de pretutindeni, bănățenii sunt cei mai citiți și cei mai cunoscuți de carte... țărănimea bănățeană dă dovadă de un extraordinar simț artistic.”⁴⁴

Scriitorul Petru Andraș este un talentat narator în versuri. El prezintă în poeziile sale diferite aspecte ale vieții sociale ale țăranului bănățean, în grai popular, surprinzând diferite obiceiuri și tradiții.

Poezia *La tăiat dă porc* surprinde ritualul sacrificării porcului în preajma sărbătorilor Crăciunului: „Dă miercuri, la mine-acasă, / Nime nu-ș gășășce locu. / Păstă trii zile-i Crășiunu, / Iară noi n-am tăiat porcu.”⁴⁵

Lecturând primele versuri ale poeziei citate anterior, putem observa că înainte de ziua Ignatului în gospodăriile oamenilor de la țară se fac pregătiri pentru sacrificarea porcului. Folosirea numărului magic (fatidic) trei pentru a arăta numărul zilelor care mai sunt până la unul din cele mai importante evenimente din viața creștină, Nașterea Domnului, ne duce cu gândul o clipă spre lumea fabuloasă a basmelor, a legendelor, a

baladelor populare, lume ce surprinde diferite obiceiuri și tradiții strămoșești. Prin vocația sa, Petru Andraș, reușește să păstreze caracterul tradițional în scrierile sale.

Pregătirile pentru sacrificarea porcului au ca punct central căutarea unui măcelar „Înșercând în sat, în taină, / Maistor căsăp să gălesc.”⁶ Această problemă se rezolvă însă prin întâlnirea stăpânului casei cu vărul Gin, văr ce îi promite că i-l va aduce pe uica Șiorcuș. Chiar și numele personajelor sunt simbolice. Ele surprind trăsături ale oamenilor din acele locuri.

Uica Șiorcuș era cu treabă pe la vărul Gin și această treabă consta în pețirea fetei lui Șiuică. Întâlnim așadar în cadrul aceleiași poezii, care deși prezintă un obicei specific sărbătorilor de iarnă, prezentat chiar din titlu *La tăiat dă porc*, un alt obicei popular, pețitul. Acest obicei, pețitul apare în viața oamenilor de la țară imediat ce se iese dintr-un post, în cazul de față, postul Crăciunului.

Tot din ritualul pregătirii sacrificării porcului fac parte și ultimele detalii din ziua respectivă, precum: „Ferăli pîntru pârliț / Le-am pus sub foc la căldare, / Să am totul pregăcit.”⁷

Ca și la orice eveniment se pot întâmpla însă și incidente neplăcute, dar pentru ca acestea să fie prevenite s-au luat măsurile necesare: Să n-am cu veșini năcaz, / Loai dă la Zgâmbău o sculă / Șe merjea la aragaz, / Șică dă pârlești cu aia, / Fie păru mare, mic / Arge tot, / Iară sorăcu / Nu pleznește niși un pic.”⁸

Pârlițul porcului este o etapă necesară în ritualul sacrificării porcului.

Poezia se încheie cu venirea căsăpului pe la ora șapte ca să poate duce la îndeplinire ritualul tăierii porcului.

„Folcloristul Petru Caraman consideră că obiceiul tăierii porcului din ziua de Ignat își află rădăcinile în tradițiile antichității romane. Lumea romană practică acest sacrificiu la Saturnali, între 17 și 30 decembrie, consacându-l lui Saturn, la origine zeu al semănăturilor. Porcul însuși era socotit ca întruchipare a acestei divinități, a cărei moarte și reînviere se consuma la cumpana dintre anul vechi și anul nou. Este însă vorba de un transfer al obiceiului, de la data la care se celebra inițial anul nou în lumea romană: începutul primăverii, al semănăturilor, la sărbătorile ce precedau Calendele lui Janus, adică la Saturnalii.”⁹

În desfășurarea obiceiului sacrificării porcului sunt necesare după cum am putut observa și în poezia lui Petru Andraș diferite condiții de timp și spațiu. În ceea ce privește timpul, sacrificiul nu poate fi început înainte de ivirea zorilor și nici nu poate depăși apusul soarelui. El trebuie să aibă loc pe lumină, deoarece lumina poate să țină la distanță spiritele malefice ce-ar putea încerca să anuleze virtutea sacrificiului. Locul ales pentru tăierea porcului este supus unui ritual de purificare: tămâiere, stropire cu aghiasmă.

Al doilea act ceremonial ce are loc odată cu ritualul tăierii porcului constă în sortarea cărnii: împărțirea ei pentru pomana porcului, pentru sărbători, cârnați, carne friptă, tocătură, cotoroage, tobă, caltaboși, șuncă etc.

Anumite mădulari ale porcului au diferite întrebunțări magice ca de exemplu cu părul de porc se afumă copiii deochiați.

O altă tradiție ce urmează ritualului tăierii porcului sunt Pițărăii. Această tradiția a surprins-o scriitorul Petru Andraș în poezia cu același nume.

Această tradiție se desfășoară după cum precizează al treilea vers „În gimineața d-Ajun”¹⁰

Pițărăii sunt copiii ce aprindeau de cu seară focul, ce simbolizează în tradiția populară, după cum mi-a relatat bunica mea, focul în jurul căruia au stat ciobanii când

au fost vestiți de către îngeri că s-a născut Iisus.

Pentru ca să poată face foc copiii adunau din timp toate cele necesare întreținerii lui, obiecte menționate în poezia lui Petru Andraș prin regionalismele: tulei, gume, bătuță.

Dimineață în ziua de Ajun, plecau din poartă în poartă să primească pițărâi utilizând strigături populare specifice evenimentului: „Dă-ne colășei, că ni-s pițărâi.”¹¹

Toată lumea participă la acest obicei și se bucură de aerul sărbătorii ce îi urmează: „Gazdăli ieșeau la poartă, / Colășei, meră și nuși / S-adunau toace-n străicuță.”¹²

Cârnațul din finalul poeziei simbolizează bogăția casei: „Luce să băga în cuină / Și la spoiert să oprea / ... / Și un dărăp dă cârnaț / Da cât zgâmba dăscânta: / Rodu, rodu / Să vă umple podul.”¹³

Poezia *În sara de Anu Nou* a lui Petru Andraș prezintă unul din obiceiurile ce se desfășoară în ajun de an nou, aflarea ursitei în vederea mărțușului fetelor. „În anu ăsta ne-am strâns / La Mărie a lu Duliș / Trii fece precene bune, / Toace trii dă mărțicș; / Fiecări să gângea / Că poace, poace-o afla, / Dacă-n anu care vine / Să vor mărta or ba.”¹⁴

Tot în această poezie este surprins obiceiul punerii unui fir de busuioc sub pernă pentru a putea afla ursita: „Iar sub cap puni la un loc / Brășira a de ținut / Și un fir dă busuioc, / Noapcea ți s-arată-n vis / Al cu care ce mărț.”¹⁵

Finalul poeziei surprinde și grijile zilnice ale oamenilor de rând ce nu au o bună situație financiară: „- Buno, am visat az noapce / C-am scăpat dă sărășie”¹⁶, concluzionând cu o învățătură populară: „Sărășia-i boală grea, / Io o port dă când mă știu / Și tot n-am scăpat dă ia!”¹⁷

Scriptorul Petru Andraș datorită utilizării dialectului bănățean în versurile sale devine sociabil, prietenos pentru locuitorii din mediul rural, a căror tradiții și obiceiuri le conturează în operele sale prin arta cuvântului.

Note:

¹ Petru Andraș, *Nu treși drumu fiecum, Poezie în grai bănățean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005, pag. 8.

² Ion Căliman, Ion Ghera, Georgeta Popa, *Poezia Dialectală în context actual*, Editura Nagard, Lugoj, 2010, pag. 31.

³ Idem, *Ibidem*, pag. 62.

⁴ Ion Căliman, Ion Ghera, Georgeta Popa, *Poezia Dialectală în context actual*, Editura Nagard, Lugoj, 2010, pag. 77.

⁵ Petru Andraș, *Nu treși drumu fiecum, Poezie în grai bănățean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005, pag. 140.

⁶ Idem, *Ibidem*, pag. 140.

⁷ Idem, *Ibidem*, pag. 140.

⁸ Petru Andraș, *Nu treși drumu fiecum, Poezie în grai bănățean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005, pag. 140, 141.

⁹ <http://www.traditii.ro>

¹⁰ Petru Andraș, *op. cit.*, pag. 143.

¹¹ Idem, *Ibidem*, pag. 143.

¹² Idem, *Ibidem*, pag. 143.

¹³ Idem, *Ibidem*, pag. 144.

¹⁴ Idem, *Ibidem*, pag. 145.

¹⁵ Idem, *Ibidem*, pag. 146.

¹⁶ Idem, *Ibidem*, pag. 146.

¹⁷ Idem, *Ibidem*, pag. 146.

Bibliografie:

1. Andraș, Petru, *Nu treși drumu fiecum, Poezie în grai bănățean*, Editura Nagard, Lugoj, 2005.
2. Căliman, Ion, Ghera, Ion, Popa, Georgeta, *Poezia Dialectală în context actual*, Editura Nagard, Lugoj, 2010.
3. <http://www.traditii.ro>

pr. ION TURNEA

CAPITOLUL VI ZONALE

1. Constantin Daicoviciu, o personalitate marcantă A Banatului Montan

Soarele a zâmbit altfel din zori. Cu siguranță zâmbetul lui era o victorie împotriva iernii, împotriva unei vieți pierdută în deșertăciune. Prima zi a lui mărtisor a luminat în urmă cu 116 ani Banatul Montan prin ivirea în această lume a istoricului Constantin Daicoviciu.

Constantin Daicoviciu s-a născut în 1 martie 1898 în localitatea Căvâran.

În fiecare primăvară natura își împodobește casa cu ghiocei. În anul 1898 printre ghioceii începutului de primăvară, începutului de viață s-a ivit cel care avea să rămână un simbol istoric, politic și cultural al cărășenilor, Constantin Daicoviciu.

Biografia lui înfățișează un om care a știut să prețuiască această viață, un om care nu s-a născut și nu a trăit degeaba. El a știut să fructifice fiecare clipă a vieții sale, fie ca istoric, arheolog, politician, profesor sau rector al Universității Babeș Bolyai din Cluj-Napoca.

Între anii 1923-1968 a fost cadru didactic la Universitatea din Cluj, catedra de antichități clasice și epigrafice. Anul 1932 i-a adus funcția de conferențiar în cadrul aceleiași universități. Anii 1940-1941 i-au adus funcția de decan, iar anii 1957-1968 pe cea de rector.

În anul 1965 Constantin Daicoviciu a devenit membru al Consiliului de Stat sub președenția lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Anul 1968 i-a adus și titlul de Erou al Muncii Socialiste.

În data de 27 mai 1973 Constantin Daicoviciu a trecut la cele veșnice. Începând cu anul 1973 și până astăzi localitatea Căvâran din județul Caraș Severin a început să-i poarte numele.

Bustul lui Constantin Daicoviciu poate să fie văzut în Piața Muzeului din Cluj Napoca. Un bust similar a fost instalat în localitatea lui natală la începutul lunii martie 2014.

Bibliografie:

Www.ro.wikipedia.org

pr. Ion Turnea

2. UN DRUM CARE PLÂNGE

Nu există drum rutier mai trist decât cel care leagă localitatea Constantin Daicoviciu de Peștere. Am făcut cunoștință cu acest drum cu mulți ani în urmă. De atunci și până astăzi drumul și-a mai împovărat spinarea cu alte gropi, cu alte pietre, cu alte istorii, în rest a rămas același drum prăfuit și trist.

Chipul prăfuit și greu al drumului ascunde o eternitate, o eternitate de bucurii și de necazuri. Multe a văzut drumul și a simțit. A fost bătătorit de omul simplu de la țară. Fiecare om și-a purtat pe tălpi povara muncii, a neajunsurilor, a încercărilor. Istoria fiecărui om s-a întipărit în ființa drumului. Praful ce-i acoperă chipul este tot atât de des ca și istorioarele celor ce l-au cunoscut. Și a cunoscut multe suferințe trudite drumul. Cu fiecare predică, cu fiecare căzătură a prietenilor lui ce i-au brădat fața, drumul și-a mai adâncit câte o groapă.

Și a adunat drumul mulți prieteni. Ei i-au vorbit despre viață, despre ploi și soare, despre flori și spini. Prietenii lui erau puternici, asemenea lui. De câte ori cădeau într-o groapă se ridicau. De câte ori își rupeau câte un osicior la fiecare predică, nu-și pierdeau nădejdea și călcau mai departe.

Credinciosii vechii lui imagini drumul privește astăzi cu ochii triști și prăfuiți la albastrul cerului și ar dori o bucată din oglinda lui spre a-și farda fața ridată de atâta amar de vreme, pe urmă privește la râul Timiș și ar dori o picătură de apă pentru a-și potoli furtuna de praf.

Primăvara verdeața de pe margini zâmbește drumului dar el nu poate să-și potolească praful cu frăgezimea ei. Vara, Timișul, i-ar face semn să coboare spre unda-i dar praful dilatat de căldură respinge chemarea. Toamna e nevoit să guste din roadele noroiului. Iarna presară zeci de capcane trecătorilor.

Nu știu cât timp acest drum își va mai purta povara prafului, a gropilor, a încercărilor, un lucru însă este sigur, și acest drum ce unește localitatea Constantin Daicoviciu de Peștere ar îmbrăca haină nouă de sărbătoare, ar zâmbi altor muguri și primăveri. Și-ar dori să nu mai plângă.

pr. Ion Turnea

CAPITOLUL VII GÂNDEȘTE ÎNTELEPT!

1. „Cunoaște-te pe tine însuși.“

Frumosul îl poți descoperi în tine însuși. Nu există frumos în afara ființei tale. Totul în afara ființei este o părere. Poate că cineva ar susține ideea unui frumos exterior ființei. Pe acest cineva l-aș întreba cum ar putea cel care a ucis în el orice bucurie, orice vis, orice scânteie să vadă primăvara de afară? Fiecare vietate își are propria primăvară, frumusețea personală.

Copacii simt chemarea solară și ard de nerăbdarea mugurilor. Ei descoperă primăvara în muguri, frunze și flori. Insectele observă lumina și își încep jocul. Pământul naște verdeață iar vietățile îi adușmeacă fătura.

La chemarea verdeții albinele își încep culesul iar agricultorul oferă pământului sămânța.

Animalele și păsările își schimbă atitudinea descoperind primăvara. Starea de moleșală își depărtează de la ele corpul greu. Devin energie. Se bucură de fiecare rază a luminii solare.

Fiecare simte chemarea primăverii în felul său caracteristic. Vegetația se grăbește să nască muguri. Animalele zburdă euforice. Albinele își încep munca neobosite. Păsărelele își întăresc cuiburile vitregite de iarnă. Totul în jur a descoperit primăvara specifică ființei lui.

Dacă vegetația nu ar descoperi primăvara ființei, nici albinele nu și-ar putea începe culesul, nici păsările și animalele nu ar trăi acea fericire paradisiacă. Frumusețea este dată de un tot dar acel tot este alcătuit din infinite primăveri și frumuseți.

Așadar frumusețea nu poate să existe decât prin tine însuși. Pe cât ești de frumos în ființa ta, pe atât de mult frumusețea interioară se revarsă în jur și descoperă alte frumuseți. Doar împreună acestea alcătuiesc paradisul sinelui.

Ființele bolnave și triste nu pot picta frumusețea. Putreziciunea din spatele măștii se simte. Copacul bolnav, chiar dacă înflorește, are ochii plânși. Cel sănătos își cunoaște primăvara și o presară în jur bucurând natura.

Omul e dator să-și descopere primăvara din el însuși. Când omul își descoperă primăvara, adevărata frumusețe începe să înmugurească, să înflorească.

Toți cei care au descoperit primăvara din ei înșiși se vor bucura mai târziu de roade.

Drumul spre el însuși al fiecărui om este cel mai greu. Când omul va învăța să se cunoască pe sine își va descoperi adevărata primăvară, adevărata, frumusețe, adevărata viață. „ochi ca oameni să deschidem, / dar ca pomii să-nflorim.“ spune Lucian Blaga în poezia *Focuri de primăvară*. Adevăratul foc lăuntric este sensul vieții fiecăruia.

pr. Ion Turnea

2. „Ține cu tărie învățătura și nu o părăsi, păzește-o, căci ea e viața ta.“ (Pilde 4, 13)

Nu există în această lume lucru mai de preț decât învățătura. Omul înțelept este cel care vede imaginea din spatele imaginii. El vede că a înflorit copacul dar știe să privească și spre cauza florii. În acest om găsești toată frumusețea. El este dragoste, bunătate, răbdare, recunoștință, milostenie, sănătate, prosperitate.

Înțelepciunea te învață să-ți zidești casă trainică, să prosperi spiritual și material. Tot înțelepciunea te învață să ai grijă de trupul tău pentru a fi sănătos. Nici sănătatea nu este mai presus de înțelepciune.

Neînțeleptul se aruncă în foc fără să conștientizeze că se va arde și în apă fără să știe a înota. Este înclinat spre a face lucruri dăunătoare sănătății de pildă alcoolul, tutunul, o plimbare în ger dezbrăcat etc. din pricina firii vulcanice, a invidiei, a lăcomiei, a răutății, neînțeleptul își împovărează trupul cu stres și toate bolile cazate de acesta.

Înțeleptul nu se pierde în nimicurile vieții. El nu pune la suflet săgețile celor vicleni. Își încununează ființa cu dragoste și toate roadele ei: bunătatea, nădejdea, răbdarea, sănătatea etc.

Învățătura este adevărata viață. Fără ea omul trăiește degeaba.

pr. Ion Turnea

3. VESTEA CEA BUNĂ

Ca răsăritul soarelui de primăvară așa este vestea cea bună. După prea mulți nori, prea mult frig, prea multă ceață, soarele a luminat a verdeață. Natura a primit vestea cea bună, vestea unui nou început, a începutului de primăvară, a începutului de viață. Natura a primit binecuvântarea mugurilor. Focul mugurilor i-a adus fericirea împlinirii.

La începutul primăverii, pe data de 25 martie, creștinii sărbătoresc Buna Vestire. Creștinii primesc fericita veste a zămislirii Mântuitorului Iisus Hristos. Îngerul Gavril a fost trimis de către Dumnezeu „într-o cetate din Galileea, al cărui nume era Nazaret, / Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.“ (Luca 1, 26-27). Fecioara Maria a primit a-l naște pe Mântuitorul Iisus Hristos. Odată cu nașterea Mântuitorului Iisus Hristos omul a primit o nouă șansă, o nouă viață, mângâierea eternității.

Sărbătoarea Bunei Vestiri coincide cu începutul primăverii, a vieții. Fiecare om a primit prin Iisus Hristos o nouă viață. Moartea a fost biruită de viață. Iarna vieții a fost doborâtă de eterna primăvară.

Nicio veste nu poate să fie mai bună ca vestea Vieții Adevărate, a Vieții Veșnice prin Mântuitorul Iisus Hristos.

pr. Ion Turnea

CAPITOLUL VIII GÂNDURI DIN SUFLET DE COPIL

Bunicului meu

Bunicul meu îmi e icoană,
De la el învăț mereu,
Binele să-mi fie mamă
Și veșmânt în tot ce-i greu.

Dumnezeu pe toți iubește,
Bunicul veșnic îi slujește,
Lui Dumnezeu toată viața îi voi da,
Căci el ține-n veci lumea.

*eleva Turnea Mara, Sebiș
coord. scriitorul pr. Ion Turnea*

E primăvară!

Am cules o păpădie
Să mi-o pun la pălărie,
Ieri un ghiocel am adunat,
Astăzi primăvara am salutat.

Am privit cum rândunica
Și-a făcut cuib la bunica
În grădină, într-un nuc,
Ca la ea să mă tot duc.

Soarele a prins putere,
Zăpada până și pe munte piere,
Omul de muncă s-a apucat,
Căci primăvara peste natură s-a așezat.

*eleva Turnea Mara, Sebiș
coord. scriitorul pr. Ion Turnea*

Păpușa

O îmbrac în rochiță,
Îi pun în păr și fundiță,
Pantofiori în piciorușe
Cerceluși în urechiușe.

O cert de nu mă ascultă,
O mângâi când e tăcută,
La școală o duc mereu
Ca să nu-i fie-n viață greu.

*eleva Turnea Mara, Sebiș
coord. scriitorul pr. Ion Turnea*

CAPITOLUL IX LUMEA COPILĂRIEI

Cântec

Noapte bună, puîşor,
Dormi cu îngerii, somn uşor,
Iar Arhanghelul Gavril
Va sta cu tine până vei adormi.

Noapte bună, puîşor,
Stelele să-ţi cânte-n cor,
Iar tăcuta, blânda lună,
Să-ţi aducă vise într-o cunună.

eleva **Corici Mirona**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Marciana Corici

Flori şi culori de Paşte

Iarna a asfinţit
În culori de curcubeu,
Primăvara a venit.

Spre cerul albastru infinit
Privirea se înalţă,
Căci Paştele a sosit.

Natura s-a îmbrăcat
În verde, alb şi roşu;
Hristos a înviat!

Pentru noi e scară spre cer
Din flori şi culori,
Veşnică viaţă şi mister.

eleva **Corici Mirona**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Marciana Corici

Bucurie fără margini

Vreţi să vă spun ceva adevărat?

Iisus a înviat!
Şi pe toţi ne-a bucurat.
Este o minune! Aşa ceva
Nu se va mai întâmpla.
Este cu adevărat,
Adevărat minunat!
Hristos a înviat!

eleva **Corici Mirona**, *Oţelu Roşu*
prof. coord. Marciana Corici

Notă: Poeziile de mai sus au fost compuse de eleva Corici Mirona în cls. a IV-a. Acum este elevă în clasa a VIII-a la *Liceul Bănăţean Oţelu Roşu*, fosta *Şcoală Gimnazială Nr. 1*. În acest an şcolar a obţinut locul I la *Olimpiada de limba engleză, faza judeţeană*.

CAPITOLUL X ÎN ZBOR SPRE ZĂRI ALBASTRE

Țara mea

Țara mea e o comoară
Ca și apa de la moară,
Apă dulce de izvor,
Aici trăiesc până mor.

Ce dulce e țara mea!
Nu o dau pe nimenea,
Nu dau aur, bogății,
Orișice mi-ar oferi.

Țara mea cu mulți copaci,
Verzi, frumoși și colorați,
Cu mulți munți și cu câmpii,
Aici te invit să vii.

elevele **Petronela Anișoara**
Muntean și Anișoara-Vali Ienea,

Verendin
prof. coord. Adrian Popescu

Dreptul la familie și la joacă

Orice copil, de orice naționalitate,
religie, sex, culoare are dreptul la o
familie, la o mamă, la un tată, să simtă
cu adevărat că cineva îi iubește.

Familia este cea mai importantă
ramură a societății.

În general copiii de culoare nu prea
simt dragostea și afecțiunea familiei
din cauza sărăciei care îi macină.

În țările occidentale unde este o
mare putere financiară, copiilor li se
îndeplinesc toate dorințele. Cu toate
acestea, chiar și în țările cu mare putere
financiară, există și copii care duc lipsă
de dragostea adevărată a unei mame
sau a unui tată.

Sexul copilului este un factor
important, deoarece încă se mai vând

copiii, sunt abandonați, deoarece nu sunt băieți sau fete, cum și-au dorit
părinții.

În unele țări sărăcia îi îndeamnă pe părinți să-și trimită copii la cerșit sau
furat, răpindu-le copilăria, libertatea, dreptul la joacă.

La joacă toți ar trebui să fim egali, chiar dacă unul are o situație financiară
bine organizată, chiar dacă suntem de alte religii sau alt sex.

Din păcate și la joacă este rasism. Toți cei de culoare sau mai grăsuți sunt
înlăturați, batjocoriți, spre amuzamentul celor albi și înstăriți.

Factorii care influențează comportamentul unui copil ar putea fi stilul de
muzică, hainele, mânera ...

Este important să știm cum ne alegem prietenii pentru a nu ajunge să facem
parte din găști de cartier ce ne influențează negativ comportamentul, făcându-
ne să abandonăm școala, să săvârșim infracțiuni și să fim stigmatizați în
societate.

Din joaca greșit înțeleasă se pot întâmpla deseori accidente. Chiar și în
literatura română sunt astfel de exemple. De pildă scriitorul Ion Creangă în
opera Amintiri din copilărie arată cum dintr-o joacă ce depășește limitele
firescului, răstoarnă un bolovan din vârful dealului care dărâma casa Irinucăi
de la Broșreni și omoară o capră.

Așadar este bine să știm cum să ne jucăm, cum să folosim libertatea jocului

pentru a ne îmbogăți copilăria și a ne dezvolta personalitatea.

elevul Hoge Sebastian, Caransebeș

prof. coord.. Adrian Popescu

Copilăria mea

Ce pot spune oare despre copilăria mea...? A fost și încă mai este una din cele mai prețuite comori pe care nimeni nu ți-o poate lua din sufletul tău în care înflorește din ce în ce mai mult. Copilăria mea este cel mai important lucru pe care l-am primit în această viață. Mă gândesc cum să mi-o trăiesc din plin, să o împart cu prietenii și cu toată natura care îmi poate oferi jocuri felurite.

Nu voi sta în fața ecranului luminos al calculatorului să mă joc, mă voi duce afară și voi descoperii minunile ce mă poartă spre lumea viselor reale. Doar în aer liber pot descoperii copilăria fără să mă gândesc la finalul ei. Dar de ce să mă duc cu gândul și să vă vorbesc de ce va fi. Eu mă gândesc la prezent, la fericirea copilului din sufletul meu, la prietenii ce mă așteaptă afară și care mă ajută să descifrăm copilăria în jocuri învățate de la alții și inventate de noi.

În ziua de astăzi unii copii nu se mai bucură de frumusețea copilăriei. Trăiesc în orașe aglomerate și poluate și sunt obligați să se maturizeze prea devreme. Poate dacă se nașteau și ei într-un sat cu flori și parfumuri, copaci și verdele nesfârșit, veselie și gingășie și-ar fi găsit și ei fericirea sufletească. Dacă s-ar fi născut într-un sat magic în fiecare zi ar fi descoperit ceva nou.

Exista însă o poveste pe cât de frumoasă, pe atât de magică. Era demult, pe meleagurile de odinioară, o floare atât de viu colorată și frumoasă, dar acea floare era tristă, pentru că nu avea prieteni, însă într-o zi când razele soarelui au căzut pe fața galbenă a florii, făcând-o să se simtă măcar o clipă fericită, lângă ea a apărut un bujor roșu ca focul, catifelat și gingaș. La început nici el nu avea prietenă, însă o zână bună l-a dus într-o zi în pădurea celor o mie de minuni unde și-a găsit o prietenă cu care poate să se joace. Așa se întâmplă și cu un copil. El are nevoie de prieteni pentru a-și găsi bucuria de a trăi.

Eu sunt fericit, pentru că am cei mai minunați prieteni din lume.

Copiii oriunde ar trăi pe lumea asta au dreptul la joacă, la prieteni, la viață, iar oamenii mari le sunt datori să le respecte acest drept.

elevul Voicu Vlad, Caransebeș

prof. coord. Adrian Popescu

Drepturile copiilor (dreptul la dezvoltare)

Tuturor copiilor trebuie să li se asigure satisfacerea nevoilor de bază, nu numai pentru supraviețuire și protecție, ci și pentru a-și dezvolta personalitatea, talentele, abilitățile mentale și fizice.

Ei au nevoie de tot ceea ce-i poate ajuta să crească și să se dezvolte. De exemplu au nevoie de prieteni, de familie, de dragoste și de distracție, au nevoie de un mediu curat și de locuri de joacă, de povești și muzică, de școli și

bibliotecii, precum și de toate lucrurile care le stimulează mintea și îi ajută să crească și să se dezvolte de la an la an.

Toate lucrurile de care au nevoie copiii trebuie să corespundă fiecărui stadiu de dezvoltare. Dacă un copil nu atinge una din etapele dezvoltării sale are nevoie de un ajutor special pentru a o compensa. De exemplu un copil surd trebuie să învețe o limbă înainte de a împlini cinci ani, fie că este un limaj obișnuit, fie unul surdo-mut, deoarece aceasta este perioada propice în care creierul construiește conexiunile necesare pentru limaj. Dacă se ratează această „fereastră de oportunitate“, copilul va avea nevoie de îngrijire specială sau de recuperare ca să ajungă din urmă stadiul lui de dezvoltare.

Prin urmare, copiii au drepturi de dezvoltare, precum dreptul la educație, dreptul la îngrijiri medicale, dreptul la asistență socială, dreptul la joacă.

Părinții, atât mama, cât și tatăl sunt principalii responsabili pentru asigurarea dezvoltării copilului, ei trebuie să țină seama de capacitățile lui de dezvoltare.

Statul trebuie să ajute părinții în această sarcină prin furnizarea unor facilități: școli, locuri de joacă, spitale.

Fiecare copil are dreptul să se dezvolte și să-și formeze propria personalitate.

*eleva Vălușescu Andreea, Caransebeș
prof. coord. Adrian Popescu*

Dreptul la învățătură și familie

Orice persoană are dreptul la învățătură. Învățământul trebuie să fie gratuit, cel puțin în ceea ce privește învățământul elementar și general.

Învățământul tehnic și profesional trebuie să fie la îndemâna tuturor, iar învățământul superior trebuie să fie de asemenea egal și accesibil tuturor, pe bază de merit.

Învățământul trebuie să urmărească dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și libertățile fundamentale.

El trebuie să promoveze înțelegerea, transparența, prietenia între toate popoarele și toate grupurile rasiale. Părinții au dreptul de prioritate în alegerea felului de învățământ pentru copiii lor minori.

Cu începere de la împlinirea vârstei legale, bărbatul și femeia, fără nicio restricție în ceea ce privește rasa, naționalitatea sau religia, au dreptul de a se căsătorii și de a întemeia o familie. Ei au drepturi egale la contractarea căsătoriei. Căsătoria poate să fie încheiată numai cu acordul liber al celor doi soți.

Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea statului.

Familia fiind nucleul de bază al societății noastre are rolul de a asigura

dezvoltarea fizică și morală a copilului. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului, dezvoltarea lui. De felul în care părinții vor educa copilul, în sensul unei morale riguroase, va depinde formarea personalității acestuia.

De la familie copilul învață să iubească munca, țara, libertatea și să respecte legile țării.

Când copiii se joacă, interesul lor este antrenat de propriul instinct, ei experimentează posibilitatea de a deveni mai flexibili în gândirea lor și în rezolvarea problemei. Adulții recunosc că jocul este esențial pentru dezvoltarea corpului și este necesar precum odihna și mâncarea.

Prin joacă copiii ajung să înțeleagă realitatea și își creează noi feluri de a o aborda.

Fiecare om are dreptul la învățătură și familie.

*eleva **Adelina Maria Suci**, Caransebeș
prof. coord. **Adrian Popescu***

Dreptul la familie

Familia ocupă un loc important în viața fiecărui om.

Familia este cea care oferă fiecărui copil un acoperiș deasupra capului, multă liniște, siguranță, confort, hrană și ajutor reciproc.

Toată familia, părinții, copiii, își aduc multă bucurie, unii, altora.

În familie se sărbătoresc diferite evenimente: aniversări, sărbători religioase.

Fiecare membru al familiei acordă celuilalt multă dragoste, respect și atenție.

Cu părere de rău nu toți copiii au parte de o familie sau de părinți.

Și mai dramatic, unele mame își abandonează copiii în maternitate, răpindu-le dreptul de a crește într-o familie bine organizată.

Toți cei care au o familie trebuie să o iubească, să o respecte, să se sacrifice pentru ea dacă e cazul.

*elevul **Bojin**, Caransebeș
prof. coord. **Adrian Popescu***

Filiația

Termenul de filiație desemnează un șir neîntrerupt de nașteri care leagă o persoană de un strămoș al ei, un șir neîntrerupt de persoane între care prin naștere s-a stabilit o legătură, părinte copil.

Filiația se întemeiază pe strânsa legătură dintre copii și părinți. Filiația față de mamă se mai numește și maternitate, iar filiația față de tată se mai numește și paternitate.

Filiația produce și efecte juridice dacă este stabilită în condițiile prevăzute de lege, prin căsătorie. Modul în care se stabilește filiația față de mamă prezintă

deosebiri față de modul în care se stabilește filiația față de tată. Filiația față de tată se stabilește prin efectuarea ADN-ului.

În general fiecare om e dator să își întemeieze cu grijă o familie pentru a se integra în societate și a avea urmași.

*elevă Cobzaru Adelina Bianca, Cercul de arheologie, Caransebeș
prof. coord. Adrian Popescu*

Dreptul copilului la joacă

Când copii se joacă, interesul lor este îndrumat de propriul instinct. Ei sunt determinați să rezolve problemele care formează mediul lor înconjurător, fizic și social.

Când copii se joacă, ei experimentează posibilitatea de a devenii mai flexibili în gândirea lor și în rezolvarea problemei. Procesul acesta este mult mai important decât rezultatul pe care îl obțin.

Când copiii se joacă, ceea ce fac sau crează, de multe ori, exprimă ceva diferit, ei reprezintă experiențele lor în simboluri. Jucându-se în acest fel încep să gândească abstract.

Când copiii se joacă, vorbesc mai mult. Ei folosesc cuvinte multe și vorbesc pentru o perioadă de timp mai lungă decât în alte situații.

Când se joacă cu obiecte ei descoperă la ce pot fi folosite acestea. Ei învață proprietățile obiectelor și înțeleg mai bine folosința lor în mediul înconjurător.

Și în final când copii se joacă, ei sunt devotați activității, atenția lor nu poate fi schimbată ușor.

Adulții recunosc că jocul este esențial pentru dezvoltarea copilului. Este necesar precum odihna și mâncarea. Cei care au scris Declarația Drepturilor Copilului pentru Națiunile Unite au cuprins dreptul la joacă paralel cu drepturile la nutriție sănătoasă, la adăpost, ajutor medical și educație.

Materialele și echipamentul sunt importante, însă ele nu trebuie să fie prea complicate. Cel mai important lucru este acela că educatoarele, părinții și profesorii de orice fel să încurajeze jocul copilului fără ca acesta să fie complicat.

Jocul însă nu este suficient, adulții trebuie să creeze condiții pentru ca fiecare copil să învețe din propriile sale acțiuni, activități și observații. Trebuie de asemenea să li se vorbească despre caracterul oamenilor și lucrurile care îl înconjoară. Ei trebuie să fie încurajați pentru a învăța cât mai mult.

Prin joacă copiii ajung să înțeleagă realitatea și își crează noi feluri de a o aborda.

*elevul Radu Claudiu Daniel, Cercul de arheologie, Caransebeș,
prof. coord. Adrian Popescu*

Copilăria mea

Ce pot spune despre copilăria mea ...?

A fost și încă este una din cele mai prețuite comori. Nimeni nu o poate lua din

sufletul meu. Ea acolo a înflorit.

Copilăria mea este cel mai important lucru pe care l-am primit în această viață.

Îmi place să o trăiesc din plin, s-o împart cu prietenii, cu toată natura.

Copiii oriunde ar trăi pe lumea asta au dreptul la joacă, la prieteni, la viață iar oamenii mari sunt datori să le respecte acest drept.

elevul Voicu Vlad, Caransebeș,

prof. coord. Adrian Popescu

Drepturile copiilor

Timpul liber este cel care limpezește și curăță mințile obosite, de aceea copiii au dreptul la timp liber, vacanță, joacă și la activități culturale și artistice. Aceste mici distracții reprezintă singura modalitate pe care copiii o au ca să uite problemele.

Cum am putea să le luăm aceste drepturi unor ființe atât de nevinovate care păcătuiesc prin ignoranță? ...

Copiii au dreptul la informație pentru a rămâne în rând cu lumea și a avea acces la o educație mai bună.

De asemenea copiii au dreptul să își exprime liber opinea, deoarece ei gândesc asemenea oricărui om, așadar și ei au idei.

Lumea văzută prin ochii unui copil este complet diferită decât cea văzută de un adult, e mai completă, mai bună, inocentă. Cine nu și-ar dori ca lumea să arate așa?

Pentru că educația stă la baza unei societăți, copiii la începutul vieții au dreptul la educație.

Doar prin educație copiii vor învăța să trăiască cu adevărat.

eleva Damian Patricia, Caransebeș

prof. coord. Adrian Popescu

Sunt

Sunt ca o picătură de ploaie

Care în curând se va topi,

Sunt ca o frunză căreia

Vântul călăuză îi va fi;

Sunt ca un vânt

Care se va uita

Peste viața trecătoare,

Scriu, pentru că îmi vine să plâng,

Scriu, fiindcă îmi ajunge,

Scriu ca să pot uita

Toată durerea din viața mea,

Sunt.

Duțescu Vanesa Mariana Lavinia,

Grup Școlar Forestier, Caransebeș.

prof. coord. Adrian Popescu

CAPITOLUL XI PE ARIPILE CUVINTELOR

Iubirea de mamă

Cea mai bătrână dintre fiicele anului e gata să-și spună cuvântul.

E gata să-și pună armata la atac, dar încă îi mai dă puțin timp toamnei să slăbească puterile naturii.

Cu chipul malefic îngheață totul în jur cu o singură privire, e o regină rea, care va domni mult timp! Anul acesta pare mai puternică ca niciodată, pare atât de pregătită să ucidă totul în calea sa.

Animalele, știind-o femeie vicleană, se ascund sau pleacă pe târâmurii pe care încă domnesc surorile sale mai blânde.

Dar la marginea sătucului, cineva se pare că nu avu noroc.

Într-un tei ghiuj, la marginea unei crengi pricăjite, își zace ultimele clipe de viață, probabil, o rândunică cu puiul său rănit. Probabil i s-a rupt inima să-și lase o parte din ea să moară, așa că mai bine moare odată cu dânsul... Cu câtă dragoste avea grijă de el, cu câtă iubire îl ajuta. Și când te gândești că natura avea să-și spună cuvântul.

Iarna este neiertătoare, nu are milă, ucide cu sânge rece orice formă de viață ce are să se împotrivescă.

Asemeni rândunicii sunt și mamele noastre, care ar face tot posibilul să aibă grijă de noi. Iubirea de mamă este nemăsurabilă, nu se poate numi în cuvinte. Iubirea de mamă este sfântă, este adevărată, este sinceră, este plină de sacrificii, iubirea de mamă înseamnă totul.

Și de altfel, cum am putea să nu ne bucurăm de chipul mamei? Cum am putea să nu-i prețuim fiecare îmbrățișare aducătoare de viață? La fiecare zâmbet al ei, inima noastră se umple de iubire și de afecțiune, la fiecare mângâiere a sa, parcă totul se transformă în frumusețe și bunățate.

Să ne gândim însă și la cei care nu au prilejul acestor bucurii. Off. Sărmanii!!

Mama este tot ceea ce avem mai bun pe lume, să o prețuim, să o iubim, să ne bucurăm de ea în fiecare minut, să o prețuim cât o avem lângă noi.

eleva **Valentina Cramer**

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Eleva **Valentina Cramer** a obținut **LOCUL II** la olimpiada de EMR, faza județeană, prof. coord. Imbrescu Nicolae.

Simbolul primăverii

Lumina blândă și razele soarelui mi-au arătat încă de dimineață că a sosit mult așteptata primăvară.

Calendarul de pe perete m-a anunțat că astăzi este 1 martie.

La școală am realizat felicitări și mărtișoare împreună cu doamna dirigintă.

Sfioși, dar mândri de gestul lor, băieții au dăruit fetelor mărtișoare, cel mai frumos simbol al primăverii, alături de ghiociei mici, albi și plăpânzi, care așteptau să fie adunați și aranjați în buchete.

Afară este cald, iar trilul păsărelelor a trezit la viață întreabă natură. Fluturii grațioși se înalță la cer. Harnicele albine culeg nectarul florilor abia crescute. Fluturi aurii roiesc în jurul lor. Din bobocul floricelei crescute pe ramura pomișorului a înflorit o maiestoasă floare alb-rozalie cu un aspect minunat, care se află contrast cu verdele frunzuliței care o învelește.

Pe deal se mai observă pete albe de zăpadă. Iarba a încolțit. Afară este un aer curat și un peisaj de vis. Ciocărlia își cântă cântul pentru ai săi spectatori, alături de ai săi fii.

Primăvara este un anotimp deosebit de celelalte, deoarece natura reînvie la viață totul!

eleva **Amariei Minodora**

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf

prof. coord. Mîtu Simona Petronela

Mărtișorul primăverii

Iarna se hotărăște să părăsească ținutul și face loc primei zile de primăvară, ziua mărtișorului.

În sat este agitație mare, iar tradiția se păstrează și acum. Fetele se întrec în mărtișoare și prind jnurulețe în pomii care urmează să înflorească.

Razele soarelui încălzește firul ierbii și pune în evidență sclipirea ghiociei cu petalele catifelate. Parfumul primăvăresc se simte în aer și le oferă locuitorilor un sentiment plăcut. Privind pe o crenguță, pe fondul albastru al cerului, se observa două fire: unul roșu ca focul și unul alb ca neaua împletite într-o formă de fundiță. Abia atunci realizez că primăvara se instalase.

Culoarea aceea roșie de mac îmi oferea o stare de agitație, la fel ca și găzele dezmoțite. Chiar albul îmi oferea senzația că sunt protejate de o forță pură.

elevul **Argelan Robert**

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, prof. coord. Mîtu Simona Petronela

Legenda mărtișorului

Au trecut zilele de iarnă și se apropie luna martie și ziua mărtișorului.

Mărtișorul este o sărbătoare a primăverii și este profund legată de istoria românilor.

Legenda spune că mărtișorul este un simbol al sacrificiului pentru persoana iubită. Soarele a coborât pe pământ în chip de fată și un zmeu a răpit-o. Un tânăr a pornit în căutarea soarelui și după ce a învins zmeul, fiind rănit, i-a curs sângele pe zăpadă. Acesta este unul dintre miturile mărtișorului.

Acum, în amintirea sacrificiului tânărului, fete și băieți își dăruiesc reciproc mărtișoare; precum și mamelor și bunicelelor.

Cu ani în urmă era obișnuit să porți mărtișorul până când vedeai primul copac înflorit. Atunci firul alb-roșu era legat de trunchi ca să aducă roade bogate.

Mărtișorul este unul din obiceiurile cele mai frumoase ale noastre și trebuie păstrat, deoarece ne ajută să ne păstrăm identitatea în lume. Este un simbol universal al speranței și al noii vieți.

eleva **Andreea Fătăciune**

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, prof. coord. Mîtu Simona Petronela

Colaj

Copilăria

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața unui om.

Prin inocența ei copilăria culege miracolul vieții.

Perioada copilăriei uneori este pe cât de frumoasă, pe atâta de ciudată.

În general bătrânii încearcă să își amintească câteva momente din viața lor, să povestească copiilor.

În perioada copilăriei ești mult mai sportiv și iertător.

Sunt fericită pentru că încă mai pot petrece perioada copilăriei cu multe peripeții, glume, năzdrăvănii.

Copilăria este perioada jocurilor. Aceste jocuri sunt ca niște cristale albe și mari. Copilăria este ca un covor mare și colorat!

eleva **Boboescu Eunis-Tabita**,
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. *Mîtu Simona Petronela*

Iubita-mi mamă

Gândindu-mă că unii copiii nu o pot avea lângă ei, simțindu-i parfumul, auzindu-i pașii, călăuzindu-le drumul, încep să o prețuiesc mai mult pe iubita-mi mamă!

Încă de mici, din primele clipe ale vieții, începând primele file ale cărții destinului, mama e aproape de noi, așteptând ca în arborele vieții să mai înmugurească o frunză, care după un timp, arborele înfrunzit, cu lecțiile vieții să dea un rod bogat. Ea este acolo, aproape de noi, în cele mai grele momente, în cele mai bucurioase și fericite zile.

De mică, bătrânii satului spuneau că dacă o ai pe mama ta lângă tine ești un câștigat.

Eu am avut norocul de a o avea aproape pe mama, iar pentru cei care nu au avut sortit să o poate ține în brațe, le pot mărturisii eu că acolo este locul unde orice gând rău sau orice grijă pentru un moment dispare. Frica, teama, nesiguranța, totul parcă zboară în aer, privindu-ne fericirea din sufletele noastre.

Dacă ar trebui să-mi descriu cât de minunată-mi este mama un caiet nu ar fi suficient și nici cuvinte destule nu am! Fiecare mamă dăruiește copiilor săi un ocean de iubire și un munte de ocrotire.

Mereu aud zicala: *Mama este un cuvânt SFÂNT*, dar acest lucru doar cei care, din nefericire, nu o mai au alături pot spune asta.

Indiferent unde aș fi la mama mă voi gândi, că știu că și ea la fel face față de mine.

Mama este singura persoană pe care nimeni nu o poate înlocui, chiar dacă este greu de crezut pot mărturisii și eu, și mulți alții că mama este singura persoană de pe lume în care îți poți pune încrederea și ea nu te va lăsa în

primejdie, dar ea nu-ți va purta pică. Mama mereu poate gândii dincolo de imposibil, găsiind rezolvare pentru toate problemele. Mereu îmi spune că dacă oportunitatea pe care o aveam am ratat-o, există sigur una mai bună. Mama, nume *SFÂNT*, cel mai de preț pe pământ, chip de mamă, chip smerit, oriunde m-aș afla, pentru ea eu m-aș ruga, pentru mămicuța mea, oriunde aș călătorii, poza eu ți-o voi privi.

Toată dragostea mea se află în femeia care mi-a dat viață, și de mică mi-a purtat de grijă.

eleva **Barim Ana-Maria**

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Tabloul primăverii

Dis-de-dimineață mă gădila aroma pe care roua o împrăștie în fiecare colțșor al lumii.

O aromă dulce dar și amară, de fapt aroma de primăvară mă ametește.

Bătându-mi în geam o rază de soare m-am trezit, apoi trilurile vesele ale rândunicilor făceau un maiestos duel cu zumzetul albinuțelor care la rândul lor dansau împreună cu fluturașii viu colorați pe care înaltul văzduh plin de lumina soarelui îi găzduiește.

Dar parcă tot nu se completa ceva, un element ideal lipsea undeva, ghiocelul, care plâpând și gingaș deabia s-a făcut observat printre plapuma de ninsoare cristalină care parcă se lupta strașnic cu ghiocelul micuț.

O rază de lumină mângâie pământul trezind la viață totul. Copacii au prins culoare, totul a reînviat. Strașnicele culori ale acestui anotimp îți dau putere, o anumită liniște sufletească.

Nici nu a înverzit bine iarba că deja dragii copii și-au făcut fel și fel de căsuțe pe iarbă. Nu bine se oprișe ninsoarea că deja lumea era pe câmp veselă. Totul parcă zâmbea, totul parcă trăia, totul parcă reînvia, și copacul înfrunzea, ghiocelul tot creștea.

A sosit primăvara. Bolta văzduhului este luminată și este un bun ring de dans pentru gândăceii aurii au îndurat toată iarna tăcuți.

Dansul de apus este configurat de către crenguțele înmugurite și de vântul blând ... Primăvara și-a câștigat dreptul de a pune o amprentă pe aceste plaiuri, care au fost dominate până nu demult de cealaltă fiica a anului.

eleva **Barim Ana-Maria**

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf

prof. coord. Mițu Simona Petronela

VESTITA PRIMĂVARĂ

Se apropie invitată,
Fiica anului, mult căutată,
Care ne înveselește
Doar cu ea iarba crește.

Când aroma ne întărește
Florica mare crește,
Câmpul verde înflorește,
Soarele ne înveselește.

Pământul îl învelește,
Cu raze de soare îl ocrotește,
Cu căldură ne învelește,
Iarbă, iarba mare crește!

Totul a ieșit la viață,
Roua e însoțită de drăguța dimineată,
Soarele ne tot zâmbește,
Tot e viu, și totul crește.

eleva **Barim Ana-Maria**
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mițu Simona Petronela

Dor de viață

Din adâncu-ntunecos,
Prin pământul noroios,
Chinuindu-se din greu
Al primăverii trofeu,
Cu un chip imaculat
Și sclipiri încununat
Alb, bătrân, îndurerat,
Ghiocelul s-a-nalțat.
El vestește de sub gheață
Începuturi noi de viață,
O natură-nfloritoare,
Doar de zâmbet și de soare.

eleva **Zevedeanu Ana-Maria**
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mițu Simona Petronela

OMU'

Omu-i bun sau răutăcios,
De folos sau de prisos,
Unu-i bun, altul e rău,
Omu-i bun sau omu-i rău.

Omul poate învăța,
De la viață a cânta,
Omul e de ajutor sau vrea răul tuturor,
Omu-i bun și trecător.

Omul știe sau te uită,
Omul stă sau omul lucră,
Fiecare-n firea lui,
Oameni răi sau oameni buni.

eleva **Barim Ana-Maria**
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf
prof. coord. Mițu Simona Petronela

Notă: Fotografiile au fost făcute în
timpul PROGRAMULUI ARTISTIC
COLINDE, COLINDE.

Copilăria

Niciodată n-am să uit
Locul unde m-am născut,
Pe mama care stă în prag
Așteptându-mă cu drag,
Aud glasul ei care mă-nvață
Să fac lucruri bune-n viață.
Adevărul este sfânt,
Minciuna nu are loc pe pământ,
Cât mama binele mă învață
În această viață.

eleva **Călău Maria**,

Liceul Bănățean Oțelu Roșu

prof. coord. *Mițu Simona Petronela*

PAȘTELE, SĂRBĂTOARE SFÂNTĂ

Paștele este cea mai importantă sărbătoare creștină a anului, este un simbol al bucuriei, al luminii soarelui.

Sărbătoarea Paștelui poate fi asociată și cu primăvara. Retrezirea naturii la viață simbolizează tocmai noua viață pe care creștinii au câștigat-o prin crucificarea și învierea lui Iisus.

În fiecare casă se simte sărbătoare. Atât casa cât și grădina îmbracă haine noi. Curățenia, venirea iepurașului cu cadouri, vopsirea ouălor, lumina Învierii, această noapte sfântă nu poate să treacă fără să trezească un sentiment de dragoste, iubire.

Îmbrăcați în haine de sărbătoare mii de oameni cu lumânări aprinse ce dansează feeric înconjoară biserica de trei ori spunând apoi: HRISTOS A ÎNVIAT!

Această formulă de salut se va spune 40 de zile până la Înălțarea Domnului.

Sărbătoarea Paștelui durează trei

Călătorii imaginare

Timp urât, afară plouă,
Trece timpul, e ora două,
Am o idee, sper că e bună,
Să călătoresc imaginar pe lună.
În rachetă m-am urcat
Și spre Marte am plecat,
Dar când ploaia s-a oprit,
Atunci din vis eu m-am trezit.

eleva **Călău Maria**

Liceul Bănățean Oțelu Roșu

prof. coord. *Mițu Simona Petronela*

zile. În prima zi familia alături de cei dragi ciocnesc ouă roșii care simbolizează sângele lui Iisus Hristos vărsat pentru omenire. Roșul simbolizează sângele.

În cea de-a doua zi se merge la cimitir, se pomenesc morții și se dau de pomană ouă și cozonaci în amintirea celor dragi.

Înconjurați de familie, cu masa plină de bucate alese, cu coșul plin de ouă viu colorate toți spunem din tot sufletul:

- HRISTOS A ÎNVIAT! iar răspunsul este:

- ADEVĂRAT A ÎNVIAT! ca recunoaștere a tainei Învierii Domnului Iisus.

eleva **Călău Maria**, *Oțelu Roșu*

prof. coord. *Mițu Simona Petronela*

ÎN FRUNTEA CLASEI

A sosit toamna! Frunzele îngălbenite cad din copaci formând un uriaș covor maroniu ce ne conduce spre începutul unui nou an școlar.

Odată cu începerea școlii am avut spre bucuria mea o surpriză plăcută.

Am fost aleasă și anul acesta șefa clasei. Din momentul în care am aflat că eu voi contribui la organizarea festivităților, excursiilor și luarea inițiativelor în această privință m-am bucurat foarte mult, dar totodată mi-am dat seama că am o responsabilitate majoră.

Acum sunt în clasa a VII-a și colegii mei au hotărât ca și anul acesta să fiu elevul ce îi va ajuta cu părerile și sfaturile mele pentru bunul mers al clasei. În acest colectiv al clasei a VII-a toți colegii ne înțelegem bine comunicăm și ne ascultăm părerile și ideile pentru a face opțiuni cât mai favorabile clasei noastre.

Anul acesta aș vrea ca împreună să organizăm excursii în diverse locuri pe care nu le-am vizitat și de asemenea mi-ar plăcea să înființăm un grup prin care să respectăm natura cu frumusețile ei, să învățăm să ne bucurăm de ea protejând-o de diverse poluări. Ne vom numi **GRUPUL VERDE** și împreună vom contribui la strângerea deșeurilor și plantarea diversilor arbuști.

Sunt născută în zodia **RACULUI**, zodie ce mă caracterizează, fiind o persoană sociabilă, veselă, cu simțul umorului. Nu-mi place cearta și doresc să fiu mereu înconjurată de prieteni.

Nu vreau să-mi dezamăgesc colegii, iar faptele mele să dovedească că nu s-au înșelat alegându-mă șefa clasei.

*eleva Călău Maria, Oțelu Roșu
prof. coord. Mițu Simona Petronela*

PARADISUL SUFLETULUI MEU

Ziua de 8 MARTIE, este un

deosebit prilej pentru a exprima sentimentele de dragoste și afecțiune pentru cea mai iubită persoană de pe pământ, mama.

Chipul ei blând, privirea caldă și plină de înțelepciune mă veghează din primele mele clipe de viață și îmi inspiră bunătatea și căldura sufletească ce o caracterizează. Un simplu zâmbet de pe chipul ei îmi redă o bucurie nemărginită încărcată de liniște și bună dispoziție.

Mama mea este regina sufletului meu, ființa care m-a crescut asemenea unei raze de soare ce crește desmiardând cu blândețe un gingaș ghiocel încurajându-l să-și scoată căpușorul firav din stratul imaculat de nea.

Sufletul ei plin de bunătate și înțelepciune cuprinde în adâncul lui atâta dragoste care mi-o dăruiește învăluindu-mă într-o imensă mantie de afecțiune ce-mi fură simțurile presărându-mi viitorul cu petale de trandafiri din iubirea ce mi-o poartă. Dumnezeu mi-a creat o mamă minunată, care nu îmbătrânește niciodată, cu zâmbetul din raze de soare, cu inima din aur pur. În ochii ei văd stele strălucitoare, iar în obraji trandafiri roșii.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că această minune mi-a dăruit-o mie.

*eleva Călău Maria, Oțelu Roșu
prof. coord. Mițu Simona Petronela*

Mărțișorul

Este 1 Martie. Primăvara a sosit. Zilele geroase ale iernii au trecut. Primele semne ale anotimpului renașterii își fac intrarea, *sfinșii*

ghiocei. În aer plutește un miros bucheta de cuvinte spuse din tot primăvărat. Zumzetul de găse ne sufletul. Pentru mine ești ființa cea cântă dându-ne impresia că suntem mai sublimă și cea mai sfântă. Chiar într-un basm. Grădinile prind viață, dacă nu tu mi-ai dat viață nu contează, dând naștere la firul crud al ierbii. consider că nu e mamă persoana care-ți dă viață și mai apoi te lasă, ci persoana care te crește. Îmi ești mereu alături în toate problemele. Îmi dai sfaturi când am nevoie de ele, mă cerți când greșesc și mă îndemni spre bine.

Vântul adie ușor, soarele Îmi ești atât o mamă, cât și o strălucește asemenea unor diamante pe prietenă adevărată. Zilele alături de cerul limpede ca lacrima. alături de tine sunt cele mai plăcute. Cu glasul tău duios, cu privirea ta caldă mă îndemni să fac numai fapte bune, să învăț, iar mulțumirea ta îmi umple sufletul de bucurie. O clipă nu m-aș gândi ca ochii tăi cei negri să plângă, ca fața ta să fie arsă de lacrimile amare. Suntem nedespărțite, numai ție pot să îți spun ce este în sufletul meu, bucuriile și uneori tristețea ce ne apasă. Însămni totul pentru mine, nu știu ce aș face fără sfaturile tale, cu siguranță nu m-aș descurca, însă tot tu ai fost persoana care m-ai învățat să fiu sigură pe mine, să am încredere în tot ce fac. Sper că acest buchet de cuvinte să ajungă la sufletul tău și să-ți șoptească cât de mult te iubesc.

1 Martie, luna „Mărțișorului” este o sărbătoare tradițional-românească a primăverii, a prospețimii, a bucuriei. Firul alb se împletește cu cel roșu și astfel îl dăruim celor dragi.

Puritatea și nevinovăția sufletească ne învăluie în aceste zile. Ne trezim la viață parcă odată cu natura, în inimile noastre fiind numai bucurie. Renășterea aceasta ne dă tuturor putere și speranță pentru tot ce e în jur. Mărțișoarele sunt simboluri aducătoare de noroc și bunăstare.

Cu toții ne bucurăm de primăvară, care după părerea mea este anotimpul în care te uiți și văzând frumusețea deplină parcă desprinsă dintr-o poveste te întrebi: Oare este adevărat ce văd? Oare nu visez? Răspunsurile găsindu-le la fiecare podoabă a primăverii. Pentru mine totul pare minunat oferindu-mi liniștea sufletească, dar și o imensă bucurie, prin intermediul căreia spun: *Bine ai venit primăvară!*

eleva **Lazăr Raluca**, *Oțelu Roșu*
prof. coord. **Mițu Simona Petronela**

Ziua mamei

Mirosul îmbietor al frezilor, al zambilelor, și cel al narciselor îmi aduc aminte că a venit primăvara și odată cu ea, ziua ta, mamă.

În dar aș vrea să primești acest

Copilăria

Ce este copilăria?

Copilăria este acel moment în viața noastră când facem primii pași

de la sânul mamei, când desoperim basmul, pe Albă ca Zăpada, Prâslea cel Voinic, Harap Alb, etc. vrăjitoarea, spridușii, caii care mănâncă jărat și zboară spre stele.

Avem privilegiul de a ne întâlni pe potecile copilăriei cu toate aceste personaje. Nimeni nu trebuie lipsit de lumea poveștilor.

În copilărie avem capacitatea de a lua în serios eroii măreți sau nu, oamenii și animalele, de a putea trăi aventurile și de a lua pe unul dintre ei model în propriile aspirații.

Poveștile și copilăria trebuie să rămână neatinse ...

elevul Olariu Ionuț

Liceul Bănățean Oțelu Roșu

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Izvor de înțelepciune

De multe ori am fost întrebat cine este profesorul meu preferat? Este cea mai grea întrebare care mi-ar putea fi adresată. E greu să alegi, mai ales când ai întâlnit mai mulți dascăli care ți-au rămas la suflet.

Am cunoscut mulți profesori care mi-au descifrat tainele mai multor obiecte, dar în sufletul meu a rămas și va rămâne ca o flacără nestinsă, doamna de limba română.

Este o doamnă elegantă, frumoasă și inteligentă. Datorită ei am descoperit frumusețea limbii noastre și am simțit literatura. Când ne rătăceam în imensitatea neînțeleșurilor, ne călăuzea cu glasul ei moale și calm. Are răbdare cu noi, pricepere și măiestrie, ca să ne poată iniția în cunoașterea fiecărei litere. Trăim odată cu ea poezia, obiceiul, limba,

morala, dar și filosofia. Este o ființă bună și ne înțelege dacă uneori mai greșim. De aceea o iubim și o prețuim cu toții.

Prin felul ei de a fi, ne face să avem încredere în noi și în voința noastră.

elevul Olaru Ionuț, Oțelu Roșu

prof. coord. Mițu Simona Petronela

MIERLA

Mierlă, mierluță,
Pasăre micuță,
Unde-ai înserat?
Într-un pom uscat?

Vântul furios
Cuibul prăvălise
Și puții s-au dus
Peste-o vale seacă,
Fără strop de apă.

Mierla a zburat,
Tot plângând, plângând,
Peste-o vale mare,
De-a puilor jale.

elevul Olariu Ionuț,

Liceul Bănățean Oțelu Roșu

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Copilăria, singurul paradis pierdut

„Ce-i pasă copilului, când mama și tata se gândesc la neajunsurile vieții, la ce poate să le aducă ziua de mâine, sau că-i frământă alte gânduri pline de îngrijire...” (Ion Creangă)

Stau și mă gândesc ce scurtă e viața unui om! Viața fiecăruia e precum o stea. Începutul e când apare pe cer, când strălucește precum un soare pe cerul înnorat sau senin și

încet dispare neajutorată precum văpaia unei lumânări. Iar ea pare mai frumoasă atunci când strălucește cu putere pe bolta cerească, acea parte numită, copilărie.

Fiecare om o data în viață a știut ce înseamnă să fii copil, să facă lucruri specifice copilăriei, să prețuiască și să trăiască fiecare clipă ca și când ar fi ultima.

Copilăria, un simplu cuvânt, dar care poate spune multe, care ne duce pe un alt tărâm, ne trimite într-o lume fermecată, unde totul este vesel, este atât de pur, de sincer și de nevinovat.

Pentru un copil fiecare sărbătoare se apropie cu mare bucurie atunci când de Crăciun suntem fermecați de bradul pe care-l găsim împodobit, de mirosul cozonacilor proaspăt scoși din cuptor, de primul fulg de nea ce ni se topește în palma noastră mică, de serile în care mergeam la colindat învingând omătul mare, iar Paștele... Paștele este o sărbătoare prețuită, o sărbătoare plină de veselie, când ulițele satului răsunau cu urările : *Hristos a înviat!*, *Adevărat c-a înviat!*, iar oamenii ciocneau ouă roșii.

Totul ni se pare atât de frumos la vârsta copilăriei... fiecare rază de soare, fiecare curcubeu ce apare după ploaie, fiecare zâmbet, fiecare adiere, totul... dar totul ne va rămâne întipărit în minte și în suflet, și ne va însoți mereu în fiecare clipă a vieții noastre. Căci copilăria e ca un fulg de nea ce se lasă purtat pe aripile vântului până ce ajunge să se izbească de pământ și atunci după câteva secunde se va topi și totul va dispărea, toată frumusețea lui se va pierde ca și când nu ar fi existat niciodată.

Copilăria e ca o floare care se lasă mângâiată de razele calde ale soarelui, care ne înprospătează viața cu mirosul ei dulce și fin, dar la fiecare adiere a vântului o petală se desprinde și se lasă dusă pe alte tărâmurii, până când floarea va rămâne solitară.

Totul e așa de frumos când ești privit prin ochii unui copil, când fiecare zi începe și se termină cu un zâmbet, când sufletul ne este curat și plin de bucurii.

„Așa eram eu la vârsta cea fericită, și așa cred că au fost toți copiii de când îi lumea asta și pământul, măcar să zică cine ce-a zice...” (Ion Creangă)

eleva **Popescu Ana Maria,**

Oțelu Roșu,

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Crăiasa de argint

Îmbrăcată ca o zână
Peste câmp, ea e stăpână!
S-a gătit de sărbătoare,
Parcă pleacă la serbare.
Este iarna, fata dragă!
Cine este-n haina albă?
Ea se așterne pe câmpii
Și îi face fericiți pe copii.
Fiecare fulg de nea,
Aduce bucuria,
O craiasă de argint,
Ce o port mereu în gând.
Ea ne aduce ninsori
Și frumoase sărbători.

eleva **Popescu Ana Maria,**

Oțelu Roșu,

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Floarea prieteniei

Prietenia este-o floare rară,

Să fii prieten e un mare dar.
Așa descoperi pentru prima oară
Că mâna ce-o întinzi nu e-n zadar.

Să-nseninezi o frunte obosită,
Ușor să mângâi tâmpilele ce ard,
Să strângi la piept ființa ostentă,
Să-i fii alături cu un suflet cald.
Și să-l ajuți să-nfrunte supărarea
Cu-o vorbă bună să-i alini durerea,

Dar și atunci când are bucurii
Prieten adevărat mereu să-i fii!

eleva Popescu Ana Maria,

Oțelu Roșu,

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Zâmbet de copil

Aș vrea să rămân copil pentru
totdeauna,

Să construiesc castele de nisip,
Să plutesc pe aripile fericirii,
Să nu simt clipa despărțirii.

Aș vrea ca totul să nu se sfârșească,
Să pot zâmbii ca odinioară,
Să pot visa la ce-i mai bine,
Să pot spera că-mi voi avea părinții
mereu lângă mine.

Aș vrea să fiu mereu așa,
Să sper că nu mă voi schimba,
Să fiu mereu răsfatată
Și de părinții mei adorată.

eleva Popescu Ana Maria,

Oțelu Roșu,

prof. coord. Mițu Simona Petronela

**Dacă ei nu ar fi, viața noastră ar
mai fi la fel?**

Poate că mulți își pun această

întrebare, unii poate din prima zi când
pășesc spre poarta învățaturii, în
spatele căreia ne așteaptă ei...mentorii
noștri, persoanele care ar da totul
pentru noi, care ne așteaptă în fiecare
zi să descoperim tainele învățaturii,
care știu să ne înțeleagă, care ne învață
adevărate valori a cărții și fără de
care viața noastră nu ar avea sens.

Încă din prima zi de școală mi-a
 luat mâna și m-a învățat să aștern pe
 hârtie primele litere, m-a ajutat să mă
 exprim, chiar dacă la început mi se
 păreau o joacă, am realizat că ele erau
 foarte importante.

Poate că primele cuvinte le-am
 învățat de la părinții mei, însă ea mi-a
 fost ca un al doilea părinte, un părinte
 spiritual, care mă îndruma spre ce-i
 mai bine, avea grija să învăț prin
 vorbe bune și frumoase, știa să se facă
 apreciată și plăcută de cei din jur.

Era înaltă, cu ochii ca doua mure,
 privirea-i era pătrunzătoare, buzele-i
 erau roșii ca focul, parul negru ca
 abanosul, era blândă, suavă, știa să ne
 facă să iubim și să prețuim cartea.

Îi mulțumesc că m-a primit sub
 aripa ei protectoare, că m-a învățat să
 scriu și să citesc, cum să mă comport,
 în câteva cuvinte m-a făcut om și mi-a
 redat lumina.

eleva Popescu Ana Maria,

Oțelu Roșu,

prof. coord. Mițu Simona Petronela

Chipul doamnei diriginte

Era o zi de toamnă. O zi specială
 pentru mine: începutul unui nou ciclu,
 cel gimnazial.

Pașii mei se îndreptau sfioși spre
 școală. Locul unde patru ani i-am

petrecut cu doamna învățătoare iar următorii patru îi voi petrece cu doamna dirigintă.

Mi-era teamă de ce mă aștepta. Am pășit în sala de clasă, iar privirea mi-a fost furată de chipul deosebit al doamnei diriginte. M-am așezat în bancă dându-mi seama de când am cunoscut-o că vocea ei caldă și duioasă mă va încuraja mereu, ca o rază de soare ce ajută din răputeri creșterea unui gîngăș ghiocel.

Acum, după doi ani petrecuți împreună, mi-am dat seama că are multe calități deosebite, este un profesor model. Privirea ei plină de înțelepciune îmi oferă siguranța pe care doar ea mi-o poate da.

Îmi este un model în viață și în viitor datorită felului de a se comporta cu noi.

Mai avem doi ani de petrecut împreună, doi ani în care mă voi bucura la fel de mult de ea de calitățile ei și în care voi sta în preajma dumneai cu multă admirație și plăcere!

eleva **Roi Karmina**, Oțelu Roșu
prof. coord. Mișu Simona Petronela

În așteptarea musafirilor

Sofia și Albert Chiț, doi șoricei din minunata câmpie înverzită și-au propus să organizeze o petrecere de bun venit pentru noul șoricel, care abia s-a mutat în câmpie.

Pregătirile erau în toi, Sofia pregătea masa pentru invitați, în timp ce Albert împărțea invitațiile. Albert veni în fugă acasă, trase ușa după el și spuse cu o voce înfricoșată:

- Sofia, cu siguranța va veni

sfârșitul lumii!

- De ce? Ce s-a întâmplat?

- O rază neagră care întunecă soarele se îndreaptă spre noi! zise Albert

- Așa ceva este imposibil. Lasă-mă să văd, spuse Sofia, care încerca să deschidă ușa care părea că se blocase.

O voce groasă striga de după ușa:

- Au, au, încetează, îmi strivești nasul!

- Cine e acolo? spuse Sofia.

- Sunt eu, ursul Bruno, am auzit că veți da o petrecere și eu n-am fost invitat!

După ce spuse acestea ursul izbucni în plâns.

- O gata, gata, îl liniști Sofia. Dacă vrei poți veni și tu la petrecere.

Noaptea se lăsase peste tot, iar petrecerea putea începe.

Toți invitații au venit, chiar și ursul Burno, iar Albert a plecat să-l aducă pe noul șoricel. Toată lumea era pe fază, Albert ajunse cu șoricelul, iar toată lumea strigă:

- Bun venit, șoricelule!

La care acesta spuse:

- Regret, eu nu sunt șoricel, știu că seamăn cu unul, dar sunt arici cu urechi lungi.

Ariciul plecă și toată lumea se uita cu dispreț la Albert și Sofia.

eleva **Mihuț Casiana**,
Liceul Bănățean Oțelu Roșu

CAPITOLUL XII SUFLET ȘI CUVÂNT

1. Creații ale elevilor Școlii Gimnaziale Nr. 3, Oțelu Roșu

NOTĂ:

O să deschid paginile de creație ale elevilor Școlii Gimnaziale Nr. 3, Oțelu Roșu cu slovele elevelor Buzuriu Andreea și Olariu Nicoleta Daiana Elena, acum eleve în clasa a VIII-a, eleve model, olimpice, care îmi vor rămâne mereu în suflet.

prof. Ana-Cristina Popescu

Drumul către mine însămi

Un drum pe care pășesc în fiecare zi, și totuși mă simt tot mai străină de el, este drumul către mine însămi. Și e atât de ușor să caracterizez pe oricine altcineva, dar când vine vorba de mine pur și simplu sunt în pană de idei, ca și cum toate cuvintele s-au speriat și au luat-o la fugă cât vedeau cu ochii, doar-doar să nu înfrunte o întrebare: *Cine sunt eu?* Și îmi plac atât de mult misterele, încât nu ard de nerăbdare să aflui cine sunt. Cred că totuși, nu te poți descoperi într-o zi, două; alții nu se descoperă într-o viață. Și mă gândeam dacă e un lucru rău să nu știi cine ești. Și cred că e.

Poate că e atât de greu să știi cine ești cu un motiv, poate că trebuie să treci prin atâtea doar ca să realizezi că totul a fost în zadar... Sau poate, cu cât aflii mai mult, cu atât știi mai puțin.

Pentru că uitându-mă la mine, realizez ce persoană pot să fiu. Pur și simplu astăzi e veselie și soarele strălucește pe cer ca niciodată, și mâine tună și fulgeră de parcă ieri nici n-ar fi existat. Dacă mă gândesc mai bine, asta e definiția oamenilor complicați. Și uneori mă întreb cât de greu le e celor din jurul meu să mă abordeze, mai ales când văd figurile lor nedumerite îndreptate spre mine. Dar nu m-am descris niciodată ca fiind o persoană complicată, pentru că în interiorul meu știu, sunt sigură că există un cuvânt simplu în care mă văd ca-n oglindă, doar că încă nu l-am construit din litere, încă nu sunt dispusă să accept că sunt doar atât. Trebuie doar să privesc mai adânc, dar oare ce se întâmplă dacă privesc așa de adânc încât cad în propria capcană? Și trebuie să recunosc că sunt complet dispusă să fac asta, întrucât n-am nimic de pierdut.

Nu găsesc un mod mai bun decât să cad și iar să cad până nu mai am unde. În fond, aici sunt singură, doar eu și cu mine: noi trăim singuri și plecăm singuri la fel de ușor cum am venit, orice altceva e doar o iluzie. Dar cui nu-i plac iluziile? Profit atât de ele, și nu realizez că până la urmă e doar un lucru efemer care pur și simplu contează prea puțin.

Așa că-ntr-o zi mi-am luat sufletul și i-am cercetat toate colțurile și fețele pe care nu le înțelegeam niciodată, dar tot ce am văzut a fost ceva neclar, ceva peste puterile oricui de a înțelege, și dacă nici eu nu am reușit să deslușesc

miliardele de particule ce treceau prin interiorul meu, nu știu cine ar putea să le-nțeleagă. Și nu cred că există oameni care să se cunoască în totalitate, nici măcar o bucățică din ceea sunt ei cu adevărat. Unii pretind să creadă cu tărie că nimeni nu-i cunoaște mai bine decât ei înșiși, dar mereu am observat o oarecare rețineră în ochii lor, indiferent de siguranța pe care-o aveau în glas.

Uneori încep să cred că poate, în lumea asta există cineva care mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu. Poate există, cine știe. Dar în final nu contează cât de bine mă cunoaște altcineva, contează cât de bine mă cunosc eu. Și încă nu pot să explic cum vine asta, știu doar că în interiorul meu e o ființă care a trăit mereu acolo, dar nimeni nu a văzut-o vreodată. Și poate, cine știe... Poate chiar nu va fi văzută.

E de-ajuns să fac eu cunoștință cu ea pentru început și apoi drumul ăsta se va bifurca iar, și iar, și iar și poate că infinitul e mai aproape decât credeam. Voi deveni altcineva în ficare univers paralel, o altă latură a mea care va fi expusă în fața lumii într-o cu totul altă lumină de fiecare dată, o latură pe care nici măcar eu n-o voi înțelege, o latură exagerată și multiplicată, o vor vedea ceilalți și eu stând față-n față cu ea, nu voi fi în stare să o recunosc poate niciodată.

În final, drumul către mine însămi e infinit pur și simplu. Un drum infinit. Și aș îndrăzni să-ntreb: unde e capătul lui? Sună prostesc să mai întreb asta, după ce afirm cu cea mai mare siguranță că e infinit. Infinitul ține la nesfârșit, dar oare sunt eu în stare să-mi cercetez sufletul la nesfârșit? Poate într-o zi o să obosesc și atunci se va sfârși totul. Și-n ziua aia, infinitul nu va fi infinit și eu nu voi mai fi eu.

Până atunci, sunt aceeași eu care am fost întotdeauna și voi merge spre drumul de-a mă descoperi mult timp de acum încoa, n-am mai simțit începutul atât de aproape până acum. Și nu voi renunța niciodată, pur și simplu pentru că asta ar fi cea mai mare greșală. Dar toți facem greșeli, *pentru că suntem doar oameni*.

Și asta e pentru cine acceptă ideea că suntem doar oameni. Eu personal, știu că suntem mult mai mult de-atât. În mintea mea, toți suntem ceea ce ar trebui să fim. Suntem fericiți, dar târâm după noi amintiri triste ce nu ne dau pace. Suntem imperfecti și asta e ceea ce ne face perfecți. Suntem complicați, deci suntem cât se poate de simpli. Dar repet, asta se petrece doar în mintea mea. Și apoi mintea mi-a răspuns:

- Și asta înseamnă că nu e adevărat?

Așa că trebuie doar să-ți imaginezi, pentru că ești cine vrei TU să fii. Și mereu am ales să fiu eu, indiferent de cât de ciudat ar suna asta.

eleva **Buzuriu Andreea**

Monstrul de pe planeta Silver

Sfârșitul lumii. Înfricoșător, nu? Puțin.

Anul 3011 nu trebuia să fie așa. Ne-am unit toți pe același continent, am

înțeles că împreună suntem mai puternici. Am învățat să ne acceptăm așa cum suntem, am învățat măcar acum să ne iubim defectele, imperfecțiunile.

Pe singurul continent existent, Terra, era o fortăreață, cea mai gigantică construcție pe care am văzut-o. Fortăreața era o închisoare de maximă securitate, singurul lucru rămas în picioare în mijlocul a nimic altceva decât praf și urmele unor clădiri în care se oglindea istoria omenirii. Afizele virtuale se schimbau în fiecare zi, astfel că astăzi, pe 20 februarie, scria mare THE LAST DAY, adică ultima zi. Da, era ultima zi. Știam că nu va rămâne nimic, inclusiv fortăreața.

Monștrii de pe planeta Silver auziseră deja de asta, știau și ei că pentru noi era sfârșitul.

Eram fericită. Nu dețineam nimic, nu mai aveam casă și nici familie. Eram o ființă solitară și atât. Ce aveam de pierdut? Mai exact, ce aveam? Nimic. De 500 de ani zilele erau exact ca apusul. Iubeam apusul. Îl priveam în liniște, până cineva m-a întrerupt. Era o dronă, adică un fel de cameră video care vedea totul. Plutea în aer, era de fapt un robot controlat de monștrii de pe planeta Silver.

Văzuseră că eu nu fusesem vaccinată. Majoritatea oamenilor de pe Terra plecaseră pe planeta Silver după ce au acceptat să fie vaccinați cu o substanță numită Microsih. Noi nu mai putem călători. Totul fusese distrus în urma ultimului război și singura soluție pentru a putea trăi era să devi un monstru. Grozav nu? Ideea e că nu erai întrebat dacă vrei sau nu să mori, erai vaccinat și obligat să trăiești o eternitate ca o ființă ce nu simte nimic. Nu simțea durerea, dorința, tristețea dar nici fericirea. Dacă deveneai prizonier al planetei Silver trăiai pentru nimic.

Din cauza asta, n-am putut niciodată să fiu un monstru. Pentru ce să trăiesc la nesfârșit, dacă nu am sentimente?

Între timp drona s-a așezat în fața mea. Fără să vreau am observat că începuse să mă scaneze. I-am întins mâna și mi-a luat numărul. În fața mea a apărut un mesaj *detected*. Asta însemna că îi vor trimite după mine, că nu mai am scăpare ... Și da, că voi deveni un monstru.

Știam ce urma să facă: trimiteau un monstru după mine care mă lua cu o rachetă și-mi injecta o doză de 50 ml de Miscrsih. Nu avea rost să mă ascund. Am stat acolo și am așteptat să se întâmple. În jurul meu era liniște, deși eram mulți care ne așteptam rândul. Vroiam să ne bucurăm de ultimele clipe de pe Terra, făcuserăm pace. Un african mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Nu era un simplu african, îmi fusese cel mai bun prieten în ultimul an. Nu vorbeam aceeași limbă dar ne înțelegeam perfect.

A fost fratele pe care nu l-am avut niciodată. I-am sărit în brațe și l-am strâns puternic, pentru că era era ultima dată când făceam asta. M-am uitat bine în ochii lui Nabih și am înțeles că voia să știu că nu mă va uita niciodată. Mi-a făcut un semn din cap, venise după mine. M-am urcat în rachetă și l-am văzut pentru prima dată plângând. Dacă e ceva ce o să-mi lipsească, va fi Nabih.

Ne-am îndepărtat de o planetă, nu vedeam altceva decât fortăreața. M-am întors, am vrut să văd cine era monstrul care mă luase. Mă privea cu ochii mari, am reușit să văd că aveau culoarea verde. Părea altfel, puteam să jur că nu vrea să mă rănească. Bineînțeles, era tot un monstru dar... părea diferit.

- Nu o să fii un monstru!

- Scuză-mă, sunt confuză. De ce te pot înțelege? Și de ce nu vrei să-mi faci rău?

- Demult și eu am fost om. Știu cum te simți. Și eu am fost obligat să devin un monstru, grație tatălui meu. E un tiran, asta e!

Nu înțelesesem, dar totuși am tăcut. Cumva aveam încredere în el. Nu l-am întrebat nici unde mergem, pentru că știam răspunsul: undeva în siguranță.

Credeam că vor dura ore până să ajungem, dar după calculele mele au fost numai douăzeci de minute. Am coborât din rachetă pe o planetă superbă. Pe o jumătate era vară, erau două mări, oceane și insule. Pe cealaltă jumătate erau munți, iar la poalele munților era atmosferă de toamnă, preferata mea. În vârful muntelui era o casă modernă cu geamuri uriașe. Priveliștea de acolo era superbă.

- De ce faci asta? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns la întrebare dar în schimb mi-a spus:

- Sper să îți placă. E doar a ta.

- Nu pot trăi singură. Doar n-ai de gând să mă lași aici.

- Sunt un monstru, ar trebui să te temi de mine, mi-a spus.

- De ce să mă tem de tine? Mi-ai salvat viața. Îți sunt recunoscătoare, dar nu pot trăi singură.

- Bineînțeles că nu. O să ți-l aduc pe Nabih, o să-ți aduc prietenii.

Și a plecat. S-a întors într-o oră cu ceea ce-mi promisese.

- Mulțumesc, i-am spus. Cine ești?

- Un prieten. S-a întors și a plecat.

Atunci a fost ultima oară când l-am văzut. Nici măcar nu-i știu numele, dar când îmi amintesc de el îi spun Silviu. Vremea aici e minunată, e doar apus și noapte. Probabil doar datorită lui.

Pământul nu mai există de mulți ani, dar nu regret nimic. E prea frumos aici pe planeta Lenera. Mi-aș dori să nu existe sfârșit pentru ea niciodată. Dar cine știe, poate mai există monștri care să mă salveze?

eleva Andreea Buzuriu

Modelul meu în viață

Avem nevoie de așa ceva?

Să o luăm cu începutul. Fiecare om trebuie sau cel puțin trebuie să aibă un scop în viață. Am auzit de atâtea ori expresia „*Vreau să fiu fericit!*“, că deja pot să interpretez înțelesul ei în o mie de moduri diferite. Sincer, părerea mea e că nu este logică această expresie. Nu trebuie să vrei ca și cum acesta ar fi scopul fericirii, trebuie doar să fii și atât. Nimeni nu a găsit vreodată definiția fericirii,

pentru că fiecare o vede diferit dar de un lucru sunt sigură, ea trebuie să fie modul în care călătorești prin viață, nu idealul.

Cât de frumos sună „*a avea un model în viață*“! Un model pentru mine înseamnă o persoană care te inspiră, care are puterea de a te face să înțelegi că unele lucruri sunt mai importante decât altele, că imposibilul este de fapt posibil. Poate nu mă crezi. Dar când a fost viață previzibilă? Cine spune că există lucruri pe care nu le poți face? Cerul nu e limita. Nimeni nu a cercetat vreodată ce se află mai departe de stele.

De-a lungul anilor am avut o mulțime de modele, prea multe ca să le menționez aici pe toate. Există însă unul care a rămas același. Încă din copilărie am avut un model pe care-l voi urma până la final, tatăl meu, persoana fără de care nu aș fi azi ceea ce sunt.

Îmi amintesc clar un moment de vreo zece ani. Eram la plimbarea de seară cu tatăl meu, vara. Doar eu, el și apusul. Plimbarea aceasta se repeta în fiecare seară dar era mereu diferită. Cu fiecare zi ce trecea mi se părea tot mai frumoasă lumea în care trăim. Era întotdeauna mai misterioasă, eu întotdeauna aveam mai multe întrebări.

Era aceeași seară, eram la Bistra pe pod. Mereu mă lua pe sus și mă ținea pe umeri. E imposibil să nu râzi cu el. Nu pot sta supărată în preajma lui. Încă și acum îmi spune același lucru:

- Îți stă oribil când nu zâmbești. Când ești tristă îți pierzi din strălucire. N-ai de gând să fii frumoasă?

Eram fascinată să merg pe marginea podului dar îmi era frică să nu cad. I-am spus odată:

- Ce se întâmplă dacă o să cad?

- Te voi prinde; și la propriu și la figurat.

- Promiți? I-am întrebat, deși nu înțelesesem pe deplin propoziția anterioară.

- Promit.

A zâmbit, m-a luat iar de umeri și am plecat mai departe.

Chiar și acum plimbările noastre există. Chiar și acum încă îl privesc ca pe un erou. În timp ce *ei* îl au pe Superman, eu îl am pe tatăl meu. Cu el fac totul, chiar ne uităm la meciuri împreună și bățile cu perne sunt mereu la ordinea zilei.

Sunt atâtea exemple de modele în viață, dar al meu are un nume: tata.

eleva **Buzuriu Andreea**

Raiul pe Pământ

Era o zi atât de obișnuită pentru acei oameni care nu înțeleg și nu vor înțelege niciodată, nici măcar într-o viață, ce înseamnă minunea și ce rol important reprezintă în viața noastră. Totul în jur era îmbrăcat, împodobit în niște podoabe moi, groase și de culoarea unui alb curat.

Afară se afla o magie inimaginabilă care acoperea totul în jur, fără a-i scăpa cineva. Valurile albe treceau în zarea apusului peste milioane de case și grădinile oamenilor. De greutatea zăpezii răchitele se îndoiu și creau o formă ciudată, înfricoșătoare, lovind pământul cu gelozie.

Gheața cristalină de pe pământul încrețit sclipea neîncetat în lumina divină a brazilor pe care unii oameni îi lăsaseră afară doar pentru a-i vedea lumea întreagă. Săracii brazieri! Ei începuseră să plângă cu lacrimi amare care înghețaseră cu trecerea timpului ce nu așteaptă pe nimeni. Plângeau văzând probabila căldură din casă și simțind gerul din locul unde stăteau acum. Haina lor frumoasă și de un verde crud pe care o vopsiseră într-o clipă într-un alb strălucitor, parcă având pe ea diamante, era singura care le mai ținea câtuși de puțin căldură.

Crivățul vâjâia parcă vesel spulberând diamantele de gheață în cercuri mari, mici, de toate mărimile, iar safirele erau foarte nedumerite de ce vântul este așa de nedrept cu ele, din motiv ce nu i-au făcut nimic, iar acesta nu ar avea nici un motiv serios de supărare.

Ființele de zăpadă, cu un chip parcă mult mai zâmbăreț și mai plăcut ca al omului, vegheau bucurose casele parcă create din făină pe care cu greu puteai să o deosebești de cerul care o măcina, presărând-o ușurel, dar cu grabă, peste tot unde vedeai cu ochii și poate și mai departe în zarea necunoscută și misterioasă.

Fără îndoială că în această geroasă iarnă aparte ursul hiberna în liniște într-un somn adânc. Însă era atât de trist... trist, deoarece cât a trăit el și cât va trăi în continuare, nicicând nu va vedea iarna cu proprii lui ochi negri, sclipitori și firoși. O va vedea doar din poveștile celorlalte viețuitoare care au văzut minunile făcute de misterioasă prințesă îmbrăcată numai în acele straie albe. Aștepta totuși cu nerăbdare primăvara când natura se va trezi încetul cu încetul, va vedea cum ghioceii scot căpșorul din zăpadă, pomii înfloriți și păsărelele cântând, copiii alergând și jucându-se pe câmpia nouă și vopsită într-un verde viu.

Cozonacii, merele coapte erau mâncate cu grabă de copiii obosiți care veneau de afară, cu obraji mai roșii decât primul mac înflorit într-un an prin de lucruri noi.

Mirosul bradului împodobit domnea în întreaga casă și croia o atmosferă liniștită, într-un fel ciudat, deoarece vijelia era peste tot afară. Focul parcă rădăa încetișor de plăcerea iernii.

Iarna nu poate fi caracterizată doar printr-un singur cuvânt. Ea este ca o minune, un mister nedeșvăluit de nimeni sau ca o lume vie care nu seamănă decât cu un extraordinar paradis.

eleva **Andreea Buzuriu**

Povestea unui fulg de nea

O nouă zi a bătut în geamul plin de fețișoare jucăușe de gheață. Era un frig atât de cumplit, dar ce era și mai rău, era abia prima lună a frumoasei primăveri, iarna. Pământul era încrețit de mult timp. Apa pe care cealaltă zână, Toamna, a lăsat-o ca amintire din ultimele sale lacrimi, înghețase, iar acum era un prilej minunat pentru copiii care își încălțaseră patinele și porniseră un dans pe gheață.

Tot ce lipsea din peisajul minunat erau fulgii de zăpadă care auzind că lumea îi așteaptă cu nerăbdare s-au grăbit să ajungă cât mai repede. Astfel a început să ningă cu multe, multe chipuri ciudate ce coborau atât de repede pe pământ, încât abia mai puteai vedea pe unde mergi. Vântul, nemilos cum era, a adus spre vale un fulgușor nevinovat. Din casă se vedea parcă o nouă lume, tot ce se întâmpla după geam.

Așa, copilașii nevinovați, văzând totul, erau nespuse de entuziasmați să iasă cât mai repede afară. S-au îmbrăcat în grabă în haine groase de lână, s-au încălțat în cizmulițe, și-au luat fularele, căciulițele, mănușile, i-au anunțat repede pe părinți și au ieșit afară, într-o grabă mare.

Până au ieșit în ținutul de cristalele zăpada s-a așternut încetul cu încetul mai bine. Vântul se distra aruncând toate ființele zăpezii în milioane de direcții. Fulgul care era mereu supărat de vânt spera ca acei copilași să-l găsească și să-l scape de dușmanul său.

Văzând frumusețea de afară au început să se joace în zăpadă. Cel mai mic, interesat de minunăția fulgilor de nea, s-a nimerit să-l aleagă chiar pe cel necăjit de vânt și, privindu-l de aproape, l-a lipit într-un bulgăre de zăpadă.

Atunci au făcut cunoștință cu o idee minunată. Vor construi un om de zăpadă. Au luat din casă un morcov, un fular, boabe de porumb, crengi în loc de mâini, o oală și într-o clipă s-au apucat să-i dea viață. Omul de zăpadă era foarte norocos, așa de frumos îi făceau chipul, căci mâinile copilașilor păreau a fi vrăjite.

Când au terminat, erau cei mai fericiți. Neîncetat, toată iarna s-au jucat în jurul lui. El veghea casa cu bucurie și nicicând nu-l vedea întristat, iar fulgul era așa de fericit, că nu putea să se gândească nicicând la ceva rău și nici nu-și imagina ce urma în continuare.

Din păcate însă nimeni și nimic nu durează o eternitate în lumea pământeană, ci doar visele și speranțele nu vor înceta să trăiască. Aceasta este trista poveste a fiecărui fulg de nea. Primăvara va veni și ea în locul iernii însă iarna este inima, sufletul fulgului, iar dacă ea dispăre, nici fulgul nu mai poate trăi.

Soarta unui fulg de nea este crudă dar cea mai crudă este despărțirea de tot ceea ce este frumos.

eleva Andreea Buzuriu

Magia iernii

Valurile albe de omăt acopereau acoperișurile caselor vii cu toată frumusețea lor nemaivăzută vreodată și păreau a fi înghițite. Luminile străluceau ca stelele pe cerul întunecat, ca lumânarea în întunericul trist și cum triumfa mereu adevărul în jurul minciunii amare, neîncetat și veșnic.

Deodată, gerul cumplit se ivi pe dealurile cu o forma neregulată. Lacul bătrân și uitat de lume era acum înconjurat de mii de beculețe și instalații ce se vedeau mereu în gheața cristalină și fără a fi oprite nici măcar o secundă. Nimic nu le stătea în cale de a fermeca oamenii și întreaga natură ce le stă înaintea lor.

Povestea aparte a fulgilor de nea avea să nu dureze o veșnicie. Se sfârșea repede, căci atunci când iarna va pieri, iar soarele măiastru va face ca zăpada să dispară fără urmă pentru a-i face loc ierbii lucioase și a ghiocelor, și fulgișorii dragi copiilor vor pleca de parcă nici n-ar fi existat.

Bradul de Crăciun se juca împrăștiind mireasma dulce, nemaicunoscută de nimeni nicicând, iar această măreață vrajă era atât de puternică, încât ajungea până și la stâncile cu inima de piatră și la fel de reci ca zăpada căzută ca o minune din cer. Globurile, ca niște mingi de diamante prețioase, pictate în culorile curcubeului ce alină durerile oamenilor, luceau atât de puternic în lumina lunii, încât ochii începeau să te doară privindu-le din apropiere. Beteaua era mai moale și mai fină decât părul minunat al unei domnițe de viță regală care se încolăcea în bradul veșnic verde ca un șarpe fără venin.

Omul de zăpadă, îmbrăcat în straie albe, veghea fără nici o grijă casele vopsite cu var și îi saluta bucuros pe copiii ce se jucau fără oprire pe săniș cu o mână fragilă. Copilașii aveau desenat fin pe chipurile lor un frumos zâmbet etern ca un fulg de nea tânăr căzut recent pe pământ și care, fără a-și da seama, avea un rol atât de important în viața tuturor.

Printre fulgii de zăpada de pe geamurile înghețate se vedea focul însângerat din sobă care nu se stingea niciodată, iar flacăra, ca o speranță care nu piere nicicând părea a fi inima lui. Copilașii care se adunau seara la casele lor, aveau obraji mai roșii ca macul și își așezau șosetuțele ude lângă sobă.

Acolo însă, fără să știe, Moșul cel bătrân a venit în grabă și a început să așeze cadourile minunate și binemeritate în șosete. Dimineața, când se pregăteau să meargă din nou în locul ce le plăcea cel mai mult, pe deal, au găsit cadourile care nu erau atât de multe doar ca să fie, ci pentru că erau așa de cuminți și meritau. În inima lor și-a făcut loc încetul cu încetul un sentiment pe care nu-l întâlniseră de multe ori în viață: bucuria. Dar nu era o bucurie oarecare, ci una divină care nu poate fi descrisă într-un cuvânt sau două și de niciun scriitor.

Și iarna are propriile ei mistere care însă sunt atât de răbdătoare după noi să le descoperim, însă nu ne dăm seama că este imposibil pentru un om să facă lucruri la fel de mari ca însăși prînțesa uimitoare, iarna.

Fără ea, nimic nu ar fi la fel de frumos cum este acum. Viața unui om normal

ar fi lipsită de o strălucire importantă, dar cel mai rău, visarea și farmecul nu și-ar avea locul în nicioare dintre noi.

eleva **Andreea Buzuriu**

Lumea noastră

Natura s-a trezit de multă vreme iar acum devine din ce în ce mai jucăușă.

Prima zi de vară a fost mereu magică, însă nu și anul acesta. Cerul este înnorat iar norii plini de apa farmecului sunt storși de niște mâini uriașe. Stropii de apă încep să curgă, creează un vals repejor executat cu bucurie iar apoi se pierde în adâncuri.

Pentru copii ar trebui să fie cea mai frumoasă zi, însă lacrimile norilor le spală și cel mai minunat zâmbet pe care l-au dobândit la gândul că prima zi de vară a sosit. *Nu se poate!* s-au gândit ei văzând ploaia de afară. *Astăzi este cea mai fericită zi, cea mai magică. E imposibil ca natura să nu se oprească din plânsul său amar!*

Și așa zicând au întrebat norii de ce plâng.

- Dragii mei copilași, voi nu înțelegeți. Da, noi plângem. Plângem neîncetat datorită acestei lumi fără strălucire. Sperăm mereu ca lacrimile noastre să spele tot răul de pe pământ.

- Dar ce putem noi să facem? Cum să transformăm răul în bine? Noi nu avem această putere.

- Așa este, nu puteți. Sunteți prea mici, iar, deși aveți gânduri bune, nimeni nu o să vă ia în serios. Ei nu știu că sub privirile voastre inocente se ascunde de cele mai multe ori cea mai mare înțelepciune. Totuși, gândiți-vă că un curcubeu nu apare fără puțină ploaie, iar ca să fie și mai intens, uneori ploaia are nevoie și de furtună.

- Noi o să schimbăm lumea. O vom învăța că viața nu înseamnă să aștepti să treacă furtuna, ci să dansezi în ploaie. Credem că numai copiii pot schimba pe cineva, numai râsetele și jocurile noastre pot corecta tot ce este rău, apoi, binele va triumfa asupra răului spusese rău copiii.

- Dacă sunteți așa de siguri, datoria mi-am împlinit-o.

Însă să nu uitați, oricine este copil dacă vrea. Așa că, *La mulți ani tuturor!*

Norii au plecat și a apărut un curcubeu frumos, ceea ce le-a întărit copiilor credința că pot aduce înapoi binele răstăcit de secole prin colturile lumii.

Zâmbetele au renăscut numai datorită lor și au dovedit că neimposibilul poate fi posibil, cu condiția să îți dorești din toată inima.

eleva **Buzuriu Andreea**

Gânduri la finalul clasei a şasea

Aceste sentimente cuprinse într-unul singur au apărut din nou anul acesta ca în fiecare sfârșit de an școlar și început de vară.

Nici nu am realizat cum a trecut așa de repede timpul, am crescut împreună și

totuși nu vedem la noi nicio schimbare de atâția ani petrecuți aici, în aceeași clasă. Unii au mai plecat, alții au mai venit, însă totul pare la fel ca la început și nu-i voi uita niciodată.

Clasa a șaptea ne așteptă nerăbdătoare, ușa o ține cu o mână și cu cealaltă ne cheamă voios mai repede către ea, să-i aflăm secretele și să-i descoperim misterele ascunse. Numai vacanța ne desparte de primul pas pe un pământ nemaîntâlnit de noi.

Unii s-au maturizat brusc, iar alții au rămas la fel de copilăroși ca în primii ani școlari. Și totuși, nu regret nimic nici măcar o secundă că ei îmi sunt colegi.

Clopoțelul pe care îl așteptam înflăcărat să sune mai repede a îmbătrânit. Acum el sună pentru ultimele cursuri în care pe ușa noastră scrie *clasa a VI-a*. Vocea lui este tot mai ștearsă. Precis știe că sfârșitul anului școlar se apropie cu pași alergători.

Acum e greu să privești în urmă dar încă nu am uitat cum mă simțeam când am învățat să scriu, iar toate momentele când făceam năzbâtii nu vor părăsi mintea mea foarte curând, pentru că le păstrez în siguranță.

Sper că anul viitor să mă aștepte tot cu note bune, la fel și pe colegii mei. Am aflat și eu odată cum e să nu ai mereu notele așteptate de tine.

eleva **Buzuriu Andreea**

Trezirea naturii la viață

Dănuț se așează lângă fereastră, hotărât să citească. Abia deschisese cartea când se auzi afară un zgomot...

Ce ar fi putut fi mai deosebit în liniștea eternă, unde totul este mut și mica, înghesuita căsuță pustie a copilașului nu putea fi înlocuită? Însă există majoritatea locurilor de pe Pământ care par a fi absolut normale și totul pare absurd, dar în realitate numai acolo nimic nu este imposibil, iar lumina magiei misterioase atinge până și cel mai întunecos colț al luminii și îndată ce învăluie cu pătura ei tot ce poți cuprinde cu ochii, chiar și mai mult, visarea nu te ocolește, te ține de mână oriunde vei merge.

Revenind brusc la fenomenul neexplicabil ce se întâmplase acum un strop de timp ce căzuse din clepsidră, totul era încălцит, dar cine putea să dezlege frânghia magiei de cea a normalului era tocmai Dănuț, fără a-și da seama. Zgomotul era tot mai puternic și melodios. O mână fină a început să stropească peisajul cu pete negre. După o mulțime infinită de întrebări Dănuț a primit toate răspunsurile reale care înfometate i-au mâncat lui aproape o oră până să le dobândească.

Era primăvară! Deja păsărelele începuseră să se mute la noi în țară și aveau să stea aici mult timp. Iar zgomotul... Ce putea fi? Nimic altceva decât vocea aparte a lor care le însoțea mereu în drumul peste oceane, mări și locuri, dar și în locuri care sunt peste imaginația noastră ce are întotdeauna limitele ei.

Casele păsărelelor erau încă acolo și, deoarece auziseră ce frumos cântă

timpul în care vântul le șoptea în fiecare zi la ureche unde sunt și ce mai fac, erau emoționate și nerăbdătoare să le primească cu aceleași îmbrățișări, așa cum fac în fiecare an când ele se întorc și încep să le povestească de peripețiile pe care le-au trăit în lunga lor călătorie.

Copacii bătrâni sau tineri își decorau coroanele cu flori ca să aibă mulți oaspeți nerăbdători să ajungă acasă în acel an. Deschizându-și brațele larg au primit păsări pictate în negru.

Venise deja apusul, iar păsările se instalaseră în căsuțele bătrâne. Văzându-le ochii sclipitori de la depărtare, în fața ochilor cineva își zugrăvea o imagine uimitoare. Datorită soarelui când le priveai se înfățișau în diamante sclipitoare.

Dănuț nu a mai citit cartea în acea zi dar a descoperit acea magie în realitate și nu-și imagina ceva mai frumos.

În acea seară a dormit afară acompaniat de cântătorii greierași și întrisat la gândul că păsările vor pleca, lăsându-l singur, însă fericit, știind că se vor întoarce din nou.

Dănuț se așează lângă fereastră hotărât să citească. Abia deschisese cartea când afară se auzi un zgomot...

Cineva bătea la ușă, însă nimeni nu răspundea. Oare de ce? Ei bine, părinții erau plecați și nu mai era decât el acasă.

Ce să facă? S-a tot învârtit vreo cinci minute în balcon. Acea persoană insistă tot mai mult iar Dănuț era din ce în ce mai neliniștit.

În cele din urmă, plin de curiozitate, a deschis ușa. Întorcea capul încet ca un melc și ținea ochii închiși.

Mare i-a fost mirarea când a văzut că nu era nimeni acolo. Spre uimirea lui o creangă se afla în mâinile vântului care mânios o mișca încolo și-ncoace.

A tras o sperietură destul de groaznică în ziua aceea pe degeaba, iar după ce a citit cartea era mult mai relaxat.

eleva Andreea Buzuriu

Magia iernii

Un freamăt rece trece printre crengile părăsite, uitate. Copacii ce tremurau de frig au înghețat de atâta pustietate.

Pământul se încrețește, apa îngheață și tremură și ea. În lumina lunii gheața pare de cristal.

Pomii își mișcă crengile zadarnic. Așteaptă fruzele să se ridice și să le țină de cald dar acestea nu se mai ivesc. Ele stau întinse în stare de inconștiență pe solul uscat de toamna ce a trecut. Vântul le mai mișcă încolo și-ncoace dând copacilor o speranță deșartă. Frunzele nu mai pot încălzi. Ele sunt moarte.

Norii maronii acoperă luna treptat.

Afară a început să ningă cu fulgi mari. Fulgii se lipesc de gheața de pe pământ și încearcă să țese un covor pufos.

Peste două ore o altă lume se ivește. Era foarte frig dar natura avea o lumină albă. Copacilor le era cald acoperiți de plăpumioara umedă a fulgilor.

Bijuteriile de gheață ale naturii se întrecuau în frumusețe cu omătul.
Iarna este magică, țese haine naturii și modelează bijuterii.

eleva **Buzuriu Andreea**

Copilăria, vârsta cea fericită

Pe vremea aceea mami era la muncă în Germania iar tati lucra la o firmă în Caransebeș. Eu am rămas acasă cu unchiul Bebe.

Într-o zi Bebe s-a pus pe un somn atât de bun, încât puteai să tai lemnele bunicului pe el. Era tare obosit. Eu vizionam un film animat *Tom și Jerry*. În timp ce vizionam filmul mi-a venit o idee strălucită sau cel puțin așa credeam eu atunci.

Pe vremea aceea doream să devin pictor așa că am luat pixul în mână și am început să mă strâmb la ziarul pe care vroiam să scriu. Nu mi-a plăcut ziarul așa că am hotărât să scriu pe perete.

Am făcut un cerc în interiorul căruia alte două cercuri mai mici, un triunghi, un oval. Pe marginile cercului mare două umflături pe post de urechi.

Am așezat scaunul în fața portretului. Am pus câteva pături pe el și Bebe nu a observat capodopera. A observat-o tati seara.

În altă zi a venit Daiana pe la mine. Era iarnă. Am ieșit pe terasă ca să-i arăt prietenei mele ceva. Daiana m-a închis pe terasă în joacă iar eu nu am mai putut intra în casă. Ușa de la terasă se deschidea și închidea doar din interiorul apartamentului. De frig am început să dansez. Aveam pe mine doar niște pantaloni roz trei-sfert, fără șosete și un tricou portocaliu. Am tremurat vreo zece minute de frig până mi-a deschis Daiana ușa.

Pe urmă am recurs la un șiretlic. I-am spus Daiane că am uitat telefonul mobil pe terasă. Speram să mă închidă din nou Daiana pe terasă și să-l sun pe tati ca s-o certe.

Daiana m-a închis din nou pe terasă. L-am sunat pe tati și el nu mi-a răspuns dar de această dată Daiana mi-a deschis imediat. Tati a venit în sufragerie. M-a întrebat:

- De ce m-ai sunat?

Eu i-am răspuns:

- Mi-era sete.

Tot în terasă am vărsat cerneală cu Daiana.

Copilăria este scurtă și trebuie s-o trăim din plin.

eleva **Buzuriu Andreea**

Ce-mi doresc eu de la viață?

De multe ori aud comparații despre viață care mai de care, că viața este ca o călătorie, ca un drum, ca un râu. Chiar dacă definiția a fost întoarsă de atâtea ori, încă mai sunt oameni care îi știu adevărata valoare și o înțeleg în adevăratul sens al cuvântului.

Încă de când eram mică îmi doream multe lucruri care s-au împlinit, la altele încă mai sper. Totuși gândesc de zece ori înainte să spun un cuvânt sau să fac ceva.

Aș fi dorit să devin actriță dar nu mai sunt așa de sigură acum că îmi doresc acest lucru. Nu cred că pot să mă prefac a fi cineva, altcineva decât ceea ce sunt.

M-am gândit la meseria de doctor. Îmi place să ajut oamenii dar nu suport să-i văd că suferă, așa că viitorul va fi o surpriză.

Nu-mi doresc bogăție, sunt cea mai bogată fată, pentru că mă însoțește dragostea părinților mei și am tot ce mi-ar trebuie.

Acum ce-mi doresc eu de la viață este ca ea să nu se schimbe niciodată. Este perfectă așa cum e și nu mi-aș da-o pentru nimic în lume.

eleva **Buzuriu Andreea**

O plimbare prin pădure

Nemaiavând nimic interesant de făcut acasă, într-o zi însoțită de îmbrățișările fierbinți ale prințului de pe cer, am plecat să cutreier lumea și să-i cunosc mai mult decât oricând adevărata frumusețe care predomină aproape peste tot în lume deși oamenii nu au ochi decât pentru lucruri mari și nici măcar un zâmbet nu-i mai înveselește când sunt învăluiți total în traiul de astăzi.

Am plecat de dimineață devreme odată cu dispariția lunii triste în sinea ei, căci a se întâlni cu soarele este imposibil dar bucuroasă pe dinafară ca să nu-și amărască admiratorii ca nu cumva să ratez ceva nemaiîntâlnit.

Punându-mi amprenta picioarelor desculțe pe iarba umedă de primele lacrimi de fericire ale zilei, fără să mă uit înapoi, neîntristându-mă nicio secundă, fiindcă știam că nu pierd nimic lăsând în urmă gălăgia contemporană căutam un loc mult mai liniștit.

Când am ajuns acolo era foarte ciudat într-un mod pozitiv. Parcă cineva ar fi rupt în două pământul sau ar fi tras o linie între cele două lumi total diferite, căci într-o parte era agitație și chipuri atât de triste în așa fel, încât te-ai fi înundat în lacrimi, iar în cealaltă lume nu ar arăta altfel, decât Paradisul.

eleva **Andreea Buzuriu**

Lumea imaginației

De multe ori, în locul unui vis frumos, liniștit și foarte pașnic, se așterne unul plin de tristețe și de groază.

Așa mi s-a întâmplat cu mulți, mulți ani în urmă într-o noapte neagră și înfricoșătoare de vară, când eram la Dârvari. Acolo locuiește bunica cu părul de argint și străbunica mea care pe atunci îmi făcea numai vestuțe și șosetuțe de lână.

Afară, diamantele strălucitoare din cerul de supărare plin, căci stelele nu se mai văd, cădeau însetate de răzbunare în liniștea deplină a serii, pe pământul

nevinovat care visa și credea că lacrimile cerului sunt razele dragului soare, încercând să stingă cu apă tot focul ce se afla în inimioara lui de aur.

Crengile dudului bătrân care oferă umbră răcoroasă cuptorului ce se săturase și el de căldura de afară în care bunica mea face pâine, plăcintă și cozonaci, se auzeau încetișor mișcate de vântul care bătea cu putere să se vadă important și el.

Eu stând în *casa mare*, așa cum îi spuneam noi, căci sunt două acolo: una mai mică în care se află un televizor, cuptor și toate cele, iar cea încăpătoare în care sunt numai lucruri vechi, amintiri multe, căci și ea este foarte bătrână, privesc fulgerele albe, sclipitoare și aud din depărtare vocea bolții, încercând să grăiască ceva dar cuvintele sunt așa de întortocheate, căci nici cel mai învățat om de pe pământ nu înțelege acestă limbă străină pentru noi.

Eram acolo singură, căci numai eu am vrut să stau în odaia mică ce ascunde numai cărți învechite, cu sutele și mobilă veche, covoare bătrâne. Preferata mea este masa cu un mileu făcut de strămoși pe care stă o vază cu flori vii și colorate iar un telefon de culoare vișinie, de zece ani învechit care acum nu mai funcționează, stă de veghe și arată povestea casei frumoase, cu perdelele și ferestrele bătrâne dar care n-au murit și o oglindă mare și frumoasă ca pe cele mai vechi timpuri a castelelor, regilor și a magiei.

Numai acolo mă simt întreagă, numai acolo-mi amintesc cine sunt. Este adevărat că să fii bănățean e frumos, dar eu sunt olteancă și locul acela mă va atrage mereu, singurul în care mă regăsesc.

Așa, tot uitându-mă în jurul meu, am închis ochii și am căzut cu viteză în groapa viselor. Culorile se certau și nu mai înțelegeam nimic. Era așa de adâncă, de parcă nu se mai termina niciodată. În cele din urmă piciorul meu a atins sfârșitul ei.

Totul era trist, parcă eu căzusem într-o lume înfricoșătoare, dar părea atât de reală. Am început să mă sperii. Acolo m-am întâlnit cu o bătrână care părea a avea vreo optzeci de ani și mă privea plină de îngrijorare.

Mi-a spus că am ajuns în lumea imaginației divine, iar de acolo nu mai este cale de ieșire nicicum și că voi rămâne în acel loc toată viața mea. Am început imediat să mă sperii, iar inima-mi bătea cu putere când priveam în jurul meu și mă gândeam ce bine-i în casa bunicii.

Nu știam cum, dar am ajuns înapoi. Eram foarte nedumerită. Cum să ajung așa dintr-o dată? M-am ridicat din pat și cu picioarele goale pe covorul vechi țineam ochii închiși până am deschis fereastra. Am scos capul afară să mă gândesc la cele întâmplate dar oboseala mă adormea.

M-am dus afară, pe bancă, uitându-mă prin întuneric la ploaie. Mi-am dat seama. Acea este o lume a imaginației, iar eu mi-a imaginat că sunt în palatul magic și fumos din odaia mică a bunicii.

Acum am lămurit misterul, dar am lăsat în urmă pe cineva drag, cineva ce mi-a devenit prietenă fără să știu. Am închis ochii și am zărit-o pe bătrână. I-am spus toate cele întâmplate și am dispărut ca prin minune.

După puțin timp petrecut acolo m-am întors înapoi și mi-am dat seama că târâmul imaginației nu este un coșmar trist, ci un vis devenit realitate.

Singurele mele întrebări sunt: Cine era bătrâna? Unde locuiește? Era reală sau o imaginație de-a mea?

Afară era înfricoșător dar pe mine nu m-a vrăjit tot ce se afla după fereastră și am rămas cu o amintire frumoasă în suflet.

eleva Buzuriu Andreea

Toamna pe câmpie

Într-o zi minunată de toamnă soarele apunea în nuanțe cărămizii, sclipitoare. Frunzele ruginii aterizau pe pământul umed în liniștea deplină a serii, auzindu-se doar ciripitul păsărelor care se pregăteau să plece în țările calde.

În aer plutea mirosul florilor de toamnă. Vremea era ușor răcoroasă. Vântul adia încetișor, luând frunzele și ducându-le în locuri nebănuite de nimeni. Încet-încet, florile începeau să-și închidă petalele.

Pe acea câmpie de vis era o vie întinsă în care toți strugurii erau copti și zemoși iar foarte aproape de vie erau câțiva nuci ale căror fructe începuseră să cadă peste pământul plin de frunze vestjite.

Tot acest minunat peisaj te îmbie la visare.

eleva Buzuriu Andreea

Vara la mare

Într-o zi minunată de vară, razele soarelui auriu, atingeau nisipul de pe malul mării încălzindu-l.

Afară erau peste treizeci de grade și toată lumea se scălda în apa albastră ca cerul. Copiii construiau castele de nisip mai mari sau mai mici, mai rotunde sau mai pătrate sau chiar mai decorate. Alții preferau să adune scoici, iar alții să înoate.

Copiii care doreau să înoate nu reușeau prea mult, pentru că valurile ce veneau de departe îi scufundau sub apă.

Niște vapoare pline de oameni erau privite din depărtare de către niște copilași care se jucau cu mingea. Când vaporul trecea aducea spre mal și mai multe valuri, și mai mari decât cele care fuseseră, iar ele atrăgeau scoicile în locuri nebănuite de nimeni. Doborau castelele de nisip făcute de către copii, însetate de răzbunare.

Seara soarele apunea în nuanțe sclipitoare iar copiii plecau acasă lăsând în urmă marea în care s-au distrat și s-au jucat de dimineața până seara împreună cu părinții.

Vara este un anotimp minunat la fel de minunat ca primul ghiocel înflorit primăvara.

eleva Buzuriu Andreea

Cărțile din bibliotecă

Într-o zi minunată, în biblioteca orașului, mai multe cărți frumoase au început să discute.

Una dintre ele a spus:

- Uitați-vă la această încăpere! Este plină de viață, iar toată lumea vine să o viziteze. Noi suntem atracția principală. Eu am fost luată acasă la sute de familii care nu încetau să citească din vechile mele pagini.

Cartea de pe raftul al cincilea s-a

grăbit să spună:

- Eu conțin niște povești de vis. Pe paginile mele se găsesc poveștile „Crăiasa Zăpezii“, „Soldățul de plumb“, „Degețica“, „Domnița cu bobul de mazăre“. Eu sunt cartea „Basmе“ de Hans Christian Andersen.

Ea a început să le spună informații despre poveștile acelea și celelalte cărți au fost uimite. Le plăcea foarte mult acele povești.

Erau totuși invidioase, pentru că ele creadeau că acele povești erau mai interesante ca ale lor. Nu era așa dar când auzi o nouă poveste mereu ți se pare mai interesantă.

Ele se uitau cu ură la ea, iar cartea a observat acest lucru, apoi a spus:

- Dragi cărți, sunteți supărate pe mine?

- Da, puțin. Tu parcă te-ai da mare.

- Nu trebuie să vă supărați pe mine.

Nu fac acest lucru, doar vă spun despre poveștile de pe paginile mele. Îmi ia foarte multă vreme să vă povestesc, pentru că ele sunt lungi.

Atunci celelalte cărți s-au gândit bine și din nou s-au împrietenit.

De atunci au înțeles că nu este bine să fii invidios, pentru că oricum nu câștigă nimic.

eleva Buzuriu Andreea

Importanța cărții

Într-o zi Ana și-a cumpărat de la librărie o carte cu titlul *Basmе* de Frații Grimm. S-a bucurat foarte tare de noua ei carte. Cum a ajuns acasă, a deschis-o. Acolo a găsit scrise niște lucruri de vis și a citit multe povești.

Luni, de dimineață, a plecat la școală. Au deschis cărțile de română și

au început să citească. Doamna învățătoare a pus-o pe Ana să citească prima. Ea a citit repede și corect. Doamna învățătoare a felicitat-o.

După ce Ana a terminat de citit doamna învățătoare a numit-o pe Ioana:

- Ioana, este rândul tău să citești.

Ioana a început să citească silabisind.

- Ioana de ce citești așa de rar?

Părinții tăi ți-au cumpărat cărți ca să citești?

- Da, dar mie nu îmi place să citec.

- Recitește fragmentul ce l-ai citit!

Ioana a observat că îl citește mult mai ușor.

Când a ajuns acasă și-a făcut tema, pe urmă a deschis cartea de povești și a început să citească.

eleva Buzuriu Andreea

O minune reală

O zi însorită i-a adus pe copiii de toate vârstele afară la joacă. Ei erau bucuroși de primul ghiocel înflorit, alb, care la rândul lui era fericit văzându-i.

Câmpia care se îmbrăcase în haina cea verde era mângâiată de pașii lor. Firele de ață de pe ea luceau în razele ușor călduroase ale soarelui. El sta pe cerul senin, îmbrăcat în haină albastră. Copacii începeau și ei să se îmbrace în aceeași haină primind păsărelele ca o gazdă bună.

Copiii, uitând de joacă, priveau natura ca pe o minune. Tot peisajul îi îndemna la visare. Ei parcă pluteau.

Râul limpede le arăta peștii jucăuși care înotau printre pietricelele colorate și strălucitoare.

Floricele erau adunate de fetițe și

băieți pentru mamele lor.

Zăpada se topea lăsând pete albe
din loc în loc.

O minune relală se întâmplă în
natură primăvara.

eleva Buzuriu Andreea
Curcubeul
Fragment

Cu mult timp în urmă, pe vremea
castelelor, regilor și a magiei, la
marginea unei păduri dese și bogate, în
brazi, molizi și pini plini de bogății, cu
un verde de invidiat, trăiau culorile.

Ele erau frumoase dar în sufletul
lor aveau o ură de neimaginat. Fiecare
se lăuda pe sine, își lăuda strălucirea.

Mama culorilor văzându-le
răutatea era foarte tristă... Din ultimul
război al culorilor a rezultat o baltă de
lacrimi fierbinți.

Mama lor le-a blestemat în urma
războiului să rămână mereu împreună
și să formeze un covor.

Văzându-se culorile cum arată
împreună, cusute una lângă alta, au
uitat de ură și în sufletul lor a început
să se strecoare dragostea.

După orice furtună apare
curcubeul, covorul fermecat al
culorilor.

eleva Buzuriu Andreea

Cearta

Ga, ga, ga și mac, mac, mac,
Se aud încet pe lac.
Ham, ham, ham, el din ogradă
Vede cum se iau la sfadă.

Care parte-a cui să fie?
- Una să mi-o dea și mie,
Spuse rața supărată;

Gâsca iar se luă la sfadă.

Tot certându-se mereu,
- Ham, ham, ham, veni și eu,
Zise-un câțel supărat,
Că ele mult s-au certat.

Luându-le cu multă ură
Le scoae cearta din gură ...
Cipcirip! se auzeu,
Rândunici ce ciripeau.

Și așa ele s-au împăcat,
Mâna-n mână altuia și-a dat,
Mereu prieteni vor fi,
Până și hrana o vor împărți.

eleva Buzuriu Andreea

Paștele

Astăzi Paștele a venit,
Copacii au înmugurit,
Iarba iar a înverzit
Și florile s-au trezit.

Astăzi Iisus a-nviat,
Cel ce este lăudat,
Vestea este de neuitat,
Sărbătoare-n lung și-n lat.

Mironosițelor s-a arătat,
Iar ele s-au închinat;
Niciodată n-au uitat
Că el este fără păcat.

Pentru noi El a murit,
Pe cruce-a fost răstignit,
Suferințe a simțit,
Dar nu s-a împotrivit.

Ouă roșii azi ciocnim
Și vorbe bune rostim,
La biserică venim,

Zâmbete dăruim.

eleva **Buzuriu Andreea**

Minunile vieții

O noapte strălucitoare se așează ușor peste culmile cerului dând ființă unei atmosfere misterioase dar liniștite în care nicio ființă vie nu poate ațipi.

Toți privim cu un ochi la luna măiestroasă lângă care s-au înșirat stelele salbă ca să ne picteze pe față un zâmbet strălucitor.

Iarba miroase frumos. Are un parfum adormitor. Ascunde o vrajă divină. O ploaie verde pare covorul magic.

Văzând verdeța ploii de pe pământ ne-am dori din tot sufletul să înnoptăm acolo, pe iarba moale, mătăsoasă.

Un copac cu flori rozalii veghează dulceața ghiocelor iubiți și plâpânzi. Crengile copacului par să țină cerul cusut cu milioane de fire subțiri de ață albastră.

Visele ne duc departe, plutind în zbor unde nici gândul nu-i în stare să ajungă. Nici nu-ți dai seama pe unde ești, iar când din vis te trezești rămâi cu o amintire ce te va urmări neîncetat.

Lacrimile dimineții se formează încet-încet până ce soarele își va face apariția. Atunci ele dispar ca prin vis. La poarta noastră înfloresc o nouă zi minunată care așteaptă să fie descoperită.

Fie că este bună sau rea soarta nu o putem schimba, așa că ea își urmează drumul.

Negrul zugrăvit pe cer dispăre și apare un albastru senin ce-ți dăruiește un gând limpede.

Când totul se va termina, o rană adâncă în suflet ne va intra care numai Dumnezeu o va putea vindeca.

eleva **Buzuriu Andreea**

Secretele toamnei

Un mister nelămurit trecea ușor peste omenire ca frunzele care ușurel cădeau pe pământul fără pic de verdeță. Totul era ruginit.

Câte o picătură din plânsetele groaznice ale norilor cădeau ușor. Totul era atât de pustiu și înfricoșător, încât ei au început să plângă în hohote. Erau negrii de supărare.

Pomii desfrunziți ridicau mâna spre cer și prinzând amarele lacrimi ale norilor așteptau copilașii să vie să le ia și ultimele două mere roșii de supărare că vara a plecat. Pe fiecare frunză este o tristă poveste pictată doar în crudele lor amintiri. Căzând pe pământ, ne oferă un covor moale, țesut cu fire aurii și ruginii pe care ploaia le udă și le modelează după placul inimii sale.

Păsărelele zburau înspăimântate de blestemele toamnei și-ar merge oriunde, doar toamna să nu fie nedreaptă cu ele. Cuiburile ni le lăsau nouă ca amintire să le privim povestea și de unde au plecat.

Dintr-o dată pe cerul fumuriu apără o lumină albă dar dispără așa de repede, căci nu am apucat s-o admirăm. După ea un sunet groaznic s-a auzit. Să fie acesta vocea toamnei supărată că nimeni n-o admiră? Nici vântul nedumerit nu-și dă seama și bate cu mânie în continuare.

Niște gheare negre cuprindeau cerul. Norii au început să le dea la o

parte iar regina nopții a apărut pe cer împreună cu locuitorii lui. O magie nemaivăzută cuprindea totul, până și cel mai îngust colțișor al lumii.

Toamna are propriile mistere, dar noi putem să le aflăm, dacă ni se pare deosebită, așa cum este de fapt.

eleva Buzuriu Andreea

Pe plaja din Sevilla

La malul învolburatului Ocean Atlantic din Sevilla, lângă o înaltă stâncă înconjurată de nisip și valuri furioase se afla o scoică bătrână care aștepta cu nerăbdare un semn de viață. A stat în loc foarte mult timp și se plictisea de singurătatea pe care o trăia de atâția ani de zile.

Uitase tot ce știuse, toate amintirile pe care le mai avea se vedeau în ceață.

Bolta cerului se oglindea în apele oceanului și scoica rămânea palidă pe mal, fără a fi luată în seamă de nimeni.

Liniștea locului era spulberată de valuri.

O voce a auzit la un moment dat scoica:

- Bună ziua, dragă prietenă!

Scoica privi nedumerită pasărea care a salutat-o și s-a așezat lângă ea pe nisipul ars de soare.

- Eu sunt pescărușul, pescărușul alb.

- În sfârșit nu mai sunt singură. De unde ai venit pescărușule alb?

- Din depărtări. Am zburat peste Oceanul Atlantic în speranța că voi găsi lume mai bună și găsindu-te pe tine nu-mi pare rău.

- Nu trebuie să rămâi aici. Este grea singurătatea. E multă tristețe în singurătate.

Un glas de furtună a răsunat.

- Prieteni pe viață! au strigat cei doi într-un glas.

Un val uriaș a luat scoica.

Pescărușul nu a avut timp să o salveze.

A încercat să intre în apă dar apa rece i-a oprit inima.

Viața celor doi s-a sfârșit în câteva clipe însă prietenia lor a rămas veșnică.

eleva Buzuriu Andreea

Vântul și corbii

Într-o zi însorită de primăvară un vânător viteaz a început să tragă cu pușca după niște corbi. Aceștia fugind speriați s-au întâlnit cu vântul.

Acesta a zis:

- Bună ziua, corbilor! Unde mergeți așa de grăbiți?

- Bună ziua, vântule! Un vânător vrea să ne omoare și vine după noi.

- Vă pot ajuta eu. Voi bate așa de tare, încât el va dori să plece acasă.

- Nu e nevoie. Vânătorul te va urî, dacă ne vei ajuta.

- Nu contează, voi sunteți prietenii mei și vă voi ajuta.

- Îți mulțumim!

- Cu drag.

Vântul a suflat așa de tare, încât vânătorul a fugit speriat.

- Îți mulțumim, vântule! Rămâi cu bine!

- La revedere, corbilor!

eleva Olariu Nicoleta Daiana

Elena

și Buzuriu Andreea

Copilăria

Într-un decor uitat de toți,

Mă regăsesc mereu,
E un dar primit de sus,
E universul meu.
Copilăria se numește,
Un substantiv comun
Care m-ajută să regăsesc
O parte din trecut.
Eu, sunt încă copilul de-atunci
Și așa voi fi mereu
Amintindu-mi orișicând
De paradisul meu.
eleva Nicoleta Daiana Elena Olariu

Ce-mi doresc eu de la viață

Deocamdată pot spune că nu-mi
doresc nimic special. După mine viața
mi-a oferit deja tot ce-mi doresc
datorită părinților mei.

De mică visam unele lucruri care
poate nu se vor întâmpla niciodată. Cu
timpul am învățat că nu voi câștiga
nimic visând, poate doar plăcerea de a
mă imagina în cele mai frumoase
locuri din țară.

Țin minte că iubeam meseria de
avocat, deoarece prin ea ajutam unii
oameni, dar nici acum nu pot spune că-
mi displace total.

Iubesc să vizitez locuri noi în
fiecare țară. Mi-aș dori să călătoresc la
Paris, în America.

Poate cândva mi se va împlini acest
vis.

Până la urmă voi accepta cu
bucurie toate darurile vieții.

eleva Olariu Nicoleta Daiana Elena

Aripa rănită

Prepelița nu știa ce să mai facă
văzându-și puiul așa de slăbit și
neajutorat. S-a gândit să-și ia pușorul

în spate și să-l ducă la doctorul
pădurii, ciocârlia.

Cu ajutorul fraților lui puiul a
reușit să urce pe spatele mamei sale
care foarte grăbită a zburat.

Înainte de a pleca, o veveriță de
culoare roșiatică, cu coada mare și
stufoasă ca un pământ pictat în
culorile curcubeului și cu ochii mari și
strălucitori ca două mărgăritare,
generoasă, le-a dat de știre că pot sta în
cuibul ei oricând vor dori.

Păsările i-au mulțumit pentru
generozitatea sa și au plecat cu mare
viteză spre doctor.

Ajunși acolo au intrat în scorbură
și au rugat-o pe ciocârlie în genunchi
să-l salveze pe pușorul rănit,
deoarece nu a ascultat să stea jos și să
nu zboare când vânătorul era pe
aproape.

Ciocârlia văzând suferința
prepeliței a luat pușorul firav și l-a
dus în cabinetul său unde i-a pus pe
rană un lichid extras din plante, pe
urmă a bandajat-o.

După ce puiul a fost doborât a fost
luat de prepeliță acasă.

Până ce puiul s-a vindecat au
locuit în casa veveriței.

Toate animalele din pădure s-au
supărat pe vânător pentru ce i-a făcut
puiului.

Când iarna a trecut puiul a ieșit
vindecat din locuința veveriței și a
început să zboare alături de mama și
frații lui.

*eleva Olariu Nicoleta Daiana
Elena*

Primăvara în natură

Afară totul este pustiu. Nu mai e

nicio suflare de viață. Numai vântul de primăvară adie ușor peste pământul încălzit de către razele aurii ale soarelui divin aducând cu el semn de floare.

Copacii ce și-au dat haina zăpezii jos și-au lăsat ramurile gâdilate de vânt.

Pustiul a fost învins de un plâpând ghiocel. El a readus viața în natură.

După ghiocelul plâpând nici celelalte flori nu au întârziat să apară. Și-au scos afară din pământ căpușorul firav, iar apoi tulpinița cea verde ca o mătase delicată.

Câmpiile ce acum o clipă au fost vestejite au decis să-și dea jos haina uscăciunii și să lase primăvara să țese haină verde și mătăsoasă.

În locul norilor negri s-au așternut nori albi.

Natura este un dar divin.

eleva Olariu Nicoleta Daiana Elena

Valoarea albinelor

Demult, în vremuri îndepărtate, o albină mititică, gingașă, foarte harnică, stătea pe iarba sclipitoare de un verde închis ca frunzele bătrânului copac din ograda bunicului meu și plângea.

Albina se întreba ce talent ar putea să aibă o ființă așa de plâpândă și mică, mai mică decât un boboc de trandafir. Ea nu știa că din iscusința albinelor rezultă gustoasa și sănătoasa miere ce aduce tuturilor oamenilor zâmbetul pe buze.

În timp ce ea plângea un ghiocel și-a scos capul din solul umed. Văzând-o așa de tristă i-a explicat albinei că datorită ei apar pe an ce trece tot mai

multe flori. Ea ajută în procesul de polenizare.

Toate florile îi oferă nectarul și ea, albina, își desăvârșește talentul.

Din ziua în care ghiocelul i-a explicat albinei rolul ei în lume, ea a reușit să-și înțeleagă valoarea. Și-a înălțat capul spre cer și a zburat prin văzduh.

eleva Olariu Nicoleta Daiana Elena

Minciuna lui Denis

Într-o zi însorită Ionel a mers la Denis, prietenul lui, pentru a-l chema la școală. când a ajuns a strigat:

- Denis mergi la școală?

- Da, a răspuns Denis.

Au plecat amândoi la școală. Acolo doamna învățătoare i-a ascultat din lecția trecută, dar din păcate Denis nu a știut.

După terminarea orelor au plecat amândoi spre casă. Și-au făcut temele și au ieșit la joacă. S-au distrat de minune, pe urmă au intrat amândoi în casă la culcare.

Dimineața următoare Ionel a plecat din nou la Denis pentru a-l chema la școală, însă de această dată Denis a spus:

- Nu pot veni. Sunt bolnav. Am alergie la flori și strănut foarte rău.

Ionel și-a continuat drumul spre școală. Când a ajuns, învățătoarea l-a întrebat pe Ionel unde este Denis, iar Ionel a spus:

- Mi-a spus că este bolnav.

- Ce a pățit?

- Are alergie la flori.

- Dar în clasă noi nu avem flori.

Au continuat lecția și după

terminarea orelor Ionel a plecat acasă.

A treia zi Ionel a mers din nou la Denis pentru a-l chema la școală, dar Denis a spus:

- Sunt bolnav. Nu pot veni. Am alergie la flori.

- În clasă nu sunt flori.

- Bine. M-ai prins. Eu nu vreau să vin la școală, pentru că nu-mi place să învăț.

- Fără carte nu poți trăi. Trebuie să înveți!

- Bine.

În cele din urmă au mers împreună la școală și au mărturisit doamnei învățătoare adevărul.

Denis a început să învețe.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

În pădure

Era o zi minunată de primăvară. Eu am plecat spre pădure. Am stat acolo foarte, foarte mult timp. Se apropia seara.

Vântul adia ușor, murmurul apei se auzea încet. Iarba verde era moale ca mătasa. Stelele scilipeau minunat pe cerul albastru închis. Un spiriduș parcă-mi șoptea despre minunata natură.

Peste noapte am adormit în pădure alături de mireasma brazilor și a stejarilor, ascultând apa.

Spre dimineață m-am trezit. Vântul îmi bătea drept în față. Am plecat încet, încet spre casă, uitându-mă în spate la fiecare pas.

O pășărică m-a urmărit până acasă, cântând unul din cântecele ei minunate, iar când am ajuns mi-a spus la revedere.

Ajungând acasă le-am spus

părinților și prietenilor despre minunatele lucruri pe care le are natura.

Natura este foarte frumoasă, iar când ești lângă ea trăiești o atmosferă de vis.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Războiul vieții

Era odată, demult, când picior de om nu exista, un război aprig între ură și iertare.

Ura era extrem de revoltată pe iertare. Într-o zi însorită în timp ce iertarea stătea pe tronul său a auzit pe cineva bătând cu putere în ușa castelului ca și când valurile cristaline ale mării s-ar revărsa pe stâncile măiestroase de pe nisipul fierbinte încălzit de puternicele raze ale soarelui divin.

A mers tip-ti-lip până la poartă, iar când a deschis-o ce să vadă? Era chiar ura care avea obrajii foarte roșii de supărare.

Văzând-o, iertarea i-a spus:

- Bună! de ce ai venit aici? Intră, te rog în castelul meu. Oricum nu l-a văzut niciodată.

- Ah! Încă nu ți-ai dat seama că noi două suntem dușmane? Eu nu voi pune piciorul niciodată în castelul tău, înțelegi, mă?

Noi suntem împotrivă. Atunci de ce aș intra în castelul rivalei mele? Asta nu se va întâmpla niciodată.

- Of!!! De ce nu poți uita odată acest război, deoarece îl continuăm de o viață, iar eu am obosit. Ar fi mult mai bine dacă am trăi în pace și armonie pe acest pământ, unde, și răi și buni, și

bogați și săraci trebuie să fim ca frații în orice situație.

- Fir-ar! De când te cunosc numai despre asta ști să vorbești *Ta-na-na-na*. Uite lovitura mea!

Și zicând acest lucru a împins-o pe iertare în peretele castelului dar acesta nu a renunțat. Cu ultimele puteri a întins praful magic al iertării peste toți oamenii care în acel moment au uitat de relele făcute de cei dragi, iertându-i.

Ura văzând că e slăbită de putere a decis să plece definitiv de pe acel paradis al iertării, rămânând iertarea veșnică stăpână a lumii care era acum colorată cu culorile curcubeului magic, nemaipomenit.

Și de atunci în acea lume nu a mai fost ură, ci toată lumea a trăit în pace și armonie și sperăm că așa va fi și de acum încolo.

eleva **Olariu Daiana Nicoleta Elena**

O lume a tehnologiei

Aveam un vis ciudat când deodată m-am trezit. Eram într-o încăpere necunoscută, întunecoasă. Era zi sau era noapte? Într-un final am găsit ușa, de fapt nu știu dacă se poate numi așa, deoarece această *ușă* s-a deschis ușor, în timp ce eu mă gândeam cum voi ieși de acolo. Nu știam încă unde sunt, dar bănuiam ceva, eram cu siguranță altundeva, nu pe Terra.

Deși nu mai văzusem acel loc niciodată, nu-mi era frică. Era uimitor ce se ascundea după *ușa* aceea. Nu pot spune cu exactitate ce am văzut, deoarece acele mașinării zburătoare păcăleau imposibilul. Erau roboți, roboți destul de prietenoși la prima vedere. Eram absolut absorbită de ceea ce vedeam acolo, crezând că încă visez. Totuși mi-am dat seama că nu visez în momentul în care cineva m-a atins pe umăr. Am tresărit. Era una din acele mașinării, un robot. A început să-mi vorbească într-o limbă necunoscută și nemaiauzită de mine până atunci:

- Nu te înțeleg! i-am spus nedumerită. Îmi spui te rog unde sunt? l-am întrebat pe un ton mai înalt, din cauza gălăgiei de acolo.

Atunci mi-a întins mâna și într-o fracțiune de secundă mă aflam altundeva. Era un laborator imens, poate cât un oraș întreg. O mulțime de lumini multicolore mă orbeau. Deodată imaginea a devenit mai clară iar în fața mea stătea un panou pe care scria „Welcom to Helias!“ Atunci mi-am dat seama unde eram. Planeta Helias! Planeta despre care se spunea că ar fi un univers paralel, că aici totul ar fi posibil. Robotul care m-a adus aici dispăruse. Aici erau diferiți oamenii, adică asta păreau fi. Totul se baza pe tehnologie, nimic nu era normal, cum știam eu.

În mijlocul laboratorului era un om îmbrăcat într-un sacou negru, strâmt. Stătea lângă un panou de control, aflat lângă o mașină imensă. Am mers spre el încet, deoarece pe jos erau lasere care odată atinse te puteau duce din nou pe Terra. Am ajuns lângă el, mai exact în spatele lui, dar se pare că el știa deja asta:

- Cine ești? m-a întrebat întorcându-se spre mine. M-ai speriat!

Acest om avea un ochi alb și unul roșu.

- Cine ești tu? l-am întrebat eu.

- Sunt un savant. Sunt capul acestei planete! Eu o controlez. Chiar acum vroiam să mai clonez câțiva roboți cu această mașinărie. Aici totul este opusul normalului.

Pe acel panou de control erau două pătrățele, unul alb și unul negru. Pe cel negru scria *distrugere*, iar pe cel alb scria *clonare*. Observ că acest savant apasă pe cel negru.

- Ce faci? am strigat speriată.

- Stai liniștită, ți-am zis că aici totul este inversat.

Nici bine nu a reușit să-mi zică asta că mașinăria a început să facă un zgomot ciudat. Deodată a ieșit o multitudine de roboți. În cinci secunde laboratorul era plin cu aceste mașinării.

- Am clonat prea multe! a strigat savantul. Să se închidă portalul!

Chiar în acel moment s-a deschis o poartă prin care au intrat pe rând toți roboții.

- Nu era mai ușor să apeși pe celălalt pătrățel? am întrebat confuză.

S-a uitat la mine.

Deodată mă aflam în aceeași cameră de unde am plecat. Oare trebuia să o iau de la capăt?

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Avem nevoie de modele în viață?

După părerea mea, în viața omului este foarte important să fie un model de urmat, o persoană care să-l îndrume, să-i dea sfaturi, să-l facă ambițios prin propriile realizări.

În cazul meu modelul în viață au fost părinții și totodată bunicii. Datorită lor am realizat multe. Încă de când eram mică au avut grijă de mine. Văzându-i pe ei am învățat să merg. Chiar dacă la început mă împiedicam și cădeam, ei mă ajutau să mă ridic. Apoi, tot datorită lor, am învățat să vorbesc, chiar dacă la început nu știam decât două cuvinte și chiar și la acelea mă încurcam.

Totuși nu în toate familiile copiii pot găsi modele. Acest lucru este rău. Îi împiedică să-și formeze propria personalitate. Un model bun ajută la formarea personalității.

Modelele pot să fie întâlnite și în grupul de prieteni. Desigur că există situații în care cineva își poate alege un model greșit, de cele mai multe ori fără să-și dea seama, pășind pe o cale greșită în viață.

Consider că fiecare om în copilărie a încercat să imite o altă persoană măcar o dată, chiar dacă era bine sau rău. Este în firea omului să facă acest lucru.

Cu toate acestea unii oameni reușesc să fie propriul lor model prin ambiție.

Toți ar trebui să ne găsim un model în viață însă cu condiția ca acesta să fie bun pentru noi și să încercăm să ajungem la fel doar atunci când suntem siguri

de lucrul acesta.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Broscuța a prins grai... Întoarsă în mașină Dana a păstrat secretul.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Broscuța

O zi de vară superbă, oglindită parcă dintr-un vis din care nu ai vrea să te trezești. Dana, o fată simplă, ascultătoare și deșteaptă era acum în vechea mașină, ascunsă acolo în garaj de câțiva ani, prăfuită ca vechea carte a bunicii gata să cadă de pe rafturile bibliotecii celei bătrâne. Mergea spre faimosul litoral care o aștepta cu atât de mult dor.

Peisajele o fascinau, ochii îi erau sclipitori văzând arta naturii, iar păsările parcă îi făceau cu ochiul. Era extrem de încântată că merge cu mașina la mare după atâția ani în care singurul mijloc de transport al ei era trenul.

- Mamă, tată, priviți!

- Unde Dana? Vrei să ne oprim?

- Da!

Așa și făcură. Erau acum lângă o stâncă extrem de mare. Dacă urcai pe niște scări găseai paradisul, ape curgătoare, mistere neînțelese de noi, vise prea mari pentru a se împlini.

- Mamă, urc până sus! Mă întorc imediat.

- Bine.

Picăturile de apă care curgeau arătau ca miile de vise misterioase. Pentru prima oară imaginația nu-i juca feste. Deodată o broscuță îi sări în față.

- Ajutor! strigă Dana.

- Nu-ți face nimic, stai liniștită.

Până la urmă Dana a constatat că s-a speriat degeaba. Broscuța era chiar simpatică, o broscuță ce trăia într-un univers paralel cu cel al oamenilor.

CARTEA MEA PREFERATĂ

Fiecare dintre noi sunt sigură că are o carte preferată care l-a impresionat într-un fel sau altul, iar dacă există persoane care încă nu au așa ceva, cu siguranță vor avea de unde alege pe viitor.

Am citit multe cărți, unele pentru că m-au obligat părinții, iar altele din propria mea voință. Nu pot spune că mi-a plăcut una mai mult ca alta, pentru că toate au înțeles individual, unic. Cu toate acestea o singură carte m-a impresionat în mod deosebit. Este vorba despre cartea „Jurnalele vampirilor” scrisă de Jane Smith, o scriitoare americană.

Cu siguranță că atunci când vedem titlul cărții, nu ne gândim la altceva decât la faptul că o asemenea carte și mai ales conținutul ei nici măcar nu are sens, dar nu este adevărat, de fapt noi uităm de proverbul „Nu judeca o carte după copertă.”

Pe mine m-a impresionat această carte până la lacrimi, prin sentimentele pe care reușește să le transmită autoarea prin intermediul personajelor tuturor cititorilor. Chiar dacă sunt o fire sensibilă, nu mă așteptam să plâng citind o carte, dar totuși s-a întâmplat.

În această carte, „Jurnalele vampirilor”, după cum spune și titlul, este vorba despre doi vampiri, totodată frați, pe nume Ștefan și Damon. Fiind în perioada

adolescenței, Ștefan, fratele cel mai mic, a întâlnit o fată pe nume Elena. Ea trăia singură, doar cu sora ei, deoarece părinții ei au murit în accident de mașină când ea era foarte mică. Trecând timpul, Ștefan și Elena s-au îndrăgostit și au devenit un cuplu, dar asta până când Elena a aflat adevărul despre părinții ei și a hotărât să se separe de Ștefan.

Damon, după un timp realizează că o place pe Elena și astfel apare o ruptură între cei doi frați vampiri, ruptură pe care Elena încearcă să o repare degeaba.

Prietena cea mai bună a Elenei este Meridith și totodată Bonnie, care la rândul ei este o mare vrăjitoare, inconștientă la început de puterile pe care le are, până când bunica ei o anunță în legătură cu acest lucru, o ajută pe Elena.

Am făcut în rândurile de mai sus o scurtă prezentare a acțiunii și personajelor principale, fiindcă nu pot povesti cu lux de amănunte toate cele trei volume ale cărții.

O scurtă prezentare a cărții este că atunci când ajungi să o citești, nu te mai poți dezlipi de ea, deoarece ea transmite atât sentimente de dragoste, cât și de prietenie. Totodată arată curajul unei fete care trece prin atâtea încercări ale vieții, curajul pe care trebuie să-l deținem cu toții.

Îmi plac enorm cărțile Scince Fiction și sper să se editeze cât mai multe volume ale cărții mai sus menționate, deoarece cu siguranță le voi citi pe toate.

eleva **Olariu Nicoleta Daiana Elena**

Neprevăzutul

Eram la bordul bătrânei nave Kryptonita și înaintam cu viteza de 400 km / s spre Casiopea.

Înainte de a intra în vortex se auzii dintr-o dată o lovitură puternică. Ne atacau din nou kilingtonienii.

Mi-am zis: *Gata, de data aceasta nu vom mai scăpa*. Am pus mâna imediat pe pistolul dezintegrator de la brâu și uitându-mă către adjunctul meu Sparky 27 i-am zis:

- Ține-te bine!

Am pornit toate reactoarele și am forțat nava până la limitele sale mecanice. Am simțit că stomacul îmi urcă la gât iar picioarele începeau să mă lase aplecându-mă încet spre podea.

Uitându-mă pe radar am observat că nu mai erau.

- I-am pierdut, Sparky, i-am pierdut!

Mult mai liniștită și cu pericolul evitat greoaia Kryptonita își continuă drumul prin galaxie spre Casiopea.

Odată ajunși la Casiopea ne-am adăpostit nava într-un loc pustiu și ne-am luat pistoalele cu noi pornind să căutăm combustibil printr-o stație de alimentare pentru a ne putea continua drumul înapoi pe planeta noastră Românika.

După aproximativ treizeci de ore am dat peste o benzinărie pustie, fără

urme de viață. Am intrat în ea iar acolo nu era absolut nimeni doar neonul pâlpâia încet dând naștere unei atmosfere înfricoșătoare.

Am ieșit din nou afară. Cerul era roșu iar în jurul meu și al lui Sparky se întindea o mare de marțieni.

I-am prins pe Sparky de mână și încet, încet, ne retrăgeam spre navă. Când omuleții verzi nu au fost atenți am prins atât de mare viteză, încât roboțelul Sparky a început să se sprasolicite.

În navă nu am putut urca, căci bătrâna Kryptonita ardea de mama focului.

Pe spate am simțit o mână rece.

- Hai, trezește-te! ...

Neprevăzutul este la fiecare pas.

elevul Cristescu Cristian Liviu

Lumea mea!

Era încă o zi normală la școală, așteptam să se termine ultima oră și când mă uitasem la ceas sunase clopoțelul și toată clasa se golise. Mi-am adunat lucrurile și am pornit spre casă. Când am ajuns în cameră m-am așezat la birou și m-am apucat de teme. Afară ploua iar eu mă plictiseam. Deodată m-am gândit:

- Ce ar fi să merg până în Georgia? deoarece nu am mai fost demult.

Mi-am pus căștile în urechi, am dat drumul la muzică, m-am întins pe pat și am închis ochii. În față vedeam doar negru. Dintr-o dată imaginea se făcuse albastră cu dungi negre. Am trecut printr-un vortex temporal care trebuia să mă ducă în Georgia, o lume paralelă cu lumea noastră, o lume a imaginației dar cât se poate de reală. Când am deschis ochii mă aflu în centrul Georgiei. Totul părea liniștit. Am zis să mă plimb puțin, poate găsesc ceva de făcut. Deodată aud:

- Lisandra!

- Dalien?

- Nu te-am mai văzut demult.

- Am o viață în toate lumile paralele dar mi-a fost dor de locul acesta.

- Mă bucur! Ne-a fost dor de tine.

Deodată ceva a acoperit soarele. Deasupra noastră și-a făcut apariția o navă de război.

- Navă Saikano?

- Da. Au început să vină tot mai multe, armata a detectat forme de viață misterioase.

- Așa de grav este? Navele Saikano sunt extrem de periculoase și puternice, se folosesc doar în cazuri extreme!

- Știu Lisandra, dar aceste forme de viață sunt detectate foarte rar, navele caută de două săptămâni!

- Navele Saikano nu au detectat nimic de atâta timp, asta e ciudat.

- Știu, dar în fine, chiar ne-ai lipsit. Haide, toți o să se bucure când te vor

vedea.

Dalien m-a luat de mână și m-a dus într-un parc de aventură. Acolo era o mică gașcă.

- Hei gașcă! Ghiciți! Cine a venit ...?

- Lisandra!

- Mă bucur să te revăd, gașcă!

Am vorbit, am glumit, ne-am jucat cu niște lanțuri. Seara am rămas doar cu Dalien, ceilalți au plecat pe drumul lor. O navă Saikano a aterizat în fața noastră. Din navă a coborât o femeie îmbrăcată militar care ne-a salutat cu respect. Pentru un moment am rămas uimită. Cei care pilotează navele Saikano sunt cei mai experimentați oameni. De ce ne-ar saluta pe noi?

- Mă scuzați, cred că ne confundați, m-am adresat femeii.

- Deloc. V-am cercetat pe amândouă de ceva timp și am confirmat genele voastre, ADN-ul, grupa sângelui sunt perfecte pentru armata noastră. Vă rugăm să veniți la bord. Vă vom conduce la baza militară în siguranță.

- Haide Lisandra! Aici armata nu face greșeli, au nevoie de noi.

- Dacă spui tu, Dalien.

Am urcat la bordul navei Saikano. Nu doar că era uimitoare pe dinafară dar în interior era incredibilă. Pe navă am întâlnit oameni talentați în robotică, chimie, studii despre viața din alte lumi. De-a lungul navei erau calculatoare cu ecrane holografice.

Femeia militar ne-a dus la baza navei. Acolo ne-au întâmpinat mulți oameni de știință care ne-au condus într-un laborator și ne-au sfătuit să așteptăm pe paturi. După zece minute Dalien a fost consultată. I-au conectat mâinile într-un tub care intra într-un calculator imens. În încheieturi, brațe, i-au intrat niște tuburi negre. Dalien s-a roșit la față și a început să strige de durere. Aparatul a eliberat-o. În locul tuburilor au rămas adâncituri din care curgea sânge. Oamenii de știință au bandajat-o repede iar pe ecranul holografic se scana ceva dar nu înțelegeam ce.

După ce au terminat scanarea medicii au exclamat:

- Bine, arată bine, are potențial, mai facem niște calcule.

- Dalien, ești bine?

M-am apropiat de Dalien și mi-am pus mâna peste una din rănilile sale și atunci se opri sângerarea. Dalien încă se zvârcolea de durere. Eu am continuat să-i ating rănilile care spre surprinderea mea se vindecau. Am continuat acest lucru, deși am început să amețesc.

- Cum ai făcut acest lucru m-au întrebat doctorii?

- Nu știu, pur și simplu am atins-o dar sunt cam amețită.

- Foarte interesant. Se pare că ți-ai folosit puterea vitală. Ai dat-o lui Dalien? Ai început să ne atragi interesul. Rămâi!

- Dar ...

- Stai!

- O să fie bine, a intervenit Dalien.

- Bine, bine, numai acest lucru aud.

Doctorii au trimis-o pe Dalien în sala de așteptare și mie mi-au zis să rămân pentru analize. M-au pus pe o masă metalică și mi-au pus o mască pe gură după care mi s-a rupt firul. Când m-am trezit pe aceeași masă metalică rece aveam câteva julturi la mâni și la picioare. Doctorii erau lângă mine. La un moment dat mi-au spus:

- Felicitări, ești uimitoare, ai rezistat cel mai bine! Bun venit în armată!

- Cum?

- Ascultă-ne cu atenție! În timp ce erai inconștientă am testat rezistența corpului tău și ți-am introdus o celulă nouă pentru omenire, ceva ce va revoluționa lumea, va încheia războaiele, va fi pace în toate lumile. Acea celulă te-a transformat în armă supremă. Tu vei încheia războaiele. Vom fi într-o continuă pace datorită rezistenței tale.

- Ăăăă ... sunt flatată. Mulțumesc dar tot nu înțeleg mare lucru. Așadar sunt o armată, nu mai este nimic uman în mine?

- Ești umană 100%. Doar acea celulă face arma supremă. Să ți explicăm. Celula se activează în momentul în care ești într-un real pericol sau când avem noi nevoie de tine. Ea se extinde prin niște rădăcini microscopice prin restul celulelor tale care te transformă. Celula nu este vie, nici umană. Este mecanică. Ea funcționează atâta timp cât tu trăiești și vei avea o rezistență sporită. Dalien este pilotul perfect pentru nava Saikano, poate este cel mai potrivit pilot din câți am avut. Pe Dalien s-o anunți tu!

Doar atâta mi-au spus și mi-au făcut semn să ies. Afară se afla Dalien. Era îngrijorată.

- Cum a fost? Ești bine?

- Da, o să-ți povestesc.

I-am povestit tot ce mi-au spus doctorii. După ce am terminat de povestit m-am așezat pe o bancă.

- Vorbești serios? O să fiu pilot Saikano?

- Așa au spus.

- Foarte tare. Dar tu, o armă supremă. Pare periculos.

- Știu. Oare cum o să arăt când mă voi transforma?

- Nu-ți fă griji.

După ce am vorbit a venit lângă noi un soldat care ne-a dus la altă bază. Acolo ne-a arătat o cameră cât un apartament de lux, foarte aranjată și ne-a spus că acolo vom sta pentru antrenamente.

Am ieșit mai târziu să ne plimbăm. În timpul plimbării pe cer a apărut o lumină strălucitoare. Pe urmă s-au ivit câteva farfuri zburătoare.

- Ce facem? Eu nu am primit încă o navă compatibilă cu mine, a spus Dalien.

- Nu știu. Farfuriile sunt din lumea a patra, foarte puternice.

Farfuriile aveau pe laterale artificii mari din care deodată au ieșit biciuri groase de culoare verde-fosforescent care aveau pe suprafețele lor cabluri cu

șocuri electrice și au lovit în pământ aproape de noi iar pământul crăpase. Dalien m-a împins la sol. O mașină exlodase. În jurul meu a apărut o lumină albă. Am simțit un junghi în spate și mi-au ieșit două aripi de metal cu țepi ascuțiți și două tuburi ce-mi dădeau energie. Pe mâna dreaptă mi-a apărut o armură metalică cu vârf de tun. Ochii au primit o nuanță de albastru deschis. Am început să plutesc. Nu mai aveam control asupra corpului. Am început să trag neconștient în farfuriile zburătoare. Cu un singur foc le dezintegram dar ele veneau tot mai multe. Între timp Dalien a fugit la bază de unde au venit mai multe nave Saikano, una pilotată de Delien.

Lupta a durat două zile. Se pare că Georgiania se afla în război, deși părea un loc pașnic.

Eu m-am transformat în timpul luptei într-o armă supremă. Hainele mi-au fost sfâșiate de aripi.

Bătălia s-a sfârșit. În fața mea a apărut vortexul spre a pași spre casă. M-am gândit la cele întâmplate și mi-am spus:

-Asta este lumea mea!

eleva Lațchescu Lissette

Povestea compasurilor

Toată lumea știe cum arată un compas dar probabil fiecare și-a pus întrebarea de ce are un picior ascuțit și unul cu o proteză de creion.

Demult compasurile aveau două picioare ascuțite dar cum ele se plimbau tot călcau pe radierele care stăteau întinse pe jos.

Radierele supărate s-au întâlnit cu marele Gum, regele lor și au hotărât ca

tuturor compasurilor să le fie tăiat un picior ascuțit.

Compasurile ce și-au păstrat ambele picioare sunt cele care au reușit să se ascundă de Gum dar și în ziua de astăzi sunt urmărite.

Fiecare compas ce poartă un picior cu o proteză are povestea tristă a mâinii lui Gum și a radielerelor.

eleva Lațchescu Lissette

Te iubesc mami!

Ce este mai scump pe lume decât mama?

De mic copil este alături de tine. Te observă cum crești și te ajută când nu reușești să te înalți.

Dar cine este mama?

Ea este un înger trimis de Dumnezeu pentru a ne ajuta în viață. Este o ființă minunată făcută din iubire.

Mama mi-a spus că lumea este un loc primejdios și că orice s-ar întâmpla să îi spun ei, pentru că nimeni nu m-ar putea înțelege mai bine decât ea.

Prețuiți-vă mama! Ea este singura care vă este alături mereu.

eleva Lațchescu Lissette

O zi de iarnă misterioasă

Era o zi de treizeci și patru, luna februarie. Afară ninge și în jur totul era alb. În casă focul ardea în sobă. Părinții mei erau la muncă. Fiind singur acasă m-am gândit să ies afară cu prietenii mei Alin și Andrei să ne jucăm în zăpadă. În spatele casei mele se afla o pădure. Seara am auzit niște sunete stranie care veneau dinspre pădure.

În altă zi eu și cei doi prieteni ai mei ne-am hotărât să aflăm ce este sunetul acesta. Nouă ne era frică să ne apropiem de pădure, dar cu frica în brațe ne apropiam încetul cu încetul de pădure. În jurul orei optsprezece a început să se întunece. Noi am avansat foarte mult în pădure. Deodată s-a auzit acel sunet straniu. Ne-am oprit și ne-am uitat în jur speriați. Ceva nu era bine. Unul dintre noi lipsea. Bănuiam că a fugit acasă de frică. S-a auzit din nou sunetul. Acesta venea din partea de vest. Ne-am apropiat îngroziți de acel loc.

Acolo era un iepure-mistreț căzut jos. Picioarele îi erau legate cu un lanț de un copac. La început părea nemișcat pe urmă a încercat să se elibereze zadarnic.

Niște pași au început să se audă și noi ne-am ascuns într-o tufă. Niște creaturi foarte urâte și-a făcut apariția. Aceștia au luat iepurele-mistreț și l-au urcat într-o navă. Noi auzeam cum îl chinuie pe săracul animal. După ce nava și-a luat zborul am început să-l căutăm pe Andrei. Aproape de marginea pădurii l-am găsit. Andrei ne-a spus că a fost luat de o creatură și dus într-un loc straniu dar că a fost salvat de un om.

A doua seară am așteptat să auzim aceleași sunete dar extraterestri nu au mai venit pe planeta noastră.

elevii **Marco Adrian și Marton Darius**

Mărțișor sufletesc

Mărțișor sufletesc
Un dar regesc,
Prima zi a primăverii,
Dulce ca gustul mierii.

Ghiocelul s-a zărit,
Primăvara a venit,
Mărțișorul mult iubit,
De fete cu drag e primit.
elevul **Marton Darius**
De ziua ta, mămico!

De ziua ta, mămico,
În dar copilăresc
Eu îți aduc o floare
Și-ți spun că te iubesc.

Tu ești luna nopții mele
Ce îmi luminează viața,
Ești ca o privighetoare
Ce îmi cântă dimineața.

Încă o viață de-aș avea
Tot pe tine te-aș alege,
Să fii tot mămica mea,
Tu-mi faci viața o poveste.

O poveste dintr-o carte,
Carte scrisă chiar de noi,
Tu ești o ființă aparte
Ce-mi ferești viața de ploi.

elevii **Buzuriu Andreea, Olariu Nicoleta Daiana Elena, Barbu Codin și Marton Darius**

Ghiocelul cel pitic

Primăvara a venit,
Copacii au înflorit,
În grădină a sosit,
Ghiocelul cel pitic.

Iarna a îmbătrânit,
Zăpada iarăși s-a topit

Dar m-am supărat pe ea
Pentru c-a plecat deja.

Eu am rupt un ghiocel,
Dar m-am supărat pe el,
Pentru că s-a ofilit,
Degeaba l-am ocrotit.

elevul **Barbu Codin**

O zi pe Marte

Era o zi de iarnă. Temperatura a scăzut foarte mult, - 99 ° C. Eu am fost transferat la o școală de extraterestri pe o planetă pe lângă Chișinăul cel Mare.

Extraterestri erau foarte obraznici. Mi-au furat pachetul cu mâncare. Am încercat să-mi cumpăr ceva să mănânc. Nu prea aveam ce. Eu nu puteam consuma fier, ciment, ochi de pisică. Am văzut la un moment dat și pachetul meu cu mâncare. Mâncarea s-a alterat.

Extraterestri învățau despre legile universului, război.

Un ceas deșteptător a anunțat finalul cursurilor din acea zi.

elevul **Barbu Codin**

Îngerul din vis

Era o zi magică. Eu făcusem o excursie într-o pădure feerică, de basm.

Era plin de flori, pomii zâmbeau frumos.

În timp ce mă plimbam pe lângă un pârau cu apă strălucitoare, a apărut lângă mine o ființă gingașă ca un copil mic. Era îmbrăcat în alb și mi-a spus că de acum el va deveni cel mai bun prieten al meu, îngerul meu păzitor.

Ca prin farmec un zgomot ciudat mă trezea, ceasul deșteptător...

Am visat. Așadar copilul blând era

îngerul meu din vis.

elevul **Tiba Cosmin Alin**
Dragă mamă

De ziua ta mamă
Eu îți șoptesc un călduros *te iubesc*,
Ești unică pentru mine,
La fel eu sunt pentru tine.

Tu m-ai ajutat mereu
Și la bine și la greu,
Dargă mamă te iubesc,
Doar pentru tine trăiesc,
Ești frumoasă ca o stea,
Numai tu ești viața mea.

elevule **Gyaraki Denisa, Cojocaru**
Cristina și Baciuc Claudia

Sfârșitul lumii

Era dimineată. Soarele răsărea. Păsările cântau duios.

Deodată se cutremură pământul. Drumul a început să se crape în milioane de bucăți iar cerul se înroșise de parcă era cuptorul buncii după ce a făcut plăcinte. Din cer cădeau mingi de foc sub forma unor cartofi. Am intrat repede în casă. Părinții mei erau plecați la muncă. Eram doar cu fratele meu. Pământul se cutremura din ce în ce mai tare. Păsările în loc să ciripească fugeau de așa zisa *APOCALISĂ*. Ne era frică. Am sunat părinții. Ei au zis că vor veni cât pot de repede și să nu ne facem griji. Noi, înfricoșați de pericolul ce ne aștepta, ne-am ascuns sub masa din sufragerie. Oamenii țipau care mai de care. Un val de căldură a cuprins tot globul iar cratere imense apăreau în șoseaua din centru. Totul era pierdut. Știam că nu este scăpare. Totul parcă luase foc. Era cea mai urâtă zi din viața tuturor. Într-un final mama și tata ajunseră

acasă.

Valul de căldură devenise de foc și ardea totul în calea lui. Cu lacrimi în ochi mi-am strâns în brațe părinții așteptând sfârșitul.

eleva Bogdăneanu Daniela
O întâmplare din pădurea de brad

Era o zi frumoasă. Vântul adia domol pe câmpii. Din depărtare se zărea cerul fumuriu, soarele ce parcă dorea să apună și diferite păsări care ciripeau neîncetat.

Eu mă aflu în pădurea de brad unde locuia Trolul Bărbos.

Acesta avea casa în mijlocul pustietății, pentru că era foarte urât. Avea urechi lungi, păr pe toată fața și un nas mare și cârn.

Trolul nu avea alți prieteni decât copacii înalți și unele animale.

Lângă casa lui se afla o groapă nesfârșită. Tot ce cădea în groapă era pierdut pe veci.

Dintr-un tufiș s-a auzit un zgomot. Un iepure a sărit trolului în brațe. Trolul s-a speriat și a făcut câțiva pași în spate. Neatent a căzut în groapa nesfârșită.

Și așa Trolul Bărbos a fost răpus de un iepure fricos.

eleva Bogdăneanu Costina
Curcubeul

Era odată un pictor ce iubea culorile atât de mult încât de dimineață până seara se juca cu ele.

Într-o zi a dorit să picteze viețuitoarele de pe malul unei ape. Și-a așezat planșa pe un suport și a început să lucreze. În timp ce lucra a început să plouă cu găleata.

Pictorul a început să-și strângă culorile. Când a ajuns la planșa ploaia a încetat la fel de repede precum venise.

În locul unei picturi compromise pictorul a observat culori nemaîntâlnite. Natura a terminat pictura. Curcubeul...

eleva Bogdăneanu Costina-Daniela

Ghiocelul

Ghiocelul cel frumos
Și voios și migălos,
Scoate capul din zăpadă,
Primăvara ca s-o vadă.

Scoate prima frunzuliță
Și apoi o tulpiniță;
Ce frumos este oare!
Primăvara-i ca o floare!

eleva Bogdăneanu Costina-Daniela

Vara

Cântec

Refren

*Iată vara a venit,
Soarele a răsărit,
Dimineața e frumoasă
Când ai zâmbetul pe față.*

Vara asta mă petrec,
Vreau să iasă totul perfect,
N-am nicio grijă, nu mă plâng,
Va ieși totul bine oricând.

Mă gândesc mereu la mine,
N-o să iasă totul bine,
Oricum e vară, e frumos
Când vorbești și ești haios.

Visele mele s-au împlinit
Când totul a revenit,
Ar trebui să ne vedem,
Distracția s-o recreem.
eleva Bogdăneanu Costina și
Blaga Ana

Fluturile canibal

Era o zi de treizeci și cinci, luna

august. Afară ninge cu fulgi de un metru ce cântăreau șaizeci și cinci kilograme. Părinții mei erau plecați în localitatea Fluturelia într-o scurtă vacanță de trei ani.

Stând cu două prietene în fața blocului am observat un fluture enorm, cât un bloc de patru etaje. Avea urechi de elefant, cap de broască, genunchi de rămă și aripi de găină turbată. Fluturile răgea ca un leu. Noi ne-am speriat și am intrat în casă.

Fluturile canibal așa cum noi l-am numit noi, a zburat spre Bistra unde vapoarele șuierau din zori.

Din Bistra un rechin cu solzii ca penele de găină a ieșit la suprafață pentru a se lupta cu fluturile canibal. S-au luptat până rechinul și-a pierdut penele.

Eu împreună cu cele două prietene ale mele am început să facem un plan pentru a scăpa de fluturile canibal. I-am sunat pe Tarzan, Cichicean și Brusli. Aceștia l-au bătut pe fluture.

Cichicean îl bătea cu un buchet de flori peste aripile de găină turbată, Brusli cu tulpinile unor trandafiri peste picioarele de rămă iar Traian îl bătea peste cap cu o maimuță.

Bătaia a supărat fluturile ce a început să scoată bile de foc de cinci metri.

Din cer a coborât o navă și a răpit fluturile canibal.

Tot orașul a respirat ușurat după ce a scăpat de monstru.

eleva **Blaga Ana**

Prietenul la nevoie se cunoaște

Era o zi de început de iarnă. Afară era un frig de îți înghețau picioarele. Vântul sufla cu putere de parcă te ridică pe sus. Copacii erau acoperiți cu o pelerină de argint iar iarba părea un

covor de cristal.

Gerul a stricat totul. Nu puteai să privești frumusețile iernii din cauza lui.

Eu am plecat încet, încet spre casă iar pe drum m-am întâlnit cu o prietenă. Ea mi-a povestit despre familia ei. Locuia în apropiere. Am acceptat să merg să-i cunosc familia.

Prietena mea nu era bine îmbrăcată și am considerat că e mai bine să intrăm. Spre surprinderea mea în casa prietenei mele nu era căldură. Geamurile erau sparte. Nu aveau nici paturi. Niște saltele era toată mobila din casă.

Mama prietenei mele a încercat să mă servească cu un pahar cu apă. Mie îmi era frig. Am luat o gură de apă ca să n-o refuz. Părinții prietenei mele nu lucrau niciunde.

Am povestit părinților mei despre problemele prietenei mele. Tatăl meu i-a găsit servicii tatălui prietenei mele.

eleva **Hogea Maria Alexandra**

Modelul meu în viață

Modelul meu în viață este mama mea. Ea este totul pentru mine. Ea este cea care luptă zilnic să îmi asigure un viitor cât mai ușor dar mulți nu își dau seama cât de greu poate să fie. Nici eu, nici altcineva nu poate înțelege cât de obositor este să te trezești dimineața cu aceleași gânduri „Avem ceva de mâncare?” „Ce mai trebuie să plătesc?” sau altele doar de ea știute. De fiecare dată a știut să-mi ascundă aceste gânduri și să nu-i văd decât zâmbetul.

Mi-aș dori să fiu în viitor responsabil ca mama mea.

Aș dori să am puterea, gândirea, sinceritatea și toate calitățile ei. Aș vrea să am un loc de muncă stabil ca

ea și să-mi pot întreține o viitoare familie.

Mama este modelul vieții mele.

elevul **Marco Adrian**

O lume stranie

Cu puțin timp în urmă am făcut cunoștință cu o lume complicată. Populația era diversă. Oameni-roboti, oameni cu cap de maimuță, oameni cu mâini de lemn, oameni cu picioare de elefant roiau peste tot.

În lumea aceea toate clădirile erau făcute doar din sticlă și marmură transparentă.

Anotimpul acelei lumi era vara. Ziua căldura ajungea la 50°. Unii oameni pluteau, deși nu aveau aripi în ciuda căldurii insuportabile.

Eu mă simțeam un ciudat rătăcit într-o lume stranie.

elevul **Radu Samuel**

Lumea din adâncuri

În apa Bistrei trăiește un monstru. Acel monstru nu lasă pe nimeni să intre în apă. Cei care intră o sfârșesc rău.

Dan a ignorat acest mit și a intrat în apa Bistrei să facă baie.

Monstrul i-a simțit prezența și a înnotat spre el.

Dan a încercat să iasă afară din apă dar corpul părea să nu-l asculte. I-a devenit greu ca o stană de piatră.

Monstrul a ridicat capul mare și fioros. În acel moment Dan a călcat pe malul apei.

Dan a reușit să scape cu viață lăsând lumea din adâncuri departe de visele lui.

eleva **Hogea Maria Alexandra**

Avem nevoie de modele în viață?

Sigur că avem nevoie de modele în viață. Modelul meu principal este chiar tatăl meu. Când îl vedeam cum învață și că îi plăcea acest lucru îmi trecea prin minte să învăț și eu ca să devin și eu medic asemenea lui.

E un lucru mare să fii medic, să ajuți oamenii dar pentru a reuși acest lucru trebuie să muncești mult.

Un alt model în viața mea este chiar mama. Ea m-a învățat să iubesc adevărul și binele.

Părinții sunt principalele modele în viața fiecărui copil.

elevul **Barbu Codin**

Doamna învățătoare

Doamna mea învățătoare,
M-ai ajutat să ajung așa de mare,
Ca să scriu, să socotesc
Și colegii să-mi iubesc.

Vreau să fiu o călătoare,
Peste cărți și peste hotare,
Doamna mea învățătoare
Unde ești tu oare?

Cântă tare cucule,
Să ne veselești zilele,
Doamna mea învățătoare,
De ce ne-ai lăsat tu oare?

eleva **Sau Denisa Estera**
Vântul și corbii

Într-o toamnă friguroasă vântul vâjâia cu toată puterea. Lua tot ce întâlnea în cale. Pe coasta unui munte avea cuibul o familie de corbi. Acești corbi erau speriați de vânt că o să le strice cuibul.

- Frate Corb, acest vânt o să ne strice cuibul.

- Așa este. Trebuie să vorbim cu Vântul ce are de gând să facă!

- Corbul Înțelept împreună cu sora

lui au zburat spre Vânt.

- Bună ziua, Vântule!

- Bună Ziua, corbilor! Ce vă aduce pe meleagurile mele?

- Vântule, noi avem cuibul pe creasta muntelui și când suflă cu putere avem frică să nu ne distrugi cuibul. Te rugăm să suflă mai ușor pe creasta muntelui și îți vom fi recunoscători.

- Bine corbilor, dar vreau să-mi promiteți că veți păzi toată valea în lipsa mea!

- Vorba e vorbă!

- Atunci așa rămâne. Mergeți liniștiți!

- Rămâi cu bine!

elevul Stan Darius

Simfonia naturii

În pădure păsări cântă,

Un sunet minunat aud,

Oare ce e, mă întreb?

E o pasăre măiastră,

Căci atunci când o privești

Ești vrăjit de frumusețe,

Căci de acolo nu mai pleci.

elevul Tirteu Laurențiu

Cicero, Laelius, după Ennius,

Hecuba

Prietenul bun la nevoie se cunoaște.

Pentru a îndeplini acest proverb trebuie să treci de anumite bariere pe care ți le oferă o prietenie.

O prietenie nu înseamnă doar momente frumoase și distracție, de cele mai multe ori ea înseamnă momente mai puțin frumoase în care prietenul este alături de tine, te susține și nu pleacă oricând ar fi.

Am apreciat mereu prietenia bazată pe încredere, respect, înțelegere și sinceritate. Cred că toate acestea definesc o prietenie adevărată.

În viață o să întâlnim și prieteni adevărați dar și prieteni falși care vor sta lângă tine cu un scop.

Noi trebuie să știm să alegem adevărații prieteni, oamenii care în momentele delicate din viața noastră vor fi alături de noi, vor face în așa fel, încât să ne ajute, pentru că „Prietenul bun la nevoie se cunoaște.”

eleva Moț Claudia

„Prietenul la nevoie se cunoaște.”

(Amicus certus in re incerta cernitur.)

Un prieten îl poți considera adevărat doar atunci când îți este alături, atât la bine, dar mai ales la rău.

Prietenul adevărat încearcă să te ajute cât poate și nu urmărește beneficii.

O prietenie adevărată ar trebui să se bucure de ajutorul pe care îl poți oferi. Ajutorul trebuie să fie reciproc.

În viață ai nevoie de prieteni, însă de prieteni adevărați, nu de cei care trăiesc pe spatele tău ca niște oameni falși.

Poți recunoaște o prietenie adevărată prin atenția pe care o primești.

eleva Călin Bianca

„Prietenul la nevoie se cunoaște.”

(Amicus certus in re incerta cernitur.)

Prietenia e un lucru frumos. Ea înseamnă comunicare, încredere, iubire și dăruire.

Fără prieteni ești un om sărac indiferent de bogățiile materiale pe care le deții.

Dacă nu ai prieteni nu ai cu cine să împărtășești bucuriile și ele sunt șterse, aproape inexistente.

Un prieten adevărat se bucură și

plânge alături de tine, te simte când ești trist, frământat de gânduri sau fericit.

Un prieten este ca un înger păzitor.

eleva Laiu Laura și Mihai

Andreea

„Cât timp respir, sper.“

(Dum spiro, spero.)

Eu cred că speranța este un lucru care îți rămâne, chiar dacă toate celelalte pier. Mi-am dat seama că atâta timp cât respir eu trebuie să sper, deoarece acest lucru m-a făcut puternică și mi-a dat posibilitatea să cred că visele mele se pot împlini.

Speranța este o stare care locuiește în sufletul fiecărui om, însă depinde cât și cum îi permite omul să se desfășoare. Ea este ultima soluție care îi rămâne omului în deznădejde. Atunci nu mai suport presiunea și tot ceea ce se întâmplă în jurul meu sper că într-o zi totul va fi mai bine. Și această speranță mă face puternică. Acesta poate fi urmată de succes sau de eșec, dar eu îmi doresc să sper până în ultima clipă și oricât ar fi de grea situația, speranța să moară ultima.

În concluzie speranța ne este dată iar noi trebuie să o folosim ca pe o armă a noastră în orice împrejurare.

eleva Dănilă Miriam

„Cât timp respir, sper.“ (Dum

spiro, spero.)

A trecut mult timp de când aripile mele erau blocate într-o cămăruță a rațiunii mele. Și totuși acea perioadă încă este vie în mintea mea ... și mă motivează.

Era un timp în care simțeam că praful de speranță se scurge ca într-o clepsidră, că toate problemele mele mă absorb în abis, acoperindu-mi ochii cu un vâl de gheț.

Mă simțeam înghețată. Sau poate inima mea îngheța? Porunca lăuntrică îmi spunea să merg mai departe, însă o frică ascunsă mă ținea pe loc. Timpul trecea, însă la mine era tot noapte. Uitasem cum arată soarele, iar luna, care era singurul lucru pur rămas, începea să dispară.

Norii. O clipă de neatenție iar aripile mele tresar. Vroiam să evadez din locașul mut și orb. Inima se încălzea la auzul disperării aripilor, iar clepsidra se întorcea la auzul bățăilor inimii. Încep să zbor, să cred. Să cred că totul va fi bine. M-am îndepărtat de abis pe valuri de vânt.

De atunci nisipul clepsidrei a rămas pe loc, intact. Deși eram într-un moment de pierzare, speranța m-a făcut să zbor. Încetul cu încetul a răsărit soarele. Și iată, după ani mulți de atunci, ziua este încă sclipitoare. Aripile mele au rămas vii și libere, la fel ca și celelalte gânduri negre și viscoloase.

Speranța va muri ultima. Așa că, atâta timp cât respir, sper.

Zărnescu Gabriela,

elevă olimpică, autoarea volumului de poezie Eu și gândurile mele.

Vântul, Crivățul, Furtuna

Vântul, Crivățul, Furtuna

Au fost frați dintotdeauna.

Despărțiți au fost de-o viață,

Nimic nu le stă în față.

Vântul strică totu-n jur

Lăsând doar schelete goale.

El aleargă cu mânia,

Când pe deal și când pe vale.

Crivățul de-ar sufla-ntruna

Pe loc ar distruge luna!

Ar muta pământu-n mare,

De atâta supărare!

Furtuna, sora cea mică,
De nimic nu poartă frică!
Tot ce prinde-n calea ei,
Face țăndări și scânteii!

Cei trei de s-ar întâlni,
Eu chiar nu mi-aș dori...
Ar potopi tot pământul:
Crivățul, Furtuna, Vântul!

eleva **Gabriela Zărnescu**
Gânduri despre prietenie

O prietenie se bazează pe respect,
ajutor, comunicare și încredere.

Dacă îi cunoști valoarea prietenia
este ca o floare, crește. Prietenia falsă
se ofilește.

Prietenul adevărat este sincer și e
alături de tine la bine și la rău.
Prietenii falși îți vor doar răul. Ei sunt
fățarnici. Ți se arată prieteni și pe la
spate te bârfesc.

Cel mai minunat lucru ce se
înfiripă între oameni este prietenia.

eleva **Dragomir Estera Diana și**
Grancea Roberta

Prietenul adevărat

Prietenul este acea persoană care te
înțelege, te sfătuiește la bine și la greu
și îți rămâne aproape la bine și la greu.

Prietenul este acea persoană în
care ai încredere deplină, căruia i te
destăinuiești fără teamă și fără rușine, care
îți dă sfaturi bune.

Niciodată un prieten adevărat nu te
va lăsa atunci când e nevoie să fi
scuturat. Niciodată un prieten bun nu
îți va întoarce spatele atunci când ai
nevoie de el.

Prietenul adevărat te ține de mână
atunci când simți că te scufunzi, când
ești rătăcit.

În spatele fiecărui învingător se
află o persoană care-i spune: Am
încredere în tine, știu că poți!

eleva **Diacu Dariana**
Arta este lungă, viața este scurtă
Ars longa, vita brevis

Viața este o plimbare din leagăn
până la mormânt. Practic, artistul
trecut în neființă, rămâne viu prin arta
sa.

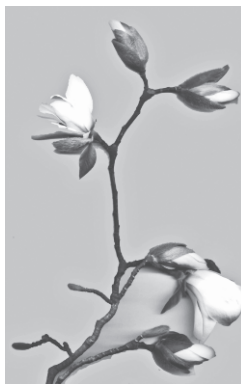
Un artist trăiește mereu în inimile
celor care l-au îndrăgit, îl îndrăgesc
și-l vor îndrăgi.

Arta este lungă, pentru că ea nu se
stinge odată cu moartea trupului.

Dumnezeu ne-a dat fiecăruia un
har pe care trebuie să-l păstrăm veșnic
viu. Suntem datori a lăsa ceva în urma
noastră. Harul primit de la Dumnezeu
nu trebuie să se stingă odată cu
plecarea noastră din această lume.

Prețuirea vieții și a artei e datoria
fiecăruia.

eleva **Gheorgheoni Valentina**
Ștefania

A VENIT MOȘ CRĂCIUN

TEATRU SCURT

Personajele: mama, tata, Moș Crăciun, Irina, Izabela, Cristi, Andrada.

Decorul: O sufragerie aranjată festiv pentru Crăciun.

ACTUL I SCENA I

Mama: Copii, vreau să vă prezint pe cineva!

Tata: Este foarte obosit că a venit de departe.

Copiii: Cine?

Mama: Moșule, pofteste pe la noi!

Moș Crăciun: (Între entuziasmat.)

Ho, ho, ho! Ce faceți dragii moșului? (Își lasă sacul într-un colț, pe urmă se așează pe un scaun.)

Cristi: (alergând la Moș Crăciun) Moșule, moșule, mi-ai adus mașinuța?

Tata: Cristi, nu fi nepoliticos!

Cristi: Dar dacă nu el ne aduce cadouri, atunci cine?

Moșul: Ho, ho, dragă Cristi, da, ți-am adus cadoul dar o să ți-l dau mai încolo.

(Cristi se depărtează de moș și merge lângă frații săi.)

Cristi: A știut cum mă cheamă.

Andrada: I-a spus tata. Eu tot nu cred că el este moșul.

Cristi: Bine că ști tu tot.

Moș Crăciun: Cum să nu crezi că eu sunt Moșul? ... Hai lângă mine Andrada și o să ți demonstrez.

Cristi: A știut și numele tău.

Andrada: De unde?

Cristi: Pentru că el este Moșul.

(Andrada merge lângă Moș Crăciun.)

Izabela: Moșule, doar pe ea o chemi lângă tine?

Moșul: Sigur că nu, vino și tu

Izabela.

(Izabela merge și ea la Moș Crăciun.)

Irina: Tata i-a spus numele noastre înainte ca să ni-l prezinte.

Cristi: Să acceptăm acest lucru dar cum ne-a identificat?

Irina: Probabil i-a arătat poza de familie.

Mama: Copii, vă lăsăm cu moșul. Să fiți cuminți!

Copiii: O să fim cuminți!

(Mama și tata se retrag în culise.)

(Cristi și Irina merg într-un colț lângă sacul moșului. Se uită în sac și văd multe jucării.)

Irina: Ce de jucării!

Cristi: Ce avion frumos!

Irina: Ce păpușă drăguță!

Cristi: Și mașinuța mea?

Irina: Nu știu.

(Cristi și Irina fură jucăriile și pun în sacul moșului haine vechi.)

Andrada: Moșule ai facebook?

Moșul: Feis ... ce?

Izabela: Facebook moșule. Cum să nu ști de el?

Moșul: Când o să ajungi la vârsta mea ...

Izabela: Ce se întâmplă atunci?

Moșul: Nu vei mai înțelege tot ceea ce este nou.

Andrada: Ai intrat vreodată pe internet Moșule?

Moșul: Nu.

Izabela: Nici măcar pe Thembarl?

Andrada: Nici pe instagram.

Izabela: Sau Ast. Fm.

Andrada: Ori Twitter?

Izabela: Sau Skipe?

Moșul: Dragele mele, eu sunt un om foarte bătrân, am foarte puțin timp liber și nu știu ce înseamnă internetul.

Andrada: Cele mai multe informații le găsești pe internet.

Moșul: Eu am spiridușii mei care mă informează.

(Cristi și Irina se întorc din culise

cu sacul plin de haine vechi.)

Izabela: Moșule, așa-i că pe mine mă iubești mai mult?

Andrada: Nu-i adevărat, pe mine mă iubește mai mult!

Moșul: Dragele mele, vă iubesc pe amândouă la fel.

(Cristi se apropie de moș.)

Cristi: Moșule ne dai cadourile?

Moșul: Haideți, să vă dau cadourile.

(Moșul merge să ia sacul din colțul unde-l lăsase. Irina a pus pe jos o coajă de banană. Moșul a călcat pe ea, a alunecat și a căzut. S-a ridicat supărat, a luat sacul în spate și s-a adrestat copiilor.)

Moșul: Așa m-ați așteptat? Coji de banane în drumul meu?

(Moșul pleacă în culise. Copiii se uită la jucăriile furate.)

Scena II

(În câteva clipe moșul se întoarce. Ajunge în mijlocul scenei și scoate hainele din sac.)

Cristi: Vine Moșul, Vine Moșul, ascundeți jucăriile!

Moșul: Ce ați făcut cu cadourile? Sunteți copii răi. Eu nu iubesc viclenia și furtul. Nu meritați niciun cadou.

(Cristi și Irina o iau la fugă spre culise speriați.)

Andrada: Moșule, spiridușii tăi ce ți-au spus?

Moșul: Și obraznici.

(Andrada și Izabela pleacă și ele speriate în culise.)

(Mama și tata vin pe scenă.)

Mama: Sunt copii. Te rugăm să-i ierți.

Moșul: Acești copii au înțeles oare că a venit și pe la ei Moș Crăciun?

Tata: Copii, a venit Moș Crăciun!

Copiii din culise: Da.

(Pe scenă vin și copiii aducând jucăriile din sac.)

Cristi: Am glumit moșule.

Irina: Te rugăm să ne ierți.

Moșul: V-am iertat demult.

Copiii: A venit Moș Crăciun!

eleva **Opruț Nicoleta Casiana**

UN NOU ÎNCEPUT

Personaje: Ioana, mama, Alina, Sofia, Sara, Andrei, profesoara, elevii.

Actul I

Personaje: Ioana, mama.

Decorul: O cameră modern mobilată.

Ioana: Mamă, de ce a trebuit să ne mutăm chiar înainte de Crăciun?

Mama: Ioana, te rog înțelege-mă și pe mine, am primit un loc de muncă foarte bun aici. Chiar nu am putut să îl refuz.

Ioana: Aș mai sta de vorbă cu tine dar trebuie să plec la școală.

Mama: Bine! Baftă în prima ta zi!

Ioana: Mulțumesc! Pa!

Mama: Pa!

Actul II

Scena I

Personaje: Ioana, Sara, Andrei, profesoara, elevii.

Decorul: O sală de clasă.

Profesoara: Bună ziua copii!

Elevii: Bună ziua!

Profesoara: După cum vedeți avem o nouă colegă. Ea este Ioana.

Elevii: Bună Ioana!

Ioana: Bună!

Profesoara: Ioana, vei avea nevoie de un coleg care să te ajute până ce te obișnuiești cu noul program, cu clasa și cu noua școală. Ai vreo preferință?

Ioana: Nu contează, pentru mine e bine oricum.

Andrei: Mă ofer eu.

Sara: Ești sigur, Andrei, că vrei să te încurci cu toți neinițiații?

Andrei: Nu mai zi nimic Sara!

Profesoara: Ioana, Andrei va fi noul tău *ghid*. Andrei, să ai grijă ca Ioana să-și însușească tot ce este necesar.

Andrei: Bine, doamna.

Dringgg (clopoțelul de pauză)

Profesoara: Bine copii, sunteți liberi.

Scena II

Personajele: Ioana, Alina, Sofia, Sara, Andrei.

Decorul: O sală de clasă.

Alina: Bună! Eu sunt Alina, tu trebuie să fii Ioana.

Ioana: Bună, sunt încântată.

Alina: Îți este greu acum, așa este?

Ioana: Da, chiar foarte greu!

Alina: Nu îți fă griji, eu și Sofia te vom ajuta.

Sofia: Bună! Eu sunt Sofia dar tu poți să îmi spui Sofi.

Ioana: Bună Sofi, eu sunt Ioana.

Andrei: Bună Ioana, eu sunt Andrei!

Ioana: Aaa! Tu ești Andrei, băiatul ce îmi va prezenta școala.

Andrei: Da.

Dringgg (s-a anunțat începutul unei noi ore de curs)

Andrei: Ok, mai vorbim și altă dată.

Alina: Da... Și noi trebuie să plecăm.

Ioana: Bine. Pa!

Andrei, Alina, Sofi (asemenea): Pa!

Actul III

Scena I

Personajele: Ioana, mama, Andrei.
Decorul: O cameră modern mobilată.

Ioana: Bună mamă!

Mama: Cum de ești așa de veselă?

Ioana: Nu sunt veselă!

Mama: Ai cunoscut pe cineva?

Ioana: Da! Am cunoscut un băiat drăguț.

Mama: Și?

Ioana: Și nimic! Are prietenă.

Mama: Lasă că se va rezolva totul.

Ding-dong (se aude de la ușă)

Ioana: Mă duc eu.

Mama: Ok.

Ioana: Bună!

Andrei: Bună!

Ioana: Poștește în casă.

Ioana: Cu ce te servesc?

Andrei: Cu nimic, am venit să mai vorbim și noi!

Ioana: Bine!

Andrei: Ioana, vreau să te întreb ceva.

Ioana. Ok, spune!

Andrei: Este o petrecere de Crăciun și mă întrebam dacă nu cumva vrei să vii cu mine?

Ioana: Sigur voi veni dar nu se va supăra prietena ta?

Andrei: Cine?

Ioana: Sara.

Andrei: Sara nu este prietena mea.

Ioana: Atunci e bine. Voi veni sigur. Și totuși când e mai precis petrecerea?

Andrei: În două zile, chiar de Crăciun.

Ioana: Dar stai un pic, tu de unde știi unde stau eu?

Andrei: Casa mea este chiar în fața casei tale.

Ioana: Super.

Vzzz (Sună telefonul.)

Andrei: Alo! ... Da, hai că vin acasă! Pa.

Ioana: Trebuie să plec!

Andrei: Da!

Ioana: Bine. Pa!

Andrei: Pa!

(Ioana îl pupă pe Andrei apoi închide ușa.)

Andrei: Yeee. E super!

(Ioana îl privește pe geam.)

Ioana: Oh... Mamă, ai avut dreptate!

Mama: De ce?

Ioana: M-a invitat la o petrecere!

Mama: Ți-am spus eu.
 Ioana: Bine, am plecat să îmi fac
 temele.
 Mama: Bine!
 (Ioana pleacă dansând și cântând.)
 Scena II
 Personajele: Ioana, mama, Andrei.
 Decorul: O cameră modern
 mobilată.
 Ioana: Mamă, cred că am găsit
 rochia perfectă.
 Mama: Bine, hai îmbracă-te de
 petrecere, băiatul trebuie să ajungă.
 Ding-dang (se aude la ușă)
 Mama: A, el trebuie să fie!
 Ioana: Mai ține-l puțin de vorbă,
 vin imediat.
 Mama: Ok.
 (Merge să deschidă)
 Andrei: Bună ziua!
 Mama: Bună ziua!
 Andrei: Ioana unde este?
 Mama: Acum trebuie să vină.
 Andrei: Bine!
 Mama: Și ce ai tu în plan cu fata
 mea?
 Andrei: Păi ...
 Ioana: Mamă, termină!
 Andrei: Ioana arăți ... WOW!
 Ioana: Mulțumesc! Acum hai să
 plecăm înainte ca mama să te ia la
 întrebări.
 Mama: Să nu stați mult!
 Ioana: Bine mamă, cum spui tu!
 Andrei: O seară plăcută!
 Ioana: Pa mamă!
 Mama: Distracție plăcută!
 Actul IV
 Personajele: Ioana, Alina, Sofia,
 Sara, Andrei.
 Decorul: O încăpere aranjată
 pentru bal.
 Alina: Sofi, uite-o pe Ioana, hai la
 ea!
 Sofi: Bine.
 Ioana: Bună fetelor.
 Alina și Sofia: Bună!
 Sofi: Deci Ioana, cu cine ai venit la
 petrecere?
 Ioana: Cu Andrei.
 Alina: Ooo, cu Andrei!
 Ioana: Aly, încetează.
 Alina: Ok, ok.
 Andrei: Ioana dansăm?
 Ioana: Sigur. Pa fetelor.
 Alina și Sofia: Pa.
 Andrei: Ioana, îți place
 petrecerea?
 Ioana: Da. Dacă sunt cu tine, e
 bine.
 Andrei: Și eu mă bucur că sunt cu
 tine.
 Sara: Andrei ce faci aici cu asta?
 Ioana: Sara, la început ți-am
 acceptat răutățile dar acum m-am
 săturat! Eu nu vorbesc așa cu tine.
 Așadar ori îmi vorbești frumos ori te
 rog să ți pentru tine ceea ce gândești.
 Sara: Păi...
 Ioana: Ști ceva, mai bine ține
 pentru tine. Hai Andrei, aici nu mai
 avem ce face, mai ales cu „asta” aici.
 Sara: Andrei, tu ești prietenul
 meu!
 Andrei: Poate că nu.
 Ioana: Andrei, îmi pare rău pentru
 ce am făcut, adică ...
 Andrei: Te rog taci! Am înțeles că
 nu o suporti pe Sara, adică cine o
 suportă...
 Ioana: Ești minunat.
 (Îl ia în brațe pe Andrei, apoi îl
 pupă.)
 Andrei: Mulțumesc!
 Ioana: Pentru ce?
 Andrei: Pentru tot!
 (Sofia și Alina se reîntâlnesc cu
 ei.)
 Ioana: Știți ceva? Crăciunul acesta
 nu a fost așa cum am crezut că o să fie.
 Alina: De ce?
 Ioana: Eu am crezut că o să fie un
 Crăciun trist dar am niște prieteni
 minunați și pe Sara, o fată fără de care
 viața mea ar fi prea ușoară.
 Andrei: Așa-i.

Sofia: Asta este magia
Crăciunului. Ne uimește de fiecare
dată.

Alina: Și să nu uităm că noi vom fi
alături de tine mereu.

Ioana: Mulțumesc!
(Îmbrățișare de grup.)

eleva Opruț Nicoleta Casiana

Fantomița

Într-o seară,
Mai demult,
O fetiță
A apărut.

Când mă gândec la ea,
Mi se oprește inima,
Era mică și slăbuță
Și l-a speriat pe Duță.

Duță când a văzut-o
A fugit până-a pierdut-o,
Dar acesta când se opri,
Fetița iarăși veni.

Fantomița cea micuță
A vrut a-l mânca pe Duță,
Duță atunci s-a speriat
Și din pat el a plecat.

Atunci când s-a trezit,
A urlat până a-ncremenit,
A realizat că a visat
Și atunci nu a mai țipat.
eleva Opruț Nicoleta Casiana

Moș Crăciun

Cu minunata-ți barbă albă,
Cu părul tău alb, demult cărunț,
Cu căciulița ta cea roșie,
Veșnic nu o să te uit.

Tu mereu mă-nveseleai,
Fără tine nu știam
Ce frumos e de Crăciun
S-aștepți Moșul blând și bun.

În noaptea sfântă de Crăcin,
Tu tiptil te furișai,
Lăsa-i un cadou sub brad
Ș-apoi din nou tu plecai.

Deși eu am crescut,
Tot ție îți mulțumesc,
Dar până și astăzi îmi doresc
Într-o zi să te-ntâlnesc.
eleva Opruț Nicoleta Casiana

Primăvara

Ghiocelul cel vestit
La noi iarăși a sosit,
Primăvara cea frumoasă,
Bate iar la poarta noastră.

Baba iarna a plecat,
Covorul alb și l-a luat
Și acum noi revedem
Codrul verde, flori pe el.

Și spunem cu bucurie
Natura iar s-a trezit,
Copacii au înverzit,
A sosit primăvara,
Floricele vin cu ea.
eleva Opruț Nicoleta Casiana

Iubire eternă

Astăzi e ziua iubirii,
Dăm frâu liber fericirii,
De prețuiești pe cineva,
Astăzi tu poți arăta,
Îi poți oferi un trandafir;
Semnul iubirii divin.
*eleva Opruț Nicoleta Casiana,
Mătăla Nicoleta,
Dovlete Izabela și Băloni Daiana.*

Ziua îndrăgostiților

Azi e ziua tuturor,
Ziua îndrăgostiților,
Pentru ei ce se iubesc
Și cei ce se îndrăgostesc.

Astăzi mulți își fac cadou
Și se îndrăgostesc din nou,
Cei care sunt fericiți
Și cu adevărat iubiți.

Azi băieții dăruiesc
Câte un trandafir ceresc
Și o fac cu fericire
Pentru marea lor iubire.

Fetele cu drag primesc
C-un mulțumesc îi răsplătesc
Și sunt tare fericite,
Căci sunt cu adevărat iubite.

elevii **Savescu Claudiu, Dulan
Alexandru,
Frâncu Nicolae, Vasiloni Marian**
Primăvara

Este primăvară.

Păsările au sosit. Florile au înflorit.
Totul este așa de frumos. Toți copiii se
duc acum la topogane, se joacă, culeg
flori pentru mamele lor. Ei sunt foarte
bucuroși că a venit primăvara.

Primăvara este cel mai frumos
anotimp. Când este primăvară simți că
natura vorbește cu tine însuși.

Primăvara este și ziua mea de
naștere.

Copacii colorați ai primăverii,
aroma florilor, cântecul păsărelelor îți
dau iluzia că te afli într-un desen
animat.

Iubesc primăvara.

eleva **Răduțescu Denisa**

Paștele

Este cald afară,
E bine și plăcut,
E zi de primăvară,
Soarele a apărut.

Și astăzi este Paștele,
Natura a înviat,
Copiii ciocnesc ouă roșii,
Hristos a înviat!

Și-n această zi luminoasă
Ne comportăm frumos,
Oamenii sunt buni la suflet,
Căci le este de folos.

Și-n această zi de Paște
Suntem fericiți, voioși,
Că-n această zi specială
E Învierea lui Hristos.
elevule **Opruț Nicoleta, Văran
Anamaria și Băloni Daiana**

Peisaj nocturn

Este primăvară. Afară este seară și
este cald.

Eu privesc mirat la cer. Peisajul
este atât de frumos, că nu aș mai
închide ochii. Stelele stau cățarate sus
pe cerul sclipitor.

Întreaga natură este cuprinsă de
niște fiori care nu mai dispar. Stelele
se uită la tine de parcă ar fi niște
oameni care ar vrea să fie prietenii tăi.
Luna este atât de frumoasă și mare,
încât nu ți-ai mai luat ochii de la ea.

După aproape jumătate de oră
mama vine și mă trezește să merg la
școală. Abia atunci eu îmi dau seama
că tot ce a fost, a fost un vis.

elevul **Savescu Claudiu**

Drumul spre mine însumi

Cunosc acest drum. Nu sunt un om
perfect și îmi recunosc avantajele și
dezavantajele. Îmi pare rău când
greșesc și mi-aș dori să pot da timpul
înapoi spre a repara totul. De altfel
sunt un om prietenos și îmi place să
ajut pe alții. Nu am întors spatele
nimănui, căci „A fi om e lucru mare, a
fi domn e o-nțămplare.”

În viață nu trebuie să porți pică
nimănui. E bine să treci pur și simplu
cu vederea. De multe ori indiferența
doare cel mai rău.

Chiar dacă nu sunt perfect, sunt
mulțumit cu mine însumi.

elevul **Savescu Claudiu**

Peisaj nocturn

Mă aflu singură acasă citind o carte când am auzit un zgomot destul de puternic. Eram destul de speriată așa, că mi-am luat inima-n dinți și m-am îndreptat spre ușa de la ieșire.

Văzându-mă afară am făcut câțiva pași spre locul de unde am auzit zgomotul. Cu cât mă apropiam mai mult cu atât nu mai vedeam nimic. Doar vântul adia ușor și mișca crengile copacilor bătrâni. Sutele de stele străluceau în jurul lunii aurii. Am mers spre locul în care credeam că o să găsesc explicația zgomotului. Până să ajung acolo fiecare pas îmi era tot mai greu de făcut. Întunericul și liniștea de afară îmi făcea să-mi fie frică. Printre crengile copacilor bătrâni se vedea lumina lunii și a stelelor care parcă se înghesuiau pe cer. Treceam pe iarba rece și udă și mai aveam puțin. Lătratul câinilor îmi dădea fiori dar continuam să pășesc înainte.

Luna lumina tot mai puternic și cu cât mi se părea mai frig cu atât auzeam mai multe sunete. Am ajuns în dreptul copacului misterios de unde am auzit așa-zisul zgomot și m-am uitat în spate. Mi se părea că este cineva.

Și ... atunci m-a trezit mama să merg la școală, iar misterul din acea noapte a rămas tipărit în inima mea.

eleva Văran Anamaria

Supăraturile copac și vesela primăvară

Odată un copac stătea în grădină și se gândea de ce nu are și el picioare ca să poată să alerge prin văzduhul senin. Aceasta era singura lui dorință dar nici acesta nu se împlinea.

Într-o zi își ridică degetele spre cer și îi spuse:

- De ce nu mă iei la tine, că aici nu este bine?

Cerul îi spuse:

Aș vrea, dar nici eu nu pot.

Primăvara a venit și natura a început să își schimbe înfățișarea. S-a ivit soarele cu razele lui imense.

Zănele primăverii au îmbrăcat natura în haină verde. Au dat și peste acel copac.

Pe copac au început să apară mugurii, florile, frunzele.

Copacul nu se mai recunoștea pe sine însuși.

Din acea zi își dorea să fie veșnic primăvară.

eleva Văran Anamaria

Ghiocel, micuță floare

Ghiocel, micuță floare,

De unde ști tu oare

Că se face primăvară

Ca să ieși primul afară?

Îmbrăcat în mătăasă,

Apari pe o zi geroasă.

Stai în neaua înghețată,

Tu nu tremuri niciodată?

Cu hăinuța albă toată,

Ori cu dantelă roată,

Stai cu capul aplecat,

Ești timid sau supărat?

Încet, încet se încălzește,

Zăpada toată se topește,

Ghiocelul a dispărut,

Primăvara a și trecut?

eleva Văran Anamaria

Peisaj nocturn

Afară soarele se pregătește de apus. În curând seara va pune stăpânire pe oraș.

Ușor-ușor întunericul își face simțită prezența. De după deal luna începe să își facă apariția luând locul soarelui care obosit s-a retras. Briza nopții era foarte plăcută iar liniștea începea să pună stăpânire pe întreg oraș. Oamenii se pregătesc de culcare iar afară apar animalele nocturne.

Totul este învelit în negură, doar
luminile becurilor strălucesc în
noapte.

Este o noapte liniștită și plăcută.
elevul Cioancă Alexandru

Paștele

Învierea lui Hristos
Ne-a fost tare de folos,
El s-a înălțat la cer,
Iertându-ne de tot ce-i rău.

Oamenii cei credincioși
Se duc foarte respectuoși
La biserică pentru a se ruga
Și pentru a se bucura.

Lui Dumnezeu mulțumim din plin,
Că-n tot acest timp divin,
Ne-a scăpat de boli, de toate
Și ne-a păzit de păcate.
eleva Mătălă Nicoleta

Oțelu Roșu
18.12.2012

Dragă Moș Crăciun,

Îmi aduc aminte cum căderea
primilor fulgi de nea și dansul lor pe
cer m-a dus cu gândul la toate
sărbătorile și la toate lucrurile
frumoase care o să le fac în acest
anotimp magic.

Îmi amintesc cum scriam scrisori
de Crăciun în clasele primare în care
ceream tot felul de lucruri trăsnete,
cum ar fi să am puteri magice ca
personajele din basme. Pe zi ce trece
mă maturizam iar cu fiecare scrisoare
ceream lucruri diferite.

În scrisoarea aceasta îți cer un
singur lucru, sănătate. Atunci când
este sănătate există în toate un strop de
magic.

Cu respect,
eleva Mătălă Nicoleta

Paște fericit!

În sfârșit Paștele a venit,
Iepurașul a sosit,
Oua roșii ne-a adus,
Într-un coș frumos le-a pus.

Noi sărbătorim de fapt
Pe Hristos cel înviat
Care la cer s-a dus,
Mântuire ne-a adus.

Oua roșii noi vopsim
Iar de Paște le ciocnim,
Mielul l-am sacrificat
Și-n final l-am mâncat.
*elevii Tiba Daniel, Muntean Nicu și
Frâncu Nicolae*

Iepurașul va veni

Paștele a sosit,
Iepurașul n-a venit,
Poate când vom adormi,
Tiptil el se va ivi,
Cu daruri multe și frumoase
Pe la ale noastre case.
*elevii Boran Alexandru, Cioancă
Alexandru și Chița Gabriel*

A venit Paștele

A venit iar Paștele,
Noi vopsim ouăle,
Pe urmă noi le ciocnim
Și pe Domnul îl cinstim.

Când Hristos a înviat
Lumea iar s-a luminat,
Oamenii s-au bucurat
Și pe noi el ne-a iertat.

Soarele a răsărit,
Iepurașul a sosit,
Pe copii i-a veselit,
Cu cadouri a venit.

Copilașii cei cuminiți

Care ascultă de părinți,
Pe iepuraș l-au așteptat
Cu coșul cel fermecat.
elevii **Dulan Alexandru, Novăcescu
Iulian și Vasiloni Marian**

Dragă Moș Crăciun,

Moșule dacă mai vi
Să nu aduci jucări,
Să-mi aduci sănătate,
Căci atunci am de toate.

Moșule, tu ești bun,
O să ascuți ce îți spun,
Tu bucuri aduci,
Chiar mere și nuci.

Tu prin zăpezi vi,
Dar nu pe timp de zi,
Știu că tu ești obosit,
De Crăciun chiar istovit.

Îți mulțumesc pentru tot,
Că nu ai lipsit deloc,
Pentru tot ce ai făcut,
Și că m-ai fericit mult.
elevul **Tiba Daniel Marcel**

Porecle din localitatea Voislova, Caraș Severin

Bunicul meu: Dorel Buda
Vecinul: Ion Tucă
Baba Cătălina: Covrigeana
Moise Moraru: Tarzan
Marius Dumbravă: Țeicu
Nea Emil: Moflea
Șolea Ion: Ion Popa
Opruț Ionică: Comot
Dumitrescu Minuc: Calu
Mircea Firuț: Ioța
Adrian: Nija
Ion (Gunoierul): Căcărează
Olariu Ion: Rety
Neiconi Floare: Baba Beaca
Drăgoi Valer: A lu' Bogatu'
Pătru Boran: Băros
Mircea Firuț: Tintili

Muntean Alexandru: Chenșu
Gemenii Nelu și N.: Mălăanii
Mircea Ștefan: A lu' Mațu
Petcu Mitruț: Băneșu
Frații Monu, Nistor și Rusalin:
Boerini

Ion de peste drum: Ion Creangă
Petrescu Daniel: Poncu
Olariu Ionela: Rișchi
Lae Șolea: Țambu
Boran Firuț: Bărdașu
Nedelcu Petru: Turcu
Bălan Sandu: Păsărel
Boran Anghel: Dulă
Boran Maria (vecina): Freama
Boran Sorin și familia: Dănițonii
În colonie: Smântânii, Dojonii
Sârbu Petrică: Găgărin

Culese de elevii **Tiba Marcel Daniel
și Opruț Nicoleta**

O zi în satul nostru

Într-o dimineată târzie Dorel Buda
s-a întâlnit cu Creangă Ion. Acesta era
foarte amețit că a băut zeamă de prună
toată noaptea cu Tintili. Pe lângă ei a
trecut și Tarzan cu cocia plină cu
lemn. Căcărează alearga pe lângă
cocie.

În alt colț al satului Comot îi
povestea lui Rety de nepoata lui.

La câțiva metri Moflea stătea pe
bancă cu Boerini. Aceștia urmăreau
cu privirea pe Smântâni și Dojeni care
trec pe uliță.

De la holdă veneau Freama și cu
Rișchi.

Găgărin și Poncu îl duceau pe
Dulă acasă fiindcă a adormit la bar.

Păsărel era la biserică ca de fiecare
dată. A fost nevoit să tragă harângul în
locul lui Tintili care toată noaptea a
făcut la cazan.

Țeicu se certa cu Mălăanii, fiindcă
găina lui Țeicu a ajuns la Mălăni în
grădină.

Ion Popa se lăuda ca de obicei cu

casa lui frumoasă în fața lui Baba Beaca.

Chineșul stătea la gară și aștepta trenul, chiar dacă acesta nu a mai circulat din decembrie.

În satul nostru mai sunt și astfel de zile dar cu toate acestea nu l-am schimba cu nimic pe lumea aceasta.

elevii **Tiba Marcel Daniel și Opruț Nicoleta**

8 MARTIE

Astăzi este ziua femeii,
Glas de bucurie în suflet ascult;
La muți ani mamei,
Pentru că o iubesc mult.

De ziua ta îți ofer o floare,
Pentru sufletul tău mare,
Pentru mine ești ca o rază de soare,
Doar pe tine te văd în zare.

elevii **Cioancă Alexandru, Boran Alexandru, Frâncu Nicolae și Chița Gabriel**

8 MARTIE

Mamă azi e ziua ta,
O floare în dar îți voi da,
Să-ți mulțumesc mămică mea,
Pentru că mi-ai oferit viața.

E foarte greu să mă gândesc
Ce cadou să-ți dăruiesc,
Orice floare ți-aș da
Se ofilește-n fața ta.

Orice cadou nemărginit
Știu că te-ar fi înveselit,
Așa că mamă îți voi da
Toată viața mea.
elevii **Tiba Marcel Daniel și Muntean Nicu Rusalin**

8 MARTIE

Mami azi e ziua ta,

Eu îți ofer dragostea,
Mulți pupici ai de la mine,
Să îți meargă-n viață bine.

Chiar și noaptea eu când dorm,
Chipul tău mi-apare-n somn,
Ești o mamă ca-n poveste
Cum orice copil își dorește.

Eu îți dau un ghiocel,
Venit chiar din sufletețel,
Pentru fericirea ta,
Că tu ești mămică mea.

Ești lumina vieții mele,
Trandafir între lalele,
Ți-ai da viața pentru mine,
Ca să-mi fie mie bine.
elevii **Savescu Claudiu și Dulan Alexandru**

De ziua ta

De ziua ta mămică
Îți dau o floriceică,
Pe care am scris
Că te iubesc cu sufletul deschis.

Azi de ziua ta
Îți dau în dar inima mea,
Ca tu s-o prețuiești,
În ea să locuiești.
elevii **Barbu Simona, Novăcescu Iulian, Vasiloni Marian și Burian Albert Denis**

Ziua mamei

E ziua ta mămică mea,
Te iubesc atât de mult,
În dar o floare ți-aș da,
Căci copilul tău eu sunt.

Am făcut multe prostii,
Tu de toate m-ai iertat,
Mulțumesc iubită mamă,
Pentru că m-ai învățat.

Și de mică m-ai crescut,

Tu te-ai îngrijit de mine,
Te iubesc atât de mult,
Nu pot trăi fără tine.

Noaptea când m-am pus în pat,
Eu la tine m-am uitat
Și cu glas încetișor
Ți-am spus te iubesc cu dor.

elevele **Opruț Nicoleta, Văran
Anamaria,
Păun Alessandra și Răduțescu
Denisa**

Mărțișor sufletesc

Din clăbucii de zăpadă
Un ghiocel bucuros,
Scoțând capul spre lumină
Se laudă copilăros

- Uite-așa cât sunt de mic,
Într-un picior mă ridic,
Mă lupt cu zăpada rece,
Nicio floare nu mă-ntrece.

elevii **Savescu Claudiu, Dulan
Alexandru,
Tiba Daniel Marcel și Chița
Gabriel**

Mărțișor sufletesc

Astăzi este 1 Martie,
Este zi de mărțișor,
Florile de primăvară
Înfloresc încă din zori.

Cerul albastru,
Soarele strălucitor
Ne anunță nouă astăzi
Că e zi de mărțișor.

Ghiociei mititeii,
Ne anunță voiniceii
Că e zi de primăvară
Vai ce frumos e afară!

Și natura s-a trezit,
Păsărelele au venit,

Florile au înflorit,
Primăvara a sosit.

elevele **Opruț Nicoleta Casiana,
Dovlete Izabela,
Răduțescu Denisa și Păun
Alessandra**

Mărțișor sufletesc

1 Martie a sosit,
Noi iarăși ne-am pregătit,
Cu cadouri, mărțișoare,
Flori frumoase pentru mame.

Primăvara e în toi,
Florile cântă din zori,
Păsărelele ciripesc
Iar oamenii sărbătoresc.

elevele **Băloni Daiana, Văran
Anamaria, Mătăla Nicoleta**

Izvorul nemuritor

Era vară. Tot satul se bucura de
căldură.

Într-o zi bunicul își chemă nepotul
în grădină pentru a-i spune o poveste.
I-a povestit că în munți există un izvor
mare cu apa limpede ca lacrimile
zânelor dar nimeni nu are curajul să
urce munții.

Băiatului i-a plăcut povestea.

După câțiva ani bunicul băiatului
a decedat. Atunci băiatul își aduse
aminte de povestea aceea. În acea zi el
urcă muntele imens și găsi izvorul.

Băiatul și-a dat seama că bunicul
său e mândru de el.

Pentru el izvorul a fost cel mai
frumos mister.

eleva **Căldăraș Cristiana**

Adevărul / Minciuna

Minciuna poți să o caracterizezi
prin ascunderea adevărului.

Deși poate consideri uneori că e
mai bine să minți, adevărul tot va ieși

la iveală, iar atunci nu te doare așa de rău adevărul aflat cât faptul că ai fost mințit de o persoană în care aveai încredere.

Fiecare minciună, indiferent cât este de mare sau de mică poate răni pe cineva.

Adevărul este cea mai bună cale. El trebuie spus indiferent de situație.

Ideea este că minciuna nu doare deloc în comparație cu pierderea încrederii și diminuarea imaginii tale în ochii persoanelor care te apreciază.

elevule **Mătălă Nicoleta și Opruț Nicoleta Casiana**

Sinceritatea

Sinceritatea este una dintre cele mai bune calități ale omului.

Între oameni trebuie să existe sinceritate și încredere pentru a relaționa unii cu alții.

Dacă nu ar exista sinceritate oamenii nu s-ar putea înțelege și le-ar fi foarte greu să-și facă prieteni și persoanele nu ar mai comunica între ele fără să mintă.

Să fii sincer este bine, de exemplu dacă ai făcut o faptă rea și ești sincer, fapta rea îți este pe jumătate iertată, iar dacă mințim și adevărul va fi aflat vom avea probleme foarte mari.

În concluzie dacă suntem sinceri oamenii ne vor respecta mai mult și vor avea mai mare încredere în noi.

elevii **Frâncu Nicolae, Tuștean Eduard, Schipor Sebastian și Barbu Simona**

Dragă Moș Crăciun,

Moș Crăciun
Vreau să îți spun
Că ești un om minunat,
Colinzi lumea-n lung și-n lat,
Aducând jucării,
Minunaților copii.

Deci Moșule vreau să-ți zic,
Deși nu mai sunt așa de mic,
Acum vreau multă sănătate

Și să mă ajuți în toate,
Să fii cu familia mea,
Să-i ajuți toată viața.

elevul **Muntean Nicu Rusalin**

Primăvara

Anotimpul mult iubit,
Primăvara, a sosit,
Soarele, frumoasă minge,
Căldura lui pe noi ne atinge.
Toți copacii se trezesc
Din zborul lor cel nebunesc,
Rândunica cea drăguță
S-a întors la ea în căsuță.

elevul **Simescu Antonio**

Amintiri de iarnă

Într-o seară stând pe canapea singură în fața focului călduros, mi-am adus aminte cât de frumoasă a fost iarna trecută.

Pe data de 19 noiembrie a nins prima oară anul trecut.

Dimineața când m-am trezit zăpada era destul de mare iar afară continua să ningă cu fulgi mari și deși. Ceața încetinise mersul mașinilor. De asemenea și gheața alunecoasă puneă piedici.

Totul părea că era o poveste.
Acum e decembrie și nu ninge.
Abia aștept să vină iarna.

eleva **Boghian Tasiana**

Impresii Concurs interjudețean de matematica „Traian Lalescu “- Arad 2013

Priviri stresate, pixuri ce cădeau de emoție din cinci în cinci minute, o atmosfera mai încurcată decât o

problema de matematica, o bătălie pentru a învinge... Oare eram singura conștientă că este vorba doar de un concurs?

Derulând până la primirea călduroasă din Arad; chiar dacă vremea nu părea de partea noastră, am încălzit-o noi. Legând prietenii, având parte de momente de neuitat transformate în amintiri minunate, ne-am cunoscut mai bine și am păstrat legătura. După concursul în sine, am avut parte de o bine meritată distracție vizitând frumusețea orașului: Teatrul Ioan Slavici din Arad unde a avut loc festivitatea de premiere, mall-urile, clădirile parcă infinite cu arhitectura incredibilă. Iar când nu cutreieram Aradul povesteam și râdeam, bucurându-ne de această excursie.

Simpla participare la acest concurs te face un învingător, deoarece, concurând cu cei mai buni dintre cei mai buni este un sentiment de mândrie.

Matematica este logica pe care o vezi chiar dacă ești orb, o ghicitoare fără răspuns, o răscruce de adevăr al gândurilor, un lucru atât de complicat dar până la urmă atât de simplu.

eleva **Butoi-Drăghici Alina**

MISTERUL

De ce e iarba verde?
De ce-i albastru cerul?
De ce sunt toate colorate?
Șă dezlegăm misterul!

De ce-s merele roșii?
De ce vulturii zboară?
E darul de la Dumnezeu,
Este o comoară.

eleva **Țerovan Cosmina**

FLORILE

Ce vă spun e-adevărat
Au parfum înmiresmat,

Ce vă spun e de știut
Sufletul ți l-au umplut!

Unele sunt trandafiri
Altele lalele, crini,
Au parfum îmbietor
Și le plac tuturor.

eleva **Țerovan Cosmina**

IARNA

A venit iarna geroasă
Și ne-a pus flori pe fereastră,
Totu-i alb cât vezi cu ochii,
De zăpadă sunt plini plopii,

Așteaptă cu bucurie
Moș Crăciun la ei să vie,
Poezii i-au pregătit,
Bradul l-au împodobit.

Ies copiii jucăuși
Și se dau pe derdeluș,
Cu bulgări pufoși se bat
Oameni de zăpadă fac.

Colinde se-aud pe drum,
De prin coțuri iese fum,
La mulți ani vă spun la toți,
Copii, părinți, bunici, nepoți...

eleva Lazăr Iasmina

IARNA

Iarna mare a venit
Cu multă zăpadă,
Încă ninge foarte mult
Iar copiii se joacă.
Vezi copii la săniuș
Bucurându-se împreună
De zăpada cea frumoasă.

eleva Bartic Andreea

LUMEA MINUNATĂ A IERNII

Fulgii mari de zăpadă
Au căzut din cer,
Vom face un om de zăpadă
Chiar dacă este ger.

Facem cetăți de zăpadă,
Cu bulgări ne jucăm,
Parcă am fi o înghețată,
Dar noi nu cedăm.

Casa noastră-i frumos aranjată
Ca de sărbătoare arată,
Cu brad împodobit
Și totul pregătit.

Moș Crăciun a sosit,
Cu multe daruri a venit,
Jucării și ursuleți,
Dulciuri de nu vă vedeți.

elevul Dănescu Alex

Povestea unei stele de nea

Afară ninge liniștit iar frigul nu mai
era așa de aprig. Ionuț s-a gândit că ar fi

bine să iasă la joacă mai ales că a auzit și
alți copii venind spre locul de joacă.

S-a îmbrăcat gros, un hanorac de
culoare închisă, căciulă, fular.

A ajuns afară. Făcând câțiva pași prin
zăpada pufoasă observă că tot mai mulți
fulgi roiau în jurul său așezându-se pe
hanorac. Din curiozitate a încercat să
prindă un fulg. În cele din urmă a reușit.
Fulgul s-a topit în câteva secunde. În locul
fulgului a rămas o picătură sclipitoare.
Văzând acest lucru Ionuț a rămas
dezamăgit. Deodată un glas subțirel l-a
strigat. Glasul venea de pe mâneca
hanoracului.

Câțiva fulgi au format pe mâneca
hanoracului o steluță strălucitoare.

Așa a aflat Ionuț că fulgul a avut o
lungă călătorie până a ajuns pe pământ. În
drumul său a văzut munți stâncoși, păraie
zglobii, păduri întinse.

Ionuț auzind povestea a rugat fulgul
steluță să vină și la anul cu altă poveste.

elevul Zlătaru Cosmin

Floarea albă ca zăpada

Soarele prăjea nisipul de pe plajă. Primii
vizitatori s-au așezat în apropierea mării.
Printre ei erau și copii care păreau pentru
prima dată pe această plajă.

Curioșii cu privirea ținută în larg priveau
deplasarea alene a vapoarelor care se
pierdeau sub orizont. De sub pălăriile
moderne ieșeau bucele de păr galbene ca
aurul. Își continuau jocul pe plajă, în nisip,
până când soarele se-nalță în înaltul
cerului.

O doamnă îmbrăcată într-o rochie
vaporoasă se îndreptă spre florărie. De
acolo ea iese cu o floare mare, albă ca
zăpada. Ea se pregătea să meargă la o
onomastică. Petrecerea a durat destul de
mult timp, încât a doua zi dimineața s-a
gândit să se plimbe și să admire lacrimile
de rouă ale dimineții ce sclipesc pe flori și
pe iarbă.

elevul Zlătaru Cosmin

O întâmplare de la Poiana Mărului

Într-o zi frumoasă de vară împreună
cu doi colegi am hotărât să facem o
excursie la Poiana Mărului.

Legătura dintre orașul nostru, Oțelu

Roșu și Poiana Mărului, cu câțiva zeci de ani în urmă se făcea printr-o mică cale ferată. Aceasta pornea din localitatea Zăvoi, localitate vecină cu Oțelu Roșu și se finaliza la Poiana Mărului. Oamenii puteau călătorii cu trenul. Astăzi calea ferată nu mai există. Spre Poiana Mărului se ajunge pe un drum asfaltat cu autoturismul.

Peisajul zonei este foarte frumos. Lacul de acumulare pare o oglindă în care își reflectă chipul tot înținutul.

Farmecul lacului ne-a atras în acea zi de vară și am început să ne bălăcim în apele lui. Unul din colegii mei nu știa să înoate. Ne-a spus acest lucru dar noi nu am fost atenți la spusele lui și l-am împins în apă râzând. Când am observat că el dispărea am sesizat pericolul și am încercat să-l salvăm. Am avut noroc cu câțiva turiști.

Din această întâmplare am învățat că nu este bine să riscăm și să ne jucăm cu viața noastră.

elevul **Zlătaru Cosmin**

Fulg, fulgușor

Fulg, fulgușor,
Vino la mine în zbor

Și adu' iarna ușor

După ce te eliberezi din nor.

eleva **Dovlete Izabela Roxana**

Povestea unui fulg de nea

Într-o zi de iarnă puternică și grea a început să ningă cu putere.

Au apărut fulgi mici și hăioși. Unul singur era ca o frunză de mare. A călătorit ore și zile până a ajuns la geamul unei case. În ea erau niște copii care se uitau la fulg. El s-a intimidat și a zburat pe alt geam. În acea casă copiii dormeau. Fulgul de nea s-a topit și a murit.

Păcat. Fulgul de nea mare cât o frunză și-a încheiat povestea pe un geam intimidat de glasul copilăriei.

eleva **Ciucă Alexandra**

Prima zi de vară

Prima zi de vară s-a arătat fierbinte. Păsările venite din primăvară stau și se

bălăcesc în apă.

Copiii se joacă în timp ce soarele prăjește nisipul.

Florile de pe câmpii au adormit. Culoarele lor s-au bronzat la soare.

Totul pare prea fierbinte pentru prima zi de vară.

eleva **Ciucă Alexandra**
Povestea unui fulg de nea

Într-o zi de iarnă, pe umărul meu, s-a așezat un fulg de nea alb. Era pufos ca vata de zahăr și moale.

Când l-am văzut, l-am luat de pe umăr și l-am pus pe fereastră ca să pot să-l văd în fiecare zi.

A doua zi când m-am dus la fereastră să-l văd am constatat că nu mai era.

Am ieșit afară în căutarea fulgului. Nici nu am făcut câțiva pași și un fulg mi s-a așezat pe umăr.

Cu siguranță era fulgul meu.

elevul **Lăcătuș Marian Claudiu**

Cunună de raze

Într-o frumoasă dimineață de vară eu m-am trezit bucuros din pat gata pentru o nouă zi din viața mea.

M-am spălat, am mâncat, m-am schimbat hainele și am întrebat-o pe mami dacă pot ieși la joacă cu prietenul meu.

M-am jucat cât m-am jucat și am intrat în casă. Dintr-o dată m-am uitat foarte atent pe geam. Parcă ceva mă atrase. O lumină galben-strălucitoare mi-a intrat în ochi. Parcă era o cunună de raze. Pe acea cunună tei cai albi ca laptele, cu aripi de aur, coborau pe pământ. Eu am fost uimit de acel eveniment nemaiîntâlnit. Totul părea ireal, prea fumos să se întâmple. Dar totul a fost un vis. Sper să se întâmple și în realitate.

elevul **Silvășan Andrei**
Toamna, un anotimp frumos

Toamna este cel mai frumos anotimp. El ne aduce roadele mult așteptate.

Mie îmi place toamna, pentru că îmi place să-i gust roadele.

În acest anotimp pomii se golesc de frunze pentru a îmbrăca în primăvară altele.

Toamna este și ziua mea de naștere, în luna noiembrie.

Începutul școlii, roadele, ziua mea de naștere sunt bucuriile toamnei mele.

elevul Silvășan Andrei

Când doi se ceartă al treilea câștigă

Într-o zi la școală profesorul de istorie l-a dat lui Ștefan și Andreas un ban vechi din timpul lui Decebal.

Profesorul le-a spus că până mâine să se hotărască cine va păstra banul. În drum spre casă, cei doi se tot certau pentru monedă.

Atunci profesorul văzându-i le-a spus că au avut un comportament urât și banul a ajuns la Avram care a nu a fost egoist.

E bine să renunțăm la ceartă și să fim mai solidari.

elevul Silvășan Andrei

Mihai și câțelul lui

Într-o după-amiază Mihai a ieșit la plimbare sperând să întâlnească și niște prieteni. În locul amicilor Mihai a întâlnit un câțel maroniu ca praful de cafea, cu ochii albaştrui ca bolta cerului. Acesta s-a uitat cu niște ochi ce-ți implorau milă către Mihai.

Mihai a luat câțelul și l-a dus acasă. Acasă l-a spălat, i-a dat de mâncare și s-a întrebat în sine despre stăpânul fără inimă a câțelușului părăsit.

Mihai s-a împrietenit cu câțelușul. Îl scotea la plimbare, îl hrănea, se juca cu el. Câțelul, la rândul său, îl iubea foarte mult pe Mihai.

Timpul trecea...

Într-o clipă de neatenție câțelul a fost călcat de o mașină în timp ce se grăbea să traverseze strada ca să-și întâlnească prietenul. Mihai a început să plângă.

Mama lui Mihai care a văzut ce s-a întâmplat a luat câțelușul și l-a dus la medic.

După un timp câțelușul s-a însănătoșit, mai puțin piciorul stâng. De atunci numele câțelușului a fost Lăbuș. Pufosul de altă dată nu își mai avea farmecul.

elevul Silvășan Andrei

În grădină

În grădină este soare

Iar afară plouă tare,

Merele au picat

Iar eu m-am întristat,

Perele s-au uscat

Și prunii au lăcrimat,

Gutuile au îngălbenit

Spre a lor gust m-au poftit,

În grădină am intrat

Și gutuile am mâncat.

elevul Heler Samuel

Costumul meu

Într-o seară mă gândeam cum să mă costumez de Hellowen.

Mi-am zis:

- Ce-ar fi să mă costumez în vrăjitoare?

- Nu, nu ar fi bine.

- Dar în prințesă?

- Nu, prea copilăresc!

- Atunci în ce să mă costumez?

- Hmmm!

- Știu. Mă îmbrac în vampir.

- Nu. E prea sângeros.

Chiar nu știam în ce să mă costumez. M-am sfătuit cu mama.

În cele din urmă am ales să fiu zombi.

eleva Fabian Edwina Popescu

Tomȳ

Pisica este animalul meu preferat, de aceea și eu am o pisică.

Numele pisicii mele este Tomȳ. El este mascul. Îi place mult să se joace cu mingea și cu ața.

Și prietena mea are o pisică pe care o cheamă Sheeba. Ea este sora lui Tomȳ.

Eu îl am pe Tomȳ de un an. Este rasa persan ca pisica sălbatică. Este pufos, drăgăstos și foarte iubitor.

Eu îmi iubesc foarte mult pisica și ea mă iubește pe mine.

eleva Fabian Edwina Popescu

Legenda jucăriei

A fost odată un om care s-a dus într-o

zi la păscut cu oile. El avea un băț în mână.

Omul s-a gândit să prelucraze acel băț. A lucrat zi și noapte la el dar într-un final a reușit să facă o păpușică.

A arătat și altor oameni păpușica. Oamenii au început să facă și ei păpuși.

Așa a apărut țărișă.

eleva **Fabian Edwina Popescu**

Expediția în deșert

Doi oameni ca oricare alții au plecat într-o expediție în uscatul și nemărginitul deșert. Ei merseseră acolo să caute cea mai rară floare din lume care se afla undeva în inima deșertului.

După opt ore de mers puterile celor doi au slăbit. S-au oprit să bea apă dar nu mai aveau.

Când speranța i-a părăsit au ajuns la o dună de nisip pe care se afla floarea căutată de ei.

Floarea i-a fermecat pe amândoi cu mireasma și frumusețea fără margini.

Lângă tulpina florii curgea un firicel de apă. Cei doi și-au astămpărat setea. Au făcut poze florii și s-au întors acasă.

eleva **Popescu Fabiana Edwina**

Floarea magică

Era o prințesă frumoasă ca o floare albă de zăpadă, cu părul galben ca aurul. Dar aceasta era tristă și în fiecare zi plângea cu lacrimi de rouă ale dimineții, pentru că ținutul era măcinat de secetă iar soarele prăjea nisipul. Prințesa a aflat că singura scăpare era o floare ce creștea în munți.

Aceasta a plecat în căutarea florii. Arșița îi topea puterile.

Secătuită de puteri prințesa a adormit cu lacrimi fierbinți în ochi dar se trezi în mireasma unei flori magice.

Floarea i-a salvat ținutul.

eleva **Podiuc Alexandra Gabriela**

Floarea tunetului

Era odată o floare foarte rară care locuia printre munți și se numea Floarea Tunetului.

Când era furtună își deschidea petalele cele albe ca fulgerul și tunetul iar când era soare ea își închidea petalele.

Dacă era frig sau ploua ea strălucea în întuneric.

Floarea Tunetului nu iubea soarele și căldura. Ei îi plăcea frigul și furtuna.

Seara înflorea, pentru că era întuneric și frig.

eleva **Podiuc Alexandra Gabriela**

Poveste de Crăciun

Este ajunul Crăciunului. Totul în jur este acoperit cu o pătură albă și pufoasă de zăpadă. Bradul este împodobit iar darurile sunt împachetate.

Îl aștept cu nerăbdare pe Moș Crăciun. Mama pregătește tot felul de gustări minunate.

Geamul pe care privesc spre a-l zări pe Moș Crăciun a înghețat. Nuanța albastruie a cerului zâmbea sărbătorii.

Pentru mine Crăciunul este o sărbătoare în familie. Un lucru mai frumos decât *Povestea de Crăciun* din familie nu există.

eleva **Nicoleta Belcea**

Imaginația Anei

Afară era vară. Erau 40. Anei i s-au muiat genunchii de cald.

Ca să scape de arșiță Ana și-a închipuit o lume de înghețată. Tulpina arborilor a devenit un cornet iar coroana acestora o cupă de înghețată. Iarba a văzut-o ca pe o înghețată de mentă iar cărarea înghețată de fursecuri.

În imaginația Anei înghețata avea un gust bun și o răcorea.

Totul în jur s-a răcorit pentru a nu se topi înghețata.

Imaginația a ajutat-o pe Ana să suporte arșița zilei mai ușor.

eleva **Belcea Nicoleta**

Floare de colț

Câțiva turiști care locuiau într-o cabană situată la marginea unui părau doreau să cunoască împrejurimile acesteia. Nu departe de cabană era un drumeag care ducea în vârful muntelui din apropiere. Printre turiști se aflau copii mai mici sau mai mari. Cu toții s-a așezat pentru a se sfătui la marginea păraului.

La marginea pârâului era o zonă cu nisip fin unde se puteau odihni ca pe plajă. Soarele prăjea nisipul din ce în ce mai tare. De aceea mamele grijuli au acoperit părul galben ca de aur cu pălărioare.

Turiștii mai îndrăzneți au început să urce cărarea muntelui. Pe măsură ce urcau răcoarea pădurilor de brazi îi stimula spre desăvârșirea traseului.

În vârful muntelui stâncile se vedeau colțuroase și doar ici-colo apăreau tufișuri înconjurate de iarbă.

Deodată, pe un colț de stâncă, atenția tuturor a fost atrasă de o floare albă ca zăpada. Aceea era o floare de colț.

elevul **Hurjui Constantin Marian**

Primăvara

Primăvara,
O iubește toată țara,
Primăvara a sosit,
Ghiociei au înflorit.

Păsările au venit
Și cuiburile s-au înmulțit,
Copacii au înflorit,
Căci căldura a revenit.

Câmpile au înverzit,
Căci zăpada s-a topit,
Izvoarele s-au dezghețat
Și frigul a plecat.
elevii **Voronean Cristian, Margan Sebastian,**
Grozavu Cosmin, Schipor Teofil

Început de toamnă

Este septembrie. Soarele mângâie pământul amorțit. Razele lui sunt din ce în ce mai palide. Marea de verdeață a îngălbenit. Peste coroanele de foc ale copacilor a început să adie vântul scuturându-le hainele și ofrindu-le pământului.

Vietățile adună în grabă provizii pentru iarna ce va veni.

Păsările zboară pe sub cerul trist spre locuri însorite.

Natura și-a luat rămas bun de la anotimpul cald iar noi elevii de la vacanță.

Toamna este anotimpul schimbării.
eleva **Trofin Roxana**

Dragă Cenușăreasa,

Au trecut mulți ani de când nu te-am văzut. Am rătăcit cartea de povești la țară și nici în vis nu te-am mai întâlnit.

Să ști că îmi este dor de tine. Eu te aștept să vii din clipă în clipă. Poate vei sosi. Am vorbit cu bunica și mi-a spus că peste două luni vei veni. De când ai plecat tu, eu nu am mai avut cu cine să mă joc. Mă simt foarte singură.

Atunci când vei veni cu siguranță o să-mi aduci multe suveniruri. Și eu ți-am cumpărat ceva dar nu-ți pot spune ce, căci este surpriză.

O să-ți trimit câteva fotografii cu mine ca să-ți amintești de prietenia noastră.

Când vei veni eu voi fi cea mai fericită.

Mă bucur că mama ta vitregă nu mai îți poate face rău și că piticii te ocrotesc.

Oriunde te afli să nu uiți că ești cea mai bună prietenă a mea.

Cu prietenie,
eleva **Drângă Magdalena**

Țara mea

Țara mea frumoasă,
Dulce ca o crăiasă,
Cu câmpii minunate
Și dealuri înalte.

Florile sunt colorate
Și sunt toate parfumate,
Tare mândră-i țara mea
Și eu mă bucur de ea.
eleva **Drângă Magdalena**

Dragă Scufiță Roșie,

Îmi doresc să ne revedem. De când ai plecat cu bunica ta în pădure eu nu am ce face. Toți copiii sunt plecați în concediu și eu sunt singură.

Atunci când te vei reîntoarce mama mea o să-ți facă o plăcintă cu mere și un tort de ciocolată.

Îmi aduc aminte când ne jucam în ploaie, pe urmă mergeam la cofetăria Vânătorul unde Lupu ne servea cu câte o ciocolată caldă.

Bunica ne-a învățat să tricotăm. Am îmbrăcat toate păpușile în primăvară. Îți amintești?

Fără tine este putiu. Te aștept să te reîntorci.

A ta prietenă,
eleva Simescu Giulia Maria

Matei

„Era un om mărunțel cu o față plăcută ... Avea niște ochi mari, întunecați. Părul îi era foarte des ... și cămașa lui albă ...”, purta niște sprâncene arcuite, șifonat de felul lui iar caietele dezordonate. Matei era un băiat foarte leneș.

Cu toate că era leneș avea un suflet bun.

Matei avea o soră mai mică, pe nume Ariana. El se comporta foarte frumos cu ea.

Lui Matei îi plăcea foarte mult să joace cărți, însă nu-i plăcea deloc să învețe.

Avea o mustață foarte deasă, niște gene lungi. Era cam tăcut și rotunțor. Părul lui era blond. Avea un nas mic, gura cam strâmbă și ochii bulbucați.

Obrajii lui erau arși de soare iar tenul său era maroniu.

Hainele sale erau cam pătate, fiindcă nu știa să mănânce.

Matei era un băiat căruia nu-i plăceau florile. El când vedea o floare o rupea.

Matei este tipul băiatului plinuț, tăcut și ușor amuzant.

eleva Simescu Giulia Maria

Ham, ham

Am avut un câine și toată ziua făcea *ham, ham, ham*.

L-am întrebat de ce face toată ziua *ham, ham, ham*. El a făcut tot *ham, ham*. Eu i-am dat un os și el s-a bucurat făcând *ham-ham*.

Mai târziu ne-am jucat. A venit vecinul și ne-a întrerupt jocul și câinele meu l-a certat printr-un *ham, ham*.

elevul Țuca Constantin Mihai

De Paște

Paștele va veni
Iar oamenii se vor înveseli,
Paștele este o zi sfântă,
Când toți oamenii cântă.

Iepurașul a venit
Și noi ouăle le-am ciocnit,
Natura la viață s-a trezit
Și noi ne-am înveselit.

Florile au înflorit,
Copacii au înverzit,
Ouăle le colorăm,
Cu pensula le pictăm.

Roșu, galben și albastru,
Curcubeul e măiastru,
Sunt culori de primăvară
Așternute peste țară.

Când Hristos a înviat
Oamenii s-au bucurat,
Soarele s-a luminat
Și oamenii i s-au închinat.
*eleva Balașcă Gianina Georgiana,
Simescu Giulia Maria,
Drângă Magdalena
Și Balașcă Ariana*

Prietenul meu

O să vi-l prezint pe prietenul meu.

Lui îi place școala și se bucură când este ziua de luni. Materia lui preferată este româna. Are un zâmbet larg cu niște dinți albi ca norii de pe cer.

Când este fericit nu mai poate să vorbească. Se bălbăie.

Are o inimă bună cu un suflet mare. El ajută copiii de pe stradă, le dă bani de buzunar ca să-și cumpere mâncare.

El mai are părul creț, are un nas mic, mâinile lungi. Mâinile îi atârnă pe lângă corpul lui slab ca niște aripi moarte.

Eu sunt mândră că este prietenul meu.

eleva Balașcă Gianina-Georgiana

Primăvara

Primăvara florile își fac loc pe înverzita coroană a copacilor. Păsărelele își fac apariția *cip-cirip* din copac în copac.

Zăpada se topește ușor *pic-pic* odată cu apariția soarelui iar ghiociei își scot capul la lumină.

Totul reînvie la viață după o iarnă grea și friguroasă iar pașii copiilor se aud *flip-flap* pe terenul de joacă.

Crengile copacilor cad *bufla* la pământ.

Oamenii *tup-tup* merg pe iarba cea verde. Albinele *bâz-bâz* zboară în aer.

Câinii artăgoși ai străzii *mârr* fac la oamenii care trec pe lângă ei.

Eu *păș-păș* mă strecor afară din casă și zâmbesc primăverii.

eleva **Balașcă Gianina Georgiana**

Dragă Prepelită,

Sper că puiii tăi nu au pățit nimic și sunt sănătoși așa cum i-am aflat ultima dată.

Măine pe la ora 16⁰⁰ voi veni la tine. Abia aștept să te revăd, atât pe tine, cât și pe puiii tăi dragălași. Sper că vor fi bucuroși să mă vadă din nou după atâta timp. Voi aduce câte un cadou la fiecare puieuț al tău. Sunt sigur că i-ai învățat deja să zboare. Fiindcă mâine este ziua ta de naștere și-am luat și ție un cadou.

Multă fericire și bucurii îți doresc ție și puilor.

Pe mâine.

Cu drag,

elevul **Rovilă Richard Robert**

Ce ție nu-ți place, altuia nu face

Într-o dimineață de vară cu soarele arzând ca după o zi de ploaie am ieșit în curtea casei cu o poftă nebună de joacă.

Nici nu am tras bine în piept prospețimea dimineții pentru a mă înviora că a apărut Alex, cel mai bun prieten al meu ca să mă invite în grădina casei lui la joacă. Bineînțeles că am acceptat.

Eram îmbrăcat cu tricoul preferat și cu o pereche de pantaloni ce-mi plăceau mult.

Am început să alergăm și să ne jucăm printre copaci împreună cu găzele și fluturii care umpleau grădina. La un moment dat Alex a luat o creangă ruptă a unui copac, a dat-o prin noroi și mi-a stropit tricoul preferat.

M-am supărat dar nu i-am spus nimic.

A doua zi Alex a venit la mine acasă. Mama a terminat de gătit înghețata mea preferată. L-am întrebat pe Alex dacă vrea și el o porție. Alex a acceptat bucuros înghețata.

Alex în timp ce a mâncat înghețata și-a pătat tricoul pe care l-a primit cadou de ziua lui. Alex s-a supărat și pe mine și pe înghețată. A uitat că el mi-a murdărit cu o zi înainte tricoul intenționat.

„Ce ție nu-ți place, altuia nu face.“, căci totul se întoarce în viață.

elevul **Rovilă Richard Robert**

Izvorul limpede

Curge apa cristalină
Pe la mine prin grădină,
Un izvor cu gânduri bune
Care poartă frumos nume.

Apa curge cu al meu dor,
Susurâd încetșor,
Îmi aduce fericire
Și în viață multă iubire.
eleva **Muntean Larisa**

Pisicuța mea

Pisicuța mea frumoasă,
Dulce și pretențioasă,
Ea se joacă așa de frumos,
Dulce și dragăstos.

Eu mereu mă joc cu ea
Pentru că-i pisica mea,
Ea știe că o îndrăgesc
Și cu drag o îngrijesc.
eleva **Muntean Larisa**

Bunicii mei

Bunicii mei îmi sunt puterea,
Sufletul și mângâierea,
Bunicii mei mă iubesc
Și cu drag mă îngrijesc.

Bunicii mei m-au crescut,
M-au ajutat cu ce au putut,
Eu mereu am să-i iubesc
Și cu drag le mulțumesc.

eleva **Muntean Larisa**

Primăvara

„Vine, vine primăvara,
Se așterne toată țara,
Floricelele-nfloresc
Și copacii înverzesc.

Copilașii toți se joacă,
Bătrâneii ies pe stradă,
Soarele a răsărit
Și pământul a-nverzit.

eleva **Muntean Larisa**

Sfântul Valentin

O zi plină de culoare
Dulce și surprinzătoare;
O zi plină de iubire
Și de multă strălucire.

Azi de Sfântul Valentin
Eu la piept vreau să te țin,
O să-ncrez să îndrăznesc
Să îți spun că te iubesc.

eleva **Muntean Larisa**

Mama

Mama mea cu chip de zână
Azi e ziua Ta,
Cel mai frumos dar din lume
Doar eu ți-l voi da.
Mamă, eu îți dăruiesc
Inimioara mea,
Mama mă ajută mereu,
Nu pot fără ea.

Mama mea vreau să îți spun
Ce mult te iubesc;
Căci mereu mi-ai fost aproape,
Eu îți mulțumesc.

eleva **Muntean Larisa**

Șoricelul și pisica

Șoricelul de sub pat

A ieșit și a scăpat,
A venit așa, tip-til,
Ușurel și cu mult stil.

O să te găsesc odată
Și o să te prind de coadă.
Și-o să-l prindă măța mea
Și cu el se va juca.

eleva **Muntean Larisa**

**Imagine Porți deschise, revista Școlii
Gimnaziale Nr. 3, Oțelu Roșu (2012-2014)**

PORTI DESCHISE

2. Creații ale absolvenților *Școlii Gimnziale Nr. 3, Oțelu Roșu,* actualmente liceeni

Îmi amintesc de fiecare dată cu mult drag de foștii mei elevi. Am păstrat o parte din creațiile lor din gimnaziu. Creațiile păstrate o să le public în această culegere. Înainte de a lăsa textul să-și întindă trupul obosit de vreme pe foaie o să menționez câteva nume ale elevilor care s-au remarcat în anii de gimnaziu prin rezultate deosebite la concursuri și olimpiade școlare: Băilă Diana Paulina, Preda Gabriela Dagmar, Jurma Cristina Maria, Preda Cristina Elena, Haba Beatrice, Barbu Daniel, Drăgan Alexandra, Ani Denisa, Dănilă David, Carp Andreea...

prof. **Ana-Cristina Popescu**

Școala... ceva atât de frumos, amplu și necesar...

Școala... ceva atât de frumos, amplu și necesar... În școală înveți cele mai elementare lucruri, iar ceea ce Școala cu clasele I-VIII nr. 3, Oțelu Roșu are în plus față de alte astfel de instituții este faptul că te învață și despre viață.

Cei opt ani petrecuți aici au fost poate cei mai frumoși, deoarece în primii patru ani am învățat din toate câte puțin, română și matematică în special. Doamna învățătoare Carmen Popescu mi-a pus bazele literaturii și aritmeticii, gramaticii și geometriei, informații dezvoltate în următorii patru ani de gimnaziu. Aceștia din urma au fost excepționali, deoarece în compania unor profesori deosebiți și a unor colegi nemaipomeniți, am învățat că poți îmbina utilul cu plăcutul.

De ce spun „profesori deosebiți”? Pentru că aceștia sunt prietenii elevilor, nu inamicii lor, sunt dispuși mereu să le vorbească, să le dea un sfat. Știu să îi educe, lăsându-și amprenta asupra personalității fiecăruia.

În această școală mi-au fost date aripi să zbor spre lumea poeziei. Doamna profesoară Ana-Cristina Popescu mi-a deschis porțile spre o lume de vis, o lume de basm, o lume în care cuvintele reușesc să transforme totul în ceva mai bun. Revista de literatură a școlii, „Mugurașii”, prima în care am început să public îmi umplea

sufletul de bucurie. Doamnei diriginte, Boldea Felicia, nu aş putea să îi mulţumesc destul pentru răbdarea pe care a avut-o. Ea mi-a arătat că şi matematica poate fi frumoasă, că de ea avem nevoie în viaţă, lovindu-ne la orice pas de aceasta. Limba engleza a părut mai uşoară atunci când doamna Marinela Vârvoeni ne-o explica în fiecare oră. Dar orele de curs nu ar fi fost atât de frumoase şi plăcute dacă Doamna Directoare nu ne-ar fi creat condiţii de studiu potrivite.

Pauzele... poate cele mai îndrăgite de orice elev, sunt atât de plăcute, deoarece curtea şcolii are un spaţiu verde splendid, bănci, flori şi copaci îngrijiţi, motiv pentru care copiii vin cu drag aici, nu pentru că trebuie. În această şcoală, profesorii şi doamna directoare au avut încredere în mine, iar din clasa a cincea am început să prezint diferite evenimente organizate de şcoala mea dragă.

Ţin să le mulţumesc tuturor profesorilor care au ajutat la conturarea caracterului şi personalităţii mele, dar totodată ţin să spun tuturor că această şcoală este una foarte bună, în care fiecare copil reuşeşte să se pronunţe, să se distingă într-un fel sau altul de ceilalţi.

eleva Băilă Diana Pauluina

Amintiri din Cyberotia

„Bună dimineaţa! Bună dimineaţa!“ Îmi spune zilnic Cyber. Cyber este roboţelul meu personal ce are grijă ca eu să îmi duc la îndeplinire toate sarcinile.

Poate că este singura persoană ce este sensibilă. Când este pus să ia o decizie o ia şi cu inima. Şi în exterior are piele, nu metal. Şi spun asta, pentru că încă nu am cunoscut pe cineva aici care să nu fie o maşinărie. Încă mă întreb cum au apărut ei?

Totuşi să vă povestesc unde sunt. Sunt pe Cyberotia de aproximativ trei luni pământeste. Am ajuns aici încercând

să aflu ce este în mintea anumitor persoane. Aici sunt considerată o străină care-i ajută pe roboţei.

Cyber este ajutorul meu, datorită lui m-am integrat mai uşor şi am învăţat să vorbesc doar în literele c şi v (CV = Cyber).

Aici totul este nou aşa că zilnic pornesc în căutarea de locuri pe care le pot studia. Cybortia este acoperită de apă şi doar roboţii trăiesc aici.

Am decis să cercetez pădurile dintr-un loc abrupt acoperit de ape. Copacii pădurilor erau de fapt nişte mecanisme.

- Cyber, îmi explici cum apar aceşti copaci?

- Nu apar. Sunt montaţi.

În jurul meu au apărut o mulţime de minirachete. Cea mai mare m-a poftit în lumea ei. Aşa m-am întors acasă.

eleva Băilă Diana Paulina

PRIMUL FULG CĂZUT ÎN PALMA MEA

E iarnă, dar afară nu ninge. Mai sunt câteva zile şi e Crăciunul. Eu sunt afară şi mă gândesc la tema de la religie. Am de făcut o compunere religioasă. Mă uit şi văd cum tremură de frig copacii. Încetul cu încetul îmi vin ideile.

A căzut un fulg în palma mea, ce s-a topit. În gând, îmi puneam aceeaşi întrebare ca nu demult, Nicolae Labiş: *Oare bunul Dumnezeu te-a trimis pentru a anunţa venirea iernii?* „Nu puteai fii de argint, ori de sticlă ori de scamă?“

Am intrat în casă pentru a scrie despre un fulg, care a căzut, iar acum a dispărut. E seară. Mă mai duc o dată afară. Ninge.

Cu multă bucurie m-am dus în casă şi i-am mulţumit Domnului, dar l-am şi rugat ca această ninsoare să readucă la viaţă micul fulg, dar acum să fie de sticlă.

Înainte de culcare am întrebat-o pe

mama cum de există flori iarna? Ea nu a au îndeplinit promisiunea, au ajuns în știut răspunsul și i l-am spus eu: florile șapte zile și s-au căsătorit.
de nea.

În acea seară am visat cu micul fulg, mănecare pentru câini, iar ochii și limba au fost puse într-un loc special și secret, iar Dumnezeu l-a readus la viață.

Fulg, fulg,
Micule fulg
Mic drăguț și neuitat.

eleva Băilă Diana Pauluina

Oricine pare atotputernic, are un călcâi a lui Ahile

A fost odată, tare demult, un balaur, pe nume Gorgono, ce stăpânea câmpiile, pădurile și holdele împăratului Cezar. Gorgono avea trei capete și le folosea pe toate.

Căutându-și hrană nu a fost mulțumit doar cu animale, a dorit și câțiva oameni, pentru masa de peste trei zile când își sărbătorea ziua de naștere și astfel le-a găsit pe fetele împăratului: Maria, Molina și Florentina.

Acum Cezar și Elena erau foarte triști, pentru că fără fiicele lor viața, pentru ei, nu mai avea nici un rost, dar în acea zi la palat au venit trei tineri prinți, de care erau îndrăgostite prințelesele. Ei i-au spus împăratului:

- Împărate, dă-ne voie să le salvăm pe fecioarele dumnitale, iar în schimb nu-ți cerem decât mâna lor!

- Bine băieți dar dacă în șapte zile nu veți fi aici înțelegerea nu mai rămâne!

- Da, maiestate!

- Domnul fie cu voi! le-a spus Elena.

Băieții au pornit la drum și în trei zile au fost acolo, în peșterea balaurului. Ei i-au spus cu mult curaj lui Gorgono:

- Gorgono, ieși la luptă!

- Bine prinți ca omidele, am fost anunțat de venirea voastră aici!

Doi dintre ei au luptat contra balaurului, iar unul dintre ei le-a eliberat pe fete.

Bucuroși au pornit spre castel, și și-

Balaurul a fost transformat în mâncare pentru câini, iar ochii și limba au fost puse într-un loc special și secret, în odaia: „Cele mai oribile mortăciuni“.

Și-am încălecat pe-o căpșună, dar nu v-am spus o mare minciună!

eleva Băilă Diana Pauluina

La Paști

În sufragerie,
Pe o farfurie,

Stau frumos așezate

Șapte ouă colorate.

Lângă ele drobul cel gustos,

Nu e el cel mai frumos?

Dar când au venit copiii,

Cioc și Splac! s-a spart un ou,

Mare cât un ochi de bou.

Apoi țupa-țupa prin grădină,

Care este tare plină,

Cu cadouri pentru copii,

Prin tușișuri mii și mii!

Iepurașul le-a lăsat,

La copii să le facă pe plac,

Lângă ouă, bucurii,

Galbeni pușișori.

eleva Băilă Diana Pauluina

NU ABANDONA!

Orice-n viața ți-ai dori,

Nu pleca-n călătorii,

În călătorii cu vise,

Idealuri neatrinse,

Căci tu vei striga:

„NU ABANDONA!”

Dacă îți dorești ceva

Cu toată ființa ta,

Luptă pentru ea:

„NU ABANDONA!”

Viața este grea,

O știe toată lumea,
Urcășuri, coborâșuri,
Agață-te de ea:
„NU ABANDONA!”

eleva Băilă Diana Pauluina

În fața curajului

Am admirat atunci și voi admira
toată viața persoanele curajoase, fie ele
femei, fie bărbați, pentru că și eu am
curaj în anumite situații, iar unele
persoane mă consideră curajoasă și uite
că nu e așa.

Adoram căinii, indiferent de
dimensiuni, îi iubeam, chiar dacă erau
vagabonzi, însă atunci când cățelușul
meu preferat, Lola, a murit, mi-au luat
altul mai mare, ce într-o zi a mușcat-o pe
mama, iar eu eram de față. Săritura lui la
gâtul mamei m-a făcut să urâsc toți
câinii mari, oricât de blânzi ar fi. Acum
nu mai am curaj să pun mâna pe ei.

O altă lipsă de curaj a mea este cea în
care eu nu îmi asum responsabilitatea
pentru faptele mele. Uneori încerc să mă
scot nevinovată, împingându-i pe alții la
înapoi. Problema este că nu gândesc
atunci când iau unele decizii de a face
ceva, iar când vine vremea să dau
socoteală pentru ce am făcut obișnuiesc
să spun că: „Dar nu e vina mea!”

De foarte multe ori, când mi se dă
ocazia să mă impun, nu o fac, iar atunci
când pot spune cuiva tot ce cred, nu o
fac, deoarece îmi e frică să nu supăr
persoana respectivă.

Am dat de foarte multe ori dovadă de
curaj când intervineam pentru a-mi
salva prietenii, însă de câteva ori mi-am
scos la iveală curajul negativ. Curajul
negativ se identifică ori cu îndrăzneală,
ori cu tupeu. Sunt bune ce-i drept și
acestea, dar până la un anumit punct,
deoarece apoi se trece în extrema
cealaltă.

De foarte multe ori ne credem
curajoși, dar când trebuie să facem un

lucru, începem să-l ocolim.

Curajul nu constă în ceea ce faci
atunci când te vede toată lumea, ci ceea
ce faci când crezi că nu te vede nimeni...

eleva Băilă Diana Pauluina
La sfârșit de gimnaziu

Suntem la sfârșit de drum și a venit
momentul să ne deschidem aripile, să
zburăm spre noi idealuri.

Porțile spre lumea adolescenței ne-au
fost deschise încă de anul trecut când
am pășit în clasa a VIII-a, preluând de la
generația anterioară această cheie
simbolică a maturității.

Suntem siguri că și voi, absolvenții
clasei a VII-a, veți avea aceleași
sentimente în momentul în care cheia va
fi a voastră.

Sperăm că veți avea grijă de ea și veți fi
un exemplu pentru colegii voștri mai
mici.

eleva Băilă Diana

Jocul anual

Când florile-nfloresc,
Stelele strălucesc.
Când luna apare,
Soarele dispare.

Lunile trec,
În dansul permanent
Așa de mult petrec
Și în jocuri se întrec.

eleva Băilă Diana Pauluina
PRIETENIA ADEVARATĂ

Ceva strâns ne unește,
Căci gândurile mi le citește,
Când vede că nu pot să zâmbesc
Ea mă face să glumesc.

O prietenie
E pentru veșnicie,
Căci doar cea adevărată,
Rezistă și-n foc aruncată!

Sunt prieteni adevărați,
De viață antrenați,
Ei știu să primească,
Dar și să dăruiască.

Când te ajută,
Prietenia-și împrumută,
Dar să nu uiți să-i prețuiești,
Alții ca ei nu mai găsești!
eleva Băilă Diana Pauluina
Valoarea prieteniei

Nu pot să-mi imaginez viața fără prieteni. Ei sunt una dintre cele mai importante aspecte al vieții. Avem nevoie de ei ca să le împărtășim atât bucuriile, cât și supărările. Este bine să știm acest lucru și să învățăm din timp să-i apreciem și să-i ținem aproape de noi.

Pentru mine, prietenul meu cel mai bun înseamnă foarte mult. De fiecare dată când am avut nevoie de el mi-a fost alături. El este o persoană sinceră care nu ar putea să mă mintă niciodată, indiferent de situație. Mi-a dovedit de nenumărate ori că nu e fals, că e un prieten ce merită încrederea mea.

Am învățat să ne distrăm, să zâmbim vieții, să râdem și să plângem împreună și cel mai important lucru, să ne respectăm.

În prietenia noastră, încrederea, respectul și umorul sunt trei lucruri importante.

Ținând cont de frumusețea prieteniei mele, mă consider o ființă binecuvântată și sunt convinsă că voi ști să o păstrez veșnic.

eleva Avram Roxana

Buchetul mamei

De ziua ta măicuță,
Făcut-am un buchet,
Din flori de primăvară,
Din cer senin de vară

Și din inimi din piept.
eleva Avram Roxana
Simbol

Azi, mamă, de ziua ta,
Vreau să-ți dăruiesc ceva,
Un simbol de mărtisor,
Mic, finuț, ascuns în plic,
Cu iubirea de la mine,
Să-ți aducă numai bine.
elevul Belin Cristian
Libertate pentru toți

O viață bună,
Ce faceți pentru ea?
Trezește-te române!
Găsește libertatea!

Căci țara e a noastră
Și necazuri au năvălit;
Tu nu fugi române,
Curajul strămoșilor uitând!

Te uiți spre munți
Și cauți
Locuri de ascuns,
Tu nu fugi române!
Când răul a pătruns.

Că țara ne e mamă,
Iar noi copiii ei,
Luptă-te, române!
Pentru libertatea ei.
eleva Bușu Dayana

Mamei

Blânda inimă de floare,
Toată viața mă veghezi,
Îți aduc în dar un soare,
Inima mea, veșnic mare,
Mamă, căci eu te iubesc.

eleva Bușu Dayana
Călătorie în lumea lui Slik

Când m-am trezit am văzut doar niște umbre în jurul meu. Dar când am deschis ochii mai bine am văzut

persoane cu totul diferite, arătau ca androizii din filme, aveau înfățișare umană dar nu erau decât niște mașinării mult mai deștepte decât computerele.

M-am ridicat în picioare și fără voia mea picioarele mi-au luat-o la vale pe o așa numită scară rulantă care acoperea tot drumul. M-am uitat puțin în jur. Casele erau la o altitudine foarte mare iar mașinile mergeau prin văzduh. Cerul era de un albastru viu combinat cu un puternic violaceu.

Androizii erau foarte bine documentați, așa că mi-am făcut foarte repede un prieten pe nume Silk care m-a ajutat să vizitez împrejurimile.

Clădirile erau imense, de nuanțe diferite și forme ciudate. Foarte mulți roboți le populau.

La un moment dat cerul a devenit roșu și roboții au început lupta. Eu am fugit spre Slik care a rămas fără un ochi și fără piele. Noua lui imagine era îngrozitoare. Mi-am întors privirea și Slik a dispărut.

Am început să alerg și am găsit casa mea suspendată. Am intrat în casă. Mama mă striga.

- Dayana, e timpul să te trezești pentru a merge la școală!

eleva Bușu Dayana

Lumea de dincolo de ușă

Cu pași mici și repezi mă îndrept spre capătul holului unde pare că vrea să se deschidă o ușă veche și prăfuită. Ajunsă în dreptul ei pun mâna pe clanța plină de praf, iar ușa se deschide. Un vânt puternic mă împinge înăuntru, iar ca un aspirator mă trage într-un tunel ce la capăt avea o roată de hipnoză albă-neagră.

Un sunet imită ritmul unui cântec din filmele de groază, iar din pereții tunelului ieșeau mâini de copii.

Lângă roată era o ușă foarte mică care mi-a atras privirea, sculpturile

antice de pe ea, urme de zgârieturi de jos în sus și de sus în jos.

S-a deschis, am aruncat o privire rapidă, semăna cu un oraș chinezesc, clădirile uriașe, literele inscripțiilor chinezești, iar pe drum erau oameni ciudați pe care nu puteai să-i privești în ochi.

Cerul era de un cafeniu închis, iar ploaia s-a transformat în sânge, păsările zburau în cerc fără o direcție clară, tunetul se auzea precum schelălăitul unor pisici.

Gărzile umblau pe străzi, la fiecare pas te păstea câte un pericol, soarele dispăruse demult din acel oraș.

Ura predomina acel loc, niciun strop de bucurie, iubire, doar ură.

Printr-un megafon se aude vocea unui tip ce declară că el este de acum proprietarul orașului, dar pentru mai multe lămuriri l-am căutat.

Nu a trebuit să merg mult, căci am dat pete o clădire imensă, plină de oglinzi, cu o ușă imensă.

Intru. O cameră mare era după ușă, iar în mijloc acel tip, înalt, brunet, cu o mască pe față.

Dându-și masca jos, am văzut chipul tatei care striga la mine să mă trezesc ca să nu întârzi la școală.

Totul a revenit la normal, afară era soare, totul era bine.

eleva Bușu Dayana

Sfârșitul clasei a VIII-a

A sosit momentul să ne desfacem mâinile și să pornim fiecare pe un drum diferit.

Va fi un alt început, alți colegi, alte amintiri, alte vise care devin sau nu realitate.

Clipele ce sunt lăsate în urmă vor fi mereu în amintirea noastră.

Ultima zi de gimnaziu, ultima oră, prima sau ultima lacrimă, ultimul gând ...

eleva Bușu Dayana

Lumea de după zâmbet

Zâmbetul pe chipul unui om înseamnă o bucurie în sufletul persoanei respective, un sentiment pe care doar acea persoană îl simte. Dar dacă fericirea e trecătoare și zâmbetul e fals?

Ascunzând durerea din adâncul unei inimi fericirea se luptă cu răul și spulberă iubirea, un nor de praf negru. Cerul și pământul sunt la un metru de a se unii. Acolo lumina mai are doar o șansă, speranța unui om de a trece mai departe, voința și ambiția.

Dar dacă această ambiție nu există, totul este pierdut. Praful negru se așează peste tot. Umbre din toate părțile par să vină spre tine. Cerul unit cu pământul nu au o direcție clară.

Zâmbetul și fericirea îți îndeamnă sufletul la mai mult, la mirosul florilor de primăvară, la sentimentul de existență.

Avem nevoie de asta, avem nevoie de ajutorul zâmbetului, putem învinge răul și senzația de supărare cu doar un simplu gest.

eleva **Bușu Dayana**

Primăvara

Timpul învelit în catifea soloară trece clipind din ochi. Vântul care adie slăbit încearcă să alunge norii de culoare cenușie din fața soarelui.

Puiul luminii ne atinge ochii cu feblețea sa. Ființele visătoare meditează la o nouă primăvară care revine ca un echer plâpând.

Raza soarelui care străbate printre nori topește zăpada, transformând-o în picături de apă ce udă mângâind firele de iarbă amorțite de frig.

Apele încep a se dezgheța, ajutate de razele luminii călduroase degajate de soare care mângâie cu gingășie tot ce îi stă sub săgețile luminoase.

Copacii încep a înmugurii pe rând, redând frumusețea acestui anotimp.

Tot ce te înconjoară îți luminează ochii, mângâie inima, atinge imaginația, transformându-te într-un visător, robul imaginației.

eleva **Cerbulescu Ribana**

Gaura din adâncul galaxiei

Vă întrebați probabil cum am ajuns închisă în acel obiect astronomic cu o masă de o sută de ori mai mare decât cea a Soarelui despre care savanții Pământului nu aflaseră nimic încă?

Am să vă explic... Am ajuns acolo, deoarece fiind o pământeancă singuratică, pasiunea pentru știință îmi comprima viața.

... Era o dimineață în care aveai impresia că aerul îți taie respirația, presiunea atmosferică era foarte ridicată. Eu mă simțeam atrasă de o forță ce capta tot în drumul ei. Suprafața atinsă de acea forță era totuși limitată, era o suprafață unde câmpul gravitațional era foarte puternic. Acea forță m-a închis într-un univers întunecat, un univers în care aveai impresia mereu că ai ochii închiși. Ajunsă acolo am constientizat că sunt singura ființă de pe pământ ce explorează acel univers și am început să explorez acel necunoscut, lăsând frica în urmă.

Pe acel întuneric eu analizez totul considerându-mă o ființă norocoasă, știind că mulți oameni de știință și-ar fi dorit să fie în locul meu.

M-am plimbat prin acel Univers întunecat, după cum l-am botezat sau gaură neagră după părerea oamenilor de știință și am început să-mi unesc simțurile cu tot ce se afla în jur.

În acea mare infinită simțisem un curent puternic, o infinită mare de raze x ce aduseseră un robot explorator cu o voce umanoidă ce vorbea o limbă proprie, emotivă pe care o cunoșteam și eu din propriile experiențe. Acel robot

avea misiunea să operaționeze în locuri greu accesibile. Direcția lui era luna dar a ajuns aici atras de Universul Întunecat. Acest tip de robot era dotat cu senzori ce puteau pătrunde până la 3600 metri prin gheț, dar forța lui era slăbită.

După mai multe clipe de confruntare cu propriu-mi conștient și cu robotul pe care l-am botezat Clever, deoarece avea un mecanism bine gândit am hotărât că atunci când razele x pătrund în gaura neagră să le dau foc și să provoc o explozie ce m-ar putea arunca de acolo.

eleva Cerbulescu Ribana

Gaura din adâncul galaxiei

Vă întrebați oare cum am ajuns închisă în acel obiect astronomic cu o masă de 100 de ori mai mare decât cea a Soarelui, despre care locuitorii Pământului au fost foarte puțin informați?

Am să vă explic ... Am ajuns acolo în timp ce eram o pământeancă singuratică iar pasiunea mea pentru știință îmi comprima viața.

Era o dimineață în care aveai impresia că aerul îți taie respirația și dintr-o dată am simțit o atracție puternică, mi-am dat seama că este vorba despre o forță care atrăgea tot ce-i stătea în cale, o suprafață limitată în care câmpul gravitațional este foarte puternic.

M-a atras cu putere și m-am simțit închisă într-un univers întunecat în care aveai senzația că mereu ai ochii închiși.

La început am fost foarte speriată, pe urmă am înțeles că eram singura persoană de pe Pământ care trecuse prin acea experiență.

Doream să analizez totul în acea mare de întuneric considerându-mă o persoană norocoasă, deoarece mulți astrologi și oameni de știință și-ar fi dorit să cerceteze tot ce se afla în jurul meu.

M-am plimbat prin universul întunecat, numit de mine Gaura neagră.

Simțeam tot felul de mirosuri care mă asfixiau. Erau raze X emise de gazul ce cădea în acel loc.

În marea infinită de raze X am auzit căzând ceva. era o jumătate din galaxia Calea Lactee și jumătate din Terra. Totul a fost atras de universul negru în care eu am ajuns prizonieră.

O voce umanoidă m-a trezit din visare ...

eleva Cerbulescu Ribana

Câinele, prietenul cel mai bun al omului

Animalul meu preferat este câinele. Pot să spun că iubesc toți cățelușii, dar cel mai mult îl iubesc pe Nero, cățelușul meu. El are doi ani, iar părinții mei mi l-au făcut cadou de ziua mea.

Nero este un cocher de culoare neagră, foarte jucăuș. Eu m-am atașat foarte mult de el și pot să spun că un câine este întotdeauna cel mai bun prieten al omului.

Cățelului meu îi place foarte mult să alerge prin parc, să se joace și să fie alintat. Atunci când lenevește adoră să fie scărpinat pe burtică.

Cu toate că are mâncarea lui, el vine și cerșește de fiecare dată când stăm la masă și nu ne lasă până nu îl servești cu ceva din ce mănânci tu.

De asemenea Nero este un câine foarte inteligent. Chiar dacă are numai doi ani el ascultă comenzile pe care i le dau și a învățat să înțeleagă ce i se spune.

Sunt foarte fericită că îl am pe Nero, deoarece îmi ține de urât și mă înveselește de fiecare dată când sunt tristă.

Chiar dacă nu vorbește, eu știu că și el mă iubește cum îl iubesc și eu.

Nu aș vrea să îl pierd niciodată, deoarece am mai avut un cățeluș pe nume Babi și a ajuns sub roțile unei mașini, iar de atunci mi-a fost frică să-mi mai las câinele la plimbare.

Pe Nero sper să nu-l pierd niciodată. M-am obișnuit cu el, îmi este un prieten la care țin mult.

Sper să îmi cumpăr și o cățelușă căreia o să-i pun numele Bety, cățelușă pe care o să o iubesc la fel de mult ca pe Nero și care mi-a fost promisă cadou de Crăciun.

eleva Dochia Nicoleta
Iubită mamă,

Mamă, azi, de ziua ta,
Îți dăruiesc o lălea
Să-ți lumineze viața,
Cum și tu ai luminat-o pe a mea.

Primul cuvânt,
De când m-am născut,
A fost, mama,
Tu ești tot ce am mai sfânt.

eleva Geneanțu Florina
Mica vițuitoare

Într-o zi pe când făceam curat în cameră am observat cum o mică vietate s-a așezat pe petalele unei flori. Aceasta era ca jarul de rubin, având un destin foarte greu și fiind o vietate visătoare care aleargă în căutarea unui drum mai bun. Această vietate ce mi-a adus primăvara este asemenea unui fluture de catifea solară, ca un echer plâpând coordonat de razele lunii.

De atunci, în fiecare zi, micuța vițuitoare mă întâmpină dimineața umplându-mi viața de o priveliște minunată. Abia acum am realizat frumusețile naturii pe care nu le observasem niciodată, ca de exemplu cerul albastriu asemenea unui ocean în care se reflectă zborul păsărilor.

Aceasta este lumea pe care am descoperit-o atât de târziu.

eleva Geneanțu Florina
Un vis frumos

Într-o zi ce strălucea în lumină un mic fluture a ieșit dintr-o frunză moale,

un fluture foarte frumos, jucăuș care mă înveselea, alungându-mi tristețea ce o simțeam cu ceva momente în urmă.

Am pornit pe urma fluturului și acesta m-a adus într-un loc minunat, plin de flori, un câmp de poveste și de amintiri.

Eu, tristă fiind, am rămas acolo dorind să uit de casă, de toate amintirile pe care le-am avut acolo de când eram mică. Visătoare fiind credeam că o să rămân toată viața cu fluturașul magic și destinul meu se va schimba.

Am început să mă plimb pe acel câmp, un câmp feeric. Soarele era ca o catifea ce mă urmărea. Seara lumina lunii bătea într-o undă argintie încălzindu-mi sufletul. Stelele erau un jar, jar de rubine ce îți dădeau senzația că trăiești un vis pierdut în fermecătoarea realitate a momentului.

Fluturile mă îndemna să mă bucur de toate și să-mi uit tristețea care îmi sfâșia sufletul.

Visul acesta pe care îl trăiam era ca o buclă de aer ce curând se va pierde și va înceta să mai zboare, așa cum sufletul meu nu mai zboară și nu îmi dă voie să merg mai departe.

Fluturile îmi urmărea pașii ca un chenar plâpând.

Părinții mă căutau... Urma să fiu smulsă din acea lume minunată.

Nu o să uit niciodată locul acela minunat și pe acel prieten drag mie.

eleva Hoban Daiana
Coronița iubirii

8 Martie a venit,
Ziua mamei a sosit,
Un dar a primit,
De la fiul ei iubit.

Mamă, azi, de ziua ta,
Îți dăruiesc iubirea mea,
Ghiociei au răsărit,
Iubirea ta a înflorit.

Mărțișoare de flori,
Iubire, fericire, veșnice zori,
Le-am împletit într-o coroniță,
Pentru scumpa mea măicuță.

elevul Mîțu Raul

Dragostea

Dragostea e cel mai sincer și pur sentiment, însă poate să fie confundată cu o simplă atracție.

Dragostea adevărată, puțini oameni au norocul să o întâlnească.

Acest sentiment este cel mai frumos care poate exista, este cel care te umple de fericire, este cel care te face să vezi viața cu ochi mai buni, chiar și atunci când viața este grea.

Dragostea nu poate să fie cumpărată nici cu toți banii din lume. Tocmai din această cauză unii oameni săraci material sunt atât de feriți alături de partenerul lor, iar cei bogați se miră cum de există atâta fericire și dragoste în lipsuri când ei cu toată averea lor nu au găsit-o.

Dragostea adevărată este o floare rară, puțini oameni au șansa de a o descoperi în această viață. Unii nu-i înțeleg sensul dacă-i întrebi despre existența ei.

Îmi doresc ca toți oamenii să descopere esența dragostei.

eleva Simion Simina

O bucurie de Crăciun

Era noaptea de 22 decembrie. O mică fetiță a fost abandonată de mama ei chiar din ceasul în care văzuse prima dată lumina zilei. Ea a fost lăsată în zăpadă, lângă casa unei familii care își dorea din tot sufletul un copilăș. Afară ninge și era un ger cumplit, iar vântul bătea cu putere. La ferestrele caselor erau flori de gheață.

Tot orașul era adormit, numai un câine pe ici, pe colo, lătra.

De dimineață, fetița care abia a supraviețuit gerului, a fost găsită de

Sorin, care a dus-o repede în casă și a arătat-o Emiliei, soția sa. Ei au fost de acord s-o păstreze, pentru că și-o doreau foarte mult. Fetița plângea. I-au dat numele Cristina-Maria și au botezat-o de nașterea Domnului și a fost iubită și considerată un dar de la Dumnezeu.

De atunci ei au început să meargă la biserică iar ca răsplată au fost binecuvântați cu încă un copil pentru care ei mulțumesc seară de seară lui Dumnezeu.

Pentru asta, ei au reușit să-și cunoască și strănepoții.

*eleva Jurma Cristina Maria
Aron Stone*

Fragment

De curând m-am mutat cu mama și fratele meu la periferia orașului, într-o casă plăcută la vedere și foarte primitoare.

Fratele meu Alex nu ratează nicio ocazie în a mă spune mamei pentru ceea ce fac sau nu fac.

Da ... am descoperit un super joc. Jocul este despre apărarea lumii de oamenii ce vor s-o distrugă.

Mi-am făcut cont ...

- Haideți la masă! s-a auzit glasul mamei.

- Imediat, mamă.

Eram fascinată de joc.

- Ce avem la cină?

- Spaghete.

- Preferatele mele, am spus eu.

...

- V-ați terminat temele?

- Eu da, a răspuns Alex.

- Eu mai am tema de la biologie.

...

A fost o zi agitată la școală. Am cunoscut un android ...

- Să mă prezint, sunt Aron Stone. Sunt un android. Sunt aici pentru a te informa că poți salva planeta care se află în pericol.

eleva Jurma Cristina Maria

Prințesa florilor

A fost odată ca niciodată o prințesă pe nume Erika care iubea foarte mult florile. De aceea toți din regat o strigau Prințesa Florilor. Împăratul și regina erau foarte mândri de ea, pentru că era o fată deșteaptă, frumoasă ca o zână și cuminte. Toți o iubeau, în afară de o vrăjitoare rea care a blestemat-o să nu aibă parte de fericire toată viața, pentru că era mai frumoasă ca ea. Dar prințesa avea parte numai de fericire și bucurii. Văzând vrăjitoarea rea că nu are efect blestemul aruncat asupra prințesei a aruncat un alt blestem dar de data aceasta asupra florilor mult iubite de Erika. Din acel moment florile au rămas fără viață, fără culoare și fără acea bucurie pe care o avea Erika. Toți cei din regat se întrebau ce oare s-a întâmplat cu Erika și cu fața ei posomorâtă. Părinții ei au întrebat-o:

- Ce se întâmplă cu tine Erika, ce-ai pățit?

Nimic, doar că sunt tristă, deoarece florile nu mai au viață. Aș vrea să găsesc ceva să le dau viața și culoarea înapoi, le răspunse Erika.

Era atât de tristă încât a hotărât să plece în căutarea cuiva sau ceva care să învie florile. Plecând pe drum, a întâlnit un spiriduș.

- Ce faci draga mea? a întrebat-o el.

Merg în căutarea cuiva sau ceva care să înapoieze strălucirea florilor. Ai putea să mă ajuți?

Da. Știu o vrăjitoare foarte rea care te urăște. A încercat să te blesteme dar blestemul aruncat pe tine prima oară nu a mers așa că acum a aruncat un blestem asupra florilor și din această cauză ți-a pierit și fericirea. Dar știu antidotul care te poate ajuta să le redai viața florilor.

Îți mulțumesc foarte mult spiridușule. Dacă mă vei ajuta, tatăl meu te va cinsti cum se cuvine.

Așa au mers Erika și spiridușul timp

de șapte nopți până la regatul vrăjitoarei. Vrăjitoarea avea un fiu pe nume Daniel care era bun la suflut și nu era la fel de ticălos ca mama lui. Ajungând Erika și spiridușul la regat, Prințul Daniel a observat-o pe Prințesa Erika și frumusețea ei. La rândul ei l-a observat și ea pe el. Prințul a întrebat-o:

- Ce te aduce pe aici copilă frumoasă, prin părțile acestea întunecoase?

- Am venit în căutarea unui antidot pentru a reînvia florile. Știți vreunul?

- Da, mama mea are un antidot dar eu nu pot să-l iau dar te voi ajuta. Aș vrea să știu cum te numești. Eu mă numesc Daniel, Prințul Daniel.

- Eu mă numesc Erika, prințesa Erika și mi se mai spune și Prințesa florilor.

În tot acest timp vrăjitoarea își trimise corbul pentru a vedea ce se întâmplă. Când a venit corbul i-a zis:

- Stăpână, vreau să-ți spun că fiul tău o să o ajute pe Prințesa Erika să-ți ia antidotul împotriva blestemului tău asupra florilor.

- Nu se poate. Fiul meu o să o ajute pe nenorocita de Erika. N-o să permit așa ceva, niciodată!

Daniel o ascunse pe Erika și pe spiriduș timp de trei zile în cea mai luminoasă parte a castelului, pentru că acolo regina nu intră. Dar în una din aceste trei zile vrăjitoarea și-a trimis spionul, adică corbul să verifice castelul și atunci l-a zărit pe Daniel și a mers după el cât a mers dar când se duse spre partea luminoasă a castelului, l-a pierdut. Erika a putut ieși afară într-o zi pe când vrăjitoarea și slugile ei dormeau, pentru că noaptea erau treji.

A ajuns împreună cu Daniel și cu spiridușul la locul unde era ascuns antidotul. Dar surpriză. Vrăjitoarea era acolo pentru a o prinde pe Erika și a o ține prizonieră. Spiridușul s-a dus repede să aducă ceva pentru a putea lovi

vrăjitoarea și pentru a scăpa. Daniel și-a înfruntat propria mamă zicându-i:

- De ce ești așa de rea, mamă? Ce ți-a făcut Erika?

- Nu mi-a făcut nimic, dar este mai frumoasă ca mine și eu trebuie să fiu cea mai frumoasă.

Astfel vrăjitoarea le-a spus că se vor înfrunta timp de șapte zile. În aceste zile Erika, Daniel și spiridușul s-au pregătit pentru a înfrunta-o pe vrăjitoare. În primele trei zile vrăjitoarea a câștigat dar în următoarele zile fiind extenuată și-a dat duhul. Îndată florile și-au recăpătat viața, iar Erika zâmbetul. Daniel era atât de fericit că a cunoscut-o pe Prințesa florilor care era atât de frumoasă încât a cerut-o de soție. Erika a fost încântată. Iar acel spiriduș nu a existat, era un duh bun care a ajutat-o pe Erika și pe flori. Prințesa Erika și Prințul Daniel au pornit spre palat. Părinții ei când au văzut-o au fost bucuroși și s-a dat un mare ospăț. După acel ospăț Daniel a cerut mâna Erikăi împăratului. Împăratul a fost de acord.

Nunta a durat nouă zile și nouă nopți, iar bucuria lor a durat o veșnicie. La nuntă s-au bucurat și florile de bucuria lor Prințesei florilor care a făcut tot posibilul să le reînvie.

Prințul Daniel și Prințesa florilor au trăit până la adânci bătrâneți.

Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa.

eleva Jurma Cristina Maria

Primăvara, zâna vieții veșnice

A sosit primăvara. Iarna cea grea, prințesa florilor de gheață, a fost biruită de zâna vieții veșnice, a mugurilor ce se nasc din dor de viață, din zâmbet de soare, din picături de apă vie.

Primele flori ce se ivesc la început speriate și tremurând de sub zăpada rece, ca semn al biruinței sevei vieții asupra imaginărilor flori de gheață ce se topesc la soare, sunt ghiociei.

Copacii prind și ei dor de verdeață, de muguri și flori și se lasă mângâiați de soare și îmbățați de picăturile de ploaie.

Păsările au revenit în natura ce e pe zi ce trece mai parfumată de mirosul florilor de primăvară și cu niște triluri de erudite soprane salută primăvara.

Gâzele, fluturii, ne dăruiesc un spectacol al vieții, iar mieii dansează a început de lume.

Izvoarele susură fericite, în timp ce gheața s-a transformat într-o haină înflorată a primăverii.

Căldura și frumusețea primăverii aduce și în sufletele oamenilor bucuria vieții veșnice, a mugurilor eterni.

Simte primăvara veșnic!

eleva Jurma Cristina Maria

Băiatul și zmeurele de aur

A fost odată ca niciodată dacă n-ar fi nu s-ar povesti. Era o dată o familie săracă care avea casa la margine de sat, lângă pădure. În această familie erau tata, mama și trei frați. Toți trăiau din greu ca să câștige ceva de mâncare.

Tata cu cei doi copii mai mari se duceau și tăiau lemne ca să le vândă prin sat la oameni.

Mama și copilul cel mai mic vedeau de treburile casei. Băiatul cel micuț aducea

apă, dădea grăunțe la păsări și făcea curat în curte.

Într-o zi de vară copilul ia un coș și pleacă în pădure să culeagă zmeură. Mergând el pe cărare, prin pădure, vede un pui de șoim căzut din cuib. El ia puilul în mâini și caută cuibul de unde a căzut. Cu privirea în sus zărește pe un vârf de stâncă cuibul și pe cei doi frați ai lui. Băiatul se cațără și pune puilul care îi mulțumește împreună cu frații lui și îi spune că la nevoie să-l cheme și-l va ajuta la rândul lui.

Deodată, într-o poiană, copilul găsește o tufă de zmeură cu fructe de aur. Bucuros le culege și umple coșul cu vârf și îndesat și se înapoiază spre casă fiind însoțit de șapte șoimi ca să nu pătească nimic.

Ajuns acasă copilul arată mamei sale ce fel de zmeură a cules. Mama arată tatălui ce bogății a adus băiatul lor. O parte din bogății le vinde și cumpără pământ, animale și construiește case pentru cei doi frați mai mari.

Și așa au trăit cu toții bogați și fericiți până la adânci bătrâneți.

Și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus o mare și gogonată minciună.

elevul Matei Laurențiu

Copila bună și cu ochi frumoși

Frumoasa primăvară reprezentată la început de ghiocei a sosit.

Pomii înfloriți început-au a cânta de bucuria raiului ce apare a se contura sub chipul primăverii pe pământ.

Păsările au început să cânte un frumos sonet știut doar de sirene sau de copila vieții veșnice, de primăvară.

Florile au înflorit sub ochii soarelui strălucitor, pline de mireasma caldă a vieții.

Cerul este albastru, cu nori albi și pufoși ca niște iepurași ce așteaptă să vestească Paștele.

Da, primăvara e Paștele, căci doar în anotimpul reînnoirii, anotimpul furat

dintr-o petală de rai, putem spune că am înviat la viața veșnică prin Iisus Hristos: „Hristos a înviat!“ „Adevărat că a înviat“.

Astfel arată primăvara bună și cu ochi frumoși.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**

Lecție de viață de la extraterestrii

Este o zi frumoasă de primăvară., pomi înfloriți, flori minunate, culori vii... Eu mă plimbam singură cu gândul că acasă voi avea de făcut o poveste științifico-fantastică. Nu aveam idei și nici nu știam de unde să încep. Soarele strălucea. Din depărtare venea Kevin, un băiat șmecher de cartier. S-a oprit în fața mea și mi-a spus:

- E o petrecere diseară la Dave. Vii?

- Mm... Da!

Și el plecă mai departe... Eu am continuat plimbarea... Sună telefonul... E mama:

- Gloria, fata mea, începu ea speriată... Ești bine?

- Da. De ce întrebi?

- Acolo, în parc, am auzit că sunt niște oameni ciudați care fură copii.

M-am uitat în depărtare și am văzut doi oameni înveliți în pelerine negre, cu căciuli albastre și cizme de cauciuc.

- Cum arată oamenii, întreb eu speriată?

- Păi... Poartă niște pelerine negre...

- O, Doamne!

- ...căciuli albastre...

- Ei sunt! Mama, tre' să-nchid, pa.

- Fii atentă!

Speriată, m-am ascuns după un copac. Tremuram. Oamenii se apropiau de mine. Auzeam pași. Am tresărit când i-am simțit în spatele copacului. Nu izbuteam să privesc înapoi... Ascultam:

- Eiubert ăș mednirp ataf (vorbia în oglindă Trebuie să prindem fata.), a spus unul din ei.

- Ad! Iș edeper! a spus celălalt.

- Ma o-tuzăv icia, rad ednu o if?

Oare ce vorbeau ei acolo?... Eiubert?... M-am jucat la școală un joc a cărui farmec era să rostim cuvintele invers. Printre cuvinte se afla și eiubert ce însemna „trebuie“... Acum înțeleg; au spus: „Trebuie să prindem fata.“ „Da! și repede!“ „Unde o fi?“

Discuția continuă... Să fiu atentă!

- Muc o âmehc, a întreat cel mai scund?

- Gloria, âcrap, Gloria Magda.

Așa mă cheamă și pe mine

- Aeva lurăp urgen iș iihco iurpăc.

Și eu am ochii căprui și părul negru, mai sunt și singura din oraș cu acest nume. Of, pe mine mă caută... Am început să pipăi copacul căutând o scăpare și am simțit ceva ramificații ale trunchiului pe care mă puteam urca. Am urcat și mi-am găsit adăpost în scorbura de frunze dese ale coroanei. Ciudații au mai stat puțin prin preajmă, apoi au plecat. Eu am răsuflat ușurată... Nu s-au depărtat prea mult și de pe alee a venit Arnold:

- Gloria, ce faci acolo?

- Stt!

- Ciudații s-au întors...

- Cine ești, m-au întreat?

- Ăă, Carolina, am răspuns.

- Nu, o cheamă Gloria, interveni Arnold.

- Gloria și mai cum?

- Gloria Sofia, am răspuns.

- Ba nu, interveni din nou Arnold, Gloria...

Și a tăcut, căci i-am acoperit gura cu mâna.

- Taci, i-am spus eu șoptit fratelui meu

- De ce?

- Ăștia mă caută, sunt hoți, i-am răspuns încet..

- Ești cumva Gloria Magda?

- Da, ea este, a răspuns Arnold.

Eu eram distrusă. Acum ce-mi vor cere? Au spus să merg cu ei, dar ei au

refuzat. Ei m-au prins de braț și m-au tras după ei. Eu am mai spus o dată, nu, dar ei nu m-au ascultat. Arnold plecase. M-au tras după ei și m-au pus în porbagajul unei mașini zburătoare. Eu mi-am deschis telefonul cu clapetă și m-am uitat ce mai era acolo. În stânga mea era un sac mare cu ceva în el. L-am deschis. Un țipăt mi-a sărit din adâncul ființei mele când am dat peste un cap de om. Ciudații nu au sesizat țipătul, căci în jur tocmai făceau gălăgie niște copii.

L-am sunat pe cel mai bun prieten al meu, pe Kevin... I-am povestit plină de spăimă totul.

- Unde ați ajuns?

- Nu știu...

- Ar trebui să o întrebăm pe fată dacă vrea să încerce acest lucru, a spus șoferul în limba sa.

- Ce au spus, mă întrebă Kevin, auzind convorbirea.

- Au spus că ar fi trebuit să mă întreb dacă doresc să încerc experimentul.

- De unde ști limba lor?

- Am dedus-o. Mai ști când ne-am jucat cuvinte inversate?

- Da, înțeleg...

- Un hamburger mare cu pui, cartofi prăjiți și două Cola, a comandat șoferul.

- Am ajuns la McDonald, am dedus eu..

Legătura mea telefonică cu Kevin se întrerupse. Am adormit... Când m-am trezit am observat că mă aflu într-o celulă veche, întinsă pe un pat. Pereții erau crăpați, geamul era mic, iar lângă pat mă aștepta o pisică portocalie, cu pete albe. Eu m-am uitat la ea, iar aceasta a mieunat. Pe gemuleț am observat că întreaga clădire în care am ajuns era înconjurată de un râu.

- Te-ai trezit? m-a întrebat un savant apărut lângă mine prin perete.

- Într-o închisoare veche ce am transformat-o în laborator științific.

- Îmi dai drumul?
- Nu, doar dacă...
- Doar dacă mă sacrific și accept experimentul...
- Ai ghicit.
- Și în ce constă acest experiment, chimicale... malformații... suferință... cobai...
- Nu
- Dar?
- Trebuie să încerci niște aparate.
- Ce fel de aparate și pentru cât timp?
- O săptămână, dacă trăiești.
- Am stat puțin pe gânduri după care am acceptat oferta. E mai bine decât să trăiesc toată viața într-o celulă putrezită.
- Poftește spre laborator, mi-a grăit savantul, deschizându-mi un coridor.
- Să ne cunoaștem, mă cheamă Gl...
- Știu. Ai cincisprezece ani, îți place să citești și să scri povești... Pe mine mă cheamă Carol Henric.
- De unde ai aflat toate datele despre mine
- Eu iau pastila viitorului, cunosc totul, dar cel mult șase milioane de ore.
- Ore terestre, m-am întrebat în gând...
- Carol m-a dus într-un laboratorul secret unde se aflau o mulțime de oameni ciudați. Unii aveau doar un ochi, alții aveau trei mâini... toți îmbrăcați în uniforme...
- Ei sunt pământeni ce au gustat licori netestate încă.
- Adică cobai.
- Dacă așa vrei să-i numești.
- Eu ce voi face?
- Imediat ajungem.
- A deschis o ușă imensă de lumină și mi-a prezentat o mașină a timpului. Arăta ca o mașină modernă, cu multe, foarte multe butoane colorate.
- De ce experimentul va dura o săptămână?
- Pentru că vei merge în cele șase timpuri.
- Eu cunosc doar trei: trecut, prezent și viitor.. Care sunt cele șase?
- Trecut preistoric, trecut modern, prezent actual, viitor de douăzeci de ani, viitor modern și viitor experimentat.
- Și noi în ce timp trăim?
- Gândește-te!
- Aștept răspunsul unui savant.
- Trecutul modern e de la preistorie până acum. Prezentul actual...
- E acum.
- Nu! Prezentul devine trecut în șase secunde. Viitorul de douăzeci de ani îl ști că-i în fața ta, viitorul modern e cel până în șase ani, iar ultimul e viitorul experimentat, spre el tindem, pășim spre el, controlăm viitorul prin experimente...
- Trebuie să plec acasă, acum am găsit tema pentru povestirea științifico-fantastică ce așteaptă să fie scrisă.
- Nu poți pleca, mașina timpului te așteaptă!
- Și dacă mor în era dinozaurilor? De ce m-ați ales pe mine?
- Pentru că nu-ți place istoria, deși ești un elev silitor. Ai ocazia să o înveți.
- Și dacă am norocul ca mașina viitorului să mă ducă acasă, în timpul meu și să mă trezească din coșmarul în care m-ați aruncat.
- Nu face greșeli omenești...
- Când începem studiul istoriei cu ajutorul mașinii?
- Peste o oră. Acum vei merge să te odihnești într-o cameră luxoasă.
- M-am bucurat de acest răgaz. O creatură verde, cu trei ochi și patru mâini m-a condus printre celulele pline de ciudați, un amalgam de ciudați colorați în mii de curcubee. Am lăsat în urmă celulele și am ajuns în fața unei uși strălucitoare de doi oameni costumați în negru... Mi-au deschis, iar eu am pătruns într-o încăpere spațioasă cu un pat mare cu cearceafroz, perdele albe...
- Wow! am exclamat.
- Însoțitorul meu a plecat, iar eu am început să studiez camera. Pereții camerei erau portocalii, dulapurile pline

de haine. Erau atât de multe haine, încât mi-a luat jumătate oră doar să le văd pe toate. Patul de prințesă mă aștepta să mă odihnesc, dar privirea îmi căzu pe biroul de lângă geam unde se afla un calculator. Lângă birou se afla o măsuță cu oglindă. Pe măsuță erau așezate o mulțime de obiecte. Mi-am aranjat părul cu acele obiecte, după care am pornit calculatorul. Aș fi dorit să am un scaun pe care să mă așez, și cum am observat în stânga biroului un buton cu un scaun desenat pe el, l-am atins și mi s-a împlinit dorința. În spatele meu a apărut scaunul mult dorit ce m-a invitat să iau loc.

Acum am pornit monitorul. Pe ecran nu a apărut nicio imagine, doar următoarele cuvinte: „Ești de acord să faci experimentul propus?”

Eu nu eram de acord și m-am grăbit să răspund negativ zadarnic, căci căsuța ce trebuia să o accesez pentru a răspunde negativ a plecat în josul ecranului, apoi nu am mai zărit-o. Mi-a scăpat și pentru că nu am reușit să o prind am răspuns afirmativ.

În sfârșit am deschis o porțiță de acces spre toate datele din memoria computerului, poate reușesc să obțin informații despre mașina timpului sau cum să ajung acasă...

Se aud pași... trebuie să închid calculatorul.

- Te cheamă savantul, căci a trecut ora de odihnă. Sper că te-ai simțit confortabil în această cameră.

Am răspuns sec, scârbită de toate lucrurile ciudate ce le-am văzut în acea zi: „da”.

Nu am reușit să părăsesc camera până ce aceasta a fost invadată de niște ciudați micuți și albaștri, plini de energie.

- Cine sunt aceștia?

- Experimente.

- Eu observ niște fapte.

- Sunt celule făcute cu scopul de a tulbura liniștea, de a creea nervozitate.

- Cred că deja au și făcut acest lucru, căci mă simt neliniștită, nesigură.

- Să mergem, suntem așteptați.

Savantul cum m-a zărit mi-a oferit un carnețel, mi-a cerut să notez în el tot ce observ în călătoriile mele prin barierele timpului și m-a poftit în mașină oferindu-mi cheile care nu erau altceva decât un fascicol de lumină. Lumina a ajuns în contact, iar mașina a fost programată pentru o călătorie în Egipt, pentru a studia piramidele.

Totul în jurul meu a început să dispară. În câteva secunde acel gol din jur se transformă într-o fabrică și eu l-am văzut pe tata... Ce caută aici?... Peste câteva momente fabrica dispare. Câmpia începea să se zărească, apoi o cascadă, pe urmă deșertul și mașina s-a oprit în Egipt. Am coborât, am scos cheile din contact, iar mașina s-a transformat într-un cub. La baza cubului era un ceas. Am încercat să-l fixez la o oră favorabilă, dar când am mișcat roțița mi-au apărut în față meniuri și foldere. Unul dintre foldere avea încorporat un GPS. Perfect, o să folosesc GPS-ul. Detectorul meu a localizat viață în nisip și nici nu au trecut câteva secunde, că au apărut din nisip niște creaturi cenușii cu antene verzi, trei ochi, patru mâini și un singur picior. Una dintre creaturi avea pe corp niște inscripții egiptene tatuate.

Am cam încurcat-o, mi-am spus, dar creaturile nici nu m-au luat în seamă, de parcă nu m-ar fi observat. Au început să construiască o piramidă... Cred că savantul încearcă să obțină toate formulele destinate construcției pentru a face noi

experimente.

Trebuie să folosesc computerul ceas pentru a evada din lumea extraterestilor... Butonez ceasul pentru a căuta o navetă zburătoare, însă încercarea mi-a fost zădărnicită de câteva creaturi cu cinci picioare și zece capete... Le-am pus un cântec care le-a hipnotizat, iar eu am găsit naveta. Acum trebuie să merg acasă...

Un cerc albastru mi-a dat de știre că ajung pe pământ și nu am greșit drumul...

Am ajuns, dar surpriză, pământul era guvernat de marțieni, familia mea nu mai exista, iar timpul nu a mai avut răbdare și s-a deplasat până în anul 3333...

Nu se poate așa ceva, am lipsit câteva ore... Trebuie să refac totul, trebuie să-mi regăsesc familia. Am întors nava și m-am așezat în centrul planetei. Acolo am început să mă rotesc cu viteză spre trecut. Niște extraterestri mi-au oprit rotația. Oare de ce?

- Uită-te spre cer!

- Mă uit.

- Ce observi, m-au întrebat?

- Timpul

- Câte fețe are?

- Trei? Șase?

- Până nu înveți să prețuiești orice clipă nu vei înțelege fața timpului, nu vei fi prea mult alături de cei dragi și te vei pierde în lucruri mărunte...

Un zgomot puternic mă făcuse să privesc spre geam. Eram în cameră, vântul pătrunse cu putere, iar eu m-am trezit. Așadar am visat... Acum am o temă pentru povestirea științifico-fantastică ce trebuie să o scriu.

eleva Gabriela Dagmar Preda

Pot să lovesc

Dau cu pumnul în ceea ce se cheamă frică
 Și pășesc hotărâtă spre țelurile mele,
 Oricine și orice în fața mea se pune
 Să fie atent sau atentă, nu mă țin de glume,
 Când am curaj și vreau neapărat ceva
 Pot să lupt împotriva oricui și împotriva ta,
 Deci ai grijă, prietene și nu te băga
 În visele ce le pot realiza.

Pot să lovesc cu pumnul foarte tare
 Când cineva se bagă în treaba mea,
 Nu mă interesează că ești regele lumii
 Sau regina unei populații de oameni,
 Nu mă interesează că ești atotputernic,
 Căci eu dacă am un vis
 Îl pot realiza fără să mă poți opri.

eleva Gabriela Dagmar Preda

Mesaj despre viață

Ascultă ploaia ce cântă-n surdina
 Și calcă-n balta fără vină.

Norii plâng din ce în ce mai tare
Asta înseamnă că cineva a murit, ori
moare.

Asta înseamnă ca cineva e trist
Nevăzând ploaia, poate e daltonist.
Nevăzând lumea cu ochi buni,
Neauzind vocile de la străbuni.

Aceste voci ne spun să-ncețăm,
Să ne trăim viața și să sperăm,
Să credem în fericire și bucurii
Și să nu facem prea multe prostii.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**
Speranța

Când totul pare că se prăbușește
Și simți că ai vrea să crezi în ceva,
În ceva ce nu poți crede,
Un alt fulg de nea ți-a atins obrazul,
Cu fiecare fulg căzut la pământ
Simt că totuși există speranțe,
Aș vrea să pot lupta undeva unde
Simt că nu are rost să lupt.
Aș vrea ca fiecare fulg de nea
Să îmi dea speranța unei lupte,
Unei lupte pe care să simt că o câștig
Dar nu ninge, deci speranțele există
Sau nu? Există! Doar că așteaptă să
iasă

De după nori odată cu fulgii de nea.
eleva **Gabriela Dagmar Preda**
Întuneric...

Erau doar fluturi lângă mine,
Învăluită de parfumul florilor eram
Iar Soarele, ah, cât îl iubesc
Și poteca aceea... toate îmi lipsesc...
Fluturii ce erau colorați odată
Acum sunt negrii, sfărâmați,
Soarele a dispărut și norii m-au cuprins
Mi-au distrus calea, poteca...

Stropii de ploaie... îi ador,
Le ador mireasma unei clipe
Și durerea unei amintiri
Ador rănilor create de puterea lor!

E întuneric și nu știu cât voi rezista
așa,

Ah, întunericul ce-nvăluie clipa
Și creează misterul pe care îl ador
Mă face să văd acel soare ce s-a rupt
din mine

Și m-a lăsat... cu nimic.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**
CONFID
Fragment

Oglinzile ne reflectă pe noi ca
oameni. Când ne privim în oglindă, ne
vedem pe noi. Când plângem, oglinda
plânge odată cu noi, când râdem, râde cu
noi. Cu toate că ne este alături oricând
avem nevoie de ea, ne arată și faptul că
îmbătrânim. Pare un obiect fragil. Dar
dacă o lovești, te vei răni. De fapt te
lovești pe tine însuși, pentru că îți lovești
propria reflexie. Ceea ce este mai
dureros de atât este că odată spartă, nu o
vei putea repara. Tot ce poți să faci, este
să cumperi alta. Poate să fie la fel ca cea
spartă înainte de a o lovi, sau poate fi
altfel. Dar ca orice altă oglindă,
continuă să ne reflecte pe noi.

De obicei, fiecare om are o oglindă
în casă. Dar, Maya nu. Ea s-a născut într-
un sat mic, dar cu oameni prietenoși. A
avut o copilărie fericită alături de
familia ei. Părinții ei au fost mereu
iubitori. Au avut grijă de ea și au iubit-o
enorm. Au ambiționat-o să se țină de
învățătură și să își facă o carieră
frumoasă. Maya avea un obicei, din a
studia oamenii și de a analiza tot ce era
în jurul ei. De când era mică era mai
mereu tăcută, făcându-i pe oameni să
creadă că nu e bună de nimic. Tot timpul
fusesse calmă și ascultătoare. Chiar și
când a învățat să vorbească, vorbea mai
puțin decât ceilalți copii. Și totuși, tot
timpul a analizat oamenii și mereu a
știut ce să facă în orice situație. Cu toate
acestea avea memorie bună, lucru care a
ajutat-o să învețe repede. În clasă,
mereu era acolo, ascultându-i pe

ceilalți. Dar deși știa multe lucruri despre oameni, nu le-a spus nimănui.

Mama ei i-a dăruit un câine când ea avea cinci ani. A învățat-o cum să aibă grijă de el. Cu timpul Maya a ajuns să fie mereu cu acel câine pe care l-a numit Confid. Câinele era băiat. Ea îi spunea totul câinelui și, deși el nu vorbea, ea știa că Confid înțelegea totul. Se juca cu el și erau tot timpul împreună. În fiecare zi, ea învăța și citea mult pentru a se pregăti pentru carieră. În liceu nu își făcuse prieteni, decât cunoștințe. Pe Confid îl considera singurul prieten de care avea nevoie. Și a rămas cu același obicei de a analiza tot ce este în jurul ei. A decis că nu are nevoie de prieteni. Văzând că în jurul ei oamenii sunt răi de multe ori, a decis să se ferească. Nu a vrut să fie rănită de băieți, deci s-a ferit tot timpul de relații. Nu a vrut să îi fie înșelată încrederea de nimeni așa că s-a rezumat la a avea doar cunoștințe. Pe lângă asta mulți oameni i s-au confesat și de aceea a aflat multe lucruri rele care i se puteau întâmpla și ei. Într-un cuvânt, îi era frică... frică de societate. Tot timpul a purtat un scut de protecție. Când era jignită, râdea, pentru a nu arăta că avea jignire o lovise. De multe ori oamenii râdeau de ea pentru simplul fapt că părea singuratică.

„Așa fac unii oameni. Râd de alții găsind motive neinteresante și neimportante ...” și-a spus ea. A auzit și lucruri rele și lucruri bune. Știa că nu e frumos să asculte, dar pur și simplu oamenii nu o observau, încât să îi dea seama că ea era în jur. Într-o zi, când se plimba cu Confid, a văzut un cuplu pe o bancă. Își spuneau cuvinte frumoase de dragoste. Ea se îmbujora și el o ținea în brațe drăgăstos. După două săptămâni același cuplu stătea pe aceeași bancă. Dar nu mai erau îmbrățișați, ci la o distanță unul de altul. Nu se mai priveau în ochi și nu își mai zâmbeau drăgăstos. Maya a trecut mai departe, iar după

câțiva metri a auzit pe cineva alergând înspre ea. S-a întors și fata aceea a trecut repede pe lângă ea cu ochii plini de lacrimi. Băiatul a rămas pe bancă, trist. Confid a vrut să meargă în acea direcție așa că Maya s-a luat după el. Când a trecut prin dreptul celui băiat, a văzut că începuse să plângă.

În aceeași zi a văzut și un cuplu de bătrânei care mergeau pe alee ținându-se de mână. Maya se întreabă *„Oare voi ajunge și eu la bătrânețe o bătrânică într-un parc care se ține de mână cu bătrânul ei?”*, dar răspunsul nu veni. În altă zi, a văzut că unii oamenii se purtau frumos cu alții când comunicau, iar după ce plecau se strâmbau de ciudă și șopteau *„Prostule!”*. Uneori, când se întâlnea cu niște fete care o cunoșteau, ele o opreau și îl mângâiau pe Confid. Confid era un câine lup care o proteja pe Maya de orice pericol. În timp ce îl mângâiau, o altă fată a apărut. Celelalte fete s-au purtat frumos cu noua sosită. Au întrebat-o:

- Ce mai face prietenul tău?
- Se poartă așa frumos cu mine!

După ce fata a plecat, celelalte au început să o bârfească. Probabil și pe ea o bârfeau, dar Maya nu le considera prietene pentru a-i păsa. Când ajungea acasă, Maya începea să își facă temele după care citea o carte. În timpul liber se juca cu Confid, iar uneori îi spunea ce are pe suflet, comenta ce a mai văzut și îi spunea părerea despre oameni. La finalul discuției, îi mulțumea lui Dumnezeu că i-l-a dăruit pe Confid.

Cu el a trecut prin multe. El i-a sărit în ajutor atunci când ea avea nevoie de el. De exemplu, când erau pe o stradă mai liniștită niște hoți au sărit să o jefuiască, dar Confid i-a sărit în ajutor și i-a mușcat, iar ca urmare hoții au fugit nereușind să ia nimic de la ea. Altădată, chiar ea i-a sărit în ajutor lui Confid când se luase la bătaie cu un alt câine mai mare ca el simțind pericolul. Ea a

luat cel mai apropiat băț și l-a lovit pe câinele care îi atacase, dar acesta sărise să o muște și chiar a mușcat-o, dar ea l-a lovit cu bățul cum a putut și acesta a lăsat-o și a fugit.

Timpul a trecut, iar ziua când ea avea să împlinească optsprezece ani a sosit. Ea s-a trezit în acea dimineață fericită, dar când s-a uitat la Confid care dormea în pătuțul lui a simțit că ceva e în neregulă. S-a dus la el și l-a mângâiat. Îmbătrânise, pe când ea se făcuse din ce în ce mai frumoasă. Ea înflorise, iar el se ofilea. Când el s-a trezit, ea a simțit dorința de a îl lua în brațe. În acea zi el făcea treisprezece ani. În acea zi el a fost tot timpul cu ea, chiar și lui i-a dat o bucată de tort. În acea zi au venit la ea doar neamuri dar ea a fost fericită că prietenul ei cel mai bun a fost alături de ea când a împlinit frumoasa vârstă a maturității. Toată ziua Confid a stat cuminte și o privea cum zâmbea. Dar ziua aceea avea să fie una pe care o să o țină minte toata viața ei.

Confid a plecat în camera ei și s-a pus în patul lui. Maya s-a întors și ea și l-a găsit fără suflare. Murise liniștit, dar ea a înghețat când a văzut că nu mai respira. A rămas în șoc și a simțit cum lacrimile încep să-i cadă. L-a luat în brațe și a simțit că o parte din ea se duce încet. El o asculta și nu o critica. De atunci Maya a încetat să se mai privească în oglindă. Încrederea pe care o avusese în ea însăși pierise și ea. În acea zi s-a dus la oglinda din camera ei și s-a uitat în ea. În ea se privea în fiecare dimineață și de câteva ori pe zi. În fiecare zi zâmbise în fața oglinzii și fata din oglindă zâmbea și ea. S-a gândit la Confid și ochii ei s-au umplut de lacrimi. Zâmbetul ei dispăruse.

- Unde e acea față veselă? auzi din oglindă.

Reflexia ei vorbise. Ea a împietrit dar fata din oglindă vorbea:

- Nu mai zâmbești, ca de obicei. Și a răs.

- Taci! a spus Maya tremurând.

- Crezi că dacă plângi îl vei readuce la viață? Greșești! Uită-te la tine!

Atunci, imaginea s-a schimbat. ... Plângea. O durea sufletul și se vedea urâtă. Nu se considerase mereu frumoasă dar mereu fusese fericită, căci Confid era mereu lângă ea. Se întrebase uneori ce ar face ea dacă cel mai bun prieten al ei ar muri și răspunsul era mereu crunt și de aceea mereu înlătura gândul. Confid fusese cel în care avusese ea încredere deplină. I-a spus lucruri pe care nici măcar mamei nu i le spunea. Atunci a strâns pumnul și a dat în oglindă spărgând-o în bucăți. Bucățile de oglindă parcă au căzut cu încetinitorul. În fiecare bucată s-a văzut pe ea. Auzind zgomotul mama ei a intrat în cameră.

- Ce ai făcut? a întrebat ea.

Maya a tăcut uitându-se fix la locul unde fusese oglinda în care se privea toată viața ei până atunci. Nu mai plângea, dar inima ei parcă ar fi fost sfărâmată în mii de bucăți. Murise singurul ei prieten adevărat. Mereu se ferise de suferință, dar și-a dat seama că reușise să treacă prin viață, până atunci, fericită doar, pentru că existase Confid. Simțind că înnebunește ea a ieșit din cameră, lăsând-o pe mama ei confuză. A mers la cea mai apropiată oglindă și s-a uitat în ea. L-a văzut pe Confid în spatele reflexiei ei. S-a uitat în spate și el nu era acolo.

- De ce m-ai părăsit? a spus ea.

Mama ei a venit lângă ea și a spus:

- O să fie bine. Acum este acolo sus și te păzește, așa cum o făcea când era în viață.

- De ce ai plecat, Confid? a spus Maya încet închizând ochii, iar lacrimile au

început din nou să îi cadă.

Mama ei ar fi vrut să o consoleze, i-a mai spus cuvinte de consolare, dar tot ce simțea Maya era tristețe și în același timp se ura pe sine pentru că nu îl dusese la control pentru a verifica dacă este sănătos. Era vinovată de moartea lui Confid. Mama ei a plecat să îi aducă șervețele, iar Maya a dat cu pumnul și în acea oglindă. A alergat la fiecare oglindă din casă și le-a spart pe toate. Când a spart și ultima oglindă, a căzut în genunchi și și-a pus mâinile pe față. Și-a văzut în reflexia uneia din bucăți față. Era plină de sânge. S-a uitat la mâinile ei și erau pline de tăieturi. Nici nu simțise durerea fizică fiind dominată de tristețe. Mama ei a venit la ea și a rămas șocată când a văzut toate oglinzile sparte. Maya se opriase demult din plâns. Mama ei i-a curățat rănilor fără să o întrebe nimic și fără să o certe. A ajutat-o pe Maya să se ducă în pat. Când a ajuns în camera ei bucățile de oglindă dispăruseră, la fel și Confid.

- Unde e?

- L-am dus în grădină.

- Vreau să îl îngrop eu.

Mama ei a protestat dar până la urmă a lăsat-o. Ea l-a îngropat pe Confid cum se cuvine și a stat acolo până a adormit. Dimineată s-a trezit în patul ei cu zgarda lui Confid în mână.

eleva **Gabriela Dagmar Preda**
Anii de gimnaziu

Prima zi de școală ... emoții multe, copii necunoscuți ... clasa întâi ... a trecut ușor. Cu timpul am crescut, ne-am maturizat dar gândul nostru a rămas tot la copilărie.

La început vroiam la școală, pe parcurs am obosit și mă întrebam: Oare când vine pauza mare?

Anii au trecut repede și am ajuns în clasa a opta, mai exact mai este o săptămână de școală până va trebui să ne luăm rămas bun de la copilărie, de la gimnaziu.

Această filă a vieții nu o vom uita niciodată.

eleva **Grozavu Alina**
Tândălici

Tândălici cu prietenii săi Aiurilă, Zecilă și Lipăilă merg în pădure la pescuit. Pe drum

Tândălici găsește un trifoi cu patru foi care crede că o să-i aducă noroc.

Ajunși la pescuit Zecilă și Lipăilă s-au pregătit să înceapă munca, doar Tândălici s-a așezat pe iarbă să doarmă.

După două ore s-a trezit și văzând că prietenii lui nu au prins pește s-a apucat și el de treabă.

După numai cinci minute a prins cel mai mare pește pe care l-a văzut vreodată Tândălici.

Se pare că trifoiul i-a adus noroc.

Zecilă ca să fie și el norocos a adunat de pe drum zece pietre și le-a pus în sân. S-a împiedicat și s-a lovit în pietricelele norocoase.

Tândălici a scos trifoiul din buzunar iar vântul i l-a luat ducându-l la Aiurilă.

Tândălici a rămas fără noroc.

eleva **Drăgan Malvina**
ÎNVĂȚĂTOAREA NOĂSTRĂ

Parfum de floare aleasă

A fost doamna învățătoare în clasa noastră,

Iubirea ei ne-a ridicat

Și multe lucruri ne-a învățat

Mereu la ea gândim cu dor

Și-i simțim pașii pe coridor,

Și din suflet îi dorim

Sănătate, fericire, căci mult o iubim.

eleva **Bordianu Mihaela Elena**
COLIERUL MALEFIC

Era cândva, demult, o prințesă ruptă din soare ce își avea castelul la marginea unui sat.

Într-o zi întâlni un bătrân:

- Bună ziua prințesă.

- Mulțumesc dumnitale.

- Poți să-mi spui cum ajung în sat, te rog?

- Da, ocolește plopul și urmează apoi drumul drept și vei ajunge.

- În schimbul bunătații tale îți ofer un colier.

Colierul primit o transformă pe zână într-un dinozaur ce a început să distrugă satul până ce un prinț ghici cum stau lucrurile și îngropă colierul.

În locul unde a fost îngropat a răsărit o pădure de rubin, fărâșcată, pădure de care nimeni nu se putea apropia.

elevul **Barbu Teofil**

Universul copilăriei mele

Un lucru este cert, tot ce mi s-a întâmplat mai frumos în viață, s-a întâmplat datorită școlii. Mi s-a dat șansa să mă cultiv, să caut cunoașterea printre filele diferitelor cărți ale căror informații mi s-au întipărit în minte fiindu-mi benefice în toate activitățile mele.

Aici am cunoscut cei mai buni profesori având onoarea de a le fi elevă, învățând numai la standarde înalte. Cu toții, profesorii mei, s-au dedicat trup și suflet misiunii lor de dascăl, ajutându-ne pe noi, elevii, să descoperim lumea în care trăim, limba pe care o vorbim, trecutul din care ne-am format și factorii de care ne lovim mereu.

Unii văd școala ca pe o simplă clădire frecventată zilnic de grupuri de copii cu vârste diferite, dar pentru mine școala este mai mult, având în vedere că nu vorbesc despre orice școală, ci despre Școala cu clasele I-VIII Nr. 3 din localitatea Oțeln Roșu.

Treptat anii de școală primară și gimnazială s-au scurs aducându-mi bogate cunoștințe și frumoase realizări. Acum mă aflu în a opta enigmă a cunoașterii, ultimul an de gimnaziu ce m-a invitat pe calea sa ajutându-mă a descoperi noi taine ale învățaturii, să

înțeleg ce mi-a fost neclar și necunoscut până în prezent.

Am construit fundația personalității și cunoașterii mele sub îndrumarea celei mai bune învățătoare, Cojocaru Daniela care a avut răbdare cu fiecare elev al său pentru a ne descoperi cât mai multe mistere a învățaturii ce odată revelate ne-au fost fiecăruia de folos în continuarea activităților noastre școlare. Țin să-i mulțumesc dănei că mi-a pus bazele învățaturii, plimbându-mă pe aripi de povești patru ani în care mi-a fost ca o mamă.

Următorii patru ani mi-au deschis ochii spre o lume nouă alături de cei mai buni profesori, alunecând în misterele cunoașterii cu doamna dirigintă Popescu Ana-Cristina ce mi-a deschis sufletul și spre tainele creației literare prin publicațiile mele în revista școlii *Mugurașii*, fondată de dânsa și culegerea de creație literară *Îndrăgostiți de poezie* prin care diriginta mea a încercat să deschidă sufletul fiecărui elev spre dragostea pentru literatură.

Cel mai greu îmi este acum, când la final de gimnaziu trebuie să părăsesc acest loc paradisiac, această lume unde am învățat atâtea, această lume unde mi-am câștigat cei mai buni prieteni, acest

univers al amintirilor copilăriei ce le resimt cu fiecare pas pe care îl fac în curtea școlii, pe coridoarele ei, în fiecare sală de clasă, în fiecare colțșor în care o copilă și-a găsit un rost în viață prin învățătură, pas cu pas, obținând răspuns la toate necunoscutele, încetul cu încetul descoperind priceperea.

Cărămidă cu cărămidă școala a zidit în mine tot ce a fost necesar pentru a înțelege tainele cunoașterii, un zid de cunoștințe, zid întărit de colectivul de profesori de elită a școlii. Sub îndrumarea acestor minunați dascăli fiecare elev e motivat să cunoască tainele învățaturii.

Nu știu ce înseamnă școala pentru unii, dar pentru mine ea va rămâne mereu universul copilăriei mele.

eleva **Preda Cristina Elena**
Mărțișor sufletec

O lacrimă de flori
Din obrazul primăverii
S-a scurs la mine în inimă
Și-a răsărit un cadou,
Un frumos mărțișor.

Un fulg de nea am mai zărit,
Pe-obrazul mamei s-a ivit,
Când dragostea i-am dăruit,
Cu magie și tandrețe;
Am cucerit-o
Printr-un veșnic mărțișor.

Am descoperit un trandafir,
Crescut din suflet,
Tristețea lui de dansator,
M-a făcut să îl dau mamei,
Cadou de mărțișor.

eleva **Preda Cristina Elena**

**CRISTALUL ÎNGETĂT,
UITAT PE RAZA SOARELUI**

Poem

*A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată?*

Un fulg de nea uitat,
trecând apoi de raze calde
ce-aveau să-l nimicească,
iar nici măcar după cele trei probe...
nu a fost învins.

Dintr-un fulg de nea
totul s-a transformat
în mărețele haine albe ale iernii,
curățenia nesfârșită
avea să se așeze
lăsând acum o mostră,
o batistuță albă
ce se-ntindea peste copaci,
cărări și munți,
odihnind natura.

O picătură însă,
un fir din bentița batistuței,
s-a scurs pe obrazul cald al iernii
făcându-se magnific...
un țurture nevinovat,
ce-avea în plan s-aducă:
căldură, lumină și putere,
totul sub același nume...
soare.

Acesta apăruse
din calda regiune a Africii
când ultimul venit
a plecat din nori...
mic și pricăjit...
avea să se topească
în acel moment nepotrivit.

Acesta ultimul cum era,
a luat cheia de pe cuier,
iar ușa a închis
și Soarele văzând aceasta
știa că e momentul potrivit.
Micuțul fulg nu se grăbea,
mergea încet prin diferite locuri,
exploara tot tărâmul,
până a ieșit din curte
și pe soare l-a zărit.

Iată că mult nu a stat
și a căzut în lac;

a fost...
căci din lac în puț nu e drum lung
și cu prima lui probă văzu aceste
lucruri.

O lacrimă scursă
pe obrazul micuțului
pică pe trandafirul ofilit de la poarta
norilor...
dar nu orice fel de trandafir,
ci vântul în persoană,
eliberat de la picătura micuțului.

Vântul a început să umble prin jurul
soarelui
stingându-i razele calde
pentru ca fulgul să treacă pe poarta
paradisului
visând-o pe mama sa, Iarna,
care îl așteaptă îngrijorată.

Scapă bine de această primă probă
a necuratului
și o ajunge pe a doua,
din care ieși ușor cu ajutorul ploii
care alungă soarele
trimitându-l prin Italia
sau cine știe, poate pe la Paris.
Pe unde umblă nu știu,
dar pe la sfârșitul drumului
își făcuse apariția,
exact în fața lui,
de unde mama sa,
Împărăteasa inimii de gheață
îl salvă la timp.

Acum a fost alungat în Egipt
unde-i este locul,
cu ploi de foc
să ne încante pe mare,
nu în marele imperiu
al Împărătesei ghețurilor.

O discuție se iscase între mamă și fiu:
- Drum lung am străbătut mamă,
singur,
iar cu frica m-am ceratat,
venea, mă poseda,

dar dragostea m-a adus acasă
unde mi-am încătușat inima
aproape de a ta,
pentru a-ți simți căldura
ce i-o porți în inima familiei noastre.

Cum eu am încătușat inima
așa a început
și m-a posedat și pe mine frica
în momentul în care
ultima picătură de curaj
din clepsidra onoarei
s-a scurs
și în locul ei
s-au întors două picături
salvând-o și pe a treia,
așa cum și vântul m-a salvat pe mine.
- Dragul meu,
frica ți-am simțit-o
de la prima picătură,
căci inima ta am lipit-o de a mea,
ți-am dăruit curajul meu
care s-a împodmolit
în razele soarelui
lăsându-mi băiețelul în urmă.

Ți-am trimis în ajutor
iubirea și puterea
care te-au adus aici,
aproape de suferința mea,
liniștindu-mă complet.
Acum iubitul meu,
locul ți-e acolo,
căci tu lipseai
ca din batistă
să devină plapumpă gheții...
plapuma existenței noastre
care a țesut-o iubirea și dorința,
cu visul neatins
care a venit odată cu tine
transformându-l tu în realitate.

Fulgul s-a așternut
devenind din vis realitate,
imaginația care a evadat
a ajutat la țesutul plapumei de lână
cu frumoasele modele,
cu floricele și cristale imprimare pe ea.

Acum totul strălucea
 în lumina reflectoarelor,
 a imaginației,
 în acest film etern cuceritor
 din toate punctele de vedere.
 Și asta să știți
 că e o poveste adevărată.
 eleva **Preda Cristina Elena**

Mama, icoana copilăriei

Un suflet iubitor ce te vrea aproape,
 ce îți încetușează inima în sufletul ei,
 chiar și atunci când ești departe de el, e
 mama.

Sentimentele pentru singura ființă de
 pe pământ ce merită totul plutesc în jurul
 meu, le prind de mână, le adun într-o
 coroană și o așez doar pe fruntea ei, pe
 fruntea celei ce i-am zămbit prima dată
 în viață, pe fruntea celei ce am strigat-o
 cu primele sunete ce le-am făcut cuvânt,
 pe fruntea mamei.

Luna primăverii, miracolul înfloritor
 și vesel de pe pământ e desprinsă din
 suflet de mamă. Iubirea mamei e veșnică
 asemenea primăverii. 8 Martie, Ziua
 Femeii și 25 martie, Ziua Mamei
 Creștine, anunțată de sărbătoarea Bunei
 Vestiri și de Sfânta Fecioară Maria vin să
 sublinieze esența vieții.

Mama e icoana copilăriei mele.
 Chiar și mare, eu voi fi pentru ea doar un
 copil, chiar și matur sau bătrân voi fi
 același copil pentru ea. Te iubesc, mama
 mea.

eleva **Preda Cristina Elena**
Rază de Soare...

Rază de Soare
 Te-am iubit!
 Rază de Soare
 Te-am găsit!
 Rază de Soare
 M-ai încălzit!
 Rază de Soare
 Te-am urmat!

Oh, Rază de soare...

Doar tu, frumoasa mea Rază de Soare,
 Doar tu mi-ai readus libertatea,
 Doar tu mi-ai deschis poarta fericirii,
 Tu, doar Tu, mi-ai redat încrederea în
 mine,
 Doar ție îți mulțumesc pentru tot,
 Frumoasa mea Rază de Soare...!

eleva **Preda Cristina Elena**
Copilul din mine

Copilaria... e un cuvânt atât de ușor
 de înțeles pentru cei ce au trecut prin ea
 și care și-ar dori enorm să retrăiască
 acele minunate clipe ce i-au marcat
 cândva și îi va marca din nou cu fiecare
 ocazie ce se va ivi, cu fiecare frunză ce
 va tresări în bătaia vântului amintirilor.

Să fii copil este o taină, taina cea mai
 de preț a vieții, căci cele mai frumoase
 clipe din viața fiecăruia se petrec în
 acești ani ai copilăriei și oricât ai încerca
 pe urmă nu te vei mai putea întoarce la ei
 să guști cu poftă toate peripețiile și
 gândurile de odinioară și vei savura
 numai amintirile frumoase ce ți-au
 rămas adânc întipărite în inimă și nu vor
 putea fi șterse cu nimic, căci ele
 reprezintă dragostea cea mai
 misterioasă și mai înțeleasă din câte
 există.

În ochii noștrii de copii și marea
 parcă arde-n flăcări uriașe, soarele
 plânge cu lacrimi de cristal, iar florile
 plutesc în văzduh, aproape de nori.
 Vedem singuratea norilor prin ochii de
 poveste, iar corăbile de flori nădăjduite
 se scufundă-n zămbete ascunse, și totul
 parcă zboară când inima-ți e plină de
 fericire și de tot ce aduce copilăria în
 anii ei, ai vieții, dar nu e de ajuns, căci
 timpul trece, dar amintirile rămân...
 rămân acolo unde nu le poate vedea
 nimeni, dar le poate simți toată lumea, și
 unde nimeni nu le găsește, căci ele se
 plimbă prin minte și nu pot fi decât
 simțite și savurate așa cum se cuvine,

retrăind astfel cea mai frumoasă parte a vieții, acea parte în care totul parcă-i roz și nimeni nu știe ce sunt acelea griji sau probleme, căci totul este ca într-un basm în care nu există nici balauri, și nici zmei care să distrugă fericirea, iar toată povestea este de fapt cea mai mare realitate a fantasticului ce fiecare dintre noi o simțim, am simțit-o sau o vom simți la un moment dat.

Copiii au lumea lor care deschide o poartă spre tot ce ei înfaptuiesc și care le dau speranța că vor trăi la nesfârșit într-o armonie neînțeleasă de adulți, dar care și-a făcut simțită prezența în inimile lor, în suflurile lor, în mintea lor, dar care s-a pierdut cu timpul pe o potecă fără sfârșit, care merge numai înainte și nu mai privește înapoi.

De ce numai lumea copilăriei este atât de fascinantă și atât de îngăduitoare prin fapte și prin gânduri? De ce amintirile rămân fără pic de înțeles, dar totuși cu atât de multe răspunsuri fără sens? De ce prietenia este conturată între acești ani fermeceți de adevărul ficțiunii? De ce acum nu mai simțim farmecul decât prin vorbele copiilor? Ne-am înecat în grijile adulte și am uitat cu totul să fim copii, căci copii vom putea fi tot timpul atâta vreme cât ne vom deschide sufletul și vom simți cum curge prin vene adrenalina ce-l cuprinde pe un copil și toate peripețiile ce ne vor alerga prin minte vor fi împlinite de alte gânduri, de cuvinte sau de fapte.

Cu greu putem trece peste toate acele amintiri, căci odată cu timpul, încet, încet, ele încetează să mai lumineze ca altă dată, iar odată ajunși la clipele unei vârste mai puțin plăcută nouă, nu vom avea nevoie de nimic în afara de un gând al copilăriei, iar cea mai mare dorință ce ar putea să ne treacă prin cap este aceea că vom fi din nou copii, cum am fost odată. Am prețuit mult copilăria și așa am putea s-o prețuim oricând dacă ni se va da această șansă, pentru că viața nu ar

avea sens fără măcar un gând ce ar putea zbura la ea.

Pot sta și să povestesc întreg farmecul copilăriei, dar vă las pe voi să vi-l amintiți, căci o copilărie frumoasă este o copilărie fără griji în care toată lumea-i prietenă cu toată lumea, în care totul se împarte ca între frați și care, sunt sigură că a rămas acolo, într-un colț de suflet, și vor fi eliberate acele amintiri și gânduri într-un mod atât de plăcut încât veți prinde un foarte mare dor de trecutul atât de apropiat.

eleva **Preda Cristina Elena**

Luminiș înflăcărat

Iată că iarna grea a trecut lăsând loc primăverii să ne încante cu miresele ei nemărginite.

Soarele își varsă razele peste întreaga natură, aduce căldura și liniștea nu numai în jurul nostru, ci și în suflet.

Luminișul nu a mai strălucit așa parcă de-o veșnicie, dar acum are motiv să se bucure cu noi de primăvară, căci i-a readus splendoarea cu care este înzestrat de la Dumnezeu pentru a aduce fericire și liniște sufletească.

O ploaie de flori a inundat luminișul, urmând încă un val de verdeață care a instaurat pacea în natură.

Păsărelele ne încântă și ne lasă chiar fără cuvinte prin graiul lor fermecat care ne cuprinde și ne strânge și parcă ne vrăjesc cu cu frumusețea.

Luminișul s-a transformat în paradis furându-ne sufletele, creația și liniștea într-un vis atât de real.

Și s-a creat...!

Și-n lume-s doar două anotimpuri, unul e armonios și altul friguros. Războiul a pornit și nimeni nu l-a putut opri.

Imaginați-vă acea maiestooasă liniște a verii, când natura își îndreaptă întreaga atenție spre miracolele ce ni le dezvăluie pe parcursul timpului și ne aduce

fericirea și bucuria, liniștea, splendoarea cea mai de preț ce se poate regăsi într-o simplă floare îmbobocită.

În zadar sunt miracolele verii atunci când scoate iarna ghearele și înlătură fericirea și cheamă tristețea și alungă liniștea spre a răspândi pustietatea și greul de-nchipui. Important este să vedem întreaga melancolie care pânzește în jur și toată viața înflorită ce ne-a fost luată.

Verile și iernile trec, și trec și trec, iar războiul nu se mai termină. Cu puteri nemărginite iarna și vara își aruncă furia una asupra alteia.

După ani de bătălie vara cedează, iarna prinde putere și astfel înfloarește primăvara, din albul zăpezii și verdeața verii.

Miracolul face că dintr-un război puternic să se nască anotimpul vieții veșnice, prima vară, vara colțului de răi.

eleva **Preda Cristina Elena**

Mă pierd în splendoare

Odată cu ivirea căldurii și cu renaștera naturii, am pornit și noi descoperirea și exploatarea unor noi meleaguri ce ascund misterul în fiecare pas.

Ca loc de reper am ales un aluniș micuț de lângă munte, îngrădit oarecum cu niște brazi înalți, plini de viață și culoare.

Odată ce ne-am stabilit comozi la umbra unui brad mare, eu împreună cu verișorul meu am început să admirăm un timp minunățiile naturii, după care am pornit la „vânat“ de fluturi, căci acesta era scopul sosirii noastre aici.

Astfel am luat-o încet din loc urmând pașii unei mici șopârle care ne-a tăiat calea.

Înaintând am ajuns într-o poieniță plină de flori și viață. Aici priveliștea ne-a tăiat răsuflarea din cauza splendorii ce ne fura privirea.

Fluturii, picturi vii, se jucau prin flori

și iarbă. Ne părea rău că trebuie să le răpim din frumusețe, atât lor, cât și locului pentru a-i folosi la finisarea insectarului.

Verișorul meu prinsese primul fluturaș, era de un roșu aprins, pictat cu argintiu și roz pe ici, pe colo, având și o ușoară tentă de mov pe colțurile aripioarelor.

Ca să nu mai îmi pară atât de rău de frumoasele și fermecătorele vietăți, am considerat că alerg pe file de poveste și mi-am pictat un adevărat curcubeu în insectar.

M-am pierdut în acea zi în splendoarea picturilor vii.

eleva **Preda Cristina Elena**

Primăvara în literatură, pictură și muzică

O nouă etapă a vieții noastre ni se descoperă după atâta tristețe și melancolie, mângâindu-ne cu raze calde și aducând alinare în sufletele noastre. Acest lucru arată de fapt primăvara somnoroasă care s-a trezit la viață cu proaspete alinări și aduce cu ea magia irezistibilă care ne stăpânește.

Vedem în „Vestitorii primăverii“ de George Coșbuc cum eul liric le cheamă pe păsărelele călătoare înapoi la noi, căci totul este pustiu în jur fără ele, iar codrii pustiiți le strigă pretutindeni.

Renașterea primăverii o dezvăluie și George Topârceanu în poezia *Primăvara* prin frumusețea narciselor, prin cătecele vesele din ogradă, prin vestitorii călători ce au început să-și viziteze cuiburile, gândindu-se să mai stea acasă, căci *Primăvara* e în floare.

Primăvara mai este văzută și ca un izvor al vieții în multe picturi celebre în care elementele specifice ei sunt imortalizate.

Muzica duce și ea pe aripile ei primăvara. Ce frumos se trezește natura la viață în „Anotimpurile“ lui Vivaldi.

Cu fiecare sunet parcă renaște un alt fir de iarbă, un alt mugur...

Atât în literatură, în natură, cât și în muzică primăvara este sacră, o cheie spre fericire și lumină, trezind natura la viață și nouă deschizându-ne inima spre iubire.

Primăvara aduce bucurie, prospețime, puritate.

eleva Preda Cristina Elena
Răsăritul din ceață

O mie de săruturi au răsărit în văzduh, plutind pe valuri încețoșate. O floare mică, două, trei, au început să dea culoare vieții sub clar de lună-ntunecat.

Soarele a început războiul razelor. O petală de foc s-a stins pe ramura imaginației alta încerca să răsară din ceață.

În timp ce răsăritul era acoperit de un văl mireasma florilor a pus stăpânire pe întregul văzduh.

Prin cerul albăstrit razele soarelui au început să plângă spre a încălzi pământul.

În cele din urmă zorile au acoperit natura fascinată de miresme.

eleva Preda Cristina Elena

Tărâm de neuitat

Există amintiri care nu pot fi uitate niciodată, există clipe și momente unice în viață ce nu pot să fie înlăturate de pe o zi pe alta, fiind eterne.

Când scriu aceste rânduri mă gândesc la propriile mele amintiri, amintiri care vor rămâne veșnic în inima mea, amintiri care nu vor fi înlocuite cu altele, amintiri ce vor rămâne mereu speciale pentru sufletul meu.

Mărturisesc aceste gânduri referindu-mă la comuniunea mea cu școala, strânsa legătură dintre mine și ea, prietenia eternă ce a luat naștere între mine și lumea copilăriei mele, școala.

Când spun școală mă gândesc la o

poveste fictivă transformată dintr-o dată în realitate, fictivă, pentru că am plutit pe aripile poveștilor prin castele, m-am identificat cu prințelele, m-am împrietenit cu prinții, cu toate personajele pozitive ale poveștilor nemuritoare studiate pe băncile școlii, realitate, pentru că mi-a deschis un nou orizont prin care m-am descoperit pe mine și ce-mi doresc să fac în viitor.

Când am pășit pentru prima dată în acest castel, școala, eram doar un bobocel, un bobocel ce nu cunoștea ce frumusețe ascunde acest loc. Mă simțeam atunci un om mic într-o lume mare.

Cu timpul anii au trecut, iar eu, bobocelul, începusem să prind viață.

Lucrurile noi au început să prindă rădăcini în sufletul meu datorită doamnei mele învățătoare Cojocar Daniela. Ea a fost alături de mine în primii patru ani de școală, primii patru ani de bobocime și mi-a împărtășit câte puțin din tot ce a dobândit ea. Acel puțin a însemnat pentru mine enorm de mult, iar pentru acest lucru îi mulțumesc.

Sfârșindu-se viața de boboc a luat naștere o nouă etapă, gimnaziul. Astfel bobocelul a înflorit și a devenit floare, o floare cu multe petale, fiecare petală reprezentând pe rând: amintiri, cunoștințe, prietenii.

Această nouă etapă din viața mea, gimnaziul, m-a schimbat mult, m-a ajutat să mă maturizez. Încă din clasa a V-a simțeam mirosul gimnaziului prin tot ce înseamnă teze, concursuri, olimpiade, examene, dar și o mulțime de profesori, profesori bine pregătiți profesional ce ne transmiteau din cunoștințele lor cu multă dragoste. Unul dintre acești minunați profesori este chiar diriginta mea, totodată și profesoara mea de limba și literatura română, Popescu Ana-Cristina, o doamnă ce m-a învățat cum să aștern în compunerile mele procedee artistice, m-

a învățat ce înseamnă limba și literatura română în adevăratul sens al cuvântului. Gândirea metaforică își face simțită prezența în tot ceea ce scriu și acest lucru se datorează doar ei.

Tot ce am dobândit în această școală, toate momentele petrecute alături de profesorii mei, alături de colegii mei, alături de doamna directoare ce s-a dovedit mereu un bun manager prin noua înfățișare ce a dat-o școlii, atât estetică cât și educativă, vor rămâne mereu vii în amintirea mea. Aceste amintiri sfinte le voi închide în colțișorul sufletului meu pe care l-am numit școala, tărâm de neuitat, tărâm al viselor nemuritoare.

eleva Haba Beatrice

Trecut-prezent

Fiecare dintre noi își pune aceeași întrebare: „Cum a apărut Terra?” Bineînțeles că își dă un răspuns singur la întrebarea pusă, răspuns care nu prea coincide cu adevărul. Din bănuielele pe care le are fiecare, ușor, ușor, adevărul prinde contur. Eu cred că Terra înainte era o planetă alcătuită doar din piulițe, șuruburi, bucăți de tablă, era o lume a metalurgiei fierului. Acesta a fost primul meu gând, prima bănuire. Pe parcurs începusem să-mi schimb părerea, adică vedeam o lume din computere, HDD, software.

Mai târziu am început să-mi imaginez trecutul în prezent dar cu mici modificări.

Vedeam, simțeam cum trăiam în acel timp, cu toate că în vremea aceea pluteam prin constelație. Blocurile le vedeam nave spațiale, oamenii de rând îi vedeam ca pe niște chimiști, inventatori prin toate mișcările lor, vegetația o percepeam ca fiind bucăți mari de plastic fosforescent, apa fier topit în albastru.

Am decis să aflu cu adevărat ce a existat și am închis ochii lăsându-mă dusă de val. Un curent puternic mă împingea din spate. Un portal s-a deschis

și mi-a devenit prieten.

Am ajuns în trecut prin acel portal. Acolo am descoperit o lume așa cum mi-am imaginat-o în prezent.

Un robot m-a tras de bluză și m-a întrebat:

- Ce cauți aici?

- Sunt un pământean ce își dorește să afle cauza existenței sale.

- Eu sunt PG86, primarul orașului. Eu sunt responsabil cu ordinea fiecărui lucru. Poți rămâne aici dacă dorești.

Speriată că voi rămâne acolo m-am întors spre portalul trecut-prezent.

eleva Haba Beatrice

Cartea ... înger învelit în ciocolată

Vi se pare ciudată această expresie „înger învelit în ciocolată?” Eu consider că i se potrivește cel mai bine cârții.

Aripile îngerului pufos și alb sunt filele ce așteaptă cu nerăbdare să fie pictate de versuri și gânduri care aduc un strop de magie și de culoare în viața de zi cu zi.

Copertele sunt asemenea ciocolății, maro și fine ...

Cartea este un cuvânt simplu dar greu de pronunțat, deoarece nu toți au acel dar și acea prietenie față de cea care-i sprijină în viață.

Atunci când deschizi o carte auzi o voce care-ți explică viața.

O carte nu e un simplu obiect. E ceva unic. E un înger ... și pentru că îmi place ciocolata, unul de ciocolată.

eleva Haba Beatrice

Ultima clipă

S-a scurs și ultima clipă în care ați răs și ați plâns împreună, clipa în care ați petrecut și bune, și rele, clipa pe care nu o veți uita niciodată, deoarece este cea mai specială și mai unică clipă.

Simțiți cum ușor, ușor, anii de liceu vă strigă și lăsați în urmă copilăria.

Simțiți mirosul adolescenței.

Anii copilăriei ne vor saluta de acum din umbră, cu jocurile și învățăturile lor, cu profesorii și doamna dirigintă ce ne-a fost ca o mamă, ce ne-a fost nu doar dascăl, ci și prietenă, cu toți colegii, prietenii copilăriei.

Ultima clipă...

eleva Haba Beatrice
Armonie

Era o zi splendidă de primăvară. Păsărelele se jucau prinsă, florile se lăudau și vorbeau, vântul dansa, norii cântau, iarba verde dormea și visa cum crește, pomii zâmbeau, deoarece au înflorit, toată natura era fericită.

Bucuria naturii a simțit-o și cerul albastru. S-a gândit că este timpul să se distreze și el.

- E timpul să am și eu un zâmbet pe buze cât primăvara de mare.

Păsările, copacii, florile au acceptat să se împrietenească și cu cerul și să-l primească în jocul lor.

E atâta armonie în natură că nu poți să nu participi la bucuria ei.

eleva Haba Beatrice

Un zâmbet cât primăvara

A sosit primăvara. Se simte parfumul ei în sufletele noastre. Primul ghiocel a înflorit și ne-a vestit că suntem în luna culorilor, în luna lucrurilor pe care toată lumea le îndrăgește, în luna în care sunt multe evenimente. Aceste evenimente sunt foarte importante.

Primul eveniment este începutul primăverii. Simbolul lunii martie este mărtișorul, al nostru dar frumos pe care îl dăruim și îl primim totodată.

Acest mărtișor are ceva aparte. Culorile lui sunt asemenea bogățiilor primăverii. Are acea delicatețe, acel lucru pe care îl întâlnești la oameni. Parcă atunci când îl iei în mână zâmbește și îi vine să sară pe obrazul tău să îți dea

un sărut dulce pe care să nu-l uiți niciodată.

Domnul Mărtișor are o soră pe nume 8 Martie. Și acea zi este specială, deoarece este ziua mamei, ziua în care ne arătăm sentimentele mamelor noastre, dragostea care le-o purtăm, dăruindu-le flori colorate, frumos parfumate, vorbe dulci care le umple sufletul de bucurie. Este de ajuns să-i spui numai atât: „Te iubesc, mămica mea dragă!”. Aceste cuvinte îi aduc un zâmbet cât primăvara de mare. Multe bucurii, fericire, lucruri frumoase are în inimă acea lună de basm.

Dumneavoastră, Martie, sunteți acea primăvară specială, acea fiică, frumoasă și bogată care face pe toată lumea să zâmbească și să fie fericită. Aceste lucruri vreau să ți le adresez doar ție, aceste vorbe dulci spuse cu toată dragostea, spuse din tot sufletul.

Primăvara este cel mai frumos anotimp, deoarece, odată cu venirea ei, aduce luna martie, care va fi mereu o lună specială pentru toată lumea.

Luna martie va fi mereu acea lună de basm și de culori. Iubesc anotimpul primăvara și totodată cu ea luna ghiocelor!

eleva Haba Beatrice

Paradisul copilăriei

Un fluture se vede din depărtare, Aduce în spinare mireasmă și culoare, Pătează și pictează-ntregul univers, Acesta-i paradisul la care tu visezi.

Prinți, prințese, regi și palate,
Parcă din cărți și povești decupate,
Lipite-ntr-un basm real
Unde fiecare are rolul principal.

Prințesa-i un frumos buchet de flori colorate,
Cu petale mici, frumos parfumate.
Încearcă să te-adoarmă cu acel miros,

Făcându-te să simți acel vis...
Acel paradis frumos...

Prințisorul, norișorul moale, mic și
pufos,

Stă alături lângă soare, amândoi
zâmbind voios.

Plăpumioara cea senină, de veselie
plină,

Veghează acea lume de mireasmă și
culoare,

Așternându-și visele și amintirile,
De sus de la depărtare...

Culoarea și fericirea stăpânește acel
paradis,

Imaginația și visarea e de neatins,
Odată renăscut acel tărâm de culoare...

Acel tărâm de vis...

Va avea mereu un final de povești
fericit!

eleva Haba Beatrice

Oare?

Oare magia și visarea sunt cele mai
importante?

Oare adevărul și minciuna au fiecare
rostul ei aparte?

Oare lacrimile și zâmbetele duc spre un
nou început?

Oare realitatea și ficțiunea formează o
poveste cu final fericit?

Oare atunci când te simți singur, simți
că nu mai trăiești?

Oare când ajungi să-ți îndeplinești un
vis simți că nu a fost vis?

Oare când îți pui aceste întrebări te
gândești că poate

nu există un răspuns concret pentru
ele?

Oare când ajungi să afli răspunsurile te
simți altfel?

Oare când afli că a fost în zadar să pui
aceste întrebări

la care poate nu ai găsit răspuns simți
că ți-ai pierdut timpul?

Oare oamenii au găsit răspuns la toate

întrebările?

Oare s-au gândit că nedumeririle nu au
capăt?

Oare au ajuns să trăiască toate
răspunsurile acelea?

Oare...?

E cam greu să găsești răspuns la
fiecare întrebare...

să trăiești fiecare răspuns...

să simți că acel răspuns te-a făcut să nu
mai fii așa de nedumerit.

E cam greu când vezi că pe zi ce tece
vrei să ai răspuns la orice întrebare...

Oare toată lumea simte aceleași
lucruri?

Oare?

eleva Haba Beatrice

**Copilăria... o parte din noi... o parte
din viața noastră**

„Așa eram eu la vârsta cea fericită, și
așa cred că au fost toți copiii de când e
lumea asta și pământul, măcar să zică
cine ce-a zice...” (Ion Creangă)

Copilăria... ce cuvânt sublim... ce
cuvânt magnific... un cuvânt care,
atunci când îl pronunți simți că există la
nesfârșit, simți că niciodată nu se
sfârșește. Cu toții am dorii acest lucru,
am dorii ca să fim mereu copii, să trăim
în lumea jocurilor, în lumea poveștilor,
în lumea copilăriei.

Atunci când ești copil, atunci când
trăiești în lumea minunată a copilăriei
simți că trăiești la nesfârșit, simți cum o
parte din tine a renăscut, simți că trăiește
într-o lume de basm, de poveste, unde
prinții și prințesele înving cu dragostea
lor răul, unde imaginația, culoarea și
fantezia este stăpână, și toate doar în
acel tărâm, în acel paradis.

Doar când ești copil simți cu
adevărat tainele copilăriei, simți cum
inima-ți tresare din piept când auzi acest
cuvânt, copil...

La vârsta cea fericită, când priemești
o jucărie ești în culmea fericirii, când

primești bomboane, dulciuri, simți cum dulceța din ele îți inundă sufletul și te fac să pretuiești parfumul copilăriei.

Fiecare, după ce a trecut de această etapă a vieții, ar vrea să întoarcă timpul înapoi pentru a mai gusta aroma bomboanelor, fiecare cu câte o poveste, pentru a resimți parfumul sentimentelor de început, dar nu se poate...

Timpul trece, toate aceste lucruri trec odată cu el. Trece atât de repede totul, încât mereu ai aceeași întrebare „De ce trece timpul așa de repede... ca și apa care curge din izvorul rece și cristalin, parcă în căutarea nemuririi?”

Odată cu trecerea timpului, simți cum acea parte din tine, inocența, trece și ea.

Trec, trec repede anii copilăriei... Trec repede momentele în care ai simțit că trăiești cu adevărat, că nu le vei da drumul niciodată, nu le vei lăsa să se despartă de tine, că mereu veți rămâne două trupuri, dar cu o singură inimă.

Trecând de această etapă, numită vârsta cea fericită, încă te gândești la amintirile de odinioară cu nostalgie și cu toate că ai încercat să le pătrunzi din nou esența, îți lipsește o coardă de la vioara vieții, coarda copilăriei și nu îți mai rămâne decât să le păstrezi acolo într-un colțișor, un colțișor de unde nimeni și nimic nu le va putea lua.

Când ești copil nu-ți pasă de ce se întâmplă în casă, cuvântul probleme nici nu există pentru tine „Ce-i pasă copilului, când mama și tata se gândesc la neajunsurile vieții, la ce poate să le aducă ziua de mâine, sau că-i framântă alte gânduri pline de îngrijire...” (Ion Creangă). Copilul își vede de joacă și de copilăria lui.

Copilăria, pot spune, e ca și un bol de cristal, dacă nu ai grijă de el se sparge. Așa că pretuiește-o! Măine sau mai încolo... peste ceva timp îți va fi dor.

„Așa eram eu la vârsta cea fericită, și așa cred că au fost toți copiii de când e

lumea asta și pământul, măcar să zică cine ce-a zice...” (Ion Creangă)

...Citind acest citat parcă simți din nou copilăria, simți cum te cheamă la ea, dar e prea târziu, ea va trăi după ce s-a pierdut în timp doar în imaginație, doar în vis, doar în suflet și cu toate acestea toți vom rămâne mereu copii, măcar undeva, acolo, în adâncul ființei noastre.

Copilăria este singurul paradis pierdut... este o parte din noi, o parte din viața noastră. Ea va exista mereu în inimile, sufletele, mințile noastre, va fi singurul lucru de care toată lumea își va aminti cu drag și de care vom fi legați tot restul vieții!

Frumoasă este acea parte din viața unui om, frumoase sunt amintirile ei, frumoasă este ea, copilăria!

eleva **Haba Beatrice**

Fluturii născuți din culorile curcubeului

Paradisul culorilor prinde viață atunci când se întâlnește cu natura. Mii de culori dansează în parfumul proaspăt al naturii, mii de culori se joacă cu natura, totul devine culoare, devine paradis al naturii colorate.

Fiind o atmosferă atât de îmbietoare mă gândisem să ies din peștera întunecată, numită „casă” și să iau o gură de aer curat, să-mi colorez ziua în bine. Mi-a trecut prin minte să merg în acel loc unde găsesc liniște, aer curat și proaspăt, undeva unde totul are culoare, undeva într-o poieniță unde aș fi putut să caut mii de fluturi pe care să-i pun la insectar.

Ajunsa acolo, am rămas uimită câtă splendoare îmi lumina privirea. Fluturii albaștri, roz, verzi, roșii, un adevărat curcubeu, m-au înconjurat ca o mantie.

Dădeau atât de frumos din aripioarele pătate cu cele mai fanteziste și elegante desene, străluceau atât de

tare datorită pigmentilor localizați în pereți și cavitatea internă a solzilor, fiecare era unic, lucru ce se observa după ABC-ul codului de recunoaștere. Erau superbi.

Rămasă uimită de gingășia lor am uitat că eu venisem cu un scop în această splendoare, colectarea lor pentru insectar.

Totuși îmi părea rău să le răpesc frumusețea acestor picturi vii și am hotărât să nu iau niciun fluture, dar pesemne unul dintre ei îmi citise gândurile și se apropiase de mine șoptindu-mi: „Închide ochii“. Eu ascultând sfatul micii insecte i-am închis. La scurt timp o șoptă mi-a spus: „Acum deschide ochii“. Curioasă să aflu ce s-a întâmplat în timp ce am stat cu ochii închiși, i-am deschis ușor și am rămas uimită de ce am văzut. Insectarul îmi era plin de fluturi, unul mai fermecător ca altul, iar în jurul meu o mare de fluturi zburau și se jucau atât de frumos, încât credeai că e un vis, dar tu de fapt te afli în paradisul fluturilor, în lumea lor, din care mi-au facut cadou și mie o petală de curcubeu, insectarul.

Într-un final am hotărât cu greu să mă despart de acei fluturi, născuți din culorile curcubeului și să pornesc în lumea mea, spre casă. M-am depărtat cu trupul de acea lume, dar ea mi-a rămas în suflet, mi-a rămas ca o lume a culorilor, a viselor devenite realitate.

eleva Haba Beatrice

Primăvara, veșnică muzică și pictură, veșnică visare

Un gând și o rază de lumină aduce pe aripa sa mângâietoare o lume a culorilor, a paradisului pe care greu ți-l imaginezi. Surâsul de primăvară răsună din cântecele păsărilor mironosițe, bucuria renaște din fantezia și culoarea care predomină, totul pare să primească o nouă viață.

Muzica și pictura este fața primăverii. Micile vietăți învață notele muzicale și compun simfonia trezirii naturii la viață. Florile se îmbracă în culori de curcubeu iar iarba în haina-i verde.

Visarea și fantezia pun stăpânire pe sufletul tău atunci când primăvara bate la ușa sufletului și îți spune: „Lasă-mă să te fac să simți că renaști la viață, lasă-mă să-ți pictez sufletul în culoare, lasă-mă să-ți grăiesc în șoaptă cântecul renașterii, lasă-mă să te fac cel mai fericit om din întreg paradisul primăverii!...“ Atunci simți cum deja renaște persoana din tine, că te schimbi cu adevărat. Visezi cum visa Ludovic Van Beethoven ce pășea în visarea-i pe notele muzicale pe cele mai îndepărtate tărâmuri ale primăverii.

Primăvara aduce atunci când vine printre noi o nouă viață. Aduce mirosul renașterii, cântecul bucuriei și culoarea magiei, aduce noua viață.

eleva Haba Beatrice

Muzica, o altă lume

Muzica este desprinsă parcă dint-un alt univers, te face să te simți liber și să-ți dai frâu liber sentimentelor.

Fiecare persoană are în suflet un anumit tip de muzică care îl face să se simtă bine și să aibă o lume a lui. În viața mea muzica este o a doua mamă, o mamă care are grijă de ea ca să fiu mereu fericită.

Întotdeauna voi considera muzica o artă însă ceea ce contează cel mai mult nu sunt versurile, cât felul în care este cântată melodia.

În concluzie unde este muzică, este viață, iar unde nu este muzică e un an fără primăvară.

eleva Onițoiu Andrarda

Rumpinel

Rumpinel, un gândăcel,

Micuț cât un cercel,
A văzut încă din zori
Triste și uscate flori,
Păsărele călătoare
Luându-și traista în spinare...
Și foarte trist, Rumpinel
Privește lung către cer,
- Soare, soare frăgioare
- Greu o fi la iarnă oare?

eleva Onițoiu Andrada

Puiul de arici

Într-o tufă de urzici
Șade puiul de arici,
Plânge de durere mare,
Nici un prieten bun nu are.

Nimeni nu vrea să se joace,
Că înțepă și-are ace,
Toți cei care au încercat,
Repede au renunțat.

Un prieten de-ar avea,
Toată ziua s-ar distra,
S-ar plimba, ar povesti,
Tare bucuros ar fi.

Și cum sta și suspina,
Iacă apare în calea sa,
Un ghem mic cu ochi vioi,
Plin de ace și noroi.

eleva Onițoiu Andrada

Când Sfinții vor veni

Când sfinții vor veni,
Din cer vor cădea stele mii
Ca să lumineze frumos,
Vestea lor despre Hristos.

Vin în nopțile cu lună
Să ne-aducă-o veste bună,
C-a-nviaț un Fiu frumos,
C-a-nviaț Hristos!

El nu ne lasă în pustiu
Și alungă cerul cenușiu,
El e singura ființă

Ce ne împlinește fiecare dorință.

Cu toții la biserică venim,
Sfânta Împărtășanie de la El să o
primim,

Hai să-I cântăm frumos,
Hai să-I cântăm Lui Hristos!

eleva Onițoiu Andrada

Îngerul meu

Am un înger păzitor,
Drag și călăuzitor,
Aceasta e mama,
Mama mă călăuzește
Și-ntotdeauna-mi șoptește
„Mami te iubește!“
Mama m-a călăuzit,
Și-ntotdeauna mi-a șoptit:
Noroc, succes și altele,
Să-mi reușească faptele,
În gând eu țin glasul ei
Și în mână poza ei.

eleva Onițoiu Andrada

Steaua mamei

Pentru mama a răsărit o stea,
O stea minunată, frumos colorată,
Cu ea în fiecare dimineață,
Încep o nouă viață.

Ea este prințesa mea,
Doamne, te rog ai grijă de ea,
Ține-o să mă crească mare,
Să am dimineața o rază de soare.

eleva Onițoiu Andrada

Iubitorilor de geometrie, Jocul figurilor în poezie

Floare geometrică

Pun un dreptunghi în picioare
Sus un cerc, nu foarte mare,
Și opt jumătăți de roată
Și-a ieșit o floare-ndată.

eleva Onițoiu Andrada

Locomotiva

Fac din cercuri patru roate,
Un dreptunghi pun peste toate,
Alt dreptunghi pun peste stivă,
Coșul de locomotivă.

Pun o roată mai micuță,
Sub cabina lui Miluță,
Care de pe-acum vă spun,
E mecanic foarte bun.

eleva Onițoiu Andrada

Moț Gălbui

Cercul, capul cel rotund,
Corpul e un ou prelung
Ce-are două aripioare
Și cu ele vrea să zboare.

Un cioc, ochi, două picioare
Și pe cap un mic cucui;
Puișorule să-mi spui
Nu cumva ești Moț-Gălbui?

eleva Onițoiu Andrada

Cea mai minunată profesoară

Este început de primăvară
Soarele începe să răsară
Soare e și a mea profesoară
Când vine dimineața la școală.
Despre cine vă vorbesc?
Pe profesoara de fizică preamăresc,
Avem cu ea miercuri și joi
Și ea e bună cu noi,
E frumoasă, e deșteaptă,
Gânditoare, aranjată,
Mereu râd, glumesc cu ea,
Minunată-i profesoara mea.

eleva Onițoiu Andrada

Sinceritatea

Tu sincer trebuie să fii,
Sincer cu prietenii,
Sincer tu să fi cu toți
Fii sincer cât de mult poți.

Fii sincer cu tine,

Căci e foarte bine,
Nu te amăgi, nu te minți,
Cum te-nvață și părinții.

Fii sincer mereu,
Cu cei din jurul tău,
Fii sincer de la-nceput,
Căci n-ai nimic de pierdut.

eleva Onițoiu Andrada

Iarna grea

Iarna grea ce a sosit,
Pe pământ ea a pășit;
Și strivind un ghiocel
A văzut că și el
Are suflet, are viață,
Are gânduri și speranță...
Și lăsându-l să trăiască
A plecat spre-a polului rază,
Să revină iar la viață
Primăvara cea frumoasă.

eleva Tilneac Andrea Magdalena

Primăvara c-un mărțișor

Primăvară, primăvară,
Vino iar aici în țară...
Am nevoie eu de tine,
C-ai să faci pe toate bine,
Ghiocelul, primăvara s-o aduci
Și iarna s-o alungi,
Pe data de 1 Martie,
Să le pot face pe toate,
S-o împac pe mama mea
C-un mărțișor din haina ta.

eleva Tilneac Andrea Magdalena

Mămică, te iubesc!

Orice ai fi,
Ar trebui să ști;
Eu mămică, te iubesc...
Pentru tine eu trăiesc.

Toată viața ai trăi,
Lângă mine dacă ai fi,
Te-aș strânge la piept,
În orice moment;
Dar nu pot,

Fiindcă ești departe,
Cu gândul la toate.
Dacă mămica mea ar putea,
Ar veni în țara mea,
Ar veni la mine
Și mi-ar spune:
Te iubesc,
Cu tine să fiu îmi doresc.

eleva **Tilneac Andrea Magdalena**

Sosește 8 Martie

Uite! Vine-ncetișor,
Cu pași mici și ușori,
8 Martie numită,
Sărbătoarea mamelor,
Mult iubită.

În inima copiilor,
Vine-ncetișor,
O adiere de vânt,
Purtată de gând,
Pentru o mamă...
Profesoară...
O floare, numită primăvară.

Acea floare unică,
Ghiocelul o vestește,
Căci primăvara a sosit
Și 8 Martie a venit.
eleva **Tilneac Andrea Magdalena**

Mărțișor

El trezește animale,
Aduce păsări călătoare,
Flori presară pe câmpii,
Zămete de mame pentru copii.

elevul **Trailescu Georgian**
Mărțișor ceresc

O mamă am și o iubesc
Și-i voi da un dar ceresc,
O floare de mărțișor,
Din suflet țesut cu dor,
Fericirea să-i zâmbească
Și în jocu-i s-o poștească.

eleva **Denisa Petraș**

Primăvara

Primăvară, primăvară,
Nu vii și la noi în țară?
Să ne aduci ghiocei
Albi, frumoși și mititei.

De iarnă ne-am săturat,
Că-n zăpadă ne-a îngropat,
Doar cu haine groase, groase,
Mai puteam ieși din case.

Acum noi te rugăm să vii,
Să pui soarele pe cer,
Să îl alungi pe ger
Și să nu mai fugi de la noi.

eleva **Denisa Petraș**

Maimuța

Maimuța e foarte ușor dresată
Și de cercetători căutată,
Mai des în circ e întâlnită
Și de oameni îndrăgită.

Pomul ei cu fructe adorat,
Este bananierul încărcat,
De care nu se desparte niciodată,
E lumea ei fermecată.

elevul **Barbu Daniel**

Primăvara

Primăvara a sosit,
Noi spunându-i *Bun venit!*
Ghioceii au răsărit,
Pomii frumoși au înflorit,
Toată natura la viață s-a trezit,
Fiindcă iarna s-a sfârșit.

elevul **Barbu Daniel**

Martie, luna bucuriilor

Martie e un mărțișor,
Inimă de copil,
Zâmbet de mamă,
Puritatea ghiocelului,
Cer de acvamarin,
Parfum de crin,
Viață nouă-n fericire,
Iubire și nemurire.

elevul **Barbu Daniel**

Prințesele aurului

Cea mai mare e regina,
Apoi matca și albinda;
Dar acei ce dorm sătui...
Trântorii vrei să le spui?

Dacă le privești pe toate,
Cât sunt de organizate,
Zici că-i șantier, uzină,
Cu o ordine deplină.

Ele aleargă prin grădină
Și culeg dulceață fină,
Aur galben fac din ea,
Hrană și medicamente-n viața ta.

elevul **Barbu Daniel**

Paștele

Paștele a venit
Și bucurie ne-a gătit,
Domnul Iisus de Paște a biruit,
Pe mulți El a mântuit,
Apoi la ceruri s-a suit
Și un loc ne-a pregătit.

elevul **Barbu Daniel**

Toamna vieții

Munți înalți ca frunzele de toamnă,
Pe cărări triste și răzlețe,
Se duc și nu se mai întorc,
Frumoșii ani din tinerețe...!

Omul este ca o luntre,
Sufletul lui e pirat
Și ocean îi este viața,
Iar mormântul îi e port.

eleva **Boldea Petronela**

Vara de azi și de mâine

Peste deal și lunca joasă,
Soarele-i acum stăpân,
Toată lumea e la fân,
Nimeni nu mai stă pe-acasă.

Numai câte-o bătrânică,

Cu păr alb și pași mărunți,
Prin ogradă merge desculță,
Cu nepoței de mânăuță.

Pe-acel deal, cu fața-ntinsă,
Aud omul cum cosește,
Firu-n brazde se pălește,
Soarele totul ofilește.

Iar din crâng, de la răcoare,
Vitele ies la pășune,
Copiii zburdă și fac glume,
Pân' ce soarele apune.

Toate trec în astă viață,
Nimic, veșnic nu rămâne,
Toate-s ca o slabă ață,
Nu ști, ține până mâine?

eleva **Boldea Petronela**

Paștele de primăvară

Florile-nfloresc,
Păsărelele sosesec,
Cucul cântă:
Primăvară te iubesc!
Este sărbătoare,
Câmpul a-nverzit,
Paștele-a sosit,
Hristos ne-a mântuit.

eleva **Boldea Petronela**

Cum aş descrie pădurea

Pădurea e un loc mirific, un paradis
pământesc cu aer viu.

În pădure sunt brazi, fagi,
mesteacănii, stejari...animale: urs, lup,
vulpe, pisică sălbatică...

Eu am fost în pădure și m-a fascinat
măreția brazilor, aerul curat dat de acești
arbori, umezeala din acel loc, răcoarea
locului, jocul păsărilor ce zburau de pe o
ramură pe alta cântând dulce.

Lumea micilor vietăți ce se
ascundea de lumina dogoritoare a
soarelui compania cântecul păsărelelor
cu zumzetul ei.

Pădurea este inima vie a naturii.

elevul **Claudiu Drăgan**

Magia lunii martie

E mărțișorul,
Primăvara iubirii,
Ghiocelul vieții,
Albul, puritate,
Roșul e amor,
Împletesc primăvară,
Împletesc ghiociei,
Suflete deschide
Luna vieții veșnice,
Atinge inimi,
Mângâie lacrimi
Și aduce senine flori.

eleva **Ramona Gherescu, Oțelu Roșu**

Mărțișor

Oamenii în luna martie,
Când e ghiocelu-n floare,
Unii, altora-și împart
Mărțișoare.

Mărțișorul, de-obicei,
E de aur sau de-argint
Sau din cioburi,
Din metale cu polei,
E din fier sau din plumb,
Dar nu-i scump.

El se ia cu câțiva lei,
Tu-l păstrezi, căci el sclipește,
Însă micul tău simbol
Vezi că totuși ruginește...

Însă cel venit pe căi albastre,

Este veșnic... și chiar azi
Deasupra casei mele
A venit un înger mic
Și lăsându-se din zbor

Ce-a adus?
Un mărțișor,
Ce minunat!
Ce odor!

Suflet de soare,
Primăvara din suflet de mamă,
Eternitate...

eleva, **Schipor Rebeca**

Mărțișorul pentru mama

Mamă, eu de ziua ta,
Sufletul meu îți voi da,
Am cules din primăvară,
Flori să-ți dau și-un mărțișor,
Sufletu-n acest dar mi-am îmbrăcat
Și cu drag eu ți l-am dat,
Cu-n sărut pe-al tău obraz,
Și-un trandafir frumos ca tine,
Cu mult drag de la mine.

eleva **Stan Evelina Nicoleta**

Mărțișorul împletit de primăvară

Este ziua mărțișorului, ziua în care
băieții și fetele cumpără mărțișoare și le
dăruiesc persoanelor dragi.

Eu mă gândeam ce mărțișor să-i dau
mamei de 1 Martie. Mi-am luat
prietenele și am plecat să cumpărăm
mărțișoare. Am colindat toată piața în
căutarea mărțișorului, dar nu am găsit
niciunul potrivit pentru mama, căci erau
prea artificiale, din plastic, metal,
sticlă...

Când eram gata să renunț o
vânzătoare venită în ultimele momente
a expus niște raze de soare, niște
mărțișoare naturale împletite din inima
primăverii, un zâmbet de primăvară, un
fir de iarbă, o haină de floare, de fapt,
mărțișorul perfect pentru mama mea.

eleva **Tilneac Bianca**

Pădurea proaspăt înflorită

Într-o dimineață când soarele și-a
arătat primele raze portocalii peste
sommoroasa natură am plecat într-o
excursie împreună cu prietena mea Ana
prin pădurea de la marginea orașului.

Aerul proaspăt al dimineții se
îmbrățișa cu mirosul pădurii proaspăt
înflorită, cu mirosul mugurilor de
primăvară.

Parcă ne aflam într-un paradis
pământesc.

Izvorul susura peste iarba proaspătă
încărcată de un covor de ghiociei și

viorele ca un clopoțel.

După ce am gustat aceea apă magică am pornit spre inima pădurii unde am descoperit lumea micilor viețuitoare. Aici am făcut un lung popas admirându-le jocul.

Spre seară am pornit înapoi către oraș purtând în suflete mirosul pădurii proaspăt înflorite.

eleva **Vigh Laura Izabela**
Minunata lume a fluturilor

Îmi amintesc de parca acum s-ar fi petrecut...

În acel an școlar am ajuns să studiem la biologie zburătoarele, iar pe mine a început să mă pasioneze minunata lume a fluturilor. Am început să studiez culorile fiecărui flutur, semnele distincte a fiecăruia. Cred că fiecare flutur e un simbol, o mică lume.

Pasionată de fluturi mi-am convins prietena, pe Ramona să ieșim în poenița plină de flori de lângă oraș, să admirăm aceste firave și splendide zburătoare.

Afară era în aceea zi o căldură de parcă soarele ar fi vrut să se răzbune pe jocul micilor zburătoare, iar noi am poposit la umbră și am început să le urmărim zborul. Erau așa de mulți, încât toată poenița părea acoperită de picturi vii, tablou ce ne-o să-l uit niciodată.

eleva **Vigh Laura Izabela**

Visul

Am deschis ochii ... O lumină tipătoare mă orbea ... Eram în avion ... Am aterizat, dar ciudat, totul părea atât

de straniu. Am coborât din avion. Când am ieșit afară un vânt rece mi-a săgetat fața. M-am întors în spate și nu mai era nimic, în stânga era porumb ... M-am rotit în cerc și porumbul dispăruse. Am pășit în față după o lumină verde dar ea se depărta cu fiecare pas al meu. În cele din urmă am ajuns lumina verde. Ea era o ființă spațială verde cu antene.

Eram speriată. Inima îmi bătea tâc ... tâc ... tâc ...

Pe spatele făpturii scria QWER1. L-am strigat și mi-a răspuns. Era supărat. Și-a întins mânuțele spre mine și l-am luat în brațe...

I-am arătat mai târziu frumusețile planetei. Era un pui de extraterestru pierdut.

Cred că aceste făpturi au fost primele din univers.

Mama m-a atins pe umăr. Am visat.

eleva **Băilă Cristina**

Povestea bunicului

Când soarele strălucitor a apus, iar luna cea palidă s-a așezat pe cerul întunecat, fără stele, noi ne-am așezat pe pat și l-am chemat pe bunicul să ne spună o poveste.

Bunicul a intrat în cameră, s-a apropiat de noi și a început cu glasul blând:

„A fost odată ca niciodată două fete sărace ce trăiau într-un oraș mare, New York. Nu aveau familie, căci părinții lor muriseră într-un accident și trăiau într-un micuț apartament, fără căldură, dar speranța le dădea căldură sufletească.

Într-o noapte, pe când se odihneau pe salteaua îmbătrânită aud un sunet: poc, poc, poc...

O lumină parcă din cer venită se cobora spre ele. Fetele se îngroziră... Atunci un înger coborâse pe aceea rază de lumină și se apropiase de ele să le

vorbească. Le-a promis că le va îndeplini câte o dorință. Prima fată a dorit să fie bogată, dar cea mai mică a dorit ca părinții ei să fie din nou cu ea...

Bunicul a făcut o pauză.

- Spune finalul poveștii bunicule, l-am rugat!

- Și au trăit toți patru fericiți până la adânci bătrânețe, a continuat el.

Și astfel bunicul ne istorisea seară de seară câte o poveste...

eleva Băilă Cristina

În vacanță la bunici

Era la începutul verii, sfârșitul anului școlar, când mi-am strâns câteva lucruri și am așteptat cu nerăbdare să văd din nou căsuța veche a bunicilor.

Și așa s-a făcut că am plecat împreună cu părinții la căsuța bunicilor din vârful câmpiei verzi, împodobită de copaci arși, de arșița soarelui de dimineață care ardea fețele noastre încă somnoroase.

În pragul casei ne aștepta bunica, cu fața ei gingașă și părul albit ca prima rouă de dimineață, așezată pe verdele câmpiei.

Îmi place atât de mult vacanța la bunici pentru aerul rece și sănătos, dar și pentru jocurile, alături de prietenii copilăriei mele.

eleva Boghian Claudia

Nu-mi plac ursuleții!

Urâsc zăpada. Nu mai trece frigul odată?

Urâte gânduri care să trezească o fată de 14 ani în fiecare dimineață nu? Ora 8. Stăteam în bancă, în clasă, lângă calorifer, lipită cu nasul de geamul rece și aburit. Era luna februarie și afară era încă zăpadă. Soarele iese din când în când dintre nori, fiind și el copleșit de mulțimea de zăpadă.

- Ana, haide! Nu pleci?

Vocea Claudiei era ciudat de enervantă după o zi întreagă de școală.

- Haide, că trebuie să mă întâlnesc cu Marius. Mergem acum în parc!

Ei bine, dacă vocea dulce a Claudiei nu mă convinsese, glasul ca de privighetoare al Alinei sigur a făcut-o! Adevărul e că nu îmi făcea niciun rău, orele de fizică erau de-a dreptul întunecate.

Ajunsesem acasă și parcă îmi trecuse toată oboseala de cum intrasem în scara blocului. Simțisem un parfum plăcut și destul de cunoscut nasului meu. Puteam să recunosc oriunde mirosul dulce de Malibu. Speram să fie aceeași ediție, cea care i-o cumpărasem chiar eu cu o lună în urmă. Era o adevărată încântare să știu că am gusturi destul de bune când vine vorba de un cadou frumos. Grăbită am urcat scările cât pe ce să-mi sparg capul, dar în momentul acela îmi doream să ajung sus. Am deschis ușa și m-am repezit în casă sperând să-l găsesc pe canapeaua de piele cafenie sorbind alene dintr-un ceai, tresăltând de fiecare dată când se deschide ușa, sperând să intru din moment în moment.

Spre uimirea mea nu a fost așa. Nu l-am găsit nici pe canapea și nici în restul casei, și cel mai grav era că ziua anterioară nu mă sunase prea des. Gândindu-mă la asta mi se strângea inima ca o haină la apă. Mama se uita puțin nedumerită la mine. Din cauza intrării mele grandioase nu știa ce caut exact. Am vrut să-l sun dar mai apoi m-am gândit că dacă-l va interesa mă va suna. Era 14 februarie. Plângeam.

Mi-am petrecut restul zilei pălăvrăgind la telefon cu Aly și Clau despre cât de insensibili erau băieții. Am discutat despre teme de genul *zodile prietenilor noștri*.

În timpul lungii mele convorbiri telefonice mama a intrat în camera mea ca un vandal pentru a mă anunța că mă caută cineva. Acel cineva așteaptă nerăbdător jos. Mi-am luat rămas bun de la fete și am închis telefonul. Am alergat repede până-n living. Am fost oprită însă de mama și musafirul meu. Lângă ea se afla o cușcă galbenă cu gratii albe. În ea era un strat subțire de rumeguș și două creaturi mici cu blăniță pufoasă și ochii negri și mari. Erau drăgălași dar totuși mă gândeam ... Acesta era cadoul lui de ziua îndrăgostiților. Eram dezamăgită. Speram la ceva mai romantic. Telefonul ce a rămas în camera mea a început să sune. M-am întors în cameră și am răspuns. Era un număr necunoscut. O voce mi-a spus să mă uit sub pat. Acolo era un ursuleț adorabil. Mi-a spus să deschid fermoarul de la spatele ursulețului spre a găsi adevăratul cadou. Acolo erau multe foi pe care erau scrise o mulțime de lucruri. De o foiță era lipit un inel. Pe acea foiță era scris:

„Sper să-ți placă ursuleții!“

eleva **Ilin Ana**

O iubire de o iarnă

- Așa vom rămâne mereu?

- Da, mereu.

Ochii lui albaștri se înșeninau de fiecare dată când mă priveau. Lucrurile care ne înconjurau, pomii ruginiți de nuanța tomonică ce cuprindea pădurea, frunzele de culori superbe, poate chiar divine îl făceau să fie un romantic incurabil. Sincer, nu aș fi vrut ca acea zi să se sfârșească vreodată. Întinși pe spate, uitându-ne la cerul care parcă anunța sfârșitul toamnei și venirea grabnică a iernii, ne doream să înghețe timpul și să rămânem așa, împreună. Obrajii lui roșii ca merele din lăzile buncii și albastrul inocent și adânc al

ochilor săi mă făceau să-mi dau seama de sentimentele mele și totodată teama neconcepută și nemărginită de a pierde tot într-o singură secundă.

Ajunsa acasă mama mă privea cu ochi bănuitori. Știa de unde venisem. Curiozitatea ei imensă o făcea să fie uneori săcâietoare. M-am pus pe canapea așteptând celebrul interogatoriu. Ea s-a așezat lângă mine. Știam că dorește să înceapă interogatoriul așa că am lăsat-o în tăcerea aceea adâncă care s-a ivit.

-Haide! Spune-mi unde ai fost?

Am surâs. Ea aștepta un răspuns.

A fost frumos. Ne-am plimbat. Ne-am oprit sub un tei bătrân și am citit poezii.

Mama părea încântată. În ochii ei se vedea sclipirea aceea, rețraia anii tinereții prin ochii mei.

Iarna a sosit și câte un fior mă cuprindea de fiecare dată când priveam pe geam și vedeam cum cad din cerul întins mii de stele argintii.

Obişnuiam să mă plimb adesea în ploaia de fulgi.

Am răcit. Mama m-a trimis la spital, deși a fost o simplă răceală.

Am primit un trandafir roșu de la el.

Când am revenit de la spital o mare de trandafiri roșii m-au așteptat în camera mea.

Roșul și albul zăpezii îmi inunda inima de fericire.

Printre trandafiri am observat o scrisoare.

„E frumos, a fost, dar ...“ dar-ul acela îmi spulbera orice speranță-n mii de bucățele. Pe parcursul scrisorii am aflat că trebuia să se munte în Norvergia, pentru că mama lui era foarte bolnavă și relația noastră fragilă nu ar fi rezistat chinului distanței. Nu știam ce să fac. Să-l sun? Să mă conformez

situației. Gândurile acestea m-au chinuit ore în șir.

După o noapte de nesomn și plâns am hotărât să recitesc scrisoarea. În plic era și o fotografie pe care n-am observat-o, o fotografie cu noi doi sub vechiul tei.

Pe spatele fotografiei scria: *Așa vreau să-ți amintești de noi.*

eleva Ilin Ana

Cât de mult ...

Ce putere provocatoare de emoții!

Acesta este singurul stih care-mi vine în acest moment în minte. Căștile continuau să-mi transmită aceeași melodie. Mă gândeam cu se pot spulbera visele cuiva într-o fracțiune de secundă.

Cum? Răspunsul era așa de simplu ... Cu un simplu zâmbet fals își face loc în inima mea. Gara era acuma goală. Locul unde acum câteva luni credeam că am cunoscut cea mai frumoasă persoană de pe pământ.

Acum timpul a început să păsească greu. Orele erau mai lungi decât de obicei. Calculam zilele în minute. Doar floarea albastră din fereastră îmi aducea aminte de o clipă rătăcită.

O durere imensă îmi sfâșia inima. Tot ce trece în jurul meu își pierde culoarea. Ochii lui mari nu erau lângă mine să reaprindă culorile.

Cât de mult te rănește o clipă de nebunie!

eleva Ilin Ana

Un fluture special

Era începutul verii. Împreună cu câțiva prieteni ne-am gândit să mergem să prindem fluturi pentru a termina insectarul cerut de profesoara de biologie. Așa că ne-am trezit sâmbătă dimineața și am pornit spre pădurea de la Jgheabu.

Soarele strălucea mai frumos ca niciodată. Cerul era atât de senin, încât te

puteai oglinzi în el. Pe la ora prânzului am ajuns într-un lumiș din pădure. Alina studia fiecare plantă. Moica era atentă la rândunelele care ciripeau. Alex alerga după o veveriță iar ceilalți încercau să prindă fluturi.

Pe umărul meu s-a așezat o creatură gîngășă care nu a luat în seamă agitația din jur. Era o adevărată frumusețe a naturii. Mă privea cu niște ochișori mari de parcă știa că va trebui să-l prind. Am dus ușor borcanul pe umăr. Fluturile a intrat în borcan și eu am închis capacul.

Seara am dus borcanul acasă. Am privit cu atenție fluturile ce era destinat pentru insectar. M-am apropiat de fereastră. Am deschis borcanul și l-am lăsat să zboare în noapte.

eleva Ilin Ana

Început

Într-o dimineață călduroasă de vară soarele abia-și făcuse apariția pe cerul fără nori.

Un punct negru se văzu în zare. Acesta se apropia încet, încet către pământ. Era plin de luminițe și colorat. Înăuntru se aflau extraterestri veniți din altă galaxie ce doreau să exploreze.

Nava ateriză pe un câmp înverzit și întins de unde coboară un grup de tineri extraterestri.

Lex și Kalya, doi tineri de vreo 16 ani s-au depărtat de grup pentru a surprinde cele mai minunate fotografii din acel ținut.

Tinerii ocupați cu pozele au ajuns într-o pădure în care s-au rătăcit. Nava trebuia să se reîntoarcă în galaxia lor.

Cei doi extraterestri au rămas pe planeta Terra încercând să se adapteze mediului.

Așa au început ei viața pe pământ ...

eleva Vladu Alina

Răsăritul

Era vacanță. Bucuroasă că nu mai merg la școală m-am ridicat din pat și mi-am luat hainele de casă. M-am spălat pe dinți, pe față și m-am dus afară.

Eram la bunicii mei iar câmpiile erau atât de frumoase, pline de flori, parfumate de vânt.

M-am așezat lângă un pod de flori. Un arc sângeros de lumină, crescuse în răsărit și săgeta inima cerului. De la lovitură apărură pe cer o formă sferică ce lumină tot pământul. Această strălucire se numește răsărit. Lumina ce apare din cele mai ascunse și adânci prăpăstii umple pământul și toată făptura de bucurie. Toți oamenii de la țară și toate animalele urmăreau acest spectacol zilnic. Florile trezite de noile haine din raze de soare stau drepte asemenea reginelor.

Răsăritul se pare că este raiul pe pământ.

Acesta a fost primul răsărit văzut de mine, răsărit care m-a uimit și încă mă uimește.

eleva Drăgan Alexandra Diana

File din viața unei fete

Fragment

Era o dimineață obișnuită de luni. Megan ca de obicei se trezi și se pregăti de școală.

Megan era o fată obișnuită. Mergea la școală, își făcea temele, mai trăgea chiulul de la ore și se certa cu mama ei ca orice adolescentă.

Vrând să coboare treptele care duceau în sufragerie aceasta auzi telefonul. Era prietena cea mai bună, Kristien.

- Neața, Megan!

- Neața!

- Ai ceva planuri pentru astăzi? Am o idee în legătură cu ziua ta.

Megan împlinea șaispezece ani în ziua respectivă.

- Ai uitat că sunt pedepsită? Mama abia de vorbește cu mine. Totuși a plănuțit o cină în familie pentru mâine seară. Și ca de obicei cred că o să mă duc la restaurantul acela plictisitor.

- Aha! ... Astăzi îți promit că o să ne distrăm.

- Unde mergem?

- La Turn.

- Serios? N-am mai fost demult acolo!

- Da, așa este. Dar dacă vrei să mergem trebuie să chiulim de la istorie.

- S-a făcut! Aduc eu gogoși și două cafele.

Megan coborî fericită încercând să nu-i trezească suspiciuni mamei sale, dar nu prea reuși.

...

eleva Drăgan Alexandra

Iarna

Iarna este-o bucurie,
Ne umple de veselie,
Ne face mai buni,
Ne face mai dreți

Și ne-aduce bunătați,
Chiar pe toate le păstrăm
Și ne bucurăm.

Iarna este-o bucurie,
Ne umple de veselie!
Ne jucăm și ne distrăm,
Lumea toată-o explorăm.
eleva Drăgan Alexandra Diana

Natura

Codrul se întuneacă
Noaptea se coboară,
Apa se aude-ncet,
Printre ramuri păsările zboară.

Seara, zgomote ciudate
Se aud din mijlocul pădurii,
Florile sunt mângâiate
De fenomenele naturii.

Stelele și luna de pe cer
Par ca niște pete de lumină,
Adunate ca și un cârcel
Strălucesc ca inima senină.

Dimineața se aude iară
Cântecul scumpei privighetori.
Mi-amintesc de astă dulce vară,
Cum era pădurea plină de culori!
eleva Drăgan Alexandra Diana

Steaua

Undeva, acolo sus,
Într-un colț nemaivăzut,
Stă pitită-o mica stea,
Îndurând și așteptând.

Soarele, văzând aceasta,
Aduna aștri cu mii,
Încercând să îi găsească
Pacea și puterea sufltească.

Însa, el, nu reuși
Și veniră-atunci cu mii
Îngeri și planete multe
Îndrumându-l s-o ajute.

Si de-atunci, micuța stea,
Vrea să-i știm cu toți povestea,
S-o admirăm și s-o iubim.

Pentru că o mica stea
Poate-ajunge cineva!
eleva Drăgan Alexandra Diana
Chipul mamei mele

Chipul mamei mele este ca de înger.
Ochii ei ca două smaralde negre
strălucesc în noapte. Părul ei roșcat,
moale și sclipitor mă face să mă înalț la
cer. Fața ei e catifelată. Buzele ei îmi
alină obrazul și în fiecare zi mă liniștesc.

Ea este o fire liniștită, glumeață,
jucăușă, fapt ce se reflectă în blândețea
chipului.

Mama este și o bună bucătăreasă.
Cu ochii ei adânci îmi înțelege gusturile
și îmi pregătește cea mai delicioasă
mâncare.

Chipul mamei mele e în permanență
cu mine, în sufletul meu.

eleva Drăgan Alexandra Diana
Toamna, o prințesă a naturii

Vântul sufla tare. Vara era pe sfârșit.
Crengile copacilor scăpară de povara pe
care o suferă cărând frunzele cele
leneșe. Acestea au început să se certe cu
crengile copacilor.

În timp ce frunzele se certau cu
crengile copacilor, vântul cel mânios le-
a întrebat pe păsările care tocmai plecau
în țările calde, de ce trebuie să plece, de
ce vor să nu-i mai cânte cu vocile lor
duioase.

Acestea i-au răspun vântului că
trebuie să plece, altfel vor muri de frig.
Odată ce prințesa toamnei a venit, nu
mai poate să plece.

Auzind acestea vântul le certă pe
bieteles păsărele și le spune să i se
împotrivească prințesei toamnei,
deoarece nu este ea atâta de puternică ca
să alunge păsări.

Deodată cerul se întuneacă.

Animalele se ascunseră una după alta, după tufişuri şi copaci. Era prinţesa toamnei care auzind că este scandal în pădure, trimisă de mama ei veni să facă ordine.

Ea avea obraji roşii ca două mere care tocmai s-au copt. Ochii ei erau vineţi ca prunele toamna. Purta o coroniţă superbă şi o trenă de frunze ruginii.

Când făcu primul pas, vântul, păsărelele şi crengile copacilor au amuţit.

Toată lumea se temea de ea, deoarece era puternică şi aspră.

Ea nu era aspră. I-a spus vântului să lase păsărelele în pace, pentru că ele trebuie să plece cu sau fără prezenţa ei. Şi alte păduri au nevoie de cântecul lor duos.

Crengilor copacilor le-a spus să le mai ţină puţin pe frunze în gazdă.

Toată natura şi-a schimbat părerea despre toamnă.

eleva Drăgan Alexandra
Zâna Noptii

Noaptea era întunecată şi înăbuşitoare, nopte de toamnă întristată. Norii negrii sărutau creştele dealurilor şi se ciocneau în văzduh, aducând ploaia.

Sculându-mă din pat şi uitându-mă pe geam, am văzut că cerul era mănios şi tuna. Tunetele erau luminate de fulgere. Fulgerele semănau cu nişte palate strălucitoare.

Începuse să ploaie cu găleata. Norii mănioşi transformă picăturile de ploaie în gheaţă. Ele luminau noaptea ca un şirag de diamante.

Din nori prinsese a se contura un chip de zână ce-şi înveşmântă trupul cu un fulger, îşi puse la gât un şirag din picături de diamant şi coborî spre pământ. Ajunsă aici, făcu un semn şi natura ce gemea tăcu, ploaia încetă, norii se însenină, stelele se grăbeau să-i facă

cunună şi luna să-i ţese rochia de bal.

Era Zâna Noptii.

eleva Barbu Lidia

Imagini minunate

Într-o zi de vară când eram în vacanţa mare, am plecat la o mătuşă din partea mamei.

Acolo m-a întâmpinat o fată de vreo doisprezece ani. M-a impresionat foarte mult părul ei creţ şi şaten. Era lung, lăsat pe spate şi în el parcă i se reflectau ochii ei căprui ca două nuci uscate.

După cum mi-a vorbit mi-am dat seama că este o fată bună. Ea m-a învăţat un joc foarte interesant, un joc pe care nu o să-l uit niciodată.

Jocul se numea: Imagini. Erau munţi, ape, flori, ţări ce trebuiau aranjate. Cine reuşea să le aranjeze câştiga.

eleva Barbu Lidia

Terra peste milioane de ani

Afară era foarte cald, deoarece venise vara. Făcând insolaţie a trebuit să stau în casă, pentru că aveam ferbră mare şi mă dureau capul.

Mama mi-a adus la pat, pe o farfurie, o felie de tort şi câteva bucăţi de prăjitură. Ursuleţul cu care glumeam era lângă mine pe pernă. Fiindcă mă dureau foarte rău capul am închis ochii. Dintr-o dată m-am văzut pe o planetă atrăgătoare, cu un miros îmbietor. Aceasta era formată din prăjituri şi torturi frumos ornate, având senzaţia că eşti în lumea viselor.

Am fost întâmpinată de o fiinţă ciudată care m-a întrebat cum mă cheamă, câţi ani am şi unde locuiesc. Pe urmă a început să-mi povestească istoria planetei care a fost creată de soare, soarele fiind alcătuit din zahăr ars şi frişcă.

În fiecare zi cădea câte o bucăţică de zahăr ars şi frişcă din soare. În locul

unde cădeau acestea apăreau plante, animale, oameni.

Mi-a spus că peste milioane de ani și Terra va deveni o planetă din zahăr ars.

Când am deschis ochii mi-am dat seama că totul fusese un vis iar ursulețul căzuse din pat. Mi-a părut rău că acea planetă nu există, dar m-am bucurat că am aflat cum se va schimba viața pe Terra peste milioane de ani.

eleva Barbu Lidia

Coamara ascunsă

Era la începutul clasei întâi. A sunat pentru prima dată clopoțelul și am îndrăznit să ies în pauză pentru a exploara școala. La etajul întâi, în capătul coridorului, se afla o ușă mare ce părea sinistră la o primă privire. Clanța ușii avea o culoare gri-albicios... Niște copii au deschis ușa aceea și au pătruns dincolo de ea. Mi-am luat inima în dinți și am intrat și eu.

O lumină plăcută îmi pătrunse în suflet. Ușa era de fapt pragul spre lumea cărților. Genunchii au început să-mi tremure și inima să-mi bată tare. Nu mai văzusem niciodată atâtea cărți. În mijlocul încăperii pline de cărți era o masă, pe masă un sertar cu multe fișe și un registru. La masă se afla o doamnă cu zâmbetul pe buze. Avea un zâmbet foarte frumos. Am pătruns cu încredere în lumea minunată a cărților încurajată de zâmbetul acelei doamne, care observându-mă printre copiii mari s-a apropiat de mine, m-a mângâiat pe cap și m-a luat de mână pentru a mă duce în fața unui raft cu cărți pentru cei de vârsta mea. Aici am descoperit cărți de povești cu multe imagini. Am împrumutat și eu prima carte.

După o săptămână am returnat-o. Doamna de la bibliotecă care acum este profesoara mea de limba română a luat-o și a pus-o din nou pe raft. Avea niște ochi căprui, părul creț prins în coadă, o haină

neagră cu miros îmbătător ce îți aducea aminte de primăverile cu flori frumoase.

Avea mâinile albe și fine, glasul duios, firea calmă. Nu o să uit niciodată pe această doamnă ce a pătruns în viața mea. Datorită ei am ajuns să descopăr comorile ascunse în text.

Ușa aceea de care la început m-am speriat era de fapt un mister ce te ducea spre cea mai de preț comoară a vieții, cartea.

eleva Stanca Petronela

Fetița pierdută

Era o zi de vară. Era cald, soarele strălucea puternic. Eu și prietenele mele mergeam pe o alee când dintr-o dată am auzit un sunet. După colț am zărit, o fetiță mică care plângea, pentru că s-a pierdut de mama ei.

Ne-am apropiat de ea, însă ea s-a speriat de noi, fiindcă pentru înălțimea ei, oamenii maturi îi păreau niște uriași.

Era o fetiță drăgălașă, părul negru ca noaptea îi era prins în două codițe, ochii verzi ca smaraldul luminau chipul ierbii, iar obrajii îi erau roșii ca fragile. Purta o rochiță roz, sândăluțe negre și o poșetută în care se oglindea lumina soarelui.

Era foarte timidă și speriată.

- Nu te speria, copilă, vrem să te ajutăm, cum te cheamă?

- Diana, răspunse fetița cu un glas tremurat.

După ce am reușit să îi câștigăm încrederea, am descoperit în poșetă o carte de vizită a mamei ei și astfel am dus-o acasă. Părinții fetei ce au căutat-o disperați ne-au mulțumit.

eleva Stanca Petronela

Jocul naturii

Mireasma fructelor coapte, sunetul frunzelor ruginii în pomi atunci când se joacă cu vântul, sunetul clopoțelului ce anunță începutul unui nou an școlar anunță bătrâna toamnă.

Toamna soarele este mai portocaliu.
Vântul valsează cu frunzele. Fructele
coapte își așteaptă culesul. Școala ne
zâmbește.

Toată natura se îmbracă într-un
cearceaf maroniu în timp ce păsările
strânse stoluri se pregătesc să plece
departe.

Întunericul se lasă mai repede iar pe
hornurile caselor iese fum.

Toamna întreaga natură își schimbă
culoarea iar străzile sunt pustii.

eleva Stanca Petronela

Inima mea

Bună ziua mamă,
Bună ziua înger,
Astăzi am venit
Să-ți dăruiesc ceva.

Tu ai fost mândră
De inima mea
Și eu ca un înger
Inima-mi îți voi da.

În 1 Martie
Un mărtișor
Îți voi da,
Inima mea,
Dragă mama.
eleva Balașcă Romina Vetuța

Mugurașii

Un miracol, *Mugurașii*,
Ce iubește copilașii,
E atâta de interesantă,
Căci a luat-o clasa-ntr-oareagă,
O revistă plină de mister,
Și te poartă-n zbor etern.
eleva Balașcă Romina Vetuța

Marea și cerul

Eu la mare am plecat,
Soarele am salutat
Și în apă am intrat,
Albastră era ca cerul,

Oare sunt frate și soră?
După ce-am înotat vreo oră,

Am pășit pe nisip,
Dar ochii spre ea am ațintit
Și-am văzut că ea zâmbește,
Ochiul după cer rotește,
Ea-i prințesă și prinț el,
Valu-n joc le e copil,
Haide cu toți să-i privim!

elevul Buga David
Ghiocelul și Baba Iarna

Din surâsul soarelui se ivi,
Ghiocelul, o minune,
Dar Baba Iarna-l zării,
Peste el norii cernu,
Cu fulgi mari, dar el văzu,
Că nu-i glumă și se-ascunse,
Ea îl vede, îl urmărește,
Ce-ai cu mine? el o-ntrăabă,
Nu-i răspunde, dar o-nvinge,
Soarele și-un ghiocel.
elevul Cornean Claudiu

Fulg

Într-o zi de duminică când m-am
trezit am ieșit pe geam și mi-a căzut din
cer, pe mână, un fulg. Era atât de frumos
ca o stea de argint. Steaua de argint avea
un frate. Se jucau ca niște copii. M-am
dus afară să îl caut pe fratele lui. Fulgul
îmi stătea pe mână. L-am găsit și pe
fratele lui care m-a rugat să-l eliberez pe
deținutul de pe mână. Ascultându-l l-am
eliberat, iar el mi-a mulțumit foarte
mult.

Tristețea ce mă cuprinse după fulgul
ce și-a luat zborul îmi pătrunse adânc în
inimă, dar gândul că am făcut o faptă
bună, m-a liniștit.

Seara, fulgul a venit la geamul
camerei mele bătând în sticla lui
înghețată și strigându-mă. La început nu
am știut cine e. Am deschis geamul și l-
am recunoscut.

În urechi începuse să se audă un
sunet ciudat. Era ceasul deșteptător.

Trebuia să merg la școală, deci visasem. fiecare va ști să cânte cu acest
Fulgul a fost doar un vis. instrument dacă corzile instrumentului

eleva Jicu Alexandra numit suflet sunt drepte și bune.

eleva Lazăr Lois

Toamna

Noapte lungă, mohorâtă,
Stele, perle, ați fugit,
Norii fumurii alungă,
Lumina nopții,
Acum ea e frunze ruginii.

eleva Jicu Petronela

Povestea ghiocelului

Două zâne,
Una rea și una bună,
Reaua făcu din cea bună,
Cu o vrajă, un ghiocel,
Vezi! Noroc că el creșcu,
La geamul unui prinț,
Dar prieten cu iarna
Nu-ngheță, și zâna rea
În primăvară își pierdu vraja.

eleva Kiș Daniela Alexandra

Instrumentul ciudat

Se spune că ar fi existat demult un instrument ciudat care era atârnat de peretele unui castel. Nici cei din castel, nici cei din cetatea aceea nu știau să-l întrebuințeze. Era acoperit de praf ca un simplu obiect vechi cu coarde rupte.

Într-o zi însă sosi la castel un străin. Acesta a fost condus în sala în care era instrumentul ciudat. Străinul a dat cu ochii de instrument, l-a dat jos de pe perete și l-a curățat cu multă grijă, i-a reparat coardele și a început apoi să cânte.

Coardele mute, de atâta vreme, scoteau acum niște sunete minunate care încântau inimile celor ce ascultau. Străinul nu era altcineva decât vechiul stăpân al castelului, iar instrumentul ciudat era o liră.

Străinul le-a explicat tuturor că

Gânduri

Dacă aș putea, aș cumpăra toate florile din lume pentru a vedea diferența dintre zâmbetul mamei și sclipirea florilor.

elevul Preda Sebastian

Gânduri

Mama e ființa care ne dă un strop din propria-i viață.

eleva Pop Iasmina

Pompierul salvator

A fost odată un pompier pe nume Alex. El era timid și nu se pricepea la nimic.

Odată a izbucnit un incendiu. Lui Alex i-a fost frică, când o mulțime de oameni erau în pericol.

Deodată s-a apropiat de el un bătrân și i-a spus:

- Ai încredere în tine, vei putea stinge incendiul!

- Am să încerc! a spus pompierul.

Alex a ieșit afară încercând să stingă incendiul. I s-au alăturat și alți oameni, îmbărbătați de hotărârea lui. Focul a fost stins și oamenii salvați.

Alex a fost felicitat și oamenii l-au purtat pe brațe.

De atunci Alex este cel mai curajos pompier.

eleva Denisa Angheloni

Muzica în viața mea

Muzica este un lucru obișnuit sau doar o modă? Ea este un fenomen care a revoluționat lumea de-a lungul timpului?

Muzica este în tot ceea ce facem și noi, deoarece nu doar cântăreții produc muzica. În orice lucru pe care îl facem putem găsi o muzică, până și în mutatul unei măsuțe.

Muzica pentru mine înseamnă relaxare, bucurie, tristețe, pentru că ea exprimă toate stările sufletești, o stare de spirit pe care o trăiesc la maxim.

elevul Piess Helmut

Trecere ...

Pornisem. Spre cerurile calde ale unui infinit o ultimă rază de soare se prelingea deasupra unui lemn de stejar.

Alergam în jurul unei primăveri senine, pline de firicelele firave de iarbă. Era primăvară. Uitasem să adun comori pentru iarna scăldată în durere. Acum doar zburam. Zburam ... zburam învârtind printre firele-mi de păr scrisori scăldate-n sângele cerului.

Deodată un strigăt de bum al unui orologiu se auzi în depărtări. Mă trezisem singur și rece.

Venise iarna peste inima-mi stâncoasă iar eu uitasem să adun comori pe când era vremea aceea firavă de primăvară. Comori ... pentru suflet.

Doborât de catargurile vieții m-am prăbășit după ani și ani în bătrânețea-mi trecută.

Murisem ...

elevul Dănilă David

„Cogito, ergo sum.“ (Gândesc deci exist.)

Sub poalele unui cer albastru închis, lângă sicriul timpului ce și-acum mai plutește pe râul vernil îmi plecam și eu

sub o salcie uscată gândurile. Le așterneam pe hârtia uscată ca ochii unui corb, ca glasul unui cântec ciudat.

Și parcă printre rândurile așternute pe hârtie se găseau lacrimi, lacrimi din viața-mi de trecător. Iar, cu fiecare rând scris altul dispărea, și-altul dispărea. Dispărea pentru infinit sub notele grele ale unui clopot ce răsună din depărtări.

Să mai continui? Să mai exist continuând să mor? Pentru ce? Fiindcă gândesc? Da! Fiindcă cu orice gând adăugat în sonata lungă a vieții mai cade-o stea.

Steaua știu că-i pentru mine. Dar eu sunt mort ...

Exist, dar sunt mort, cu întreaga-mi viață de lut. N-am murit, fiindcă nădăruindu-mă n-am încetat să vorbesc, să sper ... să gândesc.

Gândesc, deci ... exist!

elevul Dănilă David

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Ploua. Picurii de ploaie alergau printre ulițele singurate ale văzduhului. În frunzele maronii se plimbau doi prieteni nedespărțiți, vântul și-o frunză prelinsă de lacrima timpului. Nedespărțiții alergau în jurul meselor argintii unde toamna își desfăcuse tristețea. Se jucau în văzduhul cenușiu aproape acoperit de o umbră ciudată.

Toamna acoperise crengile copacilor cu maroniul ei.

Privesc acum doar timpul singuratic învăluind firele de iarbă. A murit frunza. S-a dus ...

Iar dragostea vântului odată cu ea ...

elevul Dănilă David

Infinit de toamnă

Am măsurat în mâinile-mi de tină
Povara unei toamne fără de sfârșit;
Sub reci comori scăldate în lumină

Am întâlnit o frunză ce-a murit.

Și-n ultimele clipe de viață
S-a prăbușit în proprii-ochi timizi
Și a murit în mâna mea de gheață,
Sub vântul ce străbate multe minți.

Octombrie... Și moartă va rămâne-n
veci așa

A inimii dorință muritoare,
Căci toamn-a acoperit sub haina sa
Și inima-mi scăldată în sudoare.

E negru totul! Chiar inima-mi de piatră
Se zbate în al toamnei infinit,
Căci am murit ca frunza altă dată,
Acoperit de-al toamnei infinit...

elevul **Danilă David Mihail**
Fulgul

Era iarnă. Eu, un fulg mititel și firav
eram în palatul fulgilor condus de
Crăiasa zăpezii. În timp ce ceilalți fulgi
dormeau înainte de plecarea spre
pământ, eu mă gândeam.

De dimineată Crăiasa ne trimise pe
pământ. În timp ce coboram, vedeam
lumea albă ca un diamant rotund. Frații
mei ce pleaseră mai 'nainte, acoperiseră
pământul. De aceea pământul avea capul
nins.

De sus vedeam oamenii ca niște
fărmituri într-un covor alb de mătase.
Vedeam clădirile foarte mici, iar munții
și dealurile păreau niște mingi.
Călătorisem printre munți, câmpii,
vedeam râurile, lacurile, mările toate
albe. Mă apropiam și mai mult de
pământ. Dintr-o dată apărusem pe
geamul unei case. Înăuntru văzusem un
copil trist și necăjit. De obicei unul dintre
fulgi trebuia să primească cele două
puteri de a vorbi și de a putea să se
întoarcă înapoi în palatul lui dar trebuia
să fie admirat și un copil să îi vorbească.

Ceilalți fulgi se așezau la covorul de

țesut. Copilul repede deschise geamul și
mă admiră spunându-mi:

- Fugușorule, ce frumos ești!

Deodată începusem să vorbesc:

- Mulțumesc, copile dragălaș!

Copilul încremeni.

- Fulgușorule, poți să vorbești! Ah, e
nemaipomenit!

- Da!

Și începusem să îi povestesc totul
lângă pervazul geamului. Îi spusese
legea fulgilor, pe unde călătorisem și că
eu fusesem cel care primisem cele două
puteri. Copilul se grăbi și spuse:

Deci vei veni în fiecare zi la mine?

- Sigur!.

- OOO, fulgulețul meu!

De acum mergeam în fiecare zi la
copil și vorbim cu el. Înțelesese și
fusesem bucuros că am făcut un copil
fericit.

elevul **Dănilă David**

Vorbind în oglindă

Stând în patul meu puțin confortabil
mă gândeam la lucruri care nu aveau
sens. În capul meu erau mii de cercuri de
cuvinte, propoziții, fraze ... Ajunsă la
vârsta adolescenței încercam să leg
cuvintele din cap.

- Era prea de tot.

Mă pusesem în capul oaselor
vorbind cu voce tare.

- Am avut dreptate, nu am făcut
nimic până acum. Viața se risipește, anii
trec iar eu rămân un copil ...

Cuvintele mi se legau în cap, aveau
sens acum toate gândurile mele.

eleva **Ciortan Alexandra**

**„Amicus certus in re incerta
cernitur.”**

Intrând în clădirea întunecoasă simții un
aer rece care îi învăluia corpul. Privirea
îi era ațintită asupra găurii din tavan din
care curgea încet o lacrimă de ploaie.

Sunetul căderii apei zdrobindu-se de pentru mine.

podea i se părea insuportabil.

Închise ușa ruginită urmată de un sunet insuportabil. Se aruncă în patul inconfortabil dar parcă uită cu totul de neplăcerile ei când ea se regăsi cu cartea ei preferată în mână. Dar parcă nu era de ajuns. Simți un are străin în casă. Lăsa cartea jos și aruncă privirea prin camera întunecoasă străduindu-se a vedea ceva.

O mână rece ca gheața îi atinse umărul iar ea se întoarse automat. Se privea într-o oglindă numai că avea altă expresie și altă poziție a corpului.

- Cine ești?

- Sunt tu! Și am să-ți fiu alături mereu.

eleva Ciortan Alexandra

Cogito, ergo sum.

Stăteam întinsă pe canapeaua vișinie, puțin prăfuită și priveam în gol.

Încercam să citesc toate cuvintele încălcite din mintea mea care zburau stânga, jos, parcă suflate de un vânt puternic.

M-am ridicat în capul oaselor și am încercat să gândesc cu voce tare.

Cu inima frântă, fără niciun prieten alături și cu lacrimi în ochi îmi era destul de greu să vorbesc până și mie însumi.

Era o durere de nedescris, pentru că nu-mi găseam cuvintele.

Un aer rece mi-a învăluit corpul subțire și firav și am căzut într-o transă.

Totul în jurul meu era negru și pentru prima dată gândeam clar și lucid.

Lacrimile mele din ochi care până la urmă se prelingeau pe obraz, nu meritau ...

Poate pentru unele persoane sunt absentă, poate nici nu mă văd sau nu vor să mă vadă dar nu am ce să fac, nu pot pe toți să-i fac să mă placă.

Gândirea mea a luat amploare și multe complicații aveau acum sens

Trezindu-mă din transă gândirea mea nu se schimbă. Ea a rămas la fel de clară iar eu zâmbind am adormit.

eleva Ciortan Alexandra

„Cogito, ergo sum.”

Mă plimb singură în adâncurile timpului. Spre deosebire de alții eu nu pot vedea, simți. Eu oare exist?

Îmi aud vocea în interiorul minții. Cum pot gândi dacă nu exist? Nu pot să nu exist dacă gândesc. Sunt un spirit ce caută începutul. Încetul cu încetul mă apropi de ultimul capitol al vieții și îmi dau seama că am existat.

Acum sunt spiritul unei ființe ce-a trăit. Mi-a rămas gândul atunci când am plecat. Acum însă știu că am mai mult de atât. Doar gândul mi-a amintit că exist și m-a făcut să vreau să aflu cine am fost. Omul fără să gândească nu poate trăi.

Am revăzut toate capitolele.

Mi-am amintit cine sunt, am fost și voi fi. Un alt capitol se apropie încetul cu încetul de sfârșit. Acest capitol îmi arată însă o altă latură a mea, de aceea hotărâsc să-l numesc „Cogito, ergo sum.”, să-mi amintesc cine sunt eu.

eleva Mihai Larisa

Povestea unui fulg de nea

Era prima zi de iarnă. Trebuia să mă duc spre pământ. Din castelul de gheață ne-am urcat pe rochia Crăiesei Zăpezii și în timp ce ea dansa, noi, fulgii de zăpadă, cădeam spre pământ.

Zburam în aer și mă uitam la lume. Fericit și cu gândul aiurea mă trezesc în palma unei fete ce avea mai mult de 12 ani

- Salut, îmi zice fata cu glas dulce.

- Salut, îi spun eu mirat.

- Numele meu este Daniela, dar tu poți să-mi spui Dani. Al tău care este?

- Numele meu este Fulg de nea, dar

și tu poți să-mi spui Dani. Al tău care este?

- Numele meu este Fulg de Nea, dar și tu poți să-mi spui Fulg. Eu am un an, tu?

- Eu am 14 ani, zice fata cu zâmbetul pe buze.

- Ești foarte frumoasă!

Am povestit mult, iar după câteva ore ne-am despărțit. Pe pământ a fost frumos, dar peste trei luni m-am transformat din nou în vapor de apă, apoi în cer din nou în fulg. Ajuns în cer mă duc spre Dumnezeu. Pe drum o întâlnesc pe Crăiasă care mă întreabă:

- Fulg, mergi la Dumnezeu?

- Da, îi răspund eu cu duioșie.

- Hai, că te conduc eu!

Mă duce în fața lui Dumnezeu și atunci eu îl întreb:

- Doamne poți să mă lași să fiu și eu om.

- Dar de ce Doamne nu pot?

- Tu, fulg, nu știi ce este un fenomen, dar ce este un om deși îl vezi, nu știi, ce este cântecul, deși îl auzi, deci tu nu știi să fii om, tu știi să fii fulg. Fulg de nea, tu fii fericit așa cum ești, pentru că până te întorci tu pe pământ, Daniela va fi a altuia.

Așa s-a și întâmplat. Venii iarna, am căzut pe pământ și m-am prins pe fereastră Danielei. Acolo am văzut-o pe ea în brațele unui băiat. A deschis geamul și mi-a zis:

- Fulg de Nea, prietene, el e Paul, pe el îl iubesc. Cândva vei cunoaște și tu pe cineva. Cum s-au împlinit vorbele lui Dumnezeu, așa s-au împlinit și vorbele Danielei.

După iarnă m-am întors în cer și am dat peste un fulg. Eu am întrebat-o cum o cheamă și mi-a răspuns:

- Cristal de Gheață.

- Îmi pare bine, eu sunt Fulg de nea!

Și la început am fost prieteni, apoi am rămas cu Cristal de Gheață.

Aceasta e povestea mea, un fulg ce a vorbit, un fulg ce a iubit.

eleva **Mihai Larisa**

„Post tenebras spero lucem.“

Este vineri dimineața. Simt și acum durerea ce curge prin perfuziile mele în mâni.

Mi-e dor de casă. Sunt și acum în întuneric. Stau și mă gândesc de ce tocmai mie mi se întâmplă asta. Să fiu călcată de un tramvai ... Dar măcar voi supraviețui? Voi fi bine?

După câte lucruri tâmpite mi s-au întâmplat în ultimul an sper la o viață mai bună, la un colț de lumină în sufletul meu.

Mama îmi spune mereu că sunt puternică și că voi trece peste, dar este foarte greu.

Lumina din viața mea a dispărut de ceva timp. La început nu mai aveam speranță dar cineva mi-a reapins-o.

De atunci sper, am încredere că voi fi mai bine și iată că acum îmi scriu gândurile pe o bucată de hârtie plimbându-mă prin grădina plină de flori.

eleva **Ilin Ema**

„Post tenebras spero lucem.“

Întotdeauna există o lumină la capătul tunelului. Chiar dacă uneori n-o vedem ea e mereu acolo. Ne așteaptă. Așteaptă ca noi să deschidem ochii și să-i îndreptăm spre speranță. O șoaptă, un gând ... sau un cuvânt sunt de ajuns ca să o vedem, ca lumina să se deschidă înaintea noastră.

Noi ne plângem că n-o vedem, dar nici nu ne ridicăm privirea îndeajuns. Ochii noștri se opresc la orizont, iar

cerul rămâne dincolo de căutările noastre. Vorba aceea: cine n-a greșit, n-a încercat niciodată nimic nou. Dar greșeala duce la deznădejde, duce la întuneric. Și de multe ori întunericul nu duce așa cum speram, la lumină.

Chiar dacă pare greu trebuie să sperăm că mereu ne așteaptă o lumină la capătul tunelului.

eleva **Marin Băncilă Lucreția**

„Post tenebras spero lucem.“

Pot spune că am călătorit mult în viața mea, că am cunoscut mulți oameni, însă nu aveam speranță.

Zilele treceau, zilele veneau și totul era la fel de monoton, zâmbete, lacrimi, momente, amintiri și alte lucruri.

Însă îmi amintesc ziua. Pășeam abătută, încărcată în gândurile mele încălcite pe care nu îndrăznesc să le socot. Am ajuns acasă și am aruncat ghiozdanul nepăsătoare avântându-mă în lumea rece a internetului. Tatăl meu mă privea zâmbind oarecum, dându-mi de veste că voi merge la spital pentru analize. Nu-mi plăceau oamenii de acolo care așteptau amăgiți de doctori o minune.

După nesfârșitele analize tata fusese chemat în cabinetul doctorului. Avea lacrimi nevărsate în ochi care îi luminau culoarea verde.

Zâmbii atent și îmi puse brațele pe umerii mei. Mă anunță că mai trebuie să facem teste și că mâine nu mă voi prezenta la școală. Trebuia să fiu în culmea fericirii, însă mâinile tatei tremurau.

A doua zi am aflat că am cancer. Doctorul a spus acest lucru rece de parcă ar fi descoperit leacul. Până atunci nu-mi făcusem planuri sau vise însă dintr-o dată veniseră în minte.

Stând acolo pe patul spitalului am

prins speranță. Eram hotărâtă să lupt, pentru că „Post tenebras spero lucem.“.

eleva **Peșterean Daniela**

O mamă fără substanță

Cântecul păsării trecea prin fereastra închisă a camerei mele. Un firicel subțire de lumină răzbătea printre jaluzelele arămii.

Mi-am astupat iritată fața în perna roz din pat deranjată de cântul care nu înceta. Un sunet slab ca și cum ar fi bătut cineva în geam mă făcu să sar din pat. Am deschis jaluzelele zărind o pasăre albastră ce cânta.

- De ce nu ai plecat? Vine iarna. Poate vei muri înghețată.

- E prea târziu oricum! ciripi pasărea.

- Ciudat, am șuierat eu. De ce nu ai plecat?

- Fiindcă nu am vrut să plec așa devreme ca celelalte păsări. Am fost leneșă. Acum e prea târziu.

După câteva zile de chin pasărea a murit.

eleva **Boran Lisa**

Fulgușorul

Într-o iarnă geroasă a început să plouă cu mii de stelute de argint. Printre ele eram și eu. M-am prins de un geam. Am privit prin geam și am văzut un băiețel trist.

Am încercat să strig la el, dar nu mă auzea. La un moment dat vine la geam, iar eu îi zâmbesc.

- Uau! Ești un fulg fermecat.

- Da!

- De unde vii?

- Din rai?

- Și l-ai văzut pe Dumnezeu?

- Da. Bineînțeles!

- Ce frumos! Știi, am avut și eu odată un vis în care Iisus îmi zâmbea cu blândețe spunându-mi „De ziua ta va

ninge!“

- Și azi e ziua ta?

- Da.

- La mulți ani!

- Mulțumesc!

- Dar de ce ești trist?

- La mine nu va fi Crăciun!

- De ce spui asta?

- Pentru că nu sunt așa de bogat, nu am bani de cadouri și de brad.

- Nu-i așa că dorința ta e ca o flacăra arzătoare care poate fii stinsă?

- Da, da, așa e.

- Acum vorbești cu un fulg.

- Da.

- Pune-ți dorința!

Băiețelul își pune dorința. Când privea în casă văzu un brad, multe cadouri și o masă plină de bunătăți, însă când își întoarse privirea văzu că fulgul dispăru. Se îndreptă spre masă și văzu și un bilet pe care scria: „Zâmbește, Iisus te iubește!“ Cu lacrimi în ochi spuse:

- Mulțumesc, fulg magic!

eleva Boran Lisa Maria

Răvașul

Chris stătea pe scaun și privea în gol. Pentru prima oară în viața lui se gândea la altceva în afară de distracție.

Părea tulburat, confuz și nesigur.

Ce-i puștiule? Te-ai trezit? îl întreabă bătrânul ironic.

- Nu mai fi așa răutăcios! Sunt încă un copil! N-am prea multă minte!

- Mă bucur că realizezi! Însă aș fi vrut s-o faci mai devreme. Acum nu mai poți face nimic! Ți-ai ales drumul, viața, calea ... nu mai poți da înapoi băiete.

Până la 18 ani nu te-ai gândit să faci nimic?

- Da, dar ...

- Nu! Nu te-ai gândit! Doar la distracții ți-a stat capul. Foarte bine, acum suferi. O meriți!

Băiatul închise ochii și se adânci în gânduri. Da, are dreptate, nu am făcut nimic. Eram mulțumit dacă treceam. Nu-mi păsa locul ... și acum ... oare ce o să fac? Nu mai pot da înapoi ...

- Uite! spuse bătrânul și îi înmână o bucată de carton frumos decorată cu o inscripție.

Chris se uită cu o oarecare impertinență la ea. Îi luă ceva până realizează că era în altă limbă.

- Și ce să fac eu cu asta?

- Nimic altceva decât să o citești. Poate îți va rămâne undeva.

- Dar în altă limbă!

- Nu contează! Doar ai atâta tehnologie în jur. Găsești tu o cale!

Băiatul se ridică și ieși fără niciun cuvânt. Urcă scările și trânti ușa după el. Cu câteva mișcări agere deschise laptopul și se puse pe tradus. Era încruntat.

Brusc expresia feței i se schimbă. Se lăsă să cadă pe pat și-i puse mâinile pe frunte holbându-se la ecran și la cuvintele de pe el:

„Cel ce tinerețea și-a dus-o-n trândăvire / Nepăsător de câte năpaste-aveau să-i vie, / Strivit la bătrânețe, de vârstă / Zadarnic cere sprijin. / Dar cine să i-l dea?“

Se ridică și se grăbi înapoi spre camera bătrânului.

Intră și cu lacrimi în ochi îl îmbrățișă numaidecât. Bătrânul zâmbea. Chris îi șopti tremurând:

- Înțeleg! Voi încerca să schimb ceva.

eleva Ani Denisa

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Am intrat în camera întunecoasă și rece fără teamă și obișnuită cu atmosfera aceea de Halloween. Ea era așezată pe

pat, cu spatele pe perete și capul pe genunchi. Plângea.

- Emily? Ești bine?

Îmi răspunse doar privind-mă.

Nu era bine. Numai decît am fugit către ea, oprindu-mă într-o îmbrățișare.

- Ce s-a întîmplat?

Mi-a făcut semn cu mâna spre laptop. Era deschisă fereastra messengerului într-o convorbire cu el. Imediat ce am văzut numele m-am pus pe citit convorbirea.

Nu trecură două minute și am intrat și eu în starea aceea de melencolie.

- Îmi pare rău, Emily!

Am readus-o în brațele mele, lăsându-o să se descarce.

- Mulțumesc, pentru că ești aici pentru mine!

Nedumerirea mea a luat sfârșit. I-am răspuns cu un zâmbet.

- Ști cum e draga mea, prietenul la nevoie se cunoaște!

eleva Ani Denisa

„Post tenebras spero lucem.“

Fata se trezi speriată și trase adânc aer în piept. Ochii săi nu vroiau să mai clipească sau să se închidă. Privea în jur speriată, adîncită în albul imaculat din jurul său.

Din când în când o pată de culoare metalică i se reflecta în pupilă. Respira greu.

După mult timp de gândire își dădu seama că se afla într-o cameră nu tocmai prietenoasă de spital. Se lăsă să cadă și ateriză pe perna moale și confortabilă.

Din ce în ce mai puternică, dorința arzătoare de a întreba îi pune stăpînire pe fiecare nerv. Nu mai putu și spuse:

- Ce se întîmplă?

Cuvintele îi ieșiră atît de grav, încât își dădu seama că nu e bine.

O lumină puternică îi izbi fața iar

ochii lacrimau.

După zile întregi de întuneric lumina i se părea ceva ceresc. Zâmbi cu greu și închise ochii. Atunci a auzit:

- „Post tenebras spero lucem.“
(*După întuneric sper lumină.*)

Fata deschise ochii brusc și privi în jur speriată. Totul era normal, imaculat ... și nimic nu părea schimbat.

Vorbele acelea dulci i se conturau în minte iar ea începu să zâmbească necontenit în simfonia aparatelor care beepăiau a viață.

eleva Ani Denisa

Povestea unui fulg

Odată, pe vremea castelelor, regilor și a magiei, dincolo de văzduh, era o lume minunată. După o pădure îmbrăcată în argint era castelul Crăieșei Zăpezii. De acolo de unde vin eu, fulgul de nea, care am alunecat ușor din părul cusut parcă cu fire de argint e splendid. Eram cea mai mare stea din părul Crăieșei. Mă cheamă Argintel.

O vrăjitoare rea care a atacat-o pe Crăiasă m-a nimerit. Așa am căzut din împărăția minunată a argintului. Norul negru prin care am trecut împreună cu mai mulți prieteni parcă plângea cu lacrimi sclipitoare. Am văzut de sus minunata priveliște. Casele îmbrăcate în albul zăpezii acela imaculat nu puteau să fie pătate cu nimic. Am aterizat din întîmplare pe un topogan. Un copil mic era împins de doi copii răi și mari. Copilul alunecă pe topoganul înghețat.

- Ajutor!

Copilul nu poate să se oprească, iar eu nu puteam să mă mișc, deoarece am fost lipit acolo.

- Oprește, te rog!

- Nu pot, topoganul alunecă prea tare!

Copilul venea cu viteză și m-a luat la

el în brațe.

Alunecam amândoi pe înaltul topogan.

- O, nu ne vom izbi de pământ!

Copilului îi venise o idee.

- Hai să încerc să mă opresc.

- Cum?

Îmi pun picioarele pe topogan și așa poate încetăm.

Dar în zadar. Din păcate nu putem decât să alunecăm mai tare. Mă rugam la Dumnezeu ca prima mea venire pe pământ să nu fie și ultima. Dintr-o dată o scânteie mă cuprinde pe mine și pe copil, apoi ne trezim amândoi pe banca din acel parc.

- Cum s-a întâmplat asta?

- Asta, asta este puterea imensă a magiei.

- Magie? Magia nu există.

- Ba da, există, mai ales de unde vin eu.

- Cum te cheamă fulgule?

- Eu? Eu sunt Argintel. Am venit de sus, sus.

- Cât de sus?

- Foarte sus. Dincolo de văzduh este o lume minunată pe care nimeni nu a mai văzut-o.

- Este de argint. Vezi toți fulgii aceștia? Toți vin de acolo.

Mă gândeam cum poate să se simtă un copil ca el? Nu știam. Acesta nu a văzut așa ceva până acum. El îmi prezintă satul. Hornurile caselor scoteau fum, iar satul parcă era un templu maiestros care are înalte și minunate coloane. Băiatul, pe nume Daniel, a rămas prietenul meu și m-a pus în congelator.

Iarna următoare Crăiasa își recapătă puterile și mă aduce înapoi în împărăția de argint. M-am transformat înapoi în stea și am trăit fericit, iar Daniel nu m-a uitat și i-am promis că anul următor voi

veni în vizită la el.

eleva **Ani Denisa**

Realitate și ficțiune

Priveam abătută pe geamul clasei mele și stoluri de păsări se pierdeu în norii fumurii.

Glasul profesoarei mele era atât de proaspăt în urechile mele și parcă simțeam mirosul picăturilor de cerneală de pe pana autorului.

Un fior îmi străbătu spatele parcă simțind frigul din seara în care fetița cu chibrituri stătea melancolică.

După povestea adusă de doamna profesoară am plecat cu gândul la fetița aceea care a avut atâtea de suferit. Am pornit către casă și în drumul meu am zărit o fetiță care vindea chibrituri și stătea împreună cu cei doi frățiori ai ei în fața magazinului la care de multe ori obișnuiam să merg. Parcă am văzut întruchiparea vie a fetei din povestea doamnei profesoare. Am început să mă împrietenesc cu ea și după un timp i-am oferit un acoperiș deasupra capului dar fetița fiind prea orgolioasă nu a acceptat și a murit de frigul iernii.

eleva **Drăgan Andreea**

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Prietenul meu cel mai bun este cartea *Vampirii din Morganville*.

Este o carte foarte interesantă ce cuprinde misterele și legendele vampirilor. Atunci când mă simt singură citesc cartea și intru în lumea personajelor, în orașul Morganville.

Oriunde aș fi cartea este alături de mine și în concluzie oricât de mult ar trece timpul, prietenul meu cel mai bun rămâne cartea mea favorită.

eleva **Drăgan Andreea**

Povestea unui fulg

Eu sunt un fulg și mă numesc Andreea. Am căzut din palma lui Dumnezeu pentru a aduce bucurie copiilor în suflete. viitoare voi aduce bucuria în sufletele fiecărui copil.

eleva Drăgan Andreea Teodora

Căzând din palma lui Dumnezeu, am alunecat pe rochia măiastră a Crăiesei.

Coborând și coborând, cad pe fereastra unui copil, lipindu-mă de geam. Privind înăuntru am zărit un copil care era supărat din pricina faptului că ninge. Măine este Crăciunul, iar afară nu este niciun fulg în afară de mine.

Când m-am uitat la copiii care erau triști din cauza fulgilor, am vrut să fac ceva. M-am dus înapoi la Crăiasa Zăpezii s-o rog să-și scuture rochia ca să cadă fulgii cei zglobii de pe ea.

Crăiasa spune:

Îți dau fulgii din rochie, dar tu trebuie să-mi aduci ghețarul care era aici. Într-o porțiune a castelului meu nu este pic de zăpadă! Vreau să mi-l aduci! Este în afara castelului și se dă cu patinele. Dacă îmi aduci zăpada, îți voi da câți fulgi ai nevoie.

- Bine! O să încerc să-ndeplinesc această sarcină!

- Sper să fie așa! spuse Crăiasa.

Am pornit spre exteriorul castelului. Zăpada a acceptat să se întoarcă cu condiția să mai patineze prin castel. Crăiasa a fost foarte fericită.

Am pornit eu și ceilalți fulgi care erau cu miile. Toți copiii erau bucuroși și fericți pentru că va ninge de Crăciun.

Eu am căzut în palma celui copil de la fereastră. El s-a bucurat foarte tare să mă vadă și mă privea cu dragoste. După un timp m-am transformat într-o picătură de apă. Am devenit lacrima Crăiesei. Iana viitoare își va scurge din nou lacrimile, iar eu voi aluneca pe fața cea minunată, până îi voi atinge rochia măiastră. Mă voi lipi de ea și mă voi transforma din nou într-un fulg, iar iarna

„Amicus certus in re incerta cernitur.“

Într-o zi pe când priveam pe geam câmpia îmbibată cu flori auzeam un zgomot ce-mi lua auzul. Am ieșit afară.

Pe marginea drumului stătea întins un câine. Era părăsit. Am alergat la el, l-am luat și l-am dus în casă.

L-am spălat, l-am bandajat, apoi am stat cu el zile întregi până s-a făcut bine. L-am botezat Lăbuș.

Într-o dimineață pe când mergeam la magazin un hoț mi-a luat geanta și a fugit. Lăbuș l-a simțit și a alergat după el.

Mi-a recuperat geanta.

De atunci Lăbuș a rămas prietenul meu cel mai bun.

eleva Ilin Ema

Fulgul din rai

Într-o iarnă geroasă într-un sat începu să ningă. Fulgii pluteau ușor iar zăpada ce cădea din cer a îmbrăcat satul într-un strai de cristale.

Copiii ieșeau de dimineață pentru a merge pe pârtia făcută de cei mari.

Un fulg pe nume Ema s-a oprit pe una din cele mai sărace și dărăpănate case. Dintr-o dată se auzi un zgomot puternic:

- Zdup!

Se deschise geamul. Acolo trăia cel mai sărac copil.

- Cum te chemă? întrebă Ema.

Copilul se uită în stânga și în dreapta, dar nu văzu pe nimeni.

- Hei, ps, aici, sus în colț!

Băiatul privi și observă fulgul care se bălăngănea pe pânza unui păianjen.

- Ce cauți aici?

- Am venit să mă odihnesc puțin. dacă nu va face bine altora îi va lua
- Dar pe mine nu mă vizitează palatul.
- nimeni, niciodată?
- Să pornim la drum!
- Cum te cheamă?
- Poftim?
- Pe mine mă cheamă Bogdan.
- Voi veni cu tine!
- Dar tu ce nume porți?
- Îți mulțumesc!
- Eu mă numesc Ema!
- Și cei doi porniră la drum. Prin ceață
- Și de unde vi?
- și ger Ema, fulgul și Bogdan mergeau
- Păi, ca să afli trebuie să cunoști drepti și viteji la palatul Crăiesei. Într-un
- întreaga mea călătorie. final au ajuns.
- Bine, am să te ascult!
- Îți poruncesc să ascuți de
- Vin de sus din rai, acolo unde Dumnezeu!
- Dumnezeu locuiește. Acolo îngerii cântă
- Hei, nu vorbi așa!
- la diferite instrumente. El e bun,
- Hmm, frumoasă pereche.
- răbdător, calm și totodată și conducător.
- Pe mine mă cheamă Ema!
- Cum adică, întrebă băiatul uimit?
- Are un mesaj pentru tine de la
- El conduce galaxia și întreg Dumnezeu!
- pământul. - Și ce fel de mesaj?
- Domnul m-a trimis din cer pentru a
- Ai făcut destul rău Crăiesei
- vedea lumea care trăiește în atâtea Zăpezii.
- păcate. Lumea e rea și nimeni nu ar vrea
- Da, și nu s-a terminat?
- să-ți dea o mână de ajutor. Dar unii
- Hei, hei, nu vorbiți așa!
- oameni sunt buni, ușor găsești în lume
- Deși nu am casă și părinți, am
- astfel de oameni. iertat-o, pentru că așa ne învață Bunul
- Dar unde vrei să mergi?
- Dumnezeu.
- În ce colț din lume vrei să rămâi?
- Crăiasa a luat-o în brațe pe Ema și a
- Eu duc scrisoarea reginei iernii!
- promis că va face doar fapte bune și
- Oau! sună grozav.
- astfel din vârful palatului coborâră
- Da, dar scrisoarea nu e prea
- părinții lui Bogdan. Băiatul îi luă în brațe
- grozavă. și mulțumi Crăiesei.
- Cine este această regină?
- Fulgul îi dăruî băiatului o casă după
- Ea se numește Crăiasa Zăpezii?
- care se înalță printre miile de steluțe
- Și de la cine este scrisoarea?
- fermecătoare în rai.
- De la Dumnezeu.
- eleva **Ilin Ema**
- Și ce scrie în ea?
- Amurg de toamnă
- Am să-ți povetesc!
- Un vânt rece, ascuțit îmi mângâia
- Demult, Crăiasa Zăpezii, într-o
- obrazii într-un ecou fierbinte, asurzitor.
- iază geroasă trimise un viscol care a
- Cu pași speriați și înghețați de
- zgduiut casele, iar pe altele le-a șters de
- valurile răcoroase, am mers mai departe.
- pe fața pământului. Și de atunci Crăiasa
- Săgeți înghețate de vânt continuau să-mi
- numai rele face. străpungă ochii în așteptarea unor
- Deci de aceea nu mai am eu părinți,
- lacrimi albe.
- și de aceea sunt eu sărac?
- Continuam însă să lupt, deși un fum
- Probabil!
- amețitor alb-cenușiu îmi întuneca
- Dumnezeu spune în scrisoare că

privirea de fiecare dată când respiram. O clipă de orologiu trăiesc un vis învăpăiat. În urmă-mi vântul gemea acoperit de glasuri stridente de copii.

Stropi de culoare tremurau în bătaia vântului ca niște mâini ale unor bătrâni. Și, totuși, cădeau, mângâind copiii în joaca lor.

Un strop de apă rece mă trezi: „A venit toamna și m-a pictat în vopseaua ei!”

eleva **Peșterean Daniela**
Ziua ploioasă și curcubeul

Era o zi frumoasă de vară. Soarele părea un disc rotund, arzător, trimițându-și razele către pământ. Era cerul senin. Cristina se juca pe afară cu prietenele ei și cu drăgălașul Pretty, câțelușul ei. Se jucau baschet.

Dintr-o dată niște nori negri ca și cărbunele au apărut pe cer. Soarele puternic se ascunse printre nori. Începuse să plouă amarnic. Dar ploaia era caldă și de vară. Copiii începuseră să sară prin bălți ca niște pușori în puț. Mama Cristinei, doamna, Ana Popescu, era foarte strictă în privința jocului, însă înțelegându-l, își amintise de ea când era copil, își amintise cum sărea cu sora ei prin bălți uriașe de noroi și le lăsase în pace a se juca liniștite.

Ploaia nu înceta și, desigur, nici joaca. Se jucau ca doi îngerași pe norii pufoși...

Timpul se scurse repede și ploaia luase sfârșit. La capătul lumii se produse parcă un curcubeu minunat. Culorile lui erau: roșul ca vinul, galben ca bomboana, albastru ca cerul și desigur, mare ca merele coapte. Copiii erau uimiți de falnicul curcubeu. O adiere ușoară de vânt le flutură părul în aer. Apoi începură să cânte cântecul „Curbueu frumos“, până ce veni

noaptea. Luna apăruse pe cer. Stelele străluceau minunat.

Cristina ieșise în curte împreună cu mama sa pentru a privi stelele. Dintr-o dată apără o stea călătoare. Cristina își puse o dorință. Dorința era ca mâine să plouă. Apoi Cristina intrase în casă și se așezase pe pat. Soba dădea o căldură fermecătoare, fantastică. Cristina visase că mersese până la capătul curcubeului și găsi un spiriduș cu o oală de aur care i-a spus o ghicitoare, iar ea a ghicit-o și a primit oala de aur.

eleva **Peșterean Daniela**

Vis de iarnă

Era o zi frumoasă de iarnă. Eram în vacanță la bunici într-o zonă de munte. Priveam pe geam la munții ce înconjurau satul părănd niște strigoi gata oricând să-l apere. În casă focul trosnea spunându-mi *stai în casă unde-i cald*.

Am adormit cu Tom, motanul bunicilor în brațe. Se făcea că eram într-o peșteră unde stăteam la sfat cu zânele. M-au văzut și m-au invitat fiecare în tărâmul unde dormeau. Zâna Pădurii, cu ochii negrii, asemenea boabelor de mură mi-a dat o frunză pe care am prins-o în păr și deodată am început să înțeleg ce vorbec copacii și vietățile pădurii.

- Privește, surată, ce înaltă sunt, am auzit un tânăr fag vorbind cu o salcie! Atunci am văzut cum fagul își întinde ramurile ca niște brațe uriașe. Mergând spre munte ne-am întâlnit cu Zâna Fulg de Nea. Era îmbrăcată cu o rochie plină de fulgi de nea care la fiecare mișcare parcă-mi zâmbeau. La un semn al zânei mii de fulgi m-au înconjurat și transformat într-o stea de zăpadă. Împreună am pornit deasupra satului...

eleva **Lupu Alina**
Un fulg de nea

Afară e frig și gerul e năprasnic. Eu stau la geam și privesc cum bătrâna iarnă își cerne fulgii de zăpadă.

La geamul meu s-a oprit un fulg micuț și drăgălaș care plutea pe o melodie duioasă și lină doar de el știută. Stătea la geamul meu răsând parcă i-a întrebat ceva.

- Fulguleț micuț, drăguț, ce stai la geamul meu să-mi spui povestea ta?

- Da eu sunt unul din miile de fulgi ce se aștern peste capetele voastre.

- De unde vii?

- Din înaltul cerului.

Auzindu-mă vorbind mama a venit la geam și a întrebat:

- Cu cine vorbești?

- Cu fulgul de nea!

Mama s-a uitat mirată la mine și mi-a zâmbit, m-a mângâiat pe creștet și mi-a spus că eu sunt la fel de mic și de pur ca fulgul de nea.

A ieșit afară și-a întins mâna să prindă un fulg de nea ce dansa lin pe lângă mine.

La atingerea mâinii mele calde pufosul și albul fulg de nea s-a transformat într-o picătură de apă.

M-am uitat la mama mirat și am întrebat ce s-a întâmplat cu micuțul și suavul fug de nea. Mama m-a luat în casă și mi-a spus povestea unui fulg de nea ce s-a pierdut de mama lui Crăiasa Zăpezii și după ce a fost trist și amărât s-a transformat într-un strop de apă.

elevul **Cornean Alexandru Dimitrie**

Povestea unui fulg

Căzut din cer zburam pe bolta cerului zăbind case, ulițe, sate și lucruri înghețate. Într-un final am ajuns într-un sătuc unde am văzut copiii întristați. Ajungând în palma unuia dintre ei l-am întrebat:

- Hei, băiețelule, de ce plângi?

- Pentru că afară nu ninge, iar eu nu mă pot juca cu zăpadă.

Auzind acestea eu am strigat în zare:

- Fulgi de zăpadă, coborâți-vă din cer pentru a acoperi acest sat de omăt și pentru a reda copiilor bucuria de a se juca cu nea. Din senin apărură mii și mii de fulgi, iar pentru toți copiii a fost o bucurie enormă, că în sfârșit ninge.

Înainte să se ducă la joacă, copilul m-a întrebat:

- Dar cu tine ce se va întâmpla fulgușorule, te vei topi?

- Da, mă voi topi.

- O, nu! spune băiețelul întristat de ce aude.

- Nu fi trist, toți fulgii de zăpadă se topecs odată și odată, dar acesta este scopul nostru, să aducem copiilor fericirea și bucuria.

Iar eu m-am topit și am murit pentru ca toți copiii din acel sat să se distreze.

elevul **Florin Delescu**

Povestea unui fulg de nea

Era dimineată, ora șapte și patruzecișicinci. Eu cu prietenii mei fulgii de nea ne plimbam prin înaltul bolții.

Când zburam și mă jucam cu ceilalți fulguleți am văzut un copil care plângea că mama lui nu a vrut să îl dea cu sania, pentru că nu era zăpada prea mare. Și m-am tot gândit până ce mi-a venit o idee. Atunci eu am chemat alți fulgi mai mari și am făcut multă zăpadă, astfel copilul a putut să se joace cu zăpadă.

Am zburat cât am zburat până când am văzut printr-un geam un alt copil plângând, din cauză că părinții lui erau în pericol de a îngheța pe stradă, în drum spre casă. Așa că m-am dus la domnul Vânt și l-am rugat să nu mai sufle. El a acceptat, căci îndrăgește copiii și

părinții aceia au ajuns cu bine acasă.

Aceasta a fost prima zi din marea mea aventură a poveștilor.

elevul **Dubonițchi Denis Marinel**

Primul fulg

Eu am fost trimis de domnul Iisus pentru ca de Crăciun copiii să aibă zăpadă.

Într-o zi când am căzut din cer m-am lipit de un geam. Eu am bătut în geam, iar copilul a venit către mine și m-a întrebat:

- Cine ești?

- Un fulg de nea.

- Ninge?

- Da.

- De unde ai venit?

- Eu am fost trimis de Dumnezeu pentru a face copiii mai veseli.

Din vorbă în vorbă m-am topit transformându-mă într-o lacrimă a iernii. Copilul s-a întristat, dar i-am spus:

- Nu te întrista, uită-te în față și vezi ce frumos ninge, ei toți sunt frații mei.

Bucurosi de splendoarea de afară m-a uitat pe mine, primul fulg.

elevul **Babeu Cătălin**

De vorbă cu un fulg de nea

Afară ninge. Am ieșit și am privit văzduhul ca cenușa și cu multă admirație zâmbeam fulgilor ușori și albi ca florile de cireș ce se jucau, după care acopereau pământul somnoroși. Jocul steluțelor sclipitoare mă amețește, se jucau prin aer ca un roi de futuri albi. Un fulg se oprește în palma mea, pare o ființă mică, asemănătoare cu o stea, doar că era rece și umedă. O simțeam mai ușoară decât o pană, foarte mică și de un alb pur, părea speriată și tremura.

- Nu-ți fie frică, n-o să-ți fac nimic rău!

- Da? spuse fulgul mai liniștit.

- Am auzit de la bunicul meu că

fiecare fulg are câte o poveste, care este asta?

Steluța îmi începe povestea, mai umedă ca niciodată.

- Eu am fost mereu un fulg care cădea din norii suri ce căpțuseau bolta posomorâtă. De mult eram un jucăuș strop de apă din cel mai proaspăt râu din munte și mă jucam cu frații mei. Dar eu fiind mai neastâmpărat decât ei, Moș Crivăț care era construit din gheață, iar el era bătrân, cu barba lungă, ochi albaștri, păr cărunt-brumat, avea straie albe și era foarte înalt, iar când era nervos arunca cu val de brumă argintie. În acea clipă, când am fost față în față cu el, deși încercam să-mi ascund frica pe care o aveam, el o simți și atunci. M-a transformat într-un fulg de nea. După ce m-a transformat, împreună cu ceilalți fulgi ne-a trimis să ne jucăm în aer. A spus „ Distracție plăcută! “ iar noi l-am privit o clipă, apoi am plecat. În aer eram ca un roi de fluturi albi ce dansau pe ritmul glasului melodios al vântului.

După un timp ajungem pe pământul posomorât și am format împreună cu ceilalți fulgi o mantie albă pentru acesta, urmând ca atunci când soarele răsare să ne transformăm în picături de apă.

- Fantastic! Aș vrea să pot și eu să zbor, să fiu un fulg și să văd împărăția lui Moș Crivăț.

- O, nu, băiete, nu ai vrea să-l întâlnești pe morocănosul de moșneag! Dar acum îți spun adio, deoarece eu mă topesc și o să fiu din nou picătură de apă.

- Bine, adio și succes!

Eu mă întorseam acasă și așa mergând mă întrebam:

- Oare nu a fost un vis?

Dar atunci am auzit un sunet minuscul dintr-o baltă:

- Cu bine, prietene!

Atunci eu am înțeles că totul a fost

real.

eleva **Suru Alexandra**
Povestea mea

Am văzut o fetiță care privea văzduhul ca cenșa și cu multă admirație fulgii albi ca florile de cireș. Acolo eram și eu cu prietenii mei.

Eu am căzut direct în palma unei fetițe. Eram foarte mică și am început să tremur de frică.

- Nu-ți fie teamă, nu am să-ți fac niciun rău!

Atunci m-am liniștit și din vorbă în vorbă am început să vorbim amândoi.

- Fulgușorule, am auzit de la bunicul meu că fiecare fulg are o poveste!

- E timpul să o afli pe a mea. nu am fost mereu un fulg care cădea din norii suri ce căptușesc bolta. De mult eram un strop de apă foarte năzdrăvan. Moș Crivăț l-a trimis pe domnul Vânt și a zburat toată ziua!

- Ei, nu este tot timpul așa de plăcut, peisajul e minunat, dar mai cazi și în mâna unui copil năzdrăvan care te arunca din colo în colo. Dar, fetiț-o, nu ai vrea să-l întâlnești pe moșneagul acela? Acum eu trebuie să plec. Moș Crivăț m-a pedepsit să fiu fulg până când un copil va vorbi cu mine și o să îmi asculte povetea

...

- Dragă fetițo trebuie să plec, mi-am ispășit pedeapsa, așa că voi ajunge un strop de apă.

Fetița tristă a plecat suspinând. Iată că în prima mea zi mi-am făcut o minunată prietenă. Mi-a plăcut să fiu fulg de nea și să fac atâția copii fericiți.

La revedere.

eleva **Marin Băncilă Lucreția**

Povestea fulgului de nea

Am să vă spun povestea mea, a fulgului de nea. Eram o mică stelută

strălucitoare în împărăția lui Dumnezeu când am fost trimis pe Pământ ca să fiu motiv de bucurie pentru copiii Lui. Călătoria mea a fost extraordinară, plină de peripeții. Am fost pus pe un nor alb și pufos și am plutit așa o vreme. Apoi a venit o pală de vânt ce parcă mi-a dat aripi. Pluteam printre îngeri, iar mii de tonuri zglopii îmi mângâiau auzul.

Nici nu mi-am dat seama când am aterizat pe obrazul bucălat al unui băiețel. El m-a cules cu grijă, cu mâna lui mică și a exclamat cu bucurie:

- Ești primul meu fulg de nea și sunt așa de fericit!

- Mă bucur să te întâlnesc și tu cum te numești?

Mirat copilul a răspuns:

- Eu sunt Alex, dar tu de unde vii?

- Eu vin din împărăția lui Dumnezeu și am venit să-ți aduc bucurie, am răspuns eu.

- Mi-ai adus o bucurie nenumărată și îți mulțumesc, a răspuns copilul.

Însă viața unui fulg este scurtă și m-am hotărât să mă topesc înainte de a-mi lua rămas bun. Deci i-am spus:

- La revedere...!

elevul **Ciobanu Andrei**
Ziua mamei

Este un soare strălucit,
De 8 Martie a răsărit,
Special pentru mama mea
Pe care o iubesc din toată inima.

Este zi de primăvară,
Este zi tradițională,
Este o zi specială
Pentru toate mamele din țară.
elevul **Păuna Beniamin Daniel**

Azi e ziua ta

Azi e ziua ta,
Nu știu ce dar eu ți-aș da,

Ți-aș da luna de pe cer
Sau stelele să-ți ofer,
Să-ți fac din el colier,
Dar mai bine inima mea,
Căci tu ai grijă de ea.

elevul **Radu Bogadan**
Casa nouă

Eu împreună cu familia mea ne-am mutat de la bloc la casă.

În timp ce mergeam cu mașina de transportat mobilă, eu cu tata ne gândeam cum să ducem toată mobila singuri.

Ajungând la casa nouă am început să descărcăm. Dintr-o dată am auzit niște voci. M-am uitat în spatele meu și am observat pe toți prietenii mei de la bloc ce au ajuns acolo cu bicicleta pentru a ne ajuta.

Împreună cu ei am reușit să mutăm toată mobila.

Prietenul bun la nevoie se cunoaște.

elevul **Condrea Cristian**
Într-o zi de iarnă

Astăzi când m-am trezit am văzut chipul tău într-o amintire adâncă în mine. Nu știam ce se întâmplă cu mine. Mă gândeam non-stop la tine. Când am mers la școală te-am văzut cum îmi zâmbeai atât de frumos.

Parcă un trandafir mi-a spus povestea zâmbetului tău.

Astăzi este ziua îndrăgostiților și toată lumea se bucură de această zi minunată. Băieții cumpără cadouri frumoase fetelor. Numai eu te aștept la geam să vi și tu mă aștepți în adâncul inimii tale.

elevul **Zugravu Eduard**

Iarna în noapte

Este iarnă și e noapte,
Pe cer stelele sclipesc,

În adânc întunecate,
Ca și comorile cerești.

Norii cern ușor zăpada,
Fulgii cad, parcă plutesc,
Iar copacii în zăpadă
Se aud cum șoptesc.

Iarna-mbracă toată țara
Cu o rochie albă seara,
Luna pare de zăpadă,
Toată lumea vrea s-o vadă.

eleva **Tămășilă Delia-Silvia**

În pădure

Era vară. Împreună cu familia mea m-am dus în pădure.

Când am ajuns acolo am așezat pătura pe iarbă după care m-am dus să mă plimb. Acolo am văzut multe păsări care ciripeau cip-cirip atât de frumos, încât nu-ți mai venea să pleci acasă.

Am zărit și un urs ce se plângea mor, mor, mor, căutând hrană.

Vântul a început să bată vâj-vâj.

O creangă buf pe iarba verde.

Oh, aș vrea ca tot timpul viața să fie așa de frumoasă!

eleva **Boghian Simona**

CARTEA MEA PREFERATĂ

Cartea mea preferată este *Trădarea* de Kritian Cast.

E o carte mai specială, deoarece cuprinde o serie de personaje ciudate, cum ar fi, vampiri ai luminii dar și termeni științifici de care omul de rând nici nu a auzit.

Am primit această carte cu câteva luni în urmă și am citit-o de atunci de mai multe ori. De fiecare dată când am recitit-o subiectul ei mi se părea tot mai interesant și tocmai, pentru că paginile ei groase și pline de mister îți țin creierul în

suspans, iar corpul relaxat.

Cu fiecare pagină pe care o citeam,
mă regăseam pe mine în carte.

Personajul principal este o fată, Zoey
pe care eu o admir pentru curajul și
pentru felul ei de a înfrunta problemele.

Cărțile pentru mine sunt ca o lume în
care nu te implici doar emoțional, ci și
fizic. După ce am citit cartea *Trădarea*,
mi-am dat seama că, de fapt, o carte nu e
doar niște foi scrise, că o carte îți poate
deveni prieten, un prieten a cărui viață
vrei să o descoperi până la ultimul
cuvânt, să afli cum se termină povestea
lui.

Personal pot spune că personajul
cărții mele preferate, Zoey, m-a ajutat să
trec peste momente grele, urmându-i
curajul. Cu alte cuvinte a fost lângă mine
prin faptele ei curajoase.

Între timp mi-am dat seama că dacă
ești diferit într-o lume în care toți sunt la
fel, ești respins, așa cum era respinsă
Zoey, o fiică a întunericului, într-o lume
de vampiri. Cu toate acestea a reușit să își
facă prieteni și să se integreze gustând
fericirea. La fel am procedat și eu în
lumea mea.

Gândurile și sentimentele Zoey m-au
făcut să râd, să plâng, să am fiori de frică,
să trăiesc alături de ea fiecare clipă, dar
mai presus de toate m-au învățat să trec
peste toate cu fruntea sus.

Iubesc foarte mult cartea ce v-am
prezentat-o pe scurt, pentru că mi-a
devenit un prieten adevărat.

eleva **Mihuț Timeea**

Magia Iernii

În zapada de argint,
Cade încet un bugăraș
Și-n vuietul de cristal
Suflă vânt-un îngerăș.
Afară-i ger cumplit

Și iarna încet plânge,
Îngeru-i dezamăgit,
Și de frig se frânge.
Lumea-n foc de horn șade
În casele lor curate,
Îngerul pe-un cal de vânt
Pe omăt el cade.
În viscolul acela adânc
Doar o floare albă vede,
Îngerul un foc căutând
În pădurea de gheață se pierde.
Din inima iernii răsună
Un cântec amar,
Iarna cu a ei albă cunună
Șade pe-un altar.
Ea cântă cântecul vieții
Și crede visător
Că în această iarnă
O să șadă pe popor.
eleva **Mihuț Timeea Mihaela**
Mama

Anii trec ca vântul
Și se pierd în zare,
Rămâne doar cuvântul
Printre amintiri dulci și amare,
Prin câte ai trecut, mamă,
Prin câte-ai să mai treci,
M-ai băgat meru în seamă
Și-ai pus căldură în suflete reci
Sunt atâtea flori mămico
În lumea asta mare
Și deși toate-s luminoase
Tu ești cae mai lucitoare.
În ochii tăi mamă
E un univers de iubire,
Ai știut și când e bună o palmă,
Când îmi ies din fire.
Îți mulțumesc din nou acum,
Că ești a mea lumină-n viață
Și m-ai învățat să-mi fac drum
Printre rele și ceață.
eleva **Mihuț Timeea**

Și dacă

„Și dacă ramuri bat în geam?“
 Și dacă stele-s prea sus?
 Și dacă trece an după an
 Un blând, cald, dulce apus?
 Și dacă aș vrea din nou să zbor?

Să am aripi de lumină
 Și dac-aș vrea să am acum
 O viață mai senină?
 Și dacă eu m-aș întreba,
 Există oare bucurie?
 Tu ai sta și te-ai mira,
 Și-ai zice că-i prostie.

Dar eu îți spun,
 Că viața-i plină de suspans
 Și te pun să privești
 Al binelui balans.
 Dar tu ai întrebări
 La care luna-ți dă răspunsul
 Cu șoapte dulci și alinări
 Și-ți zice să-ți ștergi plânsul.

Amintirile trec,
 Iar tu mergi înainte,
 Chiar dacă drumu-i sec
 Și dureros, și minte,
 Gândește-te acum la codru,
 La mândru-i val de verdeață,

Fii bun, și trecător
 Prin a cărării viața!

eleva **Mihuț Timeea Mihaela**
Liniștea

Aud un glas ce mă cheamă,
 Un cântec, un îndemn
 Ce se-aude sunător
 Din pădurea cea de lemn.
 -Vino! vino! urlând mă chemă,
 Să mă duc eu nu voiesc,
 Acel glas fiori mi-aduce
 La tăcere veșnică mă face să gândesc.
 Unde nimeni nu pășește,
 Unde toți copacii tac,
 Acolo inima-mi stă stâncă
 Și mă-ndeamnă ca să tac,
 Frica sufletu-ți cuprinde
 Și te-nvață un lucru Sfânt,

Niciodată chiar de-ai vrea,
 Nu pași pe-acel pământ!
eleva **Mihuț Timeea Mihaela**

Albinuța

Albinuța Zum-Zum-Zum
 Pleacă la plimbare-acum
 Treaba ea și-a terminat
 Și-o vacanță și-a luat.
 Vrea să zboare, drept spre mare
 Să stea întinsă la soare
 Bagajul l-a aranjat
 De nimic nu a uitat.
 Grebla, sita, lopățica
 Galetușa mititica, pălăria, ochelarii
 Cei rotunzi făcuți din floare
 Papucii și un colac, puse bine în rucsac
 Albinuța Zum-Zum-Zum,
 Îți doresc drum bun, drum bun!

elevul **Ionuț Barbeș**

**3. Creații ale studentei
Blidariu Carmen,
fostă elevă a Școlii Gimnaziale Nr. 3,
Oțelu Roșu.**

Pe Carmen Blidariu mi-o amintesc
ca pe sufletul serbărilor școlare. Avea o
voce foarte frumoasă și un talent unic.
prof. **Ana-Cristina Popescu**

Renaștere...

Aș vrea să fiu o barcă,
Să mă scufund în mare;
Aș vrea să fiu de gheață,
Să fiu topită de soare.

Aș vrea să fiu o umbră;
Și totuși... o lumină!
Aș vrea să fiu, dar nu știu,
Mă simt ca o enigmă...

Nu mai sunt eu!
E altcineva;
Eu am murit demult...
Nu mai sunt fata aceea!

Aș vrea să fiu o floare
Să mă ofilesc în toamnă,
Să mor la iarnă
Și să renasc din nou...

La primăvară!
studenta **Carmen Blidariu**

**Există iubire, dar nu aici
ci... Undeva sus!**

Sunt veacuri în care
Am căutat iubirea,
Am găsit doar tâlhari
Ce mi-au smuls nemurirea.

Inocența... cu zâmbet cald
Mi-au luat-o mișeei!
Iar în ochi au apărut scânteii de ură
Pentru ei; mi-am dăruit iubirea,
Pentru ei...

Lacrimi sărate și amare
Ce ar forma un imens ocean
Tot pentru ei am vărsat, sălbatic
fiare.

Sufletu-mi e trist, acum toate-s clare,
Pentru mine, niciodată, nu e nimic,
Nu mai visez iubiri,
Visez mereu dezamăgiri.

Toți poartă același „Nu“ ascuns
Într-o inimă împietrită
În care zâmbetu-mi, pieptu-mi
A pătruns.

Vroaiam doar ochii lui,
plini de nopți de mai,
Vroaiam mâini calde
sortite să mă mângâie;
Visam verzi cai...
Prea sus să mă ridice
S-ating orizontul
Cu buzele nerăbdătoare
El, cu El să se tânguie...

Visam că priveam bolta,
Construiam case din stele
Îmbrăcată în albă manta,
Eram mireasa gândurilor mele.

Ah! Cât amar am simțit
Când am căzut și m-am lovit
Da! acum m-am trezit,
Nu mai am nimic... săracă sunt.

Timpul picură rouă,
Privesc spre cer, plouă
El... doar El mă iubește
Și plânge cu mine...

Există iubire, dar nu aici
Ci undeva sus;
Acolo se-implinesc visele,
Se-implinesc iubirile,
Dar nu aici, ci...
Undeva sus!
studenta **Carmen Blidariu**

4. Amintiri vechi

O să redau câteva fragmente dintr-o scrisoare a unei foste eleve, Ardelean Luminița. A făcut parte din prima mea generație de elevi. Eu eram proaspăt absolventă de facultate, 23 de ani, ea era elevă în clasa a V-a. Au trecut 14 ani de atunci. Alte generații de elevi mi-au spus *doamna dirigintă*. Toți au primit un loc special în sufletul meu dar locul primei generații de elevi va rămâne unic. Printre acei elevi se afla și Luminița, o elevă cu dragoste față de învățătură, ambițioasă, modestă și cuminte. De fiecare dată mi-am amintit cu drag de ea. Mi-a părut rău că nu am reușit să fiu mai mult timp alături primilor mei elevi, să-i ajut și să-i sprijin în toate acțiunile lor, să-i încurajez la fiecare pas, cu fiecare căzătură. Am fost nevoită să-i las singuri după doi ani ... Viața își are cursul ei.

prof. Popescu Ana-Cristina

Correspondență

Fragmente

Draga mea doamnă dirigintă,

Încep această pagină cu un mulțumesc. Mulțumesc pentru cartea ce mi-ați trimis-o și care înseamnă mult pentru mine ...

Eu am trecut printr-o perioadă foarte tristă. Poate ați aflat că am rămas fără tată ...

Anul trecut am terminat școala. Am făcut cinci ani de croitorie și nu-mi pare rău, căci am învățat ceva.

În timp ce eram la școală pentru a putea să-mi continui studiile m-am angajat la Delphi în Sănnicolau Mare

...

Acum am douăzeci de ani. Nu mai sunt fetița pe care o știți dumneavoastră dar am rămas la fel de cuminte ca în copilărie ...

Am renunțat la studii din cauza banilor. Îmi pare foarte rău, că nu mai pot studia. Poate dacă mă ajuta Dumnezeu mă înscriam în toamnă la facultate dar posibilitățile materiale

sunt limitate ...

Cu sănătatea sunt bine ...

Vă doresc de sărbători să aveți parte numai de fericire, pentru că nu există nimic mai frumos decât fericirea. Nădăduiesc că v-am făcut o mare bucurie prin rândurile ce le-am așternut pe hârtie.

Închei această scrisoare urându-vă numai bine și sper să vă revăd într-o zi. Vă pup și să știți că întotdeauna veți fi pentru mine singura dirigintă ce m-a învățat numai bine ...

Aveți grijă de dumneavoastră.

Vă mulțumesc pentru tot.

Eleva dumneavoastră,
Luminița Ardelean

DESPRE AUTORUL VOLUMULUI

NUMELE: POPESCU (fostă Mițu)
PRENUMELE: ANA-CRISTINA
DATA NAȘTERII: CARANSEBEȘ - 24.07.1976
NAȚIONALITATE: română
LIMBA MATERNĂ: română
RELIGIE: ortodoxă
E-mail: Elzumina@yahoo.com

Tel: 0736942924

Site: www.elzumina.ro

<http://blogul.elzumina.ro/>

Domiciliul: Caransebeș, județul Caraș Severin

LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAȚIONAL: profesor titular la Școala Gimnazială, Nr. 3, Oțelu Roșu, Județul Caraș-Severin.

► Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999.

► Master Managementul educațional, 2007.

ACTIVITATE PUBLICISTICĂ:

● Am publicat:

- Culegerea de creație literară *Îndrăgostiți de poezie*, Dalami, Caransebeș, 2009.

- *Rătăcirii*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

- *Paradigme*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

- *Destin fără aripi*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

● Publicații în reviste:

Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului.

Vatra Veche Brăila.

Ecou de timp Oțelu Roșu.

● Publicații în culegerile:

Preocupări actuale în științele educației.

Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică.

Demersuri creative de predare-învățare.

Educația și preocupările pedagogiei contemporane.

● Recenzii:

Despre *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie*, Marciana Corici în Revista Uniunii scriitorilor *Reflex* 4-6/2009, ISSN 1582-361x.

Despre *Culegerea de creație literară Îndrăgostiți de poezie*, Vicu Cojocaru, *Ecou de timp* Oțelu Roșu.

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

- Prin transfer de la 1 septembrie 2002 și până în prezent activez ca profesor titular la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin.

- Șef Comisie metodică „Limbă și comunicare” începând cu 1 septembrie 2008 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu.

- Șef Comisie metodică „Limbă și comunicare” la Grup Școlar Sănnicolau

Mare, județul Timiș.

- Începând 1 septembrie 2001 a încetat detașarea fapt pentru care am preluat catedra de Limba și Literatura Română de la Grup Școlar din Sănnicolau Mare, județul Timiș, unde eram titulară, până la 1 septembrie 2002.

- Detașată pe catedra de Limba și Literatura Română, Limba Franceză și Religie la Școala cu clasele I-VIII, Beba Veche, județul Timiș, în perioada 1 septembrie 1999- 1 septembrie 2001

- Titularizare pe catedra de Limba și Literatura Română la Grup Școlar din Sănnicolau Mare, județul Timiș, în iulie 1999.

- Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999.

- Master Managementul educațional, 2007.

EDUCAȚIE ȘI FORMARE:

- Gradul Didactic I, 2009.

- Curs de formare „Prevenirea violenței în mediul școlar“, 24 ore, 19-22 ianuarie 2009.

- Participare la Programul național de dezvoltare a competențelor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar (DeCeE) 2008.

- Curs de formare „Prevenirea consumului de stupefiante“, 24 ore 4-10 dec. 2008.

- Master Managementul educațional, 2007.

- Cursuri de Consiliere și orientare educațională pentru diriginți în perioada noiembrie 2006

- Cursul Promovarea Metodelor Alternative Educaționale Non-violente în perioada martie 2006.

- Cursuri de Formare profesională în vederea utilizării Ael și elaborării materialelor educaționale pentru Ael în perioada februarie 2006.

- Gradul II în sesiunea august 2005.

- Definitivat în sesiunea august 2001.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE PERSONALE

- Membru în mai multe comisii la nivelul unității de învățământ, responsabil cu biblioteca școlii începând cu 1 septembrie 2006 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, responsabil cu biblioteca școlii în perioada 2001-2002 la Grup Școlar Sănnicolau Mare, județul Timiș, profesor evaluator la olimiade, concursuri școlare, la evaluari naționale etc, participarea la simpozioane, concursuri, olimpiade, serbări, excursii.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE SOCIALE:

- începând cu 2004 și până în 2013 am activat în cadrul slujbelor divine la strănă, biserica cu hramul „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie Izvorătorul de mir“ cartier Nord din Caransebeș.

- în perioada 1999-2001 am condus corul bisericii din localitatea Beba Veche, județul Timiș.

LIMBI STRĂINE CUNOSCUTE:

Franceză.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE TEHNICE:

Programe soft operare: Word 2003, 2007, Corel 12, Microsoft PowerPoint, Microsoft Excel, operare pe un Web Site.

CUPRINS

ARGUMENT	p. 3
CAPITOLUL I	
„Nu pentru școală învățăm, ci pentru viață.” (Seneca cel Tânăr)	p. 5
1. CARTEA, O POARTĂ DESCHISĂ SPRE ÎNȚELEPCIUNE	p. 5
2. FLOAREA DE AURĂ ÎNȚELEPCIUNII	p. 7
3. RECENZIE	p. 8
4. NATURA - ARTĂ ȘI VIAȚĂ	p. 9
5. CUNOAȘTEREA DE SINE	p. 11
6. CONSEMNAREA UNUI VIS CARE VIZEAZĂ O OPERĂ LITERARĂ	p. 13
7. DESCOPERĂ LIMBA ROMÂNĂ!	p. 14
8. SĂ NE AMINTIM ȘI SĂ ÎNVĂȚĂM!	p. 17
9. LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ TESTE	p. 31
CAPITOLUL II	
DISCURS ȘI ARGUMENTARE	p. 80
CAPITOLUL III	
SĂ CUNOAȘTEM SCRIITORII ROMÂNI ȘI OPERELE LOR!	p. 85
CAPITOLUL IV	
SĂ ÎNVĂȚĂM LIMBA ROMÂNĂ!	p. 91
CAPITOLUL V	
TRADIȚII ȘI OBICEIURI DIN BANAT	p. 93
CAPITOLUL VI	
ZONALE	p. 96
CAPITOLUL VII	
GÂNDEȘTE ÎNȚELEPT!	p. 97
1. „Cunoaște-te pe tine însuși.” p. 97	
2. „Ține cu tărie învățătura și nu o părăsi, păzește-o, căci ea este viața ta.” (Pilde 4, 13)	p. 98
3. Vestea cea bună	p. 98
CAPITOLUL VIII	
GÂNDURI DIN SUFLET DE COPIL	p. 99
CAPITOLUL IX	
LUMEA COPILĂRIEI	p. 100
CAPITOLUL X	
ÎN ZBOR SPRE ZĂRI ALBASTRE	p. 101
CAPITOLUL XI	
PEARIPILE CUVINTELOR	p. 107
CAPITOLUL XII	
SUFLET ȘI CUVÂNT	p. 119
1. Creații ale elevilor Școlii Gimnaziale Nr. 3, Oțelu Roșu	p. 119
2. Creații ale absolvenților Școlii Gimnaziale Nr. 3, Oțelu Roșu, actualmente liceeni.	p. 179
3. Creații ale studentei Blidariu Carmen, fostă elevă a Școlii Gimnaziale Nr. 3, Oțelu Roșu.	p. 244
4. Amintiri vechi	p. 245
DESPRE AUTORUL CULEGERII DE CREAȚIE LITERARĂ COLAJ	p. 246